COLECȚIA

Iubiri de poveste

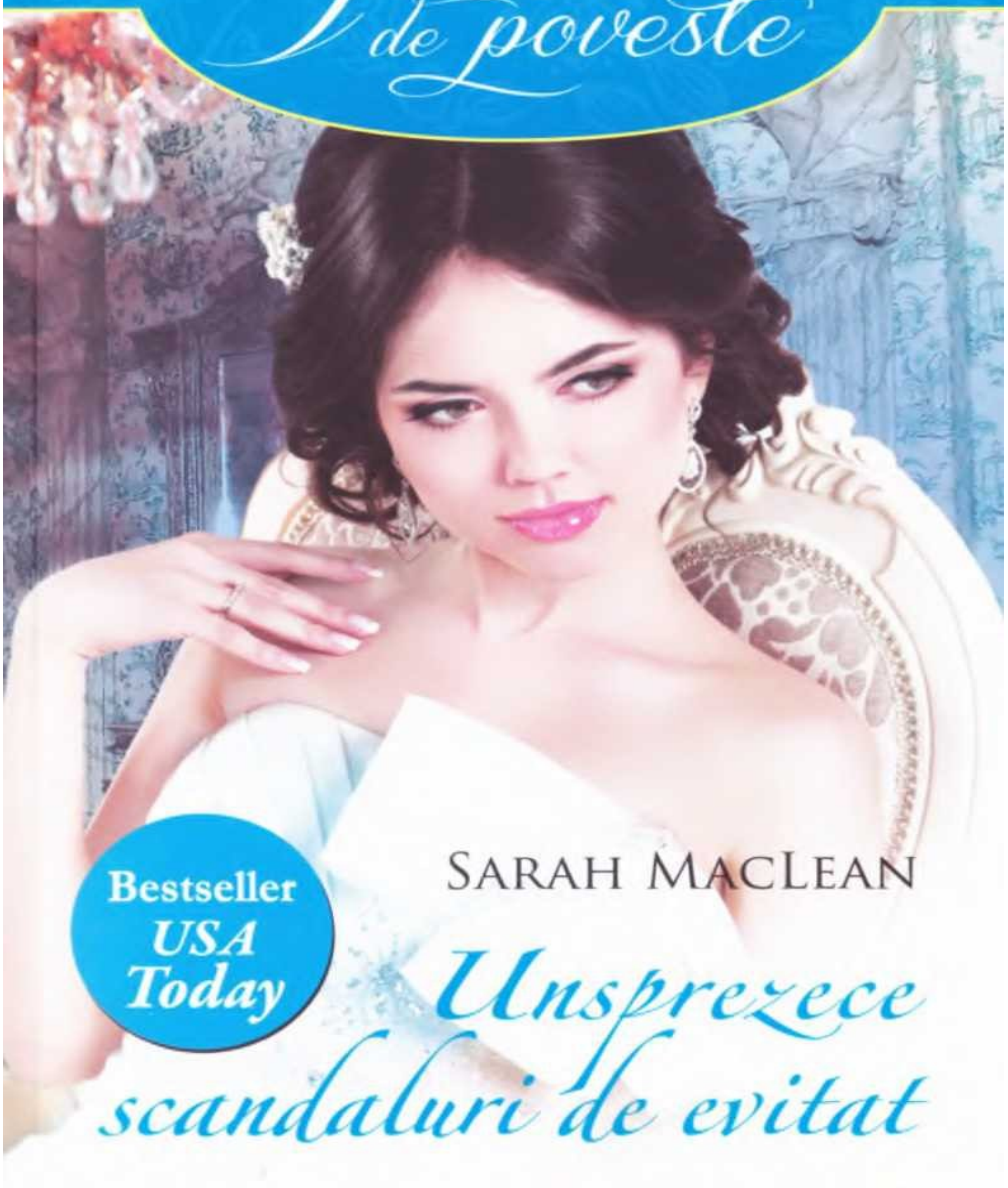

Bestseller USA Today

SARAH MACLEAN

Unsprezece scandaluri de evitat

Scandalul nu a fost alegerea ei...
a fost moștenirea ei

Curajoasă, impulsivă și un adevărat magnet pentru scandaluri, italianca Juliana Fiori este complet diferită de englezoaicele bine-crescute de vârsta ei. Ea refuză să se supună regulilor înaltei societăți: spune direct ceea ce crede, nu așteaptă aprobarea celor din jur și poate lovi cu pumnul cu foarte mare precizie. Firea ei înclinată spre lucruri considerate revoltătoare o face subiectul favorit de bârfe în toată Londra... și, totodată, genul de femeie de care ducele de Leighton vrea să se țină cât mai departe posibil. Căci scandalul este ultimul lucru pe care și-l dorește Simon Pearson în viața lui frumos ordonată. Ducele Disprețuitor, cum este supranumit, este mult prea preocupat să-și păstreze titlul nepătat și, prin asta, marele secret al propriei familii departe de urechile lumii bune. Atunci când o găsește pe Juliana ascunsă în trăsura lui târziu în noapte – ceea ce poate pune în pericol toate lucrurile de preț pentru el –, își promite să-i dea acestei frumuseți nesăbuite o lecție despre ceea ce se cuvine și ce nu. Însă ea are în minte alte planuri: îi cere un răgaz de două săptămâni în care să-i demonstreze că nici măcar un duce atât de rigid și imperturbabil nu poate rezista în fața pasiunii. Va putea dragostea să iasă învingătoare din această dispută între constrângeri și libertate, datorie și sentimente?

Sarah MacLean și-a publicat primul roman istoric de dragoste în 2010, iar de atunci cărțile ei au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, fiind traduse în mai mult de 12 limbi și distinse cu numeroase premii.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-958-4
9 786066 869584
Alma

UNSPREZECE SCANDALURI DE EVITAT
SARAH MACLEAN

***Eleven Scandals to Start to Win a Duke's Heart by* Sarah Maclean**

2011 Sarah Trabucchi
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
2014 Grup Media Litera

Copertă: Andreea Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Trad. Graal Soft.
Bucureşti: Litera, 2014
Traducere din limba engleză Adela Crăciun

Un momento con una donna capricciosa vale undici ani di vita noiosa.[1]

Proverb italian

Capitolul 1

În spatele copacilor se găseşte întotdeauna un pretext de scandal.
O lady rafinată rămâne în casă după lăsarea întunericului.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Se ştie că frunzele din copaci nu sunt singurele care se aştern pe iarbă…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Privind în urmă, domnişoara Juliana Fiori îşi dorea să fi reacţionat altfel în patru dintre situaţiile petrecute în acea seară.

---

1 O singură clipă cu o femeie înfocată face cât unsprezece ani de viaţă plicticoasă.

Mai întâi, ar fi trebuit să-şi ignore impulsul de a pleca de la balul toamnei organizat de cumnata ei în favoarea reşedinţei Ralston, cu atmosfera ei mai lejeră, mai frumos parfumată şi cu grădini mult mai slab iluminate.

În al doilea rând, ar fi trebuit să se gândească de două ori când acelaşi impuls o mânase să se avânte pe aleile întunecate care marcau exteriorul casei fratelui ei.

În cel de-al treilea rând, ar fi fost în mod cert de preferat să se fi întors în casă în momentul în care se întâlnise întâmplător cu lordul Grabeham, atât de cherchelit că de abia se ţinea pe picioare şi împroşcând doar mojicii pe gură.

Şi în orice caz, n-ar fi trebuit să-l lovească.

Nu conta că o trăsese lângă el aruncându-i în faţă damful fierbinte, de whisky, că buzele lui reci şi umede îşi croiseră cu grosolănie drum spre unul dintre obrajii ei şi nici măcar că îi sugerase că s-ar putea să-i placă aşa cum îi plăcuse şi mamei ei.

Doamnele rafinate nu lovesc oamenii.

Sau cel puţin, englezoaicele rafinate nu fac aşa ceva.

Îl privise pe această caricatură de gentleman cum urlase de durere şi-şi smulsese o batistă din buzunar cu care îşi acoperise nasul, mânjind bucata imaculată de pânză cu roşu aprins. Înlemnise de groază, scuturându-şi absentă mâna care o durea.

Era evident că situaţia avea să se agraveze. Nu exista nicio îndoială că va deveni o

„problemă”.

Nu conta că o meritase.

Şi ce altceva ar fi putut face? Să-l fi lăsat să o abuzeze, aşteptând ca de după copaci să apară valvârtej vreun salvator? Orice bărbat aflat în grădină la acea oră n-ar fi fost nici pe departe un salvator, ci unul la fel de periculos.

Dar tocmai demonstrase că bârfitorii aveau dreptate. Nu va fi niciodată una dintre ei.

Juliana îşi ridică privirea spre bolta arcuită şi întunecată de frunze de deasupra capului ei. Cu doar câteva momente în urmă, foşnetul frunzelor îi promisese câteva clipe de răgaz faţă de vacarmul balului. Acum sunetul acesta o tachina – ca un ecou de şoapte care răsuna prin toate sălile de bal din Londra prin care trecea.

— M-ai lovit! Ţipătul bărbatului rotofei fu din cale afară de strident, nazal şi revoltat.

Juliana îşi ridică mâna care îi zvâcnea şi îşi aranjă o şuviţă de păr care îi stătea pe obraz.

— Dacă te mai apropii de mine te mai plesnesc o dată.

Privirea lui stărui asupra ei cât timp îşi şterse sângele de la nas.

Era clar că spumega de furie. Era obişnuită cu acest tip de furie. Ştia ce înseamnă.

Trebuia să se ţină tare pentru ce avea să urmeze.

Asta nu însemna că nu o durea.

— O să-ţi pară rău, zise el în timp ce făcu un pas ameninţător spre ea. O să conving pe toată

lumea că tu ai fost cea care a tras de mine. Chiar aici în grădina fratelui tău, ca o „prăjiturică”[2] ce eşti.

Tâmplele îi plesneau de durere. Făcu un pas în spate, clătinând din cap.

— Nu, spuse ea, tresărind din pricina accentului italian foarte pronunţat – cel pe care încercase din greu să şi-l îmblânzească. Nu o să te creadă.

Cuvintele sunară neconvingător chiar şi pentru ea. *Ba sigur că o să-i dea crezare.*

El îi citi gândurile şi izbucni într-un râs nervos.

— Doar nu-ţi închipui că o să te creadă pe *tine.* Pe jumătate copil legitim. Eşti tolerată doar pentru că fratele tău este marchiz. Sau poate îţi imaginezi că *el* te-ar crede. La urma urmei, nu eşti decât fata mamei tale.

Fata mamei ei. Aceste cuvinte o dureau de fiecare dată. Nu putea scăpa de ele, oricât încercase.

Îşi ridică bărbia şi îşi îndreptă umerii.

— Nu o să te creadă pe tine, repetă ea, sperând să rămână calmă, pentru că nu îşi vor închipui că eu te-am vrut pe *tine, porco.*

Bărbatul avu nevoie de o fracţiune de secundă să găsească echivalentul englezesc al cuvântului italienesc şi să realizeze că fusese insultat. După aceea însă, cuvântul *porc* rămase

---

2 Joc de cuvinte intraductibil, în limba engleză. Tart înseamnă şi „tartă", dar şi „târfă", (n.tr.)

suspendat între ei în ambele limbi, iar Grabeham îşi întinse spre ea mâna durdulie cu degetele ca nişte cârnaţi.

Era mai scund, dar se repezi cu toată forţa spre ea. O prinse de încheietură şi-şi înfipse adânc degetele, încât era limpede că o să-i rămână vânătăi, iar Juliana încercă să se smulgă din strânsoare, simţind cum pielea i se răsuceşte şi îi arde. Scoase un şuierat de durere printre dinţi şi acţionă instinctiv, mulţumindu-i Creatorului ei că învăţase să se bată de la băieţii de pe malurile râului care străbate Verona.

Genunchiul i se ridică, iar contactul fu precis şi plin de răutate.

Grabeham urlă şi slăbi strânsoarea, suficient cât Juliana să scape.

Iar Juliana făcu singurul lucru la care se mai putea gândi: fugi.

Îşi ridică poalele rochiei verzi lucioase şi o rupse la fugă prin grădină, evitând luminile slabe care răzbăteau din sala enormă de bal a reşedinţei Ralston, ştiind că dacă va fi văzută fugind din beznă ar fi fost la fel de rău ca în cazul în care ar fi fost prinsă de odiosul Grabeham… care micşora distanţa dintre ei cu o viteză alarmantă. Îl auzea în spate târşâindu-şi paşii pe lângă un gard viu, plin de spini, de-abia trăgându-şi sufletul.

Sunetul acela o făcu să iuţească şi mai tare pasul, până dădu năvală pe poarta laterală a grădinii, spre grajdurile care mărgineau reşedinţa Ralston şi unde se aflau o mulţime de trăsuri care-

şi aşteptau într-un şir lung stăpânii şi stăpânele să îi ducă la casele lor. Călcă pe ceva ascuţit şi se împiedică, înfigându-se cu palmele goale în caldarâm, după care se chinui să se ridice. Îşi blestemă decizia de a-şi scoate mănuşile pe care le purtase în sala de bal – enervantă sau nu, pielea de ied ar fi scutit-o de câteva picături de sânge în plus. Poarta de fier se trânti în urma ei, şi Juliana se opri o fracţiune de secundă, sigură că zgomotul atrăsese atenţia. Aruncă o privire rapidă spre vizitiii care se îngrămădiseră toţi să joace zaruri în capătul îndepărtat al aleii, neatenţi sau neinteresaţi de prezenţa ei. Se uită în spate şi îl văzu pe mătăhălosul de Grabeham îndreptându-se spre poartă.

Era ca un taur care se repede spre mantia roşie a toreadorului; avea doar câteva secunde înainte de a fi luată în coarne de el.

Singura ei scăpare erau trăsurile.

Îşi şopti ceva în italiană ca să se liniştească, apoi se vârî pe sub capetele masive ale doi cai mari şi negri strecurându-se cu repeziciune de-a lungul şirului de trăsuri. Auzi poarta deschizându-se cu un scârţâit şi apoi trântindu-se cu zgomot şi îngheţă, ascultând sunetul unui prădător ce se pregătea să-şi atace prada.

Îi era imposibil să mai audă altceva în afară de bătăile propriei inimi.

Încet, deschise portiera unuia dintre vehiculele masive şi se urcă înăuntru fără să mai aibă nevoie de scăriţă. Rochia i se agăţă într-una

dintre marginile ascuţite şi se sfâşie, iar Juliana îşi stăpâni un oftat; îşi trase fustele înăuntru şi se întinse spre portieră, pe care o închise cât de încet putu.

Rochia din satin verde fusese un cadou din partea fratelui ei – ca semn de protest împotriva rochiilor pretenţioase în culori şterse purtate de celelalte domnişoare necăsătorite din înalta societate, rochii pe care le ura. Iar acum o distrusese.

Se aşeză de-a dreptul pe podea cu genunchii la piept şi se lăsă învăluită de întuneric. Încercă din răsputeri să-şi calmeze răsuflarea alarmată şi se concentră să audă ceva, *orice,* prin liniştea înăbuşitoare.

— *Tego, tegis, tegit,* murmură, concentrându-şi toate gândurile asupra cadenţei liniştitoare a limbii latine. *Tegimus, tegitis, tegunt.*

O umbră ştearsă ascunse lumina obscură care împestriţa peretele trăsurii cu tapiţerie scumpă. Juliana avu un moment de panică, apoi se trase într-un colţ şi încercă să se facă şi mai mică – deşi îi era aproape imposibil, având în vedere înălţimea ei neobişnuită. Aşteptă disperată, iar când lumina aceea abia perceptibilă reveni, înghiţi cu greu şi-şi strânse ochii, răsuflând încet şi apăsat.

Acum în engleză.

— Eu mă ascund. Tu te ascunzi. Ea se ascunde…

Îşi ţinu respiraţia în timp ce liniştea fu

întreruptă de câteva voci puternice masculine şi se rugă în gând ca acestea să treacă pe lângă ascunzătoarea ei şi să o lase, măcar o dată, în pace. Vehiculul se zdruncină în momentul în care vizitiul ei îşi reluă locul pe capră, şi ea ştiu că rugăciunile ei vor rămâne fără răspuns.

Până aici îi mersese cu ascunsul.

Înjură cât se poate de colorat în limba ei maternă şi îşi evaluă opţiunile. Grabeham putea fi deja acolo, dar chiar şi fiica unui negustor italian care se afla la Londra de doar câteva luni ştia că nu-şi putea face apariţia în faţa intrării principale a casei fratelui ei într-o trăsură care aparţinea Dumnezeu ştie cui fără a provoca un scandal de proporţii catastrofale.

Se hotărî ce avea de făcut, se întinse spre clanţa portierei şi-şi făcu curaj să evadeze – să ţâşnească din vehicul direct pe caldarâm şi apoi spre cel mai apropiat petic de întuneric.

Moment în care trăsura se puse în mişcare.

Evadarea nu se mai număra printre opţiunile viabile.

Îi trecu prin cap că totuşi putea deschide portiera să sară. Nici măcar ea nu era chiar atât de nesăbuită. Nu avea de gând să moară. Voia doar ca pământul să se deschidă şi să o înghită pe ea odată cu toată trăsura. Cerea chiar atât de mult?

Se retrase spre mijlocul trăsurii şi realiză că era cel mai bine să se aşeze din nou pe podea şi să aştepte ca trăsura să se oprească.

De îndată ce se oprea, avea să iasă pe portiera de pe partea opusă casei şi să spere cu disperare că nu era nimeni acolo care să o vadă.

Cu siguranţă trebuia să i se întâmple şi *ceva* bun în seara aceasta. Precis ar fi avut la dispoziţie câteva clipe să evadeze mai înainte ca aristocraţii să coboare scările conacului.

Trase adânc aer în piept în momentul în care trăsura se opri. Se ridică… se întinse spre mânerul portierei… gata să sară.

Însă înainte să apuce să iasă, cealaltă portieră se deschise brusc, tulburând cu violenţă atmosfera din interiorul trăsurii. Privirea îi zbură spre bărbatul masiv care stătea chiar în faţa portierei.

Oh, nu.

Luminile din faţa reşedinţei Ralston se revărsară din spatele lui umbrindu-i chipul, dar era imposibil să nu remarce cum lumina gălbuie şi caldă îi aurea buclele bălaie, transformându-l într-un înger întunecat – aruncat din paradis, dar care refuza să dea înapoi nimbul.

Îl simţi tresărind uşor, sesiză încordarea scurtă, aproape imperceptibilă, a umerilor laţi şi îşi dădu seama că fusese descoperită. Juliana realiză că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru discreţie în momentul în care el trase portiera spre el, astfel încât să elimine orice spaţiu prin care ea ar fi putut fi observată din afară, dar când îl văzu cu câtă uşurinţă urcă în trăsură, fără ajutorul unei scăriţe sau al vreunui servitor, numai

recunoştinţă nu mai simţea.

Mai degrabă panică.

Înghiţi în sec, iar în minte îi izbucni un singur gând.

Mai bine îl înfrunta pe Grabeham.

Şi asta deoarece ştia că fix în acel moment ultima persoană cu care voia să aibă de-a face era acest imposibil şi insensibil duce de Leighton. Era evident că universul conspira împotriva ei.

Portiera se închise cu un clic în spatele lui, şi se trezi singură cu el.

O cuprinse deznădejdea, fapt care o făcu să se răsucească spre portiera de lângă ea, numai să scape odată. Degetele îi căutară pe bâjbâite mânerul.

— Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş face aşa ceva.

Cuvintele lui calme şi reci tăiară cu asprime întunericul.

Odinioară nu fusese aşa de rezervat cu ea.

Asta înainte ca ea să-şi fi jurat să nu mai vorbească niciodată cu el.

Trase repede aer în piept, refuzând să-l lase să preia controlul asupra situaţiei.

— Îţi mulţumesc pentru sugestie, Excelenţă. Mă vei scuza dacă nu îi voi da curs.

Înşfăcă mânerul, ignorând usturimea pe care o resimţise la contactul palmei cu lemnul, şi se lăsă cu toată greutatea pe el. El se aplecă cu iuţeala fulgerului pentru a împiedica portiera să se deschidă, şi făcu asta cu o mare uşurinţă.

— Nu a fost o sugestie.

Ciocăni uşor de două ori în tavanul trăsurii, cu fermitate şi fără să mai stea pe gânduri. Vehiculul se puse imediat în mişcare, de parcă i-ar fi transmis telepatic voinţa lui, iar Juliana îi blestemă pe toţi vizitiii zeloşi în timp ce se prăbuşea pe spate, ocazie cu care îşi agăţă cu pantoful rochia de satin, rupând-o şi mai rău. Tresări la auzul pârâiturii care răsună cu putere în tăcerea adâncă şi îşi trecu cu regret palma murdară de-a lungul materialului frumos.

— Rochia mea e distrusă. Îi făcu plăcere să insinueze că era cumva şi vina lui. N-avea el de unde să ştie că rochia se rupsese înainte să se fi urcat în trăsură.

— Da. Am câteva idei despre cum ai fi putut evita o asemenea tragedie în seara aceasta. Rostise vorbele fără nicio umbră de remuşcare.

— Nu prea am avut de ales. Imediat se urî pentru că o luase gura pe dinainte.

Mai ales în faţa lui.

El îşi întoarse capul spre ea chiar în momentul în care un felinar aruncă o rază argintie prin fereastra trăsurii, luminându-i trăsăturile atrăgătoare. Juliana încercă să îl ignore, încercă să nu remarce cum fiecare centimetru al lui purta amprenta originii lui excelente, al istoricului lui aristocratic – nasul patrician, lung şi drept, maxilarul pătrat, pometii înalţi care în mod normal ar fi trebuit să-l efemineze, dar nu făceau decât să-i sublinieze şi mai mult trăsăturile frumoase.

Pufni de indignare. Bărbatul acesta avea nişte pomeţi ridicoli.

Nu cunoscuse pe nimeni altcineva atât de arătos.

— Da, rosti el tărăgănat, îmi imaginez că e dificil să te ridici mereu la nivelul reputaţiei dumitale.

Lumina dispăru, umbrită de asprimea vorbelor lui jignitoare.

Nu cunoscuse niciun ticălos mai desăvârşit ca el.

Juliana se felicită că se afla într-un colţ umbrit al trăsurii în momentul în care tresări la auzul insinuărilor lui. Era obişnuită să fie insultată, să audă speculaţiile ignorante care decurgeau din faptul că era fiica unui negustor italian şi a unei marchize englezoaice decăzute care îşi părăsise soţul şi copiii… şi care fusese alungată din elita londoneză.

Ultima faptă reprezenta singura acţiune a mamei ei pentru care Juliana avusese o urmă de admiraţie. I-ar fi făcut mare plăcere să le poată spune tuturor unde să-şi vâre regulile lor aristocratice, începând cu ducele de Leighton. Care era cel mai rău dintre ei.

Dar nu fusese aşa la început.

Îşi alungă acest gând din minte.

— Aş dori să opreşti trăsura şi să mă laşi să cobor.

— Adică lucrurile nu au luat întorsătura pe care o doreai?

Cuvintele lui o nedumeriră.

— Întorsătura… pe care o doream?

— Zău aşa, domnişoară Fiori. Crezi că nu mi-am dat seama de mica ta strategie? Te-am descoperit în trăsura mea goală – locul perfect pentru un rendez-vous clandestin –, lângă casa fratelui dumitale, în timpul unuia dintre cele mai faimoase evenimente din ultimele săptămâni.

Juliana făcu ochii mari.

— Crezi că am…

— Nu cred. *Ştiu* că încerci să mă păcăleşti să te iau de nevastă. Şi micul dumitale plan, despre care presupun că fratele dumitale nu ştie nimic, având în vedere cât de nătâng este, ar fi putut funcţiona cu un bărbat mai neînsemnat, – cu un titlu mai mărunt. Dar te asigur că pe mine nu o să mă amăgeşti. Eu sunt *duce.* În ce priveşte o comparaţie între reputaţiile noastre, îţi sunt net superior. De fapt, te-aş fi lăsat să te faci complet de râs la reşedinţa Ralston dacă din păcate în acest moment nu aş fi îndatorat fratelui dumitale. Ai fi meritat-o cu vârf şi îndesat pentru această farsă ridicolă.

Vocea lui fusese calmă şi fermă, ca şi cum ar fi purtat această discuţie de nenumărate ori înainte, iar ea nu reprezenta pentru el decât un inconvenient minor – o muscă în supa-cremă călduţă şi cu un gust îndoielnic, sau cum s-o fi chemat chestia aia pe care aristocraţii englezi snobi o consumau cu lingurile.

Dintre toţi aroganţii, infatuaţii şi încrezuţii…

Se înfurie brusc şi scrâşni din dinţi.

— Dacă aş fi ştiut că este vehiculul *dumitale,* atunci l-aş fi evitat indiferent de urmări.

— E de-a dreptul uimitor cum de n-ai observat blazonul uriaş de pe exteriorul portierei.

Bărbatul ăsta o scotea din minţi.

— Chiar că e uimitor, având în vedere că-s convinsă că blazonul de pe exteriorul trăsurii e la fel de mare ca şi îngâmfarea de care dai dovadă! Sunt sigură de asta, *Excelenţă,* îi aruncă ea cu o asemenea înverşunare, încât titlul lui de nobleţe sunase ca un epitet jignitor. Dacă aş dori să-mi găsesc un soţ, atunci aş căuta unul pe care să nu-l recomande doar un titlu pompos şi un fals simţ asupra propriei importanţe. Sesizase că vocea îi tremura, dar nu-şi putea opri şuvoiul de vorbe care i se revărsa din gură: Eşti atât de impresionat de titlul şi de starea dumitale socială, că e pur şi simplu un miracol că nu ai cuvântul „duce” brodat cu fir de argint pe toate hainele. Modul în care te comporţi ar putea lăsa impresia că chiar ai făcut ceva ca să capeţi respectul acestor naivi din societatea engleză, nu că ai fi fost conceput, absolut cu totul întâmplător, exact în momentul oportun de bărbatul care trebuia, care îmi închipui că a îndeplinit fapta exact ca orice alt bărbat. Fără niciun pic de delicateţe.

Se opri, iar bătăile inimii îi răsunau tare în urechi, în timp ce cuvintele atârnau cu un ecou greu în întunericul dintre ei. *Senza finezza.* De abia atunci realiză că la un moment dat în tirada

ei începuse să vorbească în italiană.

Acum îi rămăsese doar să spere că el nu înţelesese tot.

Urmă o tăcere prelungă, un gol căscat brusc care îi ameninţă sănătatea psihică. Trăsura se opri. Rămaseră nemişcaţi încă un moment interminabil, el ca o stâncă, ea întrebându-se dacă nu cumva aveau să rămână captivi în trăsură pentru totdeauna, după care auzi fâşâitul hainelor lui. Deschisese larg portiera.

Juliana tresări când îl auzi vorbind, grav şi posomorât, şi mult mai aproape decât se aşteptase.

— Coboară din trăsură.

I se adresase în limba italiană. O italiană fără cusur.

I se puse un nod în gât. Asta era. Nu intenţiona să-şi ceară scuze. Nu după ce îi spusese şi el o grămadă de grozăvii. Dacă avea de gând să o dea afară din trăsură, prea bine. O să meargă pe jos până acasă. Cu mândria neîntinată.

Poate că o să găsească pe cineva să o îndrume în direcţia cea bună.

Se ridică grăbită şi se dădu jos, unde rămase cu spatele la portiera pe care se aştepta să o audă trântindu-se. El însă ieşi după ea, dar o ignoră şi urcă treptele celei mai apropiate case. Uşa i se deschise înainte de a păşi pe ultima treaptă.

Până şi uşile îi ghiceau intenţiile şi i se supuneau.

Se uită după el cum intră în foaierul puternic

luminat, iar un câine mare şi maro îi ieşi cu mare voioşie în întâmpinare.

Mda. Care va să zică şi teoria cum că animalele recunosc sufletele haine se dusese pe apa sâmbetei.

Zâmbi la acest gând, iar el se întoarse aproape instantaneu, de parcă ar fi vorbit cu voce tare. Buclele lui aurii semănau din nou cu basorelieful unui înger, când el spuse:

— Înăuntru sau afară, domnişoară Fiori. Îmi pui răbdarea la încercare.

Deschise gura să-i răspundă, dar el deja dispăruse din raza ei vizuală. Nu mai avea încotro şi alese calea de minimă rezistenţă. Sau, mai bine zis, calea prin care evita să îşi ruineze de tot reputaţia, pe un trotuar din Londra, în mijlocul nopţii.

Îl urmă înăuntru.

Uşa se închise în spatele ei, iar valetul să grăbi să-şi urmeze stăpânul în locul în care stăpânii mergeau împreună cu valeţii, care o fi fost acela, iar Juliana rămase în holul puternic luminat ca să admire foaierul spaţios pardosit cu marmură şi împodobit cu oglinzi aurite care îi amplificau şi mai mult dimensiunile.

Din el porneau şase uşi în toate direcţiile, precum şi un coridor întunecat care ducea spre centrul casei.

Câinele se aşeză la baza scărilor late care duceau la etajele superioare, iar sub privirea lui scrutătoare şi tăcută Juliana realiză brusc cu jenă

că se afla în casa unui bărbat.

Fără escortă.

Câinele era escorta ei. Iar acest câine se dovedise deja un slab judecător al caracterului uman.

Callie nu ar fi de acord. Cumnata ei o atenţionase în mod special să se ferească de asemenea situaţii. Se temea că bărbaţii ar profita de o italiancă tânără care nu pricepea pe de-a-ntregul stricteţea britanică.

— I-am transmis vorbă lui Ralston să vină să te ia. Poţi să aştepţi în…

Îşi ridică privirea în momentul în care el se opri brusc şi i-o întâlni pe a lui; era umbrită de ceva care, dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut crede că e îngrijorare.

Dar ea îl cunoştea bine.

— În…? îl chestionă ea, întrebându-se de ce se îndrepta în pas grăbit spre ea.

— Dumnezeule! Ce ţi s-a întâmplat?

*

— Ai fost atacată.

Juliana îl privi pe Leighton cum toarnă două degete de scotch într-un pahar de cristal, ca apoi să-i aducă băutura spre unul dintre scaunele supradimensionate de piele din biroul lui. I-o întinse cu un gest brusc, dar ea clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Mai bine o bei. O să vezi că o să te mai

liniştească.

Îşi ridică ochii spre el şi îi întâlni privirea fără nicio ezitare.

— Nu am absolut deloc nevoie să mă liniştesc, Excelenţă.

El miji ochii, iar ea refuză să-şi mute privirea de la portretul nobilului englez pe care îl reprezenta, înalt şi impunător, aproape insuportabil de atrăgător şi cu o expresie de încredere totală şi categorică – ca şi cum nu i s-ar mai fi opus nimeni niciodată înainte.

Niciodată, era adevărat, până acum.

— Negi că ai fost atacată?

Ridică nepăsătoare dintr-un umăr, dar nu răspunse. Ce să-i fi spus? Ce putea să-i spună fără ca el să-i răstălmăcească vorbele şi să le întoarcă împotriva ei? Ar fi susţinut pe tonul acela imperios şi arogant că dacă ar fi avut atitudinea unei lady… dacă i-ar fi păsat mai mult de reputaţia ei… dacă s-ar fi purtat mai degrabă ca o englezoaică şi mai puţin ca o italiancă, atunci nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Ar fi tratat-o exact aşa cum o tratau şi ceilalţi. La fel cum făcuse şi în momentul în care îi descoperise identitatea.

— Contează? Sunt sigură că vei trage concluzia că am încercat toată seara să-i manipulez pe toţi până reuşeam să-mi prind în mreje un soţ. Sau orice altceva la fel de caraghios.

Intenţia ei fusese să-l facă să abandoneze subiectul. Nu reuşi. Dimpotrivă; îi aruncă una

dintre privirile acelea lungi şi reci, măsurându-i chipul şi braţele acoperite de zgârieturi, rochia ruptă în două locuri şi murdară de praf şi pe care lăsase dâre de sânge când îşi şterse palmele rănite.

Unul dintre colţurile gurii lui tresări, iar ea îi interpretă expresia ca fiind de dezgust, aşa că nu se putu abţine să nu remarce:

— Şi de data asta se dovedeşte că nu merit să fiu în prezenţa dumitale, nu-i aşa?

Îşi muşcă limbă, regretând că nu se stăpânise. El se uită la ea.

— N-am spus aşa ceva.

— Nici nu era nevoie.

Dădu rapid whisky-ul peste cap în momentul în care cineva ciocăni uşor la uşa pe jumătate deschisă. Fără să se uite cine este, ducele se răsti.

— Ce e?

— V-am adus lucrurile pe care le-aţi cerut, Excelenţa Voastră, în încăpere intră un servitor cu o tavă încărcată cu un lighean, pansamente şi câteva cutiuţe, pe care o aşează grămadă pe o măsuţă joasă din apropiere.

— Poţi să pleci.

— Servitorul înclină respectuos din cap şi se îndreptă spre ieşire, în timp ce Leighton se îndreptă cu paşi mari spre tavă. Juliana îl văzu cum ridică o cârpă curată şi îi înmoaie un colţ în lighean.

— Nici măcar nu i-ai mulţumit.

El îi aruncă o privire surprinsă.

— Cele petrecute în această seară nu au avut darul să mă ducă într-o stare de gratitudine.

Se crispă, percepând acuzaţia subtilă din vocea lui. Mda. La o adică, putea fi şi ea la fel de dificilă.

— Dar totuşi ţi-a făcut un serviciu, spuse ea şi făcu o pauză de efect. Faptul că nu i-ai mulţumit te face să pari porcovan. Îi luă ceva timp să îşi dea seama de semnificaţia cuvântului. Adică, bădăran.

Juliana dădu a lehamite din mână.

— Cum s-o zice. Ideea e că oricare alt bărbat i-ar fi mulţumit.

Se apropie de ea.

— Un bărbat mai bun vrei să spui?

Făcu ochii mari spre el, mimând inocenţa.

— Niciodată. La urma urmei, eşti duce. Precis nu mai există oameni mai buni decât dumneata.

Cuvintele ei fuseseră un atac direct. Dar după toate lucrurile groaznice pe care i le spusese el în trăsură, le meritase.

— Oricare altă femeie şi-ar fi dat seama că îmi este îndatorată până peste cap şi ar fi fost mai atentă la ce spune.

— O femeie mai bună vrei să spui?

Nu-i răspunse, ci se aşeză în faţa ei şi întinse palma spre ea.

— Dă-mi mâinile.

Juliana şi le strânse la piept, alarmată.

— De ce?

— Sunt învineţite şi însângerate. Trebuie curăţate.

Nu voia ca el să o atingă. Nu avea încredere în sine pentru asta.

— N-au nimic.

El scoase un geamăt de frustrare, iar sunetul o înfioră din cap până în picioare.

— E adevărat ce se spune despre italieni.

Se crispă din nou, neinteresată să audă din nou o altă insultă.

— Că suntem superiori din toate punctele de vedere?

— Că vă e imposibil să vă daţi bătuţi.

— O trăsătură de caracter care i-a fost de mare folos lui Cezar.

— Şi care-s ultimele noutăţi despre Imperiul Roman?

Tonul lui nepăsător şi superior o făcea să urle de ciudă. Epitete. În limba ei maternă.

Era un om imposibil.

Se scrutară reciproc preţ de câteva momente lungi, niciunul dintre ei nedorind să dea înapoi, până când Leighton rupse tăcerea.

— Fratele dumitale va sosi din clipă în clipă, domnişoară Fiori. O să fie destul de mânios şi fără să-ţi vadă palmele însângerate.

Se încruntă cu privirea spre mâna lui, lată, lungă şi emanând putere. Bineînţeles că avea dreptate. Nu avea de ales şi trebuia să-i dea ascultare.

— O să te doară.

Aceste cuvinte fură singurul avertisment înainte ca el să-şi plimbe încet degetul mare pe

palma ei, cercetând rana care între timp prinsese o crustă de sânge uscat. Îi simţi atingerea şi trase grăbită o gură de aer. Îşi ridică privirea spre ea.

— Îmi cer scuze!

Ea nu-i răspunse, ci se prefăcu că îşi studiază cealaltă mână. Nu voia să se dea de gol că nu din cauza durerii oftase. Se aşteptase, sigur că se aşteptase, la reacţia nedorită care o ameninţa de fiecare dată când îl vedea. La curentul acela care o străbătea de câte ori se afla în preajma lui.

Simţea repulsie. Era sigură că asta era. *Nici măcar nu merita să ia în considerare o altă posibilitate.*

Încercând să facă o evaluare medicală a situaţiei, Juliana îşi coborî privirea spre palmele lor înlănţuite. În cameră se făcu brusc mai cald. Mâinile lui erau enorme, iar ea încremeni cu ochii spre degetele lui lungi şi îngrijite, acoperite de un puf auriu.

El îşi petrecu cu blândeţe un deget peste vânătaia urâtă de pe încheietura ei, iar ea îi surprinse privirea concentrată asupra pielii violacee.

— Trebuie să-mi spui cine ţi-a făcut aşa ceva.

În cuvintele lui răsuna o certitudine calmă, ca şi cum ea avea să se supună automat tonului poruncitor, iar el la rândul lui urma să rezolve situaţia. Juliana însă ştia prea bine ce ştia. Bărbatul acesta nu era vreun cavaler. Era un dragon. Şeful dragonilor.

— Spune-mi, Excelenţă, cum e să trăieşti fiind

convins că voia dumitale e comandă pentru toţi ceilalţi?

El îşi ridică imediat privirea, încruntat de iritare.

— O să-mi spui, domnişoară Fiori.

— Ba nu, nu spun.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre mâini. Julianei nu i se întâmplase prea des să se simtă delicată – era mai înaltă decât aproape toate femeile şi decât mulţi bărbaţi din Londra –, însă acest bărbat o făcea să se simtă minionă. Degetul ei mare era doar puţin mai mare decât cel mai mic dintre degetele lui, cel pe care purta inelul cu pecete din aur şi onix – dovada titlului.

Fapt care îi readuse aminte de statutul ei.

Şi de cât de jos o făcuse el să se simtă comparativ cu el.

Gândul acesta o făcu să-şi ridice bărbia, cuprinsă de un val de furie, mândrie şi ofensă, şi chiar în acel moment el îi atinse pielea zdrelită din palmă cu cârpa udă. Durerea ascuţită îi distrase atenţia, şi şuieră printre dinţi o înjurătură oribilă în italiană.

El îşi văzu în continuare de curăţarea palmei, dar nu se abţinu să nu remarce:

— Habar n-aveam că aceste animale ar putea face aşa ceva împreună.

— Nu-i frumos să tragi cu urechea.

El îşi ridică una dintre sprâncenele aurii.

— Mi-e cam greu să nu te aud, având în vedere că eşti la doar câţiva centimetri de mine şi

strigi ca din gură de şarpe de durere.

— O doamnă nu strigă.

— Se pare că doamnele din Italia, da. Mai ales când li se aplică o îngrijire medicală.

Juliana se abţinu cu greu să nu zâmbească.

Nu era deloc amuzant.

El îşi lăsă din nou capul în jos şi se concentră asupra mâinii, înmuind încă o dată cârpa în apă. Juliana tresări când materialul rece îi atinse pielea zgâriată, iar el ezită înainte să continue.

Pauza aceasta trecătoare o intrigă. Ducele de Leighton nu se făcuse cunoscut pentru compasiunea de care dădea dovadă. Era cunoscut pentru indiferenţa arogantă, şi ea era surprinsă să constate că se cobora atât de jos încât să presteze o muncă atât de înjositoare precum curăţarea mizeriei de pe palmele ei.

— De ce faci asta? izbucni ea în momentul în care simţi usturimea provocată de pânză.

El nu se opri nici de data asta.

— Ţi-am spus deja. Fratele dumitale va fi deja într-o stare de spirit foarte neplăcută înainte să te vadă cum sângerezi pe propriile haine. Şi pe mobila mea.

— Nu, clătină ea din cap. Voiam să ştiu de ce tocmai *dumneata* faci asta? N-ai un batalion de servitori gata să-ţi execute toate sarcinile neplăcute?

— Ba da.

— Păi şi?

— Servitorii vorbesc, domnişoară Fiori. Aş

prefera să afle cât mai puţini că eşti aici, singură, la această oră.

Ea reprezenta doar o problemă pentru el. Atât şi nimic mai mult. După o pauză lungă o privi în ochi.

— Nu eşti de aceeaşi părere?

Juliana îşi reveni repede.

— Dimpotrivă. Sunt de-a dreptul uluită că un om atât de bogat şi de important ar putea avea servitori care bârfesc. Mai degrabă s-ar zice că ai reuşit să-i dezbari cu totul de dorinţa de a socializa.

Unul dintre colţurile gurii lui se încordă, în timp ce clătina din cap.

— Până şi când te ajut vrei cu tot dinadinsul să mă jigneşti.

Când îi răspunse în cele din urmă, vocea ei era serioasă şi gravă.

— Iartă-mă dacă-ţi privesc cu suspiciune bunăvoinţa, Excelenţă.

Buzele lui schiţară un surâs şi se întinse după cealaltă mână a ei, reluându-şi activitatea. Amândoi îşi aţintiră privirile cât el îi curăţă sângele şi praful uscat de pe podul palmei, dând la iveală pielea rozalie şi sensibilă ce avea nevoie de câteva zile să se vindece.

Mişcările lui erau line, dar ferme, iar atingerea pânzei aspre pe pielea jupuită deveni din ce în ce mai tolerabilă pe măsură ce rana era curăţată. Juliana îi văzu o şuviţă blondă care îi alunecă pe frunte. Ca de obicei, mina lui era rigidă

şi severă, precum a uneia dintre nepreţuitele statui de marmură ale fratelui ei. Se simţea inundată de o dorinţă familiară, prezentă ori de câte ori se afla în apropierea lui.

Dorinţa de a-i da jos masca.

Îl surprinsese în două ocazii fără ea.

După care el descoperise cine era ea – sora vitregă din Italia a unuia dintre cei mai notorii crai din Londra, fiica pe jumătate recunoscută a unei marchize decăzute şi a soţului ei negustor, crescută departe de Londra, de manierele, de tradiţiile şi de regulile oraşului.

Ea era opusul a tot ce reprezenta el. Antiteza tuturor lucrurilor pe care el şi le dorea în lumea lui.

— Singurul meu motiv este să te ştiu acasă la tine în siguranţă, iar fratele tău să fie singurul care să ştie de mica ta aventură din această seară.

Aruncă cârpa în ligheanul cu apă înroşită şi ridică unul dintre recipientele micuţe de pe tavă. Îi scoase capacul, şi dinăuntru se răspândi o mireasmă de rozmarin şi lămâie; apoi se întinse din nou spre mâinile ei.

De data aceasta i le oferi imediat.

— Doar nu te aştepţi să te cred că îţi pasă de reputaţia mea?

Leighton îşi înmuie un deget în borcănel, concentrându-se pe rănile ei în timp ce îi ungea pielea cu balsam. Unguentul îi alină senzaţia de arsură, iar degetele lui îi lăsară o senzaţie de răcoare. Rezultatul fu iluzia irezistibilă că

atingerea lui era ca un vestitor al plăcerii mângâietoare care îi invadase pielea.

Ceea ce nu era adevărat. Nici pe departe.

Încercă să îşi controleze oftatul ca să nu se pună într-o situaţie jenantă, dar el remarcă acel sunet firav. Sprânceana aurie se ridică din nou, iar ei îi trecu prin minte ce bine ar fi dacă ar putea să i-o radă.

Îşi smulse mâna, iar el nu încercă să o oprească.

— Nu, domnişoară Fiori. Nu sunt interesat de reputaţia dumitale.

Bineînţeles că nu era.

— Sunt interesat de reputaţia mea.

Aluzia că dacă ar fi fost găsit cu ea – sau având orice legătură cu ea – i-ar fi ştirbit reputaţia o duru, poate chiar mai rău decât o duruseră mâinile mai devreme.

Trase adânc aer în piept şi tocmai se pregătea sufleteşte pentru următoarea confruntare verbală când de lângă uşa de la intrare răsună o voce furioasă.

— Dacă nu-ţi iei labele de pe sora mea în clipa asta, Leighton, preţioasa ta reputaţie va fi ultima dintre problemele tale.

Capitolul 2

Există un motiv pentru care fustele sunt

lungi şi e greu să te legi la şireturi.
O lady rafinată nu îşi expune niciodată picioarele. Niciodată.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Aparent, pentru craii cărora le-a venit mintea la cap, îndatoririle de frate sunt destul de dificile…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Era destul de probabil ca marchizul de Ralston să vrea să îl ucidă.

Nu că Simon ar fi avut ceva de-a face cu starea actuală a fetei. Nu era vina lui că nimerise în trăsura lui după ce se luptase, bănuia el, cu o tufă plină de spini, cu caldarâmul din zona grajdurilor şi cu marginea ascuţită a trăsurii lui.

Şi cu un bărbat.

Simon Pearson, cel de-al unsprezecelea duce de Leighton, făcu abstracţie de furia care aproape îl orbi când îşi aduse aminte de încheietura învineţită a fetei şi îşi concentră atenţia asupra fratelui ei scos din fire, care dădea ture prin biroul lui ca un animal prins în cuşcă.

Marchizul se opri în faţa surorii lui şi îşi drese glasul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Juliana. Ce naiba ai păţit?

Genul acesta de limbaj ar fi putut face o

femeie mai firavă să se înroşească. Juliana nici nu clipi.

— Am căzut.

— Ai căzut.

— Da. Făcu o pauză. Printre altele.

Ralston îşi ridică privirea în tavan, implorând parcă divinitatea să-i dea înţelepciune. Simon cunoştea acest sentiment. Avea şi el o soră, aşa că avusese parte şi el de porţia lui de frustrare. Iar sora lui Ralston era mai enervantă decât oricare altă femeie.

Dar totodată şi mult mai frumoasă decât celelalte.

Încremeni la acest gând.

Sigur că era frumoasă. Era un fapt empiric. Chiar şi aşa, în rochia murdară şi ruptă, tot dădea clasă la majoritatea femeilor din Londra. Era un amestec ameţitor între delicateţea englezească – piele de porţelan, ochi de un albastru fluid, nas perfect şi bărbie obraznică – şi exotismul italienesc: bucle ca tăciunii neîmblânzite, buze pline şi forme ample, pe care doar un mort nu le-ar fi remarcat.

Iar el nu era deloc mort. Doar că nu era interesat.

Îl străfulgeră o amintire.

Juliana în braţele lui, ridicându-se pe vârfuri, lipindu-şi buzele de ale lui.

O alungă.

Era în acelaşi timp şi îndrăzneaţă, pripită, impulsivă, un magnet pentru probleme şi în mod

cert genul de femeie pe care o dorea cât mai departe de el. Prin urmare, era absolut normal că nimerise fix în trăsura lui.

Oftă, apoi îşi îndreptă mâneca hainei şi reveni la tabloul care se desfăşura în faţa lui.

— Şi cum de eşti zgâriată pe mâini şi pe faţă? continuă Ralston s-o pistoneze. Arăţi de parcă ai fi alergat prin tufe de trandafiri!

Juliana îşi înclină capul.

— Poate că asta s-a întâmplat.

— *Poate?* Ralston făcu un pas spre ea, iar Juliana nu se feri să îl înfrunte direct pe fratele ei. Nu era deloc o fandosită.

Era înaltă, un lucru destul de neobişnuit pentru o femeie. Nu se întâmpla prea des ca Simon să întâlnească o femeie în faţa căreia să nu trebuiască să se aplece ca să stea de vorbă cu ea. Creştetul capului ei îi venea la nivelul nasului.

— Păi, Gabriel, ce să spun, am fost cam ocupată.

Ceva din răspunsul ei, atât de sincer şi la subiect, îl făcu pe Simon să-şi manifeste deschis amuzamentul, astfel că atenţia fu abătută asupra lui. Ralston se întoarse spre el.

— Oh, în locul tău nu mi-ar arde de râs, Leighton. Să ştii că mă gândesc să te provoc la duel pentru ce-ai făcut în seara asta.

Leighton pufni de indignare.

— Să mă provoci *pe mine?* N-am făcut decât să am grijă de fată să nu o păţească şi mai rău.

— Atunci poate ai dori să-mi explici cum se

face că v-am găsit singuri în biroul tău, ţinându-vă atât de drăgăstos de mâini?

Simon îşi dădu imediat seama ce încerca Ralston să facă. Şi nu-i plăcea deloc.

— Ce vrei să insinuezi de fapt, Ralston?

— Doar că s-au acordat dispense de căsătorie şi pentru mai puţin, îşi îngustă ochii spre marchiz, un om pe care de abia îl tolera într-o zi bună. Iar asta nu era o zi bună.

— Nu mă însor cu ea.

— În niciun caz nu mă mărit cu el! ţipă şi ea în acelaşi moment. *Mda. Măcar cu asta erau de acord.*

Dar cum adică… *Ea* nu voia să se căsătorească cu el? Putea să nimerească mult mai rău! Pentru numele lui Dumnezeu, era duce! Iar ea un scandal perpetuu.

Ralston reveni la sora lui.

— O să te măriţi cu cine-ţi zic eu dacă vei continua să te porţi atât de ridicol, surioară.

— Ai promis… începu ea.

— Păi da, dar pe atunci n-aveai încă obiceiul să te laşi acostată prin grădinile oamenilor. Cine ţi-a făcut aşa ceva? continuă Ralston cu nerăbdare.

— Nimeni.

Răspunsul dat în prea mare grabă sună nefiresc. De ce nu voia să-l demaşte pe cel care îi făcuse rău? Era normal să nu vrea să discute această chestiune privată cu Simon, dar de ce nu voia să-i spună nici fratelui ei? De ce să nu vrea să

fie răzbunată?

— Nu mă poţi prosti, Juliana, zise Ralston şi îşi reluă plimbarea agitată prin cameră. De ce nu vrei să-mi spui?

— Tot ce pot să-ţi spun e că m-am descurcat singură cu el.

Amândoi bărbaţii înlemniră. Simon nu se putu abţine:

— Cum adică te-ai descurcat cu el?

Juliana şovăi şi-şi prinse încheietura învineţită cu cealaltă mână într-un fel care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva şi-o luxase.

— L-am lovit.

— Unde? izbucni Ralston.

— În grădină.

Marchizul îşi ridică privirea în tavan, iar lui Simon i se făcu milă de el.

— Cred că fratele tău voia să afle în ce zonă l-ai lovit pe acest atacator.

— Oh. În nas. Văzând că se lăsase o tăcere uluită, se opri, apoi continuă defensiv: O merita!

— Ba bine că nu, îi dădu Ralston dreptate. Acum zi-mi cum îl cheamă ca să-i trag eu lovitura finală.

— Nu.

— Juliana. Merită o pedeapsă mult mai mare pentru că te-a atacat, nu doar o palmă de la o femeie.

Juliana se încruntă la fratele ei.

— Oh, zău? Să ştii că i-a curs destul de mult sânge, deşi l-a lovit o femeie, Gabriel.

Simon tresări.

— I-ai dat sângele pe nas.

Pe chipul ei răsări un zâmbet triumfător.

— Şi nu numai atât.

Sigur că nu numai atât.

— Mi-e şi frică să întreb… o îndemnă Simon.

Juliana se uită spre el, apoi la fratele ei. *Oare se înroşise?*

— Ce i-ai făcut?

— L-am… lovit… şi în altă parte.

— Unde?

— În… Ezită, strâmbându-şi gura în căutarea unui cuvânt, după care renunţă. În *inguine.*

Nu înţelegea el la perfecţie italiana, dar mişcarea ei circulară în zona vintrelor, total nepotrivită în conversaţia unei tinere din înalta societate, era cât se poate de grăitoare.

— Of, Dumnezeule mare! Nu era clar dacă exclamaţia lui Ralston fusese rugăciune sau blasfemie.

Oricum, era clar că femeia avea mentalitate de gladiator.

— Mi-a zis *plăcinţică!* mărturisi ea încercând să se dezvinovăţească, după care făcu o pauză. Ba nu. Nu aşa mi-a zis.

— Prăjiturică?

— Da! Aşa a zis! Remarcă pumnii strânşi ai fratelui ei şi se uită spre Simon. Înţeleg că nu a fost un compliment.

Ducele era atât de revoltat, că în urechi avea un vuiet, aşa că de abia o auzise. Tare i-ar fi plăcut

să-i tragă un pumn respectivului.

— Nu. Nu a fost un compliment.

Juliana căzu o clipă pe gânduri.

— Aşadar, a meritat s-o încaseze, nu?

— Leighton, îşi recăpătă Ralston vocea, unde ar putea aştepta sora mea în timp ce noi doi stăm de vorbă?

Tonul lui alarmant răsunase puternic şi aspru. Simon se ridică, încercând să rămână calm.

— Sigur.

— O să vorbiţi despre mine, răbufni Juliana.

Oare era capabilă măcar *o dată* să-şi ţină gândurile doar pentru ea?

— Da. Asta o să facem, o anunţă Ralston.

— Aş vrea să rămân.

— Sunt sigur că ai vrea.

— Gabriel… începu ea pe un ton extrem de liniştitor, pe care Simon îl mai auzise folosit doar pentru caii neîmblânziţi sau bolnavii de la ospiciu.

— Nu-ţi forţa norocul, surioară.

Juliana se opri, iar Simon o văzu cum medita la următoarea mişcare. În cele din urmă, îi întâlni privirea, iar ochii ei albaştri fulgerau de iritare.

— Alteţă? Unde ai de gând să mă depozitezi cât dumneata şi fratele meu discutaţi chestiuni bărbăteşti?

Extraordinar. Rezista la fiecare pas.

Se duse spre uşă şi o conduse pe hol. Ieşi şi el după ea şi îi arătă uşa de vizavi.

— În bibliotecă. Fă-te comodă.

— Hmm. Sunetul fusese sec şi îmbufnat.

Simon îşi reţinu un zâmbet, dar nu se stăpâni să n-o mai ia o dată peste picior.

— Pot să adaug că sunt fericit că te-ai recunoscut înfrântă?

Se întoarse şi veni spre el, atât de aproape, încât bustul ei îi atingea pieptul. Atmosfera deveni încordată, în timp ce parfumul ei îi asalta simţurile – coacăze roşii şi busuioc. Era acelaşi parfum pe care îl remarcase şi cu câteva luni în urmă, înainte să-i fi descoperit adevărata identitate. *Înainte ca totul să se schimbe.*

Rezistă impulsului de a se uita la pielea dezgolită de deasupra decolteului rochiei verzi, preferând să facă un pas în spate.

Fetei ăsteia îi lipsea cu desăvârşire simţul decenţei.

— Recunosc că uneori mai pierd câte o bătălie, alteţă. Dar niciodată războiul.

O urmări traversând foaierul şi intrând în bibliotecă, închizând uşa după ea, iar apoi clătină din cap.

Juliana Fiori era o calamitate, gata oricând să răbufnească.

Era un miracol că supravieţuise jumătate de an în înalta societate. *Era un miracol că înalta societate supravieţuise împreună cu ea jumătate de an.*

— L-a dat gata cu un genunchi în… spuse Ralston când Simon se întoarse în birou.

— Aşa se pare, replică el închizând bine uşa, de parcă spera să blocheze afară orice urmă a

femeii enervante de dincolo de ea.

— Ce naiba mă fac cu ea?

Simon tresări. El şi Ralston abia se suportau reciproc. Dacă n-ar fi fost prieten cu geamănul marchizului, atunci nici n-ar fi vorbit unul cu celălalt. Ralston fusese întotdeauna un ticălos. Doar nu-i cerea părerea lui Simon, nu?

— Of, Doamne fereşte, Leighton, era o întrebare retorică. N-am de gând să-ţi cer sfatul. Mai ales în legătură cu ce e de făcut când ai o soră.

Împunsătura avu efect, şi Simon sugeră foarte precis unde să se ducă Ralston pentru un sfat. Marchizul izbucni în râs.

— Mult mai bine. Începusem să mă îngrijorez că ai devenit o gazdă primitoare. Se duse la bufet şi turnă trei degete de culoarea chihlimbarului într-un pahar, apoi se întoarse din nou spre el. Scotch?

Simon se aşeză, intuind că seara avea să se prelungească.

— Ce ofertă generoasă, răspunse el sec.

Ralston îi dădu un pahar şi se aşeză şi el.

— Aşadar hai să vorbim despre cum s-a întâmplat de a ajuns sora mea în casa ta în mijlocul nopţii.

Simon luă o înghiţitură zdravănă, savurând senzaţia de arsură lăsată pe gâtlej.

— Ţi-am spus. Când am plecat de la balul tău am găsit-o în trăsura mea.

— Şi de ce nu m-ai înştiinţat imediat de

această situaţie?

Întrebarea era foarte pertinentă. Simon se jucă cu paharul de whisky, meditând. De ce nu închisese portiera trăsurii ca apoi să-i trimită vorbă lui Ralston?

Fata era lipsită de rafinament, avea o fire imposibilă şi reprezenta exact ce nu suporta el la o femeie.

Dar era fascinantă.

Îl fascinase din prima clipă când o întâlnise, în acea librărie blestemată unde venise să cumpere o carte pentru fratele ei. Apoi se reîntâlniseră la Expoziţia Regală de Artă. Iar ea îl lăsase să creadă că…

— Sunteţi bună să-mi spuneţi cum vă numiţi? o întrebase el, nevrând să-i piardă din nou urma. Săptămânile de după întâlnirea de la librărie i se păruseră interminabile.

Ea îşi strâmbase buzele într-un botic perfect, semn că victoria era a lui.

— Întâi să mă prezint eu. Mă cheamă Simon.

— Simon. Îi plăcuse la nebunie cum răsunase numele din gura ei, mai ales că nu-l mai folosise de o mulţime de vreme în public.

— Iar al dumneavoastră, milady?

— Oh, cred că atunci ar dispărea tot farmecul, răspunsese ea cu un zâmbet minunat care luminase toată încăperea. Nu credeţi, Excelenţă?

Ea ştiuse că era duce. Ar fi trebuit să-şi fi dat

seama încă de atunci că ceva nu era în regulă. Dar nu bănuise nimic, ci fusese vrăjit. Clătinase din cap şi se apropiase încet de ea, iar ea se grăbise să se dea în spate pentru a păstra distanţa, într-o cursă care îl înrobise.

— Nu, nu e corect.

— Ba mi se pare foarte corect. Sunt un detectiv mai bun decât domnia voastră.

El căzuse pe gânduri.

— Aşa se pare. Atunci aş putea să vă ghicesc identitatea?

Ea zâmbise larg.

— Sigur, nicio problemă.

— Sunteţi o prinţesă italiancă, venită aici împreună cu fratele într-un fel de vizită diplomatică la rege.

Ea îşi înclinase capul, la fel cum o făcuse şi în seara aceasta cât stătuse de vorbă cu fratele ei.

— Poate.

— Sau fiica unui conte din Verona, venită să-şi petreacă primăvara aici, dornică să pătrundă în lumea legendară a sezonului londonez.

Ea izbucnise în râs atunci, un sunet ca o rază de soare.

— Destul de departe de adevăr să consideraţi că tatăl meu este un biet conte. De ce să nu fie duce? Aşa, ca dumneavoastră?

El zâmbise.

— Bine, duce, adăugând apoi ca pentru sine: Lucrurile se simplifică aşa.

Îl lăsase să creadă că este mult mai mult decât o biată fată din popor.

Dar bineînţeles că nu era.

Da, ar fi trebuit să trimită după Ralston din momentul în care o văzuse pe micuţa inconştientă pe podeaua trăsurii lui, ghemuită într-un colţ de parcă ar fi fost vreo femeie măruntă care s-ar fi putut ascunde de el.

— Şi dacă te chemam, ce crezi că s-ar fi rezolvat?

— La ora asta ar fi dormit în patul ei de acasă. Asta s-ar fi rezolvat.

Simon alungă imaginea ei dormind, cu pletele negre împrăştiate pe pânza albă, cu pielea catifelată întrezărită în decolteul adânc al cămăşii de noapte. *Asta dacă purta cămaşă de noapte.*

Îşi drese glasul.

— Şi dacă ar fi sărit din trăsura mea în văzul tuturor celor aflaţi la reşedinţa Ralston? Atunci ce-ar fi fost?

Ralston cugetă puţin la această variantă.

— Bănuiesc că reputaţia ei ar fi fost distrusă. Iar tu te-ai fi pregătit să te dedici unei minunate vieţi de bărbat însurat.

Simon mai sorbi o gură din băutură.

— Aşadar e mai bine pentru toată lumea că am ales să nu te chem atunci.

Privirea lui Ralston se întunecă.

— Nu este prima dată când te împotriveşti atât de vehement ideii unei căsătorii cu sora mea, Leighton. Cred că încep să o iau personal.

— Eu, sora ta şi cu mine nu ne potrivim, Ralston. Şi o ştii şi tu.

— Nu i-ai putea face faţă.

Buzele lui Simon se strâmbară. În Londra nu exista nici măcar un singur bărbat care să-i poată face faţă acestei fetişcane. Iar Ralston o ştia şi el:

— Nu o s-o suporte nimeni. E prea îndrăzneaţă. Prea impulsivă. E exact opusul fetelor cuminţi englezoaice.

Se întrerupse, iar Simon se întrebă dacă marchizul se aştepta să-l contrazică. Nu avea nicio intenţie s-o facă.

— Spune orice îi trece prin cap şi în orice moment, fără să-i pese de reacţia celor din jur. Doar i-a dat sângele pe nas unui străin care nu se aştepta la aşa ceva! Ultimele cuvinte fură acompaniate de un râs uluit.

— Mă rog, ca să fiu sincer, se pare că bărbatul din seara asta a meritat-o.

— Păi nu? Ralston se opri şi căzu pe gânduri. N-ar trebui să fie prea greu să dăm de el. Nu cred că-s prea mulţi aristocraţi cu buza umflată prin zonă.

— Şi chiar şi mai puţini care să şchioapete din alte cauze, replică Simon ironic.

Ralston clătină din cap.

— Oare unde crezi că o fi învăţat tactica asta de apărare?

În mod evident în pădure, de la lupii care au crescut-o.

— Nu îndrăznesc să mă aventurez să ghicesc.

Se aşternu liniştea, iar în cele din urmă Ralston oftă şi se ridică.

— N-aş vrea să-ţi rămân dator.

Pe Simon aproape îl bufni râsul când auzi această mărturisire, între el şi Ralston nu existase niciodată o relaţie de apropiere.

— Atunci să zicem că suntem chit.

Marchizul dădu o dată din cap şi se îndreptă spre uşă. Ajunse lângă ea, dar se întoarse.

— Ce noroc, nu-i aşa, că există o sesiune specială în această toamnă? Ca să ne împiedice să mai plecăm la moşiile de la ţară.

Simon îi zări privirea atotştiutoare. Marchizul nu rostise cu voce tare ceea ce ştiau amândoi – că Leighton îşi folosise puterea considerabilă pe care o deţinea pentru o ordonanţă de urgenţă care ar fi putut aştepta foarte bine până în sesiunea parlamentară de primăvară.

— Pregătirile militare sunt o chestiune serioasă, declară Simon, complet stăpân pe sine.

— Într-adevăr. Ralston îşi încrucişă braţele şi se sprijini de uşă. Iar parlamentul te ajută să-ţi abaţi atenţia de la problemele pe care le stârnesc surorile, nu-i aşa?

Simon îşi miji privirea.

— N-ai fost niciodată delicat cu mine, Ralston. Nu-i cazul să începi acum.

— Asta înseamnă că nu pot să-ţi cer ajutorul în cazul Julianei?

Simon îngheţă la auzul acestei sugestii. „Pur şi simplu spune-i nu.”

— Ce fel de ajutor?

„Asta n-a fost nu, Leighton.”

Ralston ridică dintr-o sprânceană.

— Nu-ţi cer s-o iei de nevastă, Leighton. Relaxează-te. Mi-ar prinde bine o pereche în plus de ochi care să o supravegheze. Vezi şi tu, nu e-n stare să se ducă nici până în grădina casei fără să fie atacată de un necunoscut.

Simon îi aruncă o privire glacială.

— Se pare că universul te pedepseşte cu o soră cu un comportament la fel de problematic ca al tău pe vremuri.

— Mi-e teamă că aici nu pot să te contrazic. Se aşternu o linişte grea. Ştii şi tu ce-ar putea să i se întâmple, Leighton.

Din proprie experienţă.

Vorbele nu fuseseră rostite cu voce tare, dar cu toate acestea Simon le auzi.

„Răspunsul rămâne în continuare nu.”

— Să mă scuzi dacă nu-s prea interesat să-ţi fac favoruri, Ralston.

„E mai bine.”

— Atunci gândeşte-te că îi faci o favoare lui St. John, adăugă Ralston, invocând numele fratelui lui geamăn – fratele cel bun. Şi aş vrea să-ţi reamintesc că familia mea a dedicat ceva energie ca să aibă grijă de sora *ta,* Leighton.

Iată cuvintele spuse deschis.

Umbra ameninţătoare a scandalului, puternic cât să mişte munţii din loc. Nu-i plăcea să aibă un punct nevralgic atât de vulnerabil.

Şi lucrurile nu puteau decât să se înrăutăţească.

Simon nu-şi găsi cuvintele minute bune în şir. În cele din urmă însă încuviinţă din cap.

— De acord.

— Cred că-ţi dai seama că nu-mi face nicio plăcere să-ţi cer ajutorul, duce, dar gândeşte-te cât de tare te va unge pe suflet să-mi scoţi ochii toată viaţa de acum înainte.

— Mărturisesc că speram să scap mult mai repede de prezenţa ta.

Ralston începu să râdă.

— Eşti un ticălos cu sânge-rece. Ralston se apropie de scaunul de pe care tocmai se ridicase. Deci eşti pregătit? Pentru momentul în care se vor afla veştile?

Simon nu se prefăcu a nu înţelege la ce se referea. Ralston şi St. John erau singurii care cunoşteau cele mai întunecate secrete ale lui Simon. Un secret care, dacă era dezvăluit, i-ar fi distrus familia şi reputaţia. Un secret care nu avea cum să rămână îngropat la nesfârşit.

Oare va fi vreodată pregătit pentru acel moment?

— Încă nu. Dar în curând.

Ralston îl măsură cu o privire rece şi albastră care îi aminti lui Simon de cea a Julianei.

— Ştii că te vom sprijini.

Simon pufni în râs, dar fără să fie amuzat.

— Iartă-mă, dar nu-mi pun prea mare bază pe sprijinul familiei Ralston.

Ralston zâmbi în colţul gurii.

— Suntem nişte specimene pestriţe. Compensăm însă toate defectele prin tenacitate.

Simon se gândi la femeia din bibliotecă.

— Aici ai dreptate.

— Să înţeleg că vrei să te însori.

Simon rămase cu paharul suspendat în aer.

— De unde ai aflat asta?

Zâmbetul lui Ralston se transformă atunci într-un rânjet pe toată faţa.

— Aproape orice problemă poate fi rezolvată cu o vizită la preot. Mai ales problemele tale. Cine-i norocoasa?

Simon se gândi să mintă. Să pretindă că încă nu avea încă o aleasă. Dar oricum urmau să afle toţi în curând.

— Lady Penelope Marbury.

Ralston scoase un fluierat prelung şi jos.

— Fiica unui marchiz înnobilat de două ori. Reputaţie impecabilă. Generaţii cu istoric atestat. Sfânta Treime a unei uniuni de dorit. Şi cu o avere pe măsură. O alegere excelentă!

Nu era nimic la care Simon să nu se fi gândit dinainte, dar auzind cu voce tare această enumerare se simţi lezat.

— Nu vreau să te aud înşirând calităţile viitoarei mele ducese de parcă ar fi o viţică premiată.

Ralston se lăsă pe spate.

— Îmi cer scuze! Nu ştiu de ce am avut impresia că ţi-ai ales viitoarea ducesă ca la târgul

de vite.

Nu-i plăcea turnura pe care o luase conversaţia. Era adevărat. Singurul motiv pentru care se căsătorea cu Lady Penelope era genealogia ei ireproşabilă.

— De fapt, oricum n-ar crede nimeni că marele duce de Leighton s-ar putea căsători din dragoste.

Nu-i plăcu insinuarea sarcastică din tonul lui Ralston. Oricum, marchizul se pricepuse întotdeauna să-l enerveze. De când erau copii. Simon îl măsură cu o privire rece, apoi se ridică, nemaidorind să continue.

— Mă duc s-o aduc pe sora ta, Ralston. E timpul să o duci acasă. Şi aş aprecia dacă de acum încolo ţi-ai ţine melodramele familiale cât mai departe de uşa mea.

Cuvintele îi sunară poruncitoare până şi lui.

Ralston se îndreptă foarte încet de spate; era aproape cât leighton de înalt.

— O să mă străduiesc. Dacă stau să mă gândesc mai bine, ai şi tu o căruţă de drame în propria familie, care se poate răsturna drept în faţa acestei uşi, nu?

Lui Simon nu-i plăcea absolut deloc acest Ralston. Avea să ţină minte acest lucru.

Ieşi din birou şi se duse spre bibliotecă, deschizând uşa cu o forţă mai mare decât era necesar, dar se opri brusc.

Fata adormise în scaunul lui.

Cu câinele lui.

Scaunul ales de ea era cel în care el investise mult pentru a-l aduce la cel mai înalt nivel de confort. Majordomul îi sugerase de nenumărate ori să îl retapiţeze – Simon bănuia că din cauza materialului catifelat care se destrăma la margini –, dar aceea era una dintre cele mai alese calităţi ale sale. Se uită la trupul adormit al Julianei, la obrazul ei julit care se odihnea pe ţesătura aurie şi uzată.

Se descălţase şi îşi ghemuise picioarele sub ea, iar Simon clătină dezaprobator din cap. Nicio doamnă din Londra nu ar fi îndrăznit să stea desculţă nici măcar în propria ei casă, iar ea se făcuse confortabilă în biblioteca ducelui şi acum trăgea un pui de somn.

O privi câteva clipe, apreciind că încăpea perfect în acel scaun. Era mai mare decât un scaun obişnuit, confecţionat la comandă în urmă cu cincisprezece ani când, obosit să se chircească în scaunele minuscule pe care mama sa le declarase „la mare modă”, decisese că, fiind duce, avea toate drepturile din lume să cheltuiască o avere pe un scaun construit pe dimensiunile lui. Era suficient de lat cât să stea comod în el şi să încapă şi un vraf de hârtii de rezolvat alături sau, ca în cazul de faţă, un câine în căutarea unui trup cald.

Câinele, un maidanez maroniu care îşi croise drum în dormitorul surorii lui din conacul de la ţară într-o zi de iarnă, călătorea împreună cu Simon şi locuia oriunde se afla şi ducele. Locul lui

preferat era în biblioteca casei din oraş, care dispunea de trei şemineuri şi de mobilă confortabilă, iar acum era evident că-şi făcuse şi un prieten. Leopold se făcuse covrig şi îşi pusese capul pe una dintre coapsele lungi ale Julianei.

Coapse pe care n-ar fi trebuit să le remarce.

Avea să se gândească mai târziu la faptul că propriul câine îl trădase. Acum trebuia să se ocupe de ea.

— Leopold. Simon îl chemă la el, lovindu-şi pulpa cu palma, o manevră eficientă care avu darul să-l aducă imediat la el.

Ce bine ar fi fost să funcţioneze şi în cazul fetei.

Nu, dacă ar fi fost după el, n-ar fi trezit-o chiar aşa de repede. Ar fi preferat să o deştepte încet, cu mângâieri blânde de-a lungul acelor picioare minunate… s-ar fi ghemuit lângă ea şi şi-ar fi îngropat faţa în claia de păr negru, savurându-i parfumul, apoi şi-ar fi plimbat buzele de-a lungul maxilarului ei încântător până la lobul moale al urechii. I-ar fi şoptit numele, trezind-o cu respiraţia lui, nu cu un alt sunet.

Iar apoi ar fi terminat ce începuse ea cu câteva luni în urmă.

Şi ar fi trezit-o într-un cu totul alt mod.

Îşi strânse pumnii, încercând să-şi stăpânească trupul care voia să acţioneze conform imaginaţiei. Nimic n-ar fi fost mai rău decât să se lase purtat de dorinţa supărătoare pe care o simţea pentru această femeie imposibilă.

Trebuia doar să îşi aducă aminte că scopul lui era găsirea ducesei perfecte. Domnişoara Juliana Fiori nu avea în veci să devină aşa ceva.

Chiar dacă îi stătea atât de bine în scaunul lui preferat.

Era timpul să o trezească. Şi s-o trimită acasă la ea.

Capitolul 3

Budoarul unei doamne este un focar de imperfecţiune.
Nu se cade ca o lady rafinată să lâncezească în intimitatea camerei ei.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Este cert, cel mai interesant loc care poate fi găsit în Londra este terasa unei săli de bal…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

— Credeam că sezonul s-a încheiat şi că am terminat cu balurile! Juliana se prăbuşi pe un divan aflat în anticamera micuţă a salonului destinat doamnelor din reşedinţa Weston şi oftă în timp ce îşi masa laba piciorului prin pantofiorul cu talpă subţire.

— Aşa ar fi trebuit, răspunse cea mai bună prietenă a ei şi mai nou cumnată, Mariana, devenită de curând ducesă de Rivington, în timp ce îşi ridica marginea rochiei albastre şi cerceta locul unde i se desfăcuse tivul. Numai că atâta vreme cât sesiunea parlamentară rămâne deschisă, balurile vor fi singura distracţie la modă. Fiecare gazdă îşi doreşte ca festivitatea de toamnă organizată de ea să fie şi mai spectaculoasă decât ultima. Aşa că e doar vina ta, mai adăugă Mariana sec.

— De unde era să ştiu că Callie va începe o adevărată campanie de distracţii pentru mine?

Lady Calpurnia St. John, sora Marianei şi soţia lui Gabriel, fusese însărcinată să-i uşureze Julianei integrarea în societatea londoneză după sosirea ei din primăvară. Odată cu venirea verii, marchiza se dedicase cu totul ţelului ei. Valul de baluri şi activităţi estivale o ţineau pe Juliana în atenţia publicului şi totodată le ţinea şi pe celelalte gazde din înalta societate în oraş, mult după ce sezonul oficial se încheiase.

Ţelul lui Callie era un mariaj reuşit.

Drept urmare, ţelul Julianei era să supravieţuiască.

Îi făcu semn unei servitoare tinere să se apropie, Mariana scoase din săculeţul ei un degetar şi aţă şi i le dădu fetei, care deja se aplecase să repare stricăciunea. Întâlni privirea Julianei în oglindă şi îi spuse:

— Ai avut mare noroc că ai putut refuza

invitaţia la evenimentul Extravaganţă Portocalie, organizat de Lady Davis săptămâna trecută.

— Nu cred că se chema chiar aşa.

— Ba da! Trebuia să fi văzut cu ochii tăi, Juliana… o explozie de culoare, şi nu în sensul bun al cuvântului. Totul era portocaliu – hainele… aranjamentele florale… până şi servitorii purtau livrele noi… mâncarea…

— Până şi mâncarea? Juliana strâmbă din nas.

Mariana dădu aprobator din cap.

— A fost îngrozitor. Toate erau de culoarea morcovului. Un adevărat festin pentru iepuri. Să zici mersi că nu te-ai simţit bine şi ai putut lipsi.

Juliana se întrebă ce părere ar fi avut Lady Davis – o matroană cu păreri foarte inflexibile – dacă ar fi participat şi ea, zgâriată toată în urma aventurii cu Grabeham petrecută cu o săptămână în urmă. Schiţă un zâmbet când îşi închipui reacţia, după care îşi aranjă câteva bucle rebele.

— Credeam că acum, că eşti ducesă, nu mai trebuie să participi la toate aceste evenimente.

— Aşa am crezut şi eu. Rivington e de altă părere. Sau, ca să fiu mai precisă, ducesa văduvă e de altă părere. Oftă. Nu-mi doresc să mai văd vreodată un asemenea corn al abundenţei.

Juliana izbucni în râs.

— Da, cred că ţi-e foarte greu să fii una dintre cele mai căutate invitate ale anului, Mariana. Îmi închipui ce dificil trebuie să-ţi fie să fii îndrăgostită la nebunie de minunatul tău duce şi să ai toată Londra la picioare.

Ochii prietenei ei sclipiră.

— Oh, e o încercare îngrozitoare. Aşteaptă numai. Într-o zi o să descoperi pe propria-ţi piele.

Juliana se cam îndoia.

Poreclită îngerul de la Allendale, Mariana reuşise într-un timp-record să îl cunoască şi să se mărite cu soţul ei, ducele de Rivington, în primul ei sezon de baluri. Fusese subiectul anului, o poveste de dragoste aproape instantanee care avusese ca rezultat o nuntă spectaculoasă şi o cascadă de invitaţii pentru tânărul cuplu la evenimentele sociale.

Mariana era genul de femeie pe care oamenii o adorau. Toţi voiau să-i fie prin preajmă, şi nu ducea niciodată lipsă de companie. Fusese prima prietenă pe care Juliana şi-o făcuse în Londra; şi ea, şi soţul ei îşi făcuseră o prioritate din a arăta oraşului că ei o acceptaseră pe Juliana – fără să le pese de originea ei.

La primul ei bal, primul bărbat care o invitase la dans pe Juliana fusese Rivington, ceea ce confirmase pentru toţi invitaţii că acum era protejata importantei sale persoane.

Cu totul diferit faţă de celălalt duce pe care îl cunoscuse în acea seară.

Leighton nu se arătase deloc impresionat în seara aceea, nici când îi întâlnise privirea rece de culoarea mierii în sala de bal, nici când trecuse pe lângă el în drum spre masa cu băuturi răcoritoare, nici când dăduse peste ea într-o cameră retrasă, de lângă sala de bal.

Nu era în totalitate adevărat. Acolo îşi manifestase emoţiile. Din păcate, nu în modul în care şi-ar fi dorit ea.

Fusese furios.

— De ce nu mi-ai spus cine eşti?

— Contează?.

— Da.

— Ce anume? Că mama este marchiza de Ralston căzută în dizgraţie? Că tata a fost un negustor destoinic? Că nu deţin niciun titlu?

— Toate astea contează.

Fusese avertizată în legătură cu el – Ducele Dispreţuitor, cel care punea mare preţ pe statutul său în societate şi nu dădea doi bani pe cei pe care îi considera inferiori lui. Era cunoscut pentru înfumurarea lui, pentru atitudinea dispreţuitoare şi rece. Auzise că îşi alesese servitorii pentru discreţia lor, amantele pentru lipsa de emoţii, iar prietenii – ei bine, nu exista niciun indiciu că era în stare să se coboare la un nivel atât de jos încât să investească într-o prietenie.

Până în acel moment însă, când el îi aflase identitatea, ea nu crezuse nicio bârfă. Nu dăduse crezare la nimic până nu simţise pe propria piele acel dispreţ infam.

O duruse. Mult mai mult decât o duruseră părerile celorlalţi.

Iar după aceea îl sărutase. Ca o proastă. Fusese un moment remarcabil. Asta până când el se trăsese atât de violent de lângă ea, încât amintirea încă o făcea să se jeneze.

— Eşti un pericol pentru propria persoană şi pentru ceilalţi. Ar trebui să te întorci în Italia. Dacă rămâi aici, instinctele tale te vor duce negreşit la pierzanie. În cea mai mare viteză.

— Dar ţi-a plăcut, spusese Juliana, încercând prin tonul acuzator să-şi ascundă durerea.

O măsurase cu o privire extrem de rece şi de calculată.

— Sigur că mi-a plăcut. Exceptând cazul în care scopul tău este să ajungi amanta mea, şi cred că ai fi o amantă pe cinste – Juliana icnise, iar el făcuse o pauză înainte de a-i da ultima lovitură precum un cuţit înfipt drept în inimă –, ai face mai bine să nu uiţi cine eşti.

Acela fusese momentul în care se hotărâse să rămână în Londra. Voise să dovedească, atât lui, cât şi celor care o judecaseră din spatele evantaielor din dantelă şi a privirilor reci, tipic englezeşti, că era mai mult decât voiau ei să vadă.

Îşi trecu un deget peste semnul abia vizibil de pe tâmplă – ultima dovadă a nopţii în care nimerise în trăsura lui Leighton, şi-şi reaminti toate lucrurile dureroase ale primelor săptămâni petrecute în Londra, atunci când era tânără, singură şi încă mai spera că ar putea deveni şi ea una dintre ei – o aristocrată.

Ar fi fost cazul să fie mai realistă. Nu aveau să o accepte niciodată.

Servitoarea termină de cusut tivul Marianei, iar Juliana o privi pe prietena ei care îşi scutura poalele rochiei şi îi mulţumea servitoarei. Se roti

pe călcâie spre Juliana.

— Eşti gata?

Juliana se pleoşti exagerat.

— Chiar trebuie?

Ducesa râse, apoi se duseră amândouă în camera principală a salonului.

— Am auzit că a fost văzută îmbrăţişându-se pasional într-o noapte în grădină, la balul de toamnă de la Ralston.

Juliana încremeni, recunoscând imediat vocea ascuţită şi nazală a lui Lady Sparrow, una dintre cele mai mari bârfitoare din oraş.

— Chiar în grădina fratelui ei? Tonul neîncrezător confirmă faptul că Juliana era subiectul acestei conversaţii.

Privirea îi zbură spre Mariana, care se enervase foarte tare şi era gata să dea buzna în cameră – şi peste ţaţele dinăuntru. Juliana nu putea permite aşa ceva. Îi puse palma pe braţ ca s-o oprească şi rămaseră să asculte.

— E sora lui *doar pe jumătate.*

— Şi ştim toate ce era de capul acelei jumătăţi. Aluzia răutăcioasă provocă un cor de râsete, care loviră cu o precizie dureroasă.

— E absolut uimitor câtă lume o invită la evenimente, zise o voce tărăgănată. Uite, până şi-n seara asta… credeam că Lady Weston se pricepe mai bine la oameni.

Asta era şi părerea Julianei.

— E cam greu să-i inviţi pe Lady şi pe Lord Ralston fără să o inviţi şi pe domnişoara Fiori,

remarcă o voce nouă.

Cineva pufni în batjocură.

— Nu că ei ar fi cu ceva mai buni… marchizul are un trecut ruşinos, iar marchiza e atât de neinteresantă. Încă nu mi-e clar ce-o fi făcut să-l îmbrobodească.

— Ca să nu mai zic de lordul Nicholas, care s-a însurat cu o ţopârlancă. Incredibil!

— Vă daţi seama în ce hal s-a subţiat bunul sânge englezesc al familiei. E evident că mama… şi-a lăsat amprenta.

Ultimele cuvinte se înecaseră într-un chicot, iar Juliana începu să se enerveze cumplit. Una era ca baborniţele astea afurisite să o insulte pe ea, şi alta să se ia de toată familia ei. De cei pe care îi iubea.

— Eu, una, nu pricep de ce Ralston nu-i dă o zestre ceva şi s-o trimită înapoi în Italia.

Nici Juliana.

Se aşteptase la asta de câteva ori de când sosise, neinvitată, pe treptele reşedinţei Ralston. Fratele ei nu-i sugerase nici măcar o dată aşa ceva. Cu toate astea, încă îl suspecta că voia ca ea să plece.

— Nu le mai asculta, îi şopti Mariana. Sunt nişte femei oribile şi pline de ură, care trăiesc numai ca să-i dispreţuiască pe alţii.

— Trebuie doar să o prindă cineva de calitate făcând ceva mârşav şi va fi exilată pentru totdeauna din societate.

— Păi n-o să mai dureze mult. Toată lumea

ştie că italienii stau prost la capitolul moralitate.

Până aici!

Trecu rapid pe lângă Mariana şi năvăli în salonul doamnelor, unde un trio de femei îşi împrospătau machiajul în faţa unei oglinzi aflate pe unul dintre pereţi. Aruncă un zâmbet larg în direcţia lor şi se bucură răutăcioasă de liniştea care se aşternuse brusc – un amestec de şoc şi furie.

Cea care încă mai râdea de propria glumă era frumoasa şi maliţioasa Lady Sparrow, cea care se măritase cu un viconte, bogat precum regele Cresus şi de două ori mai bătrân, chiar cu trei luni înainte de moartea acestuia, drept pentru care se alesese cu o avere pe care o putea cheltui acum după bunul plac. Vicontesa era însoţită de Lady Davis, care aparent nu-şi făcuse plinul la seara extravaganţei portocalii, pentru că era îmbrăcată cu o rochie înfiorătoare care îi accentua talia într-un asemenea hal încât semăna perfect cu o tigvă. Cele două erau însoţite de o tânără pe care Juliana nu o cunoştea. Era micuţă şi blondă, cu o faţă rotundă şi plată, şi cu o privire mirată. Juliana se întrebă în treacăt cum de această făptură minionă se asociase cu cele două vipere. Existau doar două variante: fie să fie ucisă de ele, fie să se transforme după chipul şi asemănarea lor.

Oricare ar fi fost situaţia, nu era treaba Julianei.

— Doamnelor, spuse ea pe un ton senin, nişte persoane mai înţelepte s-ar fi gândit să se asigure

înainte să se implice într-o conversaţie în care să-i spintece pe alţii.

Lady Davis deschise şi închise gura exact ca un peşte, după care îşi feri privirea. Femeia cea simplă se înroşi şi-şi prinse mâinile într-un gest care sugera cu uşurinţă regretul.

Nu însă şi Lady Sparrow.

— Sau poate că eram conştiente de companie, şuieră ea. Pur şi simplu nu ne-am temut să ofensăm pe oricine ne ascultă.

Exact la momentul oportun, Mariana ieşi din anticameră, iar femeilor li se tăie respiraţia când constatară că se aflau în prezenţa ducesei de Rivington.

— Mare păcat, spuse ea pe un ton clar şi poruncitor, adecvat titlului ei nobiliar. Eu, personal, mă simt extrem de ofensată.

Mariana ieşi furtunos afară din încăpere, iar Juliana îşi mască zâmbetul provocat de prestaţia impecabilă a prietenei ei, pe deplin justificată. Îşi abătu din nou atenţia către grup şi se apropie de ele, bucurându-se că prezenţa ei le incomoda în mod evident. Când ajunse suficient de aproape ca să le simtă parfumul dezgustător, spuse:

— Nu vă neliniştiţi, doamnelor. Spre deosebire de cumnata mea, eu nu m-am simţit ofensată.

Se opri, îşi întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, cercetându-se afectat în oglindă, după care îşi prinse o şuviţă rebelă. În momentul în care fu sigură că le captase toată atenţia,

continuă:

— V-aţi lansat provocarea. Îi voi răspunde cu mare plăcere.

Îşi ţinu respiraţia până ieşi din budoar, ameţită de furie, frustrare şi supărare.

Nu trebuia să se mire că era bârfită. Era bârfită din ziua în care sosise în Londra. Îşi închipuise însă că bârfele acelea vor înceta la un moment dat.

Nu încetaseră. Nu aveau să înceteze.

Asta era viaţa ei.

Purta însemnul mamei ei, care era încă subiect de scandal, deşi trecuseră douăzeci şi cinci de ani de când îşi părăsise soţul, marchizul de Ralston, şi băieţii gemeni, preferând să fugă de această viaţă strălucitoare şi aristocrată pe continent. Ajunsese în Italia, unde îl fermecase pe tatăl Julianei, un negustor muncitor care jura că nu-şi dorise niciodată mai mult în viaţă decât o dorise pe ea – pe englezoaica cu părul ca tăciunele, ochi strălucitori şi un zâmbet încântător. Se măritase cu el, iar Juliana considera că luase acea decizie dintr-un impuls de moment, tipic comportamentului ei impulsiv care o făcuse atât de cunoscută.

Genul de comportament de care dădea şi ea dovadă.

Juliana se strâmbă.

De fiecare dată când acţiona impulsiv o făcea ca o măsură de protecţie. Mama ei fusese o aristocrată cu titlu nobiliar şi cu o înclinaţie

copilăroasă pentru gesturi teatrale. Nu reuşise niciodată să se maturizeze.

Probabil că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că îi părăsise, pentru că altfel rănile nu s-ar fi vindecat niciodată.

Tatăl Julianei îşi dăduse toată silinţa să-şi crească fiica. O învăţase să facă perfect un nod, să identifice un transport de bunuri deteriorate şi să se târguiască cu cei mai buni sau mai răi precupeţi… dar niciodată nu îi împărtăşise cel mai important lucru pe care îl ştia.

Nu îi spusese niciodată că avea o familie.

Aflase despre fraţii ei vitregi, născuţi de mama pe care de abia o cunoscuse, după moartea tatălui ei – atunci când descoperise că fondurile îi fuseseră plasate sub tutelă şi că un marchiz englez era noul ei tutore.

Totul se schimbase în câteva săptămâni.

Fusese lăsată fără menajamente pe treptele reşedinţei Ralston împreună cu trei cufere cu bunuri personale şi cu o slujnică.

Toate din cauza unei mame fără niciun pic de instinct matern.

Aşa că era vreo surpriză că oamenii puneau la îndoială caracterul fiicei acesteia?

Sau că fiica îşi punea aceeaşi problemă?

Nu.

Nu semăna deloc cu mama ei. Nu le dăduse niciodată vreun motiv să creadă aşa ceva.

Cel puţin, nu dinadins.

Oricum, nu prea conta. Aceşti aristocraţi se

hrăneau cu insultele pe care i le aruncau, privind-o cu superioritate de-a lungul nasurilor lungi şi drepte şi văzând doar chipul mamei ei, scandalul provocat de mama ei, reputaţia mamei ei.

Nu le păsa cine era ea.

Îi interesa doar faptul că era altfel decât ei.

Iar ea era aşa de tentată să demonstreze că într-adevăr era foarte diferită de ei… de aceste creaturi rigide, neinteresante şi imperturbabile.

Luă o gură de aer să se liniştească şi privi peste sala de bal spre uşile care duceau spre grădini. Se puse în mişcare, dar realiză imediat că nu era bine să iasă afară. Însă era atât de copleşită de emoţii, încât nu prea îi mai păsa ce ar trebui sau nu să facă.

Mariana apăru de nicăieri lângă ea şi o atinse delicat cu mâna înmănuşată pe cot.

— Te simţi bine?

— Da. Nu se uită spre prietena ei. Nu era în stare să o privească pe moment.

— S-au purtat odios.

— Dar în acelaşi timp aveau dreptate.

Mariana se opri brusc, dar Juliana merse mai departe, cu mintea doar spre uşile franţuzeşti deschise larg… parcă îi promiteau să o salveze. Tânăra ducesă o prinse repede din urmă.

— Nu aveau dreptate.

— Nu? Juliana aruncă o privire fugară spre prietena ei, remarcând că ochii mari şi albaştri erau tipici pentru un specimen perfect de englezoaică. Ba sigur că au. Eu nu sunt ca voi. Nu

o să fiu niciodată.

— Slavă Domnului pentru asta, răspunse Mariana. Sunt mulţi ca noi care trebuie evitaţi cu orice preţ. Eu, una, sunt foarte fericită să cunosc pe cineva atât de unic ca tine. În sfârşit.

Juliana se opri la marginea ringului de dans şi se întoarse spre prietena ei.

— Mulţumesc. „Chiar dacă nu e adevărat.”

Mariana îi zâmbi, ca şi cum totul s-ar fi remediat brusc.

— Cu foarte mare plăcere.

— Ce-ar fi să te duci să-ţi găseşti soţul arătos şi să dansezi cu el? Altfel rişti să intri în gura lumii care se va întreba ce-i cu mariajul tău.

— Lasă-i să clevetească.

Juliana schiţă un zâmbet ironic.

— Ai vorbit ca o ducesă.

— Titlul acesta îmi conferă şi câteva avantaje.

Juliana se forţă să râdă.

— Du-te.

Fruntea Marianei se încreţi îngrijorată.

— Sigur eşti bine?

— Da. Vreau doar să iau nişte aer. Ştii că nu suport camerele astea încinse.

— Ai grijă, replică Mariana, aruncând o privire nervoasă spre uşi. Să nu te pierzi.

— Vrei să las o dâră de firimituri în urma mea?

— N-ar fi o idee rea.

— La revedere, Mari.

Mariana plecă, rochia ei albastră şi

sclipitoare fiind înghiţită aproape instantaneu de mulţime, de parcă abia ar fi aşteptat-o să li se alăture.

Pe Juliana n-ar fi aspirat-o cu aceeaşi viteză. Îşi imagină mulţimea respingând-o precum un sâmbure de măslină scuipat de pe Ponte Vecchio[3].

Diferenţa era că situaţia ei era mai complicată.

Rămase câteva clipe cu privirea spre dansatori, zeci de cupluri care se roteau şi se legănau într-un dans rapid. Nu rezistă tentaţiei de a se compara cu femeile care făceau piruete, îmbrăcate toate în rochii drăguţe în culori pastelate, cu trupurile în poziţiile perfecte şi cu personalităţi şterse. Ilustrau perfecta educaţie britanică – erau crescute şi cultivate precum viţa-de-vie, astfel încât toate boabele să fie identice şi din ele să se prepare un vin absolut inofensiv şi fad.

O observă pe fata din budoar aşezându-se în rând cu dansatorii, doar că acum era mai îmbujorată, ceea ce o făcea să pară mai umană. Buzele îi erau încremenite într-un zâmbet pe care Juliana îl evaluă ca fiind studiat îndelung în oglindă – nici prea viu să bată la ochi, nici prea şters să indice dezinteresul. Semăna cu un strugure copt, gata să fie cules. Ajuns la maturarea perfectă la care poate fi inclus în această recoltă de vin simplu englezesc.

Poama ajunse în capătul şirului, unde se

3 Cel mai vechi pod din Florenţa, situat pe râul Arno (n.tr.)

întâlni cu partenerul ei.

Partenerul era ducele de Leighton.

Cei doi şerpuiau şi făceau piruete spre ea, alături de ceilalţi petrecăreţi, iar în mintea Julianei stăruia un singur gând.

Nu se potriveau.

Nu era vorba de felul în care arătau împreună, dar parcă şi faptul că amândoi erau blonzi era nepotrivit. Cumva ea era prea simplă – chipul o idee prea rotund, ochii albaştri, o idee prea palizi, buzele roz arcuite parcă imperfect –, iar el era… ei bine… el era *Leighton.* Diferenţa de statură dintre ei era imensă – el cu mult peste un metru optzeci, iar ea micuţă şi subţire de abia îi ajungea la piept.

Juliana îşi mută privirea în altă parte. Probabil că lui îi plăcea ideea unei femei minione, a unei creaturi pe care o putea pune în mişcare cu un bobârnac.

Dar deosebirile dintre ei nu se opreau aici. Poama iubea să danseze, fapt subliniat de scânteia din priviri când se uita la celelalte femei. El nu zâmbea în timp ce dansa, în ciuda faptului că ştia foarte bine paşii. Nu se simţea bine. Se înţelegea de la sine că nu era genul de bărbat căruia să-i facă plăcere dansul de ţară. Genul căruia nu-i plăcea niciodată nimic.

Era surprinzător că se aventurase într-o activitate inferioară lui precum dansul.

Cei doi ajunseră la capătul şirului de dansatori, iar în momentul în care Leighton se uită

spre Juliana erau doar câţiva metri între ei. Totul dură maximum o secundă, două, dar în momentul în care Juliana îi privise ochii aceea ca aluna simţise un junghi în stomac. Normal ar fi fost să se fi obişnuit deja cu sentimentul acesta, dar o surprindea de fiecare dată.

Sperase întotdeauna că orice ţinea de el va înceta să o mai afecteze. Că într-o zi toate aceste amintiri trecătoare ale trecutului vor rămâne acolo unde le era locul – în trecut.

Efectul era exact contrar – îşi aducea aminte de fiecare dată cât era de străină de lumea lui.

Se roti pe călcâie şi se îndreptă spre uşile de sticlă şi spre întunericul de afară cu un avânt reînnoit. Ieşi fără ezitare pe terasa de dincolo de ele. Ştia că nu ar fi trebuit să se ducă afară din momentul în care păşise peste prag. Ştia că fratele ei şi întregul oraş o vor judeca pentru această mişcare. Terasele reprezentau echivalentul păcatului în ochii lor.

Mentalitate eronată şi ridicolă. Nu se putea întâmpla nimic rău dacă petreceai câteva momente pe terasă. De *grădină* trebuia să se ferească.

Afară era frig, aerul înţepător şi bine-venit. Îşi ridică privirea spre cerul senin de octombrie şi spre stele.

Bine că măcar ele erau la locul lor.

— N-ar trebui să stai afară.

Nu se întoarse. Ducele era cel care î se alăturase. Nu era chiar surprinsă.

— De ce?

— Ţi se poate întâmpla ceva.

Ridică din umeri.

— În Italia avem o vorbă care spune că femeile au douăsprezece vieţi, precum pisicile.

— Aici pisicile au doar nouă.

Îi aruncă un surâs peste umăr.

— Şi femeile?

— Mult mai puţine. Nu e bine să fii singură aici.

— Ba era foarte bine până să apari tu.

— De aceea… Vocea i se stinse.

— De aceea intru mereu în bucluc.

— Da.

— Atunci de ce eşti aici, Excelenţă? Nu cumva îţi strici reputaţia dacă eşti văzut în compania mea? Se întoarse şi îl văzu deja la câţiva metri de ea şi o bufni râsul. Mda. De la distanţa asta nu ţi se poate strica nimic. Eşti în siguranţă.

— I-am promis fratelui tău că te voi proteja de un eventual scandal.

Deja se săturase ca toată lumea să fie convinsă că era doar la un pas de izbucnirea unui scandal.

Se încruntă la el.

— Nu ţi se pare uşor ironic?

Pe fruntea lui apărură câteva cute.

— Ce anume?

— La un moment dat dumneata ai fost cea mai mare ameninţare la adresa reputaţiei mele. Sau nu-ţi mai aminteşti?

Cuvintele îi ieşiseră din gură înainte de a le putea opri, iar postura lui deveni şi mai rigidă în lumina aceea palidă.

— Nu e nici momentul, nici locul potrivit să discutăm asemenea lucruri.

— De fapt, nu e niciodată momentul, nu-i aşa?

El schimbă subiectul.

— Ai avut noroc că te-am găsit eu.

— Norocoasă? Aşa se zice? Juliana îl privi în ochi, încercând să găsească o urmă din căldura pe care o simţise altădată. În afară de privirea hotărâtă de patrician nu mai zări altceva.

Cum reuşea să fie atât de diferit acum? Îşi mută privirea înapoi spre cer, furioasă.

— Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Cred că ar fi mai bine să te întorci la bal.

— De ce? Crezi că dacă mă duc să dansez mă vor primi cu braţele deschise?

— Cred că dacă nu încerci nu te vor accepta niciodată.

Se întoarse din nou ca să îl privească în ochi.

— Dumneata crezi că eu îmi doresc ca ei să mă accepte.

O studie câteva momente înainte de a-i răspunde.

— Cred că ţi-ai dori ca noi să te acceptăm.

Noi.

Îşi îndreptă cu demnitate spatele.

— De ce mi-aş dori aşa ceva? Sunteţi nişte oameni rigizi şi lipsiţi de emoţii, preocupaţi mai degrabă de distanţa adecvată între partenerii de

dans decât de lumea în care trăiţi. Credeţi că tradiţiile, manierele şi regulile voastre caraghioase vă fac viaţa mai bună. Nu e aşa. Nu vă fac decât snobi.

— Eşti o copilă care nu cunoaşte regulile jocului pe care îl joacă. Cuvintele acestea îi atinseră coarda sensibilă. Faţă de el însă trebuia să nu afişeze niciun sentiment.

Se apropie de el, vrând să-i testeze stăpânirea de sine. El nu se clinti.

— Eşti de părere că tratez situaţia ca pe un joc?

— Cred că ţi-e imposibil să o tratezi altfel. Uită-te la tine! Toată lumea bună din oraş e la doar câţiva metri distanţă, iar tu stai aici la un milimetru de un eventual dezastru. Rostise cu gravitate aceste cuvinte, trăsăturile lui puternice părând şi mai frumoase în lumina lunii.

— Ţi-am mai spus deja. Nu-mi pasă de părerea lor.

— Ba sigur că îţi pasă. Altfel n-ai mai fi aici. Te-ai fi întors în I talia şi ai fi rupt orice legătură cu noi.

Urmă o pauză lungă.

Se înşela. Nu îi păsa de ce credeau ei. *Îi păsa de ce credea el.*

Iar acum se simţea şi mai frustrată.

Se întoarse cu faţa spre grădină, apucă nervoasă balustrada lată de piatră şi se întrebă în gând ce-ar fi fost dacă ar fi dispărut alergând în întuneric.

Ar fi fost găsită oricum.

— Sper că palmele ţi s-au vindecat.

Iar acum urma o discuţie politicoasă. Nepăsătoare.

— Da. Mulţumesc, răspunse şi trase adânc aer în piept. Am observat că-ţi place să dansezi.

Ezită înainte de a-i da replica.

— A fost acceptabil.

Juliana râse reţinut.

— Ce mai compliment, Excelenţă, zise ea, apoi şovăi. Partenera dumitale părea că se simte bine în prezenţa ta.

— Lady Penelope este o dansatoare desăvârşită.

Poama avea şi-un nume.

— Da, mă rog, am avut norocul să o întâlnesc mai devreme. Vreau să-ţi spun că nu prea ştie să-şi aleagă prietenele.

Nicio trăsătură nu i se clinti în lumina argintie.

— Nu îţi permit să o insulţi.

— Nu îmi *permiţi?* Dar cum crezi că îmi poţi impune *ce* să fac?

— Vorbesc serios. Lady Penelope îmi va deveni mireasă. O vei trata cu respectul cuvenit.

Care va să zică urma să se căsătorească cu creatura aceea banală.

De mirare rămase cu gura căscată.

— Eşti logodit?

— Încă nu. Dar de acum e doar o chestiune formală.

Îi trecu prin minte că era firesc ca el să aleagă o mireasă perfectă şi englezoaică pe deasupra. Problema era că i se părea *greşit.*

— Îţi mărturisesc că n-am mai auzit pe nimeni să vorbească atât de detaşat despre mariaj.

El îşi încrucişă braţele peste redingota neagră de lână pentru că se făcuse răcoare, făcând ţesătura să se întindă peste umeri şi subliniindu-le lărgimea.

— Ce-ar fi de zis? Ne potrivim destul de bine.

Juliana clipi.

— Destul de bine.

— Exact.

— Câtă fervoare.

Sarcasmul ei fin nu îl atinse.

— E o chestiune de afaceri. Pasiunea nu-şi are locul într-un mariaj englezesc trainic.

Era doar o glumă. Trebuia să fie.

— Şi cum te aştepţi să-ţi trăieşti toată viaţa fără niciun pic de pasiune?

El inspiră adânc, iar Juliana se întrebă dacă nu cumva îşi adulmeca înfumurarea.

— Se face prea mare caz de emoţii.

De data asta ea râse scurt.

— Cred că asta este cea mai tipic englezească afirmaţie pe care am auzit-o vreodată.

— E un lucru rău să fii englez?

Surâsul îi reapăru.

— Tu ai zis-o, nu eu, spuse ea, apoi continuă, ştiind că îl enervează: Toţi avem nevoie de pasiune. Ai putea pune o doză mare de pasiune în

absolut tot ce faci în viaţă.

El ridică dintr-o sprânceană..

— Ar trebui să-ţi urmez eu oare sfatul?

Ea aprobă din cap, aşa că el se grăbi să continue:

— Vreau să văd dacă am înţeles bine. Eşti de părere că ar trebui să am parte de nişte pasiune în viaţă – adică de o emoţie care te atrage în grădini întunecate şi în trăsurile necunoscuţilor şi pe terase şi te obligă să-ţi rişti reputaţia cu o frecvenţă alarmantă.

Juliana îşi înălţă capul înainte de a-i răspunde:

— Da.

— Poate pentru dumneata funcţionează, *domnişoară* Fiori, dar eu sunt diferit. Am de protejat un titlu, o familie şi o reputaţie. Ca să nu mai spun că sunt mult deasupra acestor dorinţe simple şi… vulgare.

Aroganţa pe care o degaja era de-a dreptul sufocantă.

— Doar eşti duce, replică ea sarcastic.

El ignoră din nou ironia.

— Exact. Iar tu eşti…

— Sunt mult mai jos de atât.

Ridică o sprânceană aurie.

— Dumneata ai spus-o, nu eu.

Julianei i se tăie respiraţia de parcă ar fi primit o lovitură în plex. Merita să fie pus la punct cu hotărâre şi răutate. De o manieră în care să fie distrus pentru totdeauna. Într-un mod în care doar

o femeie putea.

Aşa cum îşi dorea ea foarte tare.

— Eşti un… *asino.* Buzele lui se subţiară la auzul insultei, iar ea făcu o plecăciune până la pământ, desigur în batjocură, în faţa lui. Îmi cer scuze, *Excelenţă,* pentru folosirea unui asemenea limbaj, spuse ea şi îi aruncă o privire printre gene. Îţi cer permisiunea de a reformula în engleza ta, atât de superioară. Eşti un *măgar.*

— Ridică-te, şuieră el printre dinţi.

Se ridică şi încercă să-şi stăpânească furia, iar el îi înfipse cu forţă degetele în cot şi o întoarse cu faţa spre sala de bal. Când i se adresă, vocea îi era joasă şi iritată:

— Eşti aşa de convinsă că pasiunea te face mai bună decât noi, când singurul lucru pe care îl dezvăluie e faptul că eşti egoistă. Ai o familie care face toate eforturile să te introducă în lumea bună, iar pentru tine nu contează decât să te simţi tu bine.

În acel moment îl ura.

— Nu e adevărat. Îmi pasă mult de ei. Nu aş face niciodată nimic ca să… Tăcu. „Nu i-aş răni niciodată.”

Nu era pe deplin adevărat. La urma urmei, se afla pe o terasă slab iluminată cu *el.*

Parcă îi citise gândurile.

— Inconştienţa asta te va distruge… şi probabil că îi va distruge şi pe ei. Dacă ţi-ar păsa cât de cât, ai încerca să te comporţi precum o lady şi nu ca o…

Preferă să nu rostească niciun epitet. Oricum pentru ea fusese clar ce voise să spună.

Se calmă dintr-odată.

Scopul ei era acum să îl doboare pe bărbatul acesta perfect şi arogant în genunchi.

Dacă el avea impresia că era prea îndrăzneaţă, atunci exact aşa avea să se poarte. Îşi retrase încet braţul din strânsoarea lui.

— Crezi că eşti mai presus de pasiune? Crezi că în lumea ta perfectă nu e nevoie decât de reguli rigide şi de trăiri lipsite de emoţie?

Provocarea din cuvintele ei rostite cu calm îl făcu să se dea un pas înapoi.

— Nu cred. Sunt sigur.

Juliana înclină o singură dată din cap.

— Demonstrează.

Leighton se încruntă, dar nu răspunse.

— Vreau să-ţi arăt că nici măcar un duce glacial nu poate trăi fără căldură.

El nu se clinti din loc.

— Nu.

— Te temi?

— Nu mă interesează.

— Mă îndoiesc.

— Ţie chiar nu-ţi pasă de reputaţie?

— Dar dacă eşti îngrijorat de reputaţia dumitale, Excelenţă, ce te opreşte să-ţi aduci o escortă?.

— Iar dacă mă opun stilului dumitale zbuciumat de a trăi?

— Atunci te vei însura cu Poama, şi toate

bune şi frumoase.

El tresări.

— Cu Poama?

— Lady Penelope. Urmă o pauză lungă. Dar… dacă nu te vei putea opune… Se apropie de el, atrasă de căldura corpului lui în aerul rece de octombrie.

— Atunci ce? întrebă el încet pe un ton scăzut şi periculos.

Era la mâna ei acum. Urma să îl doboare. Iar odată cu el avea să-i doboare şi lumea perfectă în care credea că trăieşte.

Îi zâmbi.

— Atunci reputaţia dumitale va fi într-un mare pericol.

Rămase tăcut, dar totuşi un muşchi al maxilarului îi zvâcnea aproape insesizabil. După câteva clipe, Juliana avu impresia că avea să o abandoneze acolo împreună cu ameninţarea pe care o lansase.

În final îi răspunse:

— Ai la dispoziţie două săptămâni.

Juliana nu avu timp să-şi savureze victoria, căci el continuă:

— Dar să ştii, domnişoară Fiori, că dumneata vei fi cea care îşi va învăţa lecţia.

Deveni circumspectă.

— Ce lecţie?

— Că reputaţia iese întotdeauna triumfătoare.

Capitolul 4

Este indicat să se meargă în pas relaxat de plimbare sau cu paşi mărunţi.
Doamnele delicate nu aleargă niciodată.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Cea mai potrivită oră e cât mai devreme…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

În dimineaţa următoare ducele de Leighton se trezi la răsăritul soarelui.

Se spălă, se îmbrăcă într-o cămaşă curată de pânză şi cu nişte pantaloni din piele moale de căprioară, îşi încălţă cizmele de călărie, îşi legă eşarfa la gât şi trimise vorbă să i se pregătească de îndată calul.

În mai puţin de un sfert de oră traversă marele foaier al casei sale din oraş, iar Boggs, majordomul său vigilent, îi înmână o pereche de mănuşi şi cravaşa, după care ieşi din casă.

Trase în piept aerul dimineţii, răcoros şi cu parfum de toamnă, apoi se ridică singur în şa, exact la fel cum făcea în fiecare dimineaţă de când fusese înnobilat cu titlul de duce, în urmă cu cincisprezece ani.

În oraş sau la ţară, pe ploaie sau în zi

frumoasă, ger sau arşiţă, ritualul era respectat cu sfinţenie.

Hyde Park era practic pustiu în zorii zilei – erau puţini cei care doreau să călărească fără a fi văzuţi şi erau şi mai puţini cei care catadicseau să-şi părăsească locuinţele cu noaptea în cap. Acesta era motivul pentru care lui Leighton îi plăcea atât de mult să călărească la asemenea ore – liniştea era întreruptă doar de tropotul copitelor, de respiraţia calului amestecată cu a lui în timp ce galopau uşor pe aleile lungi şi pustii deocamdată, dar extrem de aglomerate câteva ore mai târziu de cei care de abia aşteptau să-şi împărtăşească ultimele bârfe. Celor din înalta societate le plăcea să facă schimb de informaţii, iar dacă ziua era frumoasă, atunci Hyde Park constituia locul perfect pentru asemenea conversaţii.

Era doar o chestiune de timp până când familia lui avea să devină subiectul anului.

Leighton se aplecă spre grumazul calului şi îl mână să alerge mai repede, de parcă ar fi vrut să lase în urmă toate clevetirile.

În momentul în care aveau să afle despre sora lui, bârfele urmau să înflorească. Familia lui avea din ce în ce mai puţine resurse prin care să-şi poată proteja numele şi reputaţia. Titlul de duce de Leighton aparţinea de unsprezece generaţii familiei lui. Ducii se număraseră printre cei care luptaseră alături de William Cuceritorul. Toţi cei care deţinuseră titlul şi această poziţie venerabilă care îi ridica deasupra celorlalţi se ghidaseră după

o regulă mai presus de orice: *Fereşte-te de absolut orice ar putea să-ţi mânjească numele.*

Timp de unsprezece generaţii această regulă funcţionase perfect.

Până acum.

În ultimele luni, Leighton făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să se asigure că propriul caracter era fără reproş. Se despărţise de amantă, se dedicase muncii din parlament, participase la zeci de ceremonii găzduite de persoane care aveau puterea de a influenţa percepţia înaltei societăţi. Participase la dansuri tradiţionale. Se dusese la ceaiuri. Fusese la Almack's[4]. Vizitase cele mai respectabile familii aristocratice. Reuşise să răspândească un zvon rezonabil şi convenţional că sora lui se afla pe perioada verii la ţară. Apoi şi pe durata toamnei. În scurt timp îi va anunţa şederea ei acolo şi pe parcursul iernii.

Dar nu era suficient. Nimic nu putea fi.

Faptul că ştia asta – că înţelegea foarte bine că nu va putea niciodată să-şi protejeze familia împotriva cursului natural al evenimentelor – îi ameninţa toată liniştea.

Un singur lucru îi mai rămăsese de făcut.

O soţie impecabilă, mai presus de orice critică. O femeie pe care să o îndrăgească toţi cei din lumea bună.

Avea aranjată o întâlnire cu tatăl lui Lady Penelope în cursul zilei. Marchizul de Needham şi

---

4 Almack's - club londonez aristocratic care a funcţionat între 1765 şi 1871, unul dintre primele care acceptau atât bărbaţi, cât şi femei (n.tr.)

de Dolby îl abordase pe Leighton ca să îi sugereze să se întâlnească „pentru a discuta despre viitor”. Leighton nu avea niciun motiv să amâne întâlnirea, pentru că intenţiona să primească cât mai repede acordul marchizului referitor la statutul legăturii sale cu fiica acestuia, pentru a putea face faţă gurilor rele care puteau să înceapă cu bârfele din clipă în clipă.

Schiţă un zâmbet şters. Întâlnirea era doar o formalitate. Marchizul era aşa de încântat de el încât ar fi fost în stare să îl ceară de bărbat pentru fiica sa.

N-ar fi fost prima propunere care îi fusese făcută în seara aceea.

Nici cea mai tentantă.

Se îndreptă de spate şi struni calul, redevenind lucid. Revăzu cu ochii minţii imaginea Julianei înfruntându-l precum o războinică pe terasa conacului Weston – îi aruncase mănuşa ca şi cum n-ar fi fost decât un joc. „Vreau să-ţi arăt că nici măcar un duce glacial nu poate trăi fără căldură.”

Cuvintele îi răsunau cu accentul italienesc ca şi cum ar fi fost lângă el, şoptindu-i-le la ureche. *Căldură.*

Închise ochii vrând să scape de acel gând şi dădu din nou frâu liber calului, doar-doar vântul rece care îl lovea cu forţă în faţă o să reuşească să combată efectul pe care acest cuvânt îl avea asupra lui.

Îl atrăsese într-o cursă. Îl enervase atât de

tare cu aroganţa cu care îi vorbise – cu siguranţa cu care susţinuse că întreaga lui viaţă e construită pe principii ridicole –, încât în acel moment îşi dorise să-i demonstreze cu orice preţ că se înşală. Voise să îi demonstreze că insistenţa ei de a afirma că lumea lui era goală de conţinut era la fel de ridicolă ca şi cutezanţa ei frivolă.

Prin urmare, îi acordase două săptămâni.

Nu alesese întâmplător acest interval de timp. În două săptămâni Juliana avea şansa să încerce să îi arate ce poate, iar el urma să îi demonstreze că în final doar reputaţia conta. Publicând anunţul iminentei lui căsătorii în ziarul *Times,* Juliana avea să înveţe că pasiunea aceea era doar un drum tentant… şi extrem de dezamăgitor.

Dacă nu i-ar fi acceptat provocarea, atunci n-ar fi încăput nicio îndoială că ar fi găsit pe altcineva pe care să-l îmbrobodească – pe cineva care să nu-i fie îndatorat lui Ralston şi căruia să nu-i fi păsat că îi distruge reputaţia.

De fapt, el îi făcea ei o favoare.

Aşa îşi putea da toată arama pe faţă.

„Te rog.”

Rugămintea periculoasă îi reveni împreună cu imaginea ispititoare a Julianei. Cu picioarele ei lungi prinse în aşternuturile lui, cu părul răsfirat ca satinul pe perna lui, cu ochii aceia de culoarea safirelor de Ceylon promiţându-i lumea în timp ce îi şoptea cu buzele acelea pline numele şi se întindea spre el.

Fantezia îi stărui câteva momente în minte – era doar o fantezie şi nimic mai mult – şi îşi imagină cum ar fi fost s-o lungească pe pat, iar el s-ar fi întins lângă trupul ei lung şi apetisant, s-ar fi îngropat în părul, în pielea ei, în miezul ei fierbinte şi s-ar fi predat cu totul pasiunii de care îi vorbise cu atâta patimă.

Ar fi fost raiul pe pământ.

O dorise din prima clipă când o văzuse, atât de tânără, de proaspătă şi de diferită faţă de păpuşile de porţelan care îi erau prezentate pe bandă rulantă de mame disperate.

Preţ de o fracţiune de secundă, chiar crezuse că o va putea avea. Crezuse că era un giuvaier exotic din străinătate, exact genul de soţie care s-ar potrivi atât de bine ducelui de Leighton.

Apoi îi aflase adevărata identitate – că nu avea absolut deloc descendenţa necesară soţiei unui duce.

Dar chiar şi atunci îl tentase ideea de a o face a lui. Problema fusese că Ralston nu ar fi apreciat deloc dacă sora lui ar fi devenit amanta unui duce, mai ales a unuia pe care nu îl agrea deloc.

Gândurile îi fură întrerupte – din fericire – de tropotul altor copite. leighton trase hăţurile şi încetini, apoi se uită spre pajiştea dinspre care se îndreptau spre el în mare viteză un cal împreună cu călăreţul lui, galopând destul de nesăbuit chiar şi pentru un călăreţ evident priceput. Se opri, impresionat de mişcările sincronizate ale stăpânului şi ale animalului. Privirea îi poposi de-a

lungul picioarelor lungi şi graţioase ale bestiei negre, apoi asupra muşchilor care zvâcneau, ca în final să se oprească asupra călăreţului care stătea aplecat pe grumazul armăsarului şi îi şoptea comenzile la ureche.

Simon vru să-şi intersecteze privirea cu cea a călăreţului pentru a-şi exprima aprecierea, ca de la un călăreţ la altul. Şi încremeni.

Ochii aceea erau de un albastru scânteietor, cu sclipiri sfidătoare şi satisfăcute.

Cu siguranţă el îi invocase prezenţa.

Nu exista nici cea mai mică şansă ca juliana Fiori să se afle aici, în Hyde Park, în zorii zilei, îmbrăcată în haine bărbăteşti, călărind un armăsar cu o viteză atât de nebunească, de parcă ar fi fost pe pista de la Ascot[5].

Nici nu realiză când trase brusc hăţurile şi rămase cu privirea pironită spre ea, nevenindu-i să creadă că se îndrepta atât de hotărât spre el, fie fără să realizeze, fie fără să-i pese de consternarea şi de furia care îl cuprinseseră, aceste emoţii amestecându-i-se haotic în minte, care mai de care mai pregnant.

Îl zări şi ea şi se opri atât de rapid, încât era limpede că nu era prima dată când îşi călărise armăsarul atât de vârtos, de iute şi de abil. O urmări în continuare tăcut în timp ce ea îşi scotea o mănuşă neagră şi mângâia grumazul lung al calului, şoptindu-i animalului masiv care tânjea

5 Ascot, Berkshire, localitate cunoscută pentru cursele de cai care se organizează pe hipodromul cu acelaşi nume (n.tr.)

după palma ei vorbe de încurajare într-o italiană blândă şi cursivă. Îşi undui degetele lungi pe pielea neagră a bestiei şi o recompensă cu un scărpinat bine apreciat.

Se întoarse spre el doar după ce termină de mulţumit calului, cu o atitudine cât se poate de naturală, ca şi cum această întâlnire ar fi fost perfect normală şi potrivită.

— Excelenţă. Bună dimineaţa.

— Eşti nebună? Cuvintele fură rostite cu asprime şi nervozitate ce avură un ecou necunoscut chiar şi pentru propriile urechi.

— Am decis că dacă Londra… şi dumneata… sunteţi atât de convinşi de caracterul meu îndoielnic, atunci ce rost mai are să mă îngrijorez atât? spuse ea şi făcu un gest de parcă discutau despre vreme. Lucrezia n-a mai alergat aşa de când am sosit. Şi i-a plăcut foarte mult… nu-i aşa, *carina?* Se aplecă din nou spre cal şi-i şopti ceva la ureche, iar acesta păru impresionat de cuvintele măgulitoare ale stăpânei şi sforăi mulţumit.

Din punctul lui de vedere, animalul avea toate motivele să fie încântat.

Îşi alungă acest gând.

— Ce faci aici? Ai idee ce s-ar putea întâmpla dacă te-ar vedea cineva? Cu ce eşti îmbrăcată? Ce te-a apucat să…?

Juliana îşi mută privirea spre el.

— La care dintre întrebările astea vrei să-ţi răspund întâi?

— Nu-mi pune răbdarea la încercare.

Nu părea deloc intimidată de atitudinea lui.

— Ţi-am spus deja. Am ieşit la o plimbare. Ştii la fel de bine ca şi mine că la ora aceasta sunt puţine şanse să fii văzut. Până şi soarele abia a făcut ochi. Iar în ce priveşte vestimentaţia mea… nu crezi că am făcut bine că m-am costumat ca un domn? Oricine m-ar vedea, n-ar bănui nimic. Oricum, şi-ar pune mult mai puţine întrebări decât dacă ieşeam îmbrăcată normal. Şi nici nu-i prea distractiv să călăreşti ca o femeie, pe o parte a şeii, după cum îţi poţi imagina şi tu.

Îşi întinse mâna de-a lungul coapsei pentru a-i atrage atenţia asupra costumului, iar el nu se putu abţine să nu-i urmărească mişcările şi să nu-i remarce formele curbate ale piciorului, strâns lipit de coastele calului. Foarte tentant.

— Poţi, Excelenţă?

Îşi smulse privirea şi o fixă în ochii ei, unde recunoscu o sclipire amuzată, care nu îi plăcea.

— Ce să pot?

— Poţi să-ţi imaginezi că nu e aşa de distractiv să călăreşti pe-o parte? Foarte cuviincios. Foarte… *tradiţional.*

Simţi din nou că se enervează şi, în acelaşi timp, dorinţa de a-şi păstra cumpătul. Se uită cu mare băgare de seamă de jur împrejur, verificând dacă pe pajişte mai apăruseră şi alţi călăreţi. Nimeni. Slavă Domnului!

— Ce te-a apucat să rişti în asemenea hal?

Îi zâmbi încet, precum o pisicuţă care a reuşit să descopere un castron cu smântână.

— Pentru că îmi dă un sentiment minunat. De ce altceva?

O declaraţie care îi făcu mintea să explodeze, prin acele cuvinte catifelate, senzuale şi extrem de încrezătoare.

Şi cu totul neaşteptate.

— Nu e bine să vorbeşti aşa.

Sprâncenele ei se uniră întrebător.

— De ce?

— Nu se cuvine. Realiză de cum vorbi că sunase stupid.

Juliana oftă prelung şi afectat.

— Credeam că am depăşit această discuţie, nu? El nu răspunse, aşa că insistă: Hai, Excelenţă, doar nu ai ieşit să călăreşti când nici nu s-a mijit bine de ziuă pentru că nu-ţi place. Te afli aici pentru senzaţiile minunate pe care le ţi le oferă călăritul. El îşi strânse buzele într-o linie subţire, iar râsul ei de cunoscător îi transmise un fior prin tot trupul. Îşi puse mănuşa sub privirea lui atentă – transfigurat de precizia cu care mănuşa de piele se mula pe degetele ei delicate. N-ai decât să negi, dar degeaba, pentru că am văzut foarte clar.

Nu reuşi să se stăpânească:

— Ce-ai văzut foarte clar?

— Invidia. Îl arătă cu degetul, cu siguranţă un gest obraznic în accepţiunea lui. Nici nu ştiai că sunt eu călare pe calul acesta… voiai să fiu *eu.* Ai vrut să dai frâu liber calului şi să goneşti… cu pasiune. Plesni uşor frâiele şi îşi îndreptă calul spre pajiştile larg deschise, pustii şi îmbietoare.

Nu-şi putea dezlipi privirea de la ea, de la felul în care emana energie şi putere.

Ştia ce avea să urmeze.

Era pregătit.

— Ne întrecem până la Serpentine. Cuvinte rostite cu un uşor accent italienesc ce rămaseră în urma ei când se puse în mişcare, în câteva secunde o pornise de-a binelea la galop.

Nu mai stătu pe gânduri şi goni după ea.

Armăsarul lui era mai rapid şi mai puternic, dar Simon îl strunea cu măiestrie cu un ochi la Juliana. Ştia să călărească ca o profesionistă, să se mişte odată cu calul, să se facă totuna cu grumazul lui. Nu auzea nimic, dar ştia că îi şoptea ceva la ureche, cuvinte blânde de încurajare, de laudă… prin care îi dăruia libertatea să alerge cât de repede voia.

Aflat la două lungimi în spate, Simon îşi lăsă privirea asupra spatelui ei lung şi drept, a formelor ei pline, a felului în care coapsele ei strângeau şi eliberau, comunicând într-o manieră irezistibilă comenzi calului de sub ea.

Dorinţa îl cuprinse, puternică şi intensă. O alungă, aproape instantaneu.

Nu era din pricina ei. Era din pricina situaţiei.

Iar apoi se uită peste umăr la el şi ochii albaştri îi sclipiră când se asigură că o urma îndeaproape. Acum era sigură că era în spatele ei. Râse, iar sunetul acela pluti în aerul înţepător al dimineţii printre primele raze de soare,

învăluindu-l cu totul, în timp ce ea îşi îndreptă iarăşi atenţia către cursă.

El slăbi hăţurile şi lăsă animalul să gonească în voie.

În câteva secunde o depăşi şi se înscrise în arcul larg care urmărea zona împădurită a parcului, apoi continua pe pajişte spre lacul Serpentine. Se lăsă cu totul pradă clipei – modului în care lumea se înclina şi aluneca pe lângă el, ca şi cum n-ar mai fi existat decât el şi calul lui.

Juliana avusese dreptate.

Era o senzaţie minunată.

Nu se putu abţine să nu se uite în spate la ea, aflată la câteva lungimi în urmă, şi o văzu cum îşi ghidează calul în altă direcţie decât cea aleasă de el, abia încetinind şi dispărând în păduricea deasă.

Unde naiba se ducea?

Strânse hăţurile atât de tare, încât calul se ridică pe picioarele din spate, aproape rotindu-se în aer. Se avântă imediat în pădure după ea, la doar câteva secunde distanţă.

Soarele dimineţii abia răzbătea printre copaci, dar întunericul nu era o oprelişte pentru Simon, care gonea în mare viteză pe cărarea abia luminată, care nici nu se vedea de pe pajişte. I se pusese un nod în gât de emoţie, jumătate furie, jumătate teamă, dar continuă să galopeze pe cărarea întortocheată, ghidându-se doar după frânturile în mişcare pe care reuşea să le vadă din când în când în faţă.

Ajunse într-o curbă foarte strânsă şi se opri în

capătul unei cărări lungi şi umbrite pe care ea îşi gonea calul, direct spre un arbore doborât care bloca drumul.

Înţelese cu groază ce voia să facă. Se pregătea să sară peste el.

Strigă enervat la ea, dar ea nici nu încetini, nici nu se întoarse.

Sigur că nu.

Inima i se opri în momentul în care calul şi călăreaţa se înălţa că într-o formă perfectă în aer şi săriră peste barieră la distanţă sigură. Aterizară şi cotiră rapid după un colţ la capătul îndepărtat al copacului, iar Simon înjură ca la uşa cortului de nervi, după care se lipi iar de grumazul calului şi porni în mare goană, disperat să o ajungă din urmă.

Cineva trebuia să o muştruluiască bine.

Sări fără grijă peste trunchiul copacului, întrebându-se cât avea să mai dureze această vânătoare care îl enerva cu fiecare tropot din ce în ce mai tare.

Ajunse la o cotitură şi trase brusc de frâie.

În mijlocul cărării stătea iapa Julianei, calmă şi liniştită.

Singură.

Sări din spinarea calului său înainte ca acesta să se oprească şi o strigă pe Juliana până o văzu rezemată de un copac de pe marginea cărării, cu palmele pe genunchi şi cu răsuflarea întretăiată, cu obrajii roşii de efort şi de frig, cu ochi strălucitori din pricina agitaţiei şi a unui alt

sentiment pe care el nu mai avea acum răbdarea să-l identifice.

Se năpusti ca o furtună asupra ei.

— Femeie nesăbuită ce eşti! tună el. Puteai să-ţi frângi gâtul!

Nici măcar nu tresări în faţa ieşirii lui, ci zâmbi.

— Aiureli. Lucrezia a sărit peste obstacole mult mai mari şi mai înşelătoare.

Se opri la câţiva paşi de ea, cu pumnii încleştaţi.

— Nu-mi pasă nici dac-ar fi bidiviul diavolului. Parcă cereai să fii rănită.

Juliana îşi întinse larg mâinile.

— Dar uite că n-am păţit nimic.

Nici cuvintele acestea nu avură darul să îl calmeze. Ba din contră.

— Observ.

Un colţ al gurii ei se ridică într-o expresie pe care mulţi ar fi îndrăgit-o pe loc. Pe el îl enervă.

— Sunt mai mult decât întreagă. Radiez de dinamism. Nu ţi-am spus că avem douăsprezece vieţi?.

— Dar nu poţi supravieţui după ce vei provoca douăsprezece scandaluri, şi nu mai e mult şi o să înceapă calvarul. Putea să te vadă oricine.

Era antipatic şi îşi dădea seama şi el. Se ura pentru asta.

Juliana râse, iar sunetul acela străluci în dumbrava umbroasă.

— N-a durat decât două minute.

— Dacă nu m-aş fi ţinut după tine puteai fi atacată de răufăcători.

— Aşa devreme?

— Pentru ei e târziu.

Ea clătină încet din cap şi făcu un pas spre el.

— Dar te-ai ţinut după mine.

— Dar n-aveai de unde să *ştii* că o voi face.

Nici el nu ştia de ce asta avea importanţă. Dar avea.

Juliana se apropie şi mai mult de el cu precauţie, ca de un animal sălbatic. El se simţea ca un animal. Îşi pierduse controlul.

Trase adânc aer în piept şi-şi umplu plămânii de parfumul ei.

— Ba eram sigură că o să vii.

— De unde până unde?

Ridică graţios dintr-un umăr.

— Pentru că de abia aşteptai.

Acum era atât de aproape încât o putea atinge, şi îşi strânse pumnii pe lângă corp, chinuindu-se din răsputeri să reziste tentaţiei de a o trage spre el, demonstrând astfel că dreptatea era de partea ei.

— Te înşeli. M-am luat după tine ca să te feresc de alte belele.

Acum îl privea cu ochii mari şi buze pline, cuprinse de un surâs care promitea o sumedenie de secrete.

— Te-am urmărit pentru că eşti foarte impulsivă şi îţi poţi face rău atât ţie, cât şi celorlalţi.

— Eşti sigur?

Conversaţia îi scăpa încetul cu încetul de sub control.

— Sigur că da, răspunse el, scormonind în minte după o dovadă. N-am timp de jocurile tale, domnişoară Fiori. Am întâlnire cu tatăl lui Lady Penelope.

Privirea ei alunecă deoparte pentru doar o fracţiune de secundă, apoi reveni la el.

— Atunci ar trebui să te grăbeşti. Nu-i o idee bună să lipseşti de la o asemenea întâlnire importantă.

Sesiză sfidarea din ochii ei.

Du-te.

El chiar voia să plece. Asta avea să facă.

O şuviţă din părul ei negru îi scăpă de sub bonetă, iar el se întinse instinctiv spre ea. Ar fi trebuit să i-o dea la o parte de pe faţă şi atât – de fapt nici n-ar fi trebuit să o atingă dar după ce o luă nu se putu abţine şi şi-o înfăşură în jurul pumnului o dată, de două ori, studiind felul în care se lipea de mănuşa de piele moale, şi îşi dori să poată simţi şuviţa direct pe piele.

Respiraţia ei se acceleră, iar privirea lui alunecă spre bustul care i se umfla şi cobora pe sub haină. Vestimentaţia ei masculină ar fi trebuit să-i domolească avântul, dar de fapt îl înfioră şi mai tare. Îl despărţeau de ea doar câţiva nasturi – nasturi care puteau fi descheiaţi foarte uşor pentru a-i dezvălui cămaşa, care la rândul ei putea fi scoasă din pantaloni, iar atunci ar fi avut acces

direct la pielea aceea catifelată.

O privi în ochi şi identifică cu exactitate sclipirea misterioasă. Sfidarea provocatoare şi satisfacţia infatuată dispăruseră şi fuseseră înlocuite cu ceva mult mai primitiv şi mai puternic, dar în acelaşi timp foarte familiar.

Dorinţă.

Pricepu dintr-odată cum putea să-şi impună din nou controlul. Autocontrolul.

— Cred că ai vrut să mă ţin după tine.

— Eu… Vocea îi tremură, apoi se opri.

Simon se simţi ameţit de victoria imediată, precum un vânător care şi-a ochit prima pradă.

— Puteai face ce vrei, nu-mi păsa.

— Minţi.

Cuvântul şoptit pluti ameninţător în aerul greu al dimineţii. O trase de şuviţă spre el până ajunse la doar câţiva centimetri. Buzele ei se întredeschiseră în căutarea unei guri de aer salvatoare, captivându-i atenţia.

Iar când văzu acele buze pline uşor deschise, de parcă îl implorau, nu mai rezistă. Nici măcar nu încercă să se opună.

Avea gust de primăvară..

Gândul acesta îi explodă prin tot trupul în momentul în care îşi lipi buzele de ale ei, îi cuprinse obrajii între palme şi îi ridică uşor capul spre el. Putea să jure că o auzise şoptindu-i numele… sunet moale şi întretăiat, şi mai ameţitor ca orice. O trase şi mai aproape de el şi o strânse în braţe. Ea se lăsă cu totul în voia lui, ca şi cum

ar fi ştiut ce vrea chiar înaintea lui.

Poate chiar ştia.

Îşi trecu limba peste buza inferioară plină, iar când o auzi oftând de plăcere, nu mai aşteptă, cufundându-se şi mai adânc, cu mintea toată acaparată de ea. Apoi începu şi ea să îl sărute în acelaşi ritm, făcându-l să-şi piardă cu totul minţile de plăcere. Mâinile care se plimbau cu o lentoare chinuitoare de-a lungul braţelor lui ajunseră în final pe grumaz, apoi degetele se adânciră în păr, în timp ce îl înnebunea cu buzele moi şi cu gemetele acelea delicate care îl asigurau că i se preda cu totul.

Era a lui – într-un mod primitiv şi păcătos.

Se lipi şi mai strâns de el, rotunjimea sânilor ei cotropindu-i pieptul şi simţurile. O sărută şi mai pasional şi-şi coborî grăbit palmele pe spatele ei ca să o tragă mai aproape în poziţia în care o dorea cel mai mult. Situaţia era mult simplificată de faptul că era îmbrăcată în pantaloni şi avea o libertate mare de mişcare, aşa că o mângâie de-a lungul coapsei apetisante şi îi trase piciorul în sus până când îi potrivi miezul fierbinte în jurul mădularului care îi pulsa.

Se desprinse cu un geamăt de gura ei, iar ea continuă să se frece de el într-un ritm care îl aţâţă şi mai tare.

— Eşti o vrăjitoare.

În acel moment era pur şi simplu ca un flăcău inocent care dă pentru prima dată de o femeie şi e copleşit de dorinţă, de nerăbdare şi de ceva mult

mai profund, toate amestecându-se într-un tumult de senzaţii.

O voia goală sub el chiar acolo, pe aleea de pământ din centrul Hyde Parkului, fără să-i mai pese dacă erau văzuţi.

Îi prinse lobul urechii între dinţi şi îi ronţăi carnea moale până când ea îl strigă clar şi răspicat pe nume:

— Simon!

Sunetul sparse liniştea dimineţii şi îl readuse cu picioarele pe pământ. Se dădu în spate şi îi scăpă ca ars piciorul din mână. Se îndepărtă şi mai mult şi se uită la ea gâfâind, văzând cum confuzia lua locul dorinţei din expresia ei.

Rămasă dintr-odată fără reazem, Julianei i se înmuiară genunchii. Simon se întinse să o prindă şi să o ajute să îşi revină.

În momentul în care îşi recăpătă echilibrul, ea îşi trase braţul din mâna lui şi făcu un pas mare înapoi. Observă cum privirea ei se pierde, emoţia se răceşte şi îşi dori să o sărute din nou pentru a-i reînvia dorinţa.

Nu mai apucă să acţioneze pentru că ea se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre calul ei, care o aştepta tot în mijlocul cărării. El rămase pe loc, iar ea se săltă în şa cu uşurinţă exersată. Apoi îl privi de sus cu toată graţia unei regine.

Ar trebui să-i ceară scuze.

O abuzase în mijlocul parcului. Dacă i-ar fi surprins careva…

Gândul îi fu întrerupt de cuvintele ei:

— Părerea mea e că nu eşti nici pe departe atât de imun la pasiune pe cât crezi, Excelenţă.

Cu o singură zvâcnire din încheietură dispăru ca din puşcă, îndepărtându-se în tropot grăbit pe cărarea pe care veniseră.

O privi până dispăru şi ascultă zgomotul copitelor, întrerupt în momentul în care sări din nou peste copacul căzut… sperând că liniştea trecătoare va îneca ecoul titlului lui nobiliar de pe buzele ei.

Capitolul 5

Nu se ştie niciodată ce netrebnic stă la pândă. Doamnele rafinate nu îşi părăsesc niciodată reşedinţa neînsoţite.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Nu-i absolut uimitor ce decizii ciudate se pot lua sub ameninţarea unei puşti fumegânde?

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Marchizul de Needham şi Dolby ochi cu migală o potârniche roşie şi apăsă pe trăgaci. Detunătura răsună puternic şi violent în liniştea după-amiezii.

— Fir-ar! Am ratat.

Simon se abţinu să-i aducă aminte că nu nimerise niciuna dintre cele cinci creaturi pe care le luase în vizor de când îl invitase să stea de vorbă afară „ca de la bărbat la bărbat”.

Aristocratul trupeş ochi şi trase încă o dată, spre disperarea şi enervarea lui Simon. După-amiaza nu se vâna. Ba mai mult, niciun trăgător atât de prost n-ar fi trebuit să fie atât de interesat de o partidă de vânătoare după orele amiezii.

— Naiba să le ia!

Ratase din nou. Simon începea să se teamă pentru siguranţa lui. Dacă bătrânul avea chef să tragă cu arma de-a lungul şi de-a latul pajiştilor moşiei sale imense, situată pe malul Tamisei, din partea lui Simon n-avea decât, dar asta nu însemna că nu regreta faptul că se afla şi el în proximitatea unei activităţi atât de inepte.

După câte se părea, până şi marchizul avea limitele lui. Întinse puşca unui valet în timp ce bodogăni niscaiva înjurături, îşi prinse cu fermitate mâinile la spate şi porni pe o alee şerpuită în direcţia opusă casei.

— Care va să zică, Leighton, cred că cel mai bine ar fi să trecem direct la subiect. Vrei să te însori cu fata mea cea mare.

Trăgător bun sau nu, marchizul nu era deloc vreun naiv.

— Consider că această uniune ar fi în beneficiul ambelor familii, răspunse el în timp ce îşi potrivi pasul în ritmul bătrânului.

— Fireşte, fireşte. Merseră tăcuţi câteva momente, după care marchizul continuă: Penelope va fi o ducesă potrivită. Nu e vreo pocitanie şi-şi ştie locul. Nu are pretenţii nerezonabile.

Acestea erau cuvintele pe care Simon voise să le audă. Se potriveau întocmai criteriilor pe care şi le stabilise în legătură cu viitoarea lui soţie.

Şi atunci de ce nu se simţea în largul lui?

Marchizul îşi duse firul gândurilor mai departe:

— O fată rafinată şi raţională – gata să-şi facă datoria. Sânge pur englezesc. Ar trebui să procreeze fără nicio problemă. Nu-şi face niciun fel de iluzii despre căsătorie sau alte chestii aiurite, spre deosebire de alte fete care cred că merită aşa ceva.

Cum ar fi pasiunea.

Prin faţa ochilor îi trecu o viziune nedorită – Juliana Fiori, cu zâmbetul ei de atotcunoscător. *Nici măcar un duce glacial nu poate trăi fără căldură.*

Prostii!

Încă nu se răzgândise din seara trecută – într-o căsnicie trainică englezească pasiunea n-avea ce căuta. Şi iată că Lady Penelope era de aceeaşi părere.

Aşadar era candidata ideală pentru viitoarea lui soţie. Se potrivea în cele mai mici amănunte. Era exact ce-i trebuia lui.

„Toţi avem nevoie de pasiune.”

Cuvintele îi răsunau şoptit în adâncul creierului, pe tonul acela batjocoritor şi cu accent italienesc.

Scrâşni din măsele. Habar n-avea ea ce-i trebuia lui.

Înclină scurt din cap şi spuse:

— Sunt bucuros să aflu că sunteţi de acord cu această uniune.

— Sigur că sunt. Este o căsătorie excelentă. Două ramuri genealogice superioare ale aristocraţiei britanice. Egale în reputaţie şi avere, zise marchizul, scoţându-şi mănuşa de pe mâna dreaptă pe care i-o întinse lui Simon.

Simon scutură mâna viitorului socru şi se întrebă dacă nu cumva marchizul îşi va schimba sau nu părerea după dezvăluirea secretelor familiei Leighton.

Atunci familia Leighton nu avea să se mai bucure de aceeaşi reputaţie imaculată.

Simon nu putea decât să spere că mariajul va cântări suficient în balanţă pentru toată lumea ca să supravieţuiască scandalului.

Cotiră înapoi spre conacul Dolby, iar Simon respiră uşurat.

Mai trecuse un hop. Acum mai trebuia să o ceară de nevastă pe lady şi era cât se poate de pregătit pentru restul.

Marchizul îi aruncă o privire.

— Penelope e acasă – poţi să te duci acum să vorbeşti cu ea.

Simon îi înţelese aluzia din spatele cuvintelor.

Marchizul dorea ca uniunea să fie anunţată şi realizată. Nu se întâmpla în fiecare zi ca un duce să-şi caute nevastă.

Se gândi ce să facă. La urma urmei nu avea niciun rost să amâne inevitabilul.

Două săptămâni.

Îi dăduse Julianei două săptămâni.

Mare prostie făcuse – avea nevoie de aceste două săptămâni, căci şi-ar fi putut planifica nunta pe parcursul lor. Ar fi putut fi însurat deja în acest răstimp dacă ar fi insistat.

Dar nu, el le oferise cadou Julianei şi jocului ei caraghios. De parcă el avea timp de jocurile ei, de comportamentul ei nesăbuit, de hainele ei indecente sau de…

Îmbrăţişări irezistibile.

Nu. Ceea ce se întâmplase de dimineaţă fusese o greşeală. O greşeală care nu se va mai repeta.

Chiar dacă îşi dorea să se repete.

Scutură din cap.

— Nu eşti de acord?

Cuvintele marchizului îl treziră din reverie. Îşi drese vocea.

— Aş vrea să-i fac curte cum se cuvine, dacă îmi permiteţi.

— Ştii că nu-i cazul. Nu-i vorba aici despre o căsătorie din dragoste.

Amuzat teribil de absurdul ideii, marchizul se cutremură de râs, hohotind din toţi rărunchii trupului său proeminent. Simon îşi dădu toată

silinţa să-şi mascheze iritarea. După ce se sătură de atâta râs, viitorul său socru îşi reluă ideea:

— Ce voiam eu să zic e că toată lumea ştie că nu te dai deloc în vânt după emoţii prosteşti, aşa că nici Penelope nu se aşteaptă să-i faci curte.

Simon înclină din cap.

— Cu atât mai mult.

— Pentru mine nu contează cum îţi atingi scopul, Leighton, spuse bătrânul, petrecându-şi mâinile voinice peste talia groasă. Singurul meu sfat este să te porţi încă de la început aşa cum ai de gând să te porţi după aceea. În general vorbind, nevestele sunt mai uşor de manevrat dacă ştiu dinainte de căsătorie la ce să se aştepte.

Pesemne că marchiza de Needham şi Dolby era o femeie foarte norocoasă, se gândi cu ironie Simon.

— O să ţin cont de sfatul dumneavoastră.

Marchizul încuviinţă scurt din cap.

— Vrei să bem un pahar? Să ciocnim în cinstea acestei partide excelente?

Puţine lucruri îi displăceau mai mult decât să petreacă şi mai mult timp cu viitorul său socru. Ştia însă că nu putea să îl refuze. Nu-şi mai permitea să mai pretindă că toate erau în ordine în viaţa lui.

De acum încolo nu mai putea pretinde aşa ceva.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse el în final.

*

Două ore mai târziu, Simon se întorsese acasă şi şedea în scaunul preferat, cu câinele la picioare, dar mult mai puţin triumfător decât se aşteptase să se simtă. Întâlnirea decursese cum nu se poate mai bine. Urma să fie primit în rândurile unei familii foarte respectabile şi cu o reputaţie impecabilă. Nu o văzuse pe Lady Penelope – chiar nu avusese nicio tragere de inimă –, dar toate mergeau ca pe roate şi mai mult ca sigur că domnişoara respectivă îi va accepta cererea, după care va face următorul pas, şi anume logodna oficială.

— Presupun că întrevederea a decurs bine.

Se crispă la auzul acestor cuvinte şi îşi întoarse privirea spre ochii reci şi cenuşii ai mamei lui. Nu o auzise intrând. Se ridică în picioare.

— Da.

Femeia nu se mişcă din loc.

— Marchizul şi-a dat consimţământul.

Simon se duse spre bufet.

— Da.

— E cam devreme pentru un pahar, Leighton.

Se întoarse spre ea cu un pahar de scotch în mână.

— Vreau să sărbătoresc.

Nu îi răspunse, dar nici nu-şi mută privirea de la el. Se întrebă oare ce-o fi în mintea ei. Niciodată nu fusese în stare să pătrundă dincolo de

exteriorul de gheaţă al femeii care îi dăduse viaţă.

— În curând vei deveni soacră, spuse el. Şi ducesă-mamă.

Nu muşcă din momeală. Niciodată nu muşca. Doar dădu scurt din cap ca şi cum terminaseră de stabilit absolut totul. Ca şi cum ar fi fost atât de *simplu.*

— Când intenţionezi să procuri dispensa specială pentru căsătorie?

În două săptămâni.

Închise ochii ca să uite de asta şi luă o gură de băutură ca să-şi mascheze ezitarea.

— Nu crezi că mai întâi ar trebui să vorbesc cu Lady Penelope?

Ducesa pufni o singură dată, de parcă întrebarea îi jignise câteva simţuri.

— Să ştii că nu se găsesc pe toate drumurile duci la vremea însurătorii, Leighton. Fata e pe cale să se aleagă cu cea mai bună partidă din ultimii ani. Fă-o şi gata.

Mama lui reuşise să exprime chintesenţa situaţiei în cuvintele acelea reci şi lipsite de orice sentiment. *Fă-o şi gata.* Răspunderea… aşteptarea ca un bărbat ca Simon să facă orice era necesar pentru a garanta siguranţa şi onoarea numelui pe care îl purta.

Se aşeză din nou în scaun şi făcu tot posibilul să se relaxeze – un act de tărie având în vedere cât de frustrat se simţea – şi savură un strop de plăcere văzând-o pe mama lui că se crispează la calmul lui aparent.

— Nu e cazul să mă comport precum un animal, mamă. Trebuie să-i fac curte fetei. Merită şi ea să aibă parte de un pic de emoţie, nu crezi?

Rămase nemişcată, cu privirea rece impenetrabilă, iar Simon realiză că mama lui nu îl lăudase niciodată. Se întrebă, mai mult retoric, dacă era în stare să aprecieze pe cineva. Puţin probabil. Aristocraţia nu avea aproape nimic în comun cu afişarea emoţiilor. Parcă şi mai puţin când era vorba de propriile odrasle.

Doar oamenii simpli îşi permiteau să aibă emoţii.

Nu o văzuse niciodată exteriorizându-şi sentimentele. Niciodată fericită, niciodată tristă, niciodată furioasă, niciodată bine-dispusă. O auzise o dată declarând că distracţia era pentru cei de un nivel inferior lor. Când Georgiana fusese copil, plină de veselie şi deschisă la suflet, iar ducesa abia o suporta.

— Nu te mai purta atât de indecent, obişnuia să-i spună, curbându-şi foarte vag buzele în cea mai apropiată expresie de dezgust pe care o văzuse pe chipul ei. Tatăl tău este ducele de Leighton.

Georgiana devenea serioasă apoi, orice sclipire de exuberanţă dispărând pentru totdeauna.

Amintirea aceasta adânc săpată în memorie îl făcu să se crispeze. Nu era de mirare că sora lui fugise de acasă când descoperise în ce situaţie era. Mama lor nu-şi manifestase dragostea nici în

cele mai grozave zile.

Nici el nu fusese mai prejos.

— Eşti sora ducelui de Leighton!

— Simon… a fost o greşeală.

El nici nu băgase în seamă vocea ei şoptită.

— Cei din familia Pearson nu fac greşeli!

După care o lăsase acolo, în văgăuna aceea de Yorkshire.

Singură.

Când îi spusese mamei lor despre scandalul care se prefigura, nici nu se clintise; nici măcar respiraţia nu i se precipitase. Îl privise cu aceeaşi ochi glaciali şi atotştiutori şi îi spusese doar atât:

— Trebuie să te însori.

Şi nici că mai vorbiseră vreodată despre Georgiana.

Simţi o umbră de regret. Dar o ignoră.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spusese ea. Înainte.

Oricine nu o cunoştea pe ducesă ar fi crezut că nu îşi dusese ideea până la capăt. Simon nu se număra printre ei. Mama lui nu folosea cuvinte în exces. Şi el înţelesese perfect ce voise să spună.

Nu mai aşteptase să-i răspundă, ştiind dinainte că îi va da ascultare. Se întorsese pe călcâie şi ieşise din cameră, golindu-şi mintea de tot ce se întâmplase acolo înainte ca uşa bibliotecii să se închidă în urma ei.

Convinsă că Leighton va face exact ce trebuia.

Înainte.

Înainte ca secretele să fie dezvăluite. Înainte ca numele lor să fie târât în mocirlă. Înainte ca reputaţia lor să fie distrusă.

Dacă cineva i-ar fi spus în urmă cu patru luni că se va grăbi să se însoare pentru a salva onoarea familiei, ar fi râs în hohote şi l-ar fi trimis pe respectivul la plimbare.

Asta pentru că în urmă cu patru luni lucrurile stăteau cu totul altfel. Acum patru luni Simon era cel mai râvnit burlac din Anglia şi intenţiona să îşi păstreze cu sfinţenie acest statut. Acum patru luni era intangibil.

Îşi rezemă capul pe spătarul scaunului şi înjură încet şi vârtos, când uşa bibliotecii se deschise din nou. Rămase cu ochii închişi. Nu mai voia să o vadă din nou. Nici pe ea, nici ce reprezenta ea. Cineva îşi drese cu delicateţe vocea.

— Excelenţă?

Simon se ridică imediat.

— Da, Boggs?

Majordomul traversă încăperea şi-i întinse tava de argint.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Aţi primit un mesaj urgent. Simon luă plicul bej voluminos. Îl întoarse pe partea cealaltă.

Sigiliul Ralston. Simţi un fior de panică. Exista un singur motiv pentru care Ralston i-ar fi trimis un mesaj urgent.

Georgiana.

Poate că nu mai era timp pentru înainte.

— Lasă-mă singur!

Aşteptă ca Boggs să iasă din cameră, până auzi sunetul acela inevitabil pe care îl făcea uşa când se lovea de cant.

De abia după aceea îşi vârî degetul sub sigiliu, simţind un bolovan în stomac. Scoase foaia de hârtie şi o despături resemnat.

Citi cele două rânduri.

Pufni scurt şi enervat, constatând cu această ocazie că îşi ţinuse răsuflarea până atunci, şi mototoli furios hârtia în pumn.

La Serpentine la ora cinci.
De data asta mă îmbrac adecvat.

*

— Expecto, Expectis, Expectit…

Juliana şoptea cuvintele în latină în timp ce arunca pietricele în lacul Serpentine, ferindu-şi privirea de soarele care se cufunda spre linia orizontului.

N-ar fi trebuit să-i trimită acel bilet.

— Expectimus, Expectitis, Expenctunt…

Trecuse bine de ora cinci. Dacă ar fi vrut să vină, ar fi ajuns până atunci.

Însoţitoarea şi servitoarea ei, Carla, care se odihnea pe o pătură de lână întinsă câţiva metri mai încolo, scoase un sunet lipsit de tact prin care ţinu să-şi manifeste disconfortul.

— Eu aştept, tu aştepţi, ea aşteaptă…

Dacă îi arătase biletul lui Ralston… nu va mai putea să iasă niciodată din casă. În orice caz, nu fără un batalion de servitori şi însoţitoare şi foarte probabil şi cu Ralston după ea.

— Noi aşteptăm, voi aşteptaţi, ei aşteaptă.

Mai azvârli o piatră fără să nimerească ţinta şi tresări la auzul sunetului înfundat pe care îl produsese piatra în drum spre fundul lacului.

— Nu vine.

Cuvintele seci şi cât se poate de realiste, rostite în italiană, o făcură să se întoarcă spre privirea sfredelitoare a Cariei. Femeia îşi strângea şalul de lână la piept împotriva vântului de toamnă care începuse să bată.

— Zici asta numai pentru că vrei să ne întoarcem acasă.

Carla ridică din umeri şi se încruntă indiferentă.

— Asta nu înseamnă că n-am dreptate.

Juliana îi aruncă o privire supărată.

— Nu ţi-a cerut nimeni să stai.

— De fapt, mi s-a cerut, zise ea. Era aşezată sub un copac robust. Nu m-ar deranja dacă în ţara asta n-ar fi înfiorător de frig. Şi te mai miri că ducele ăsta al dumitale are atâta nevoie să fie dezgheţat.

Parcă pentru a-i sublinia cuvintele, vântul se stârni din nou, ameninţând să smulgă boneta de pe capul Julianei. O prinse la timp şi se crispă de frig, în timp ce panglicile şi ornamentele ei de dantelă o plesniră peste faţă. Mare invenţie şi

chestia asta de pus pe cap, atât de incomodă şi de inutilă în acelaşi tâmp.

Vântul se mai domoli, şi Juliana îndrăzni să dea drumul bonetei.

— Nu e ducele meu.

— Oh? Şi atunci de ce stăm afară pe vântul ăsta îngheţat ca să-l aşteptăm?

Juliana miji ochii spre tânără.

— Auzi, mi s-a spus că servitoarele din Anglia sunt mult mai ascultătoare. Mă gândesc să fac un schimb.

— Chiar ar fi de dorit. Ca să pot şi eu să mă întorc în lumea civilizată. În lumea *caldă.*

Juliana se aplecă şi mai culese o pietricică de pe jos.

— Zece minute mai stăm.

Carla oftă prelung şi teatral, iar Julianei îi veni să zâmbească. Deşi o contrazicea întruna şi nu lăsa nimic de la ea, Juliana se bucura de prezenţa ei. Era o frântură din căminul pe care îl lăsase în urmă când se mutase în lumea asta nouă şi ciudată.

În lumea această bizară plină de fraţi şi de surori, de reguli şi de norme, de baluri şi de bonete, şi de bărbaţi absolut îngrozitor de enervanţi. Bărbaţi cărora nu le trimitea nimeni bilete în mijlocul zilei prin care să-i invite la flirt, pe hârtia specială de scrisori aparţinând fratelui.

Îşi închise ochii, încercată de un sentiment profund de jenă.

Avusese o idee cât se poate de proastă, genul

provocat de beţia victoriei care are capacitatea de a transforma orice gând într-o sclipire de geniu. Se întorsese în dormitor în dimineaţa aceea, înainte ca restul ocupanţilor reşedinţei Ralston să se trezească, îmbătată de emoţiile şi de puterea transmise de întâlnirea cu Leighton, încântată că reuşise să-l zdruncine din temelii pe bărbatul acela imperturbabil.

O sărutase.

Nu avusese nimic de-a face cu săruturile sfioase sau date în grabă ale băieţilor din Italia, care nu ratau nicio ocazie când o ajutau să coboare de pe vaporul plin cu mărfuri al tatălui ei pe pavajul debarcaderului. Nu… acesta fusese sărutul unui bărbat în toată firea. Sărutul unui bărbat care ştia ce vrea. Un bărbat care nu trebuise niciodată să ceară permisiunea pentru ceva.

Îl simţise la fel precum în urmă cu câteva luni, puternic şi plin de energie, plus ceva care putea fi descris ca fiind insuportabil şi irezistibil.

Pasiune.

Îl provocase să rămână deschis emoţiilor, dar ea fusese prinsă cu garda jos. Avusese nevoie de toată energia rămasă ca să se urce în şa şi să-l lase singur acolo, în zorii zilei.

Dorise mai mult.

În ceea ce-l privea, întotdeauna dorise mai mult.

Apoi se întorsese acasă, zăpăcită de succesul primei lor interacţiuni şi pe deplin convinsă că îl

zguduise până în adâncuri, exact aşa cum îi promisese, şi nu rezistase tentaţiei de a-şi etala victoria. Se furişase în biroul lui Ralston care încă dormea şi îi scrisese un mesaj personal lui Leighton, o invitaţie foarte îndrăzneaţă.

O rafală nemiloasă străbătu pajiştea şi apoi lacul, pe care îl decoră cu unde albe de spumă. Carla protestă într-un limbaj pestriţ, iar Juliana se întoarse cu spatele la vântul tăios şi-şi strânse bine pelerina.

Nu ar fi trebuit să-i trimită biletul.

Aruncă o piatră în apă.

O *idee cât se poate de nefericită.*

Şi încă una.

De ce fusese convinsă că va veni? Nu era deloc inconştient.

Şi încă una.

De ce nu venise?

— Gata, *idiota.* Nu vine pentru că are creier. Spre deosebire de tine, bombăni ea cu faţa spre lac.

Se săturase de atâta aşteptat. Se făcuse frig, se înserase şi venise vremea să se ducă acasă. Fără întârziere.

Avea să se gândească a doua zi la următoarea mutare – în niciun caz nu se lăsa păgubaşă. Mai avea o săptămână şi cinci zile să facă tot posibilul ca să-l aducă în genunchi pe individul acela arogant. Faptul că îi ignorase chemarea nu făcea decât să o ambiţioneze şi mai tare.

Odată angajamentul reînnoit, Juliana se

întoarse şi se îndreptă spre copacul lângă care stătea însoţitoarea ei.

— *Andiamo.* Hai acasă!

— Ah, *finalmente,* răspunse slujnica şi într-o clipită fu în picioare. Credeam că nu mai renunţi.

Renunţare.

Cuvântul o duru. Doar nu renunţa: Se asigura doar că îşi păstra intacte degetele de la mâini şi de la picioare pentru următoarea confruntare.

Natura îi sesiză intenţia şi trimise din nou o rafală mânioasă, dar de data asta Juliana nu mai reuşi să-şi prindă boneta la timp ţ; i aceasta îşi luă zborul. Scoase un ţipăt şi se întoarse cât să o vadă plutind spre lac, rostogolindu-se apoi deasupra apei precum una dintre pietricelele pe care le aruncase mai devreme. Culmea fu că se opri chiar pe capătul îndepărtat al unui buştean, de unde panglicile se cufundară în apa rece, parcă special să-i facă în ciudă.

Carla începu să chicotească, iar Juliana se întoarse spre ochii ei jucăuşi.

— Mare noroc ai că nu te trimit să mi-o aduci.

Carla ridică întrebător o sprânceană.

— Mă apucă râsul numai când mă gândesc că m-ar pune cineva să fac aşa ceva.

Juliana ignoră remarca impertinentă şi îşi mută privirea înapoi la bonetă, care se odihnea pe buştean. N-avea de gând să-i permită unei bucăţi de pânză să o trateze de sus. *Ceva* trebuia să-i iasă bine în după-amiaza asta. Chiar dacă pentru asta trebuia să mărşăluiască până în mijlocul lacului

Serpentine.

Îşi scoase pelerina şi o porni vitejeşte spre buştean, cu mâinile în lături în căutarea echilibrului spre obiectul vestimentar neascultător care râdea de ea la câţiva metri distanţă.

— *Stai attento!* strigă Carla după ea, dar Juliana era prea concentrată la ce avea de făcut ca să o mai bage în seamă. Vântul care se înteţise din nou flutură volănaşele de pe marginea bonetei, iar Juliana se opri cu răsuflarea tăiată să vadă dacă i-o ia sau nu pe sus.

Vântul se potoli. Pălăria rămase pe loc.

În regulă. Sau, cum ar zice cumnata Isabel, acum era o chestiune de principiu.

Juliana îşi continuă periplul înainte ca boneta să fie adusă ca ofrandă zeilor lacului Serpentine.

Încă vreo câţiva paşi. Şi apoi o va lua de acolo şi putea pleca acasă.

Încă puţin.

Se ghemui cu grijă să nu-şi piardă echilibrul şi se întinse după ea. Atinse cu vârful degetelor o panglică de satin albastru, moment în care boneta zbură de pe buştean, iar Juliana uită de poziţia ei precară şi plonjă înainte.

Apele cenuşii ale lacului erau la fel de reci pe cât bănuise. Ba şi mai reci.

Şi mai adânci.

Ieşi la suprafaţă scuipând şi înjurând mai rău ca un muncitor din portul veronez, drept pentru care Carla izbucni într-un râs hodorogit. Instinctiv se întoarse cu faţa spre ţărm, dar fusta

voluminoasă i se încurcă printre picioare şi începu să o tragă la fund.

Avu un moment de panică şi începu să dea din picioare ca să iasă la suprafaţă şi să poată respira, fără să înţeleagă pe de-a-ntregul ce se întâmplă.

Ceva nu era bine.

Ştia foarte bine să înoate, de ce nu putea pluti?

Mai dădu o dată cu putere din picioare, care erau prinse în masa de muselină şi tul, şi realiză în sfârşit că ţesătura îmbibată cu apă o trăgea la fund. Îi era imposibil să iasă la suprafaţă.

Se panică de-a binelea.

Îşi întinse din nou mâinile şi dădu cu disperare din ele, doar-doar o putea să ia o gură de aer.

Degeaba.

Plămânii îi luaseră foc, încordaţi sub povara menţinerii ultimei porţii preţioase de aer… aer pe care ştia că era foarte aproape să îl…

Expiră, iar bulele de aer se ridicară la suprafaţa apei, punctându-i soarta.

„O să mă înec.”

Cuvintele îi plutiră în derivă prin minte, straniu de calme. Apoi ceva puternic şi cald o înşfăcă de o mână şi o smulse afară… până când putu… *Slavă Domnului!* Putea respira.

Juliana trase o gură mare de aer, tuşi, scuipă, gâfâi, se concentra doar pe respirat cât fu scoasă din apa adâncă şi până ajunse cu picioarele pe

pământul blagoslovit.

Dar picioarele refuzau să o susţină.

Se prăbuşi peste salvatorul ei şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui cald şi robust – o stâncă într-o mare de incertitudine.

Îi luă câteva clipe să-şi dea seama unde era şi ce căuta acolo – o auzi pe Carla de pe malul lacului, bocind precum o bunică siciliană, simţi muşcătura aspră a vântului pe faţă şi pe umeri, înregistra mişcarea pe care o făcu salvatorul ei în timp ce o ţinea în braţe, realiză că era în apă până la piept şi că tremura – fie de frig, fie de frică, fie de amândouă.

Mâinile lui o mângâiară pe spate şi îi şopti cuvinte blânde prin păr. În italiană.

— Respiră… Te-am salvat… Eşti în siguranţă… Totul va fi bine.

Cumva, cuvintele o liniştiră. Într-adevăr *o salvase. Era* în siguranţă. Totul *avea să fie* bine.

El trase o gură mare de aer, iar ea îi simţi pieptul înălţându-se şi coborând.

— Eşti în siguranţă, repetă el. Prostuţă mică… şopti el pe cel mai alinător ton, te ţin bine. O mângâia ritmic pe braţe şi pe spate. Ce naiba căutai în lac? Dacă nu veneam? Şşşt… acum eşti aici. *Sei sicura.* Eşti în siguranţă.

Avu nevoie de câteva secunde să-i recunoască timbrul de tenor, după care îşi îndreptă toată atenţia spre el şi îl privi pentru prima dată cu ochi limpezi.

I se puse un nod în gât.

Simon.

Părul lui blond, acum ciufulit şi ud, părea închis la culoare, iar apa i se scurgea pe faţă, şi arăta exact opusul ducelui perfect şi echilibrat cu care se obişnuise deja. Acum arăta neîngrijit, *murat* şi respira cu greu…

Şi era minunat.

Îi spuse primul gând care îi veni în minte:

— Ai venit.

„Şi m-ai salvat.”

— La ţanc, după cum se pare, răspunse el în italiană, presupunând că nu era încă pregătită pentru o conversaţie în engleză.

O apucă brusc tuşea şi câteva minute nu avu încotro şi se ţinu de el. După ce îşi reveni şi putu să respire din nou normal, se uită în ochii lui calmi, de culoarea celui mai fin coniac.

O *salvase.*

Se înfioră de emoţie, iar el se grăbi să treacă la acţiune.

— Ţi-e frig.

O ridică în braţe şi o duse la mal, unde Carla aştepta isterizată.

Servitoarea începu să turuie în italiană:

— *Madonna!* Am crezut că gata cu dumneata! înecată! Am ţipat întruna! Am fost disperată că nu găseam ajutor! Am înjurat, continuă ea, tot în italiană, adresându-i-se lui Simon, că nu ştiu să înot! Ce bine ar fi să fiu iar tânără şi să învăţ să înot! Se repezi apoi la Juliana şi o strânse la piept. *Mi Julianina!* Dacă aş fi ştiut… nu te-aş fi lăsat

niciodată să te duci la buşteanul ăla! Ce naiba, sunt convinsă că însuşi diavolul a lăsat buşteanul ăla acolo! Se întoarse iar spre Simon: Oh! Slavă Domnului că aţi venit! Se opri brusc din turuială. *Cam târziu.*

Dacă nu i-ar fi fost aşa de frig, Juliana ar fi râs de felul în care accentuase slujnica ultimele cuvinte, cu un mare dispreţ. Într-adevăr, întârziase. Dar totuşi venise. Dacă n-ar fi venit…

Dar venise.

Îi aruncă o privire pe furiş. Bineînţeles că sesizase aluzia Cariei că dacă ar fi sosit la timp nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Nu reacţionă în niciun fel, iar chipul îi împietri precum o statuie romană.

Hainele îi erau lipite de trup – nu mai apucase să-şi scoată haina înainte să intre în apă, iar acum toate straturile de material stăteau învălmăşite pe el. Cumva, îmbrăcămintea îmbibată îl făcea să pară şi mai masiv, mai periculos, mai ferm. Îi zări o picătură care i se prelingea pe frunte şi simţi o dorinţă nebună să i-o îndepărteze.

Cu un sărut.

Îşi alungă din minte o asemenea năstruşnicie, provocată desigur doar de şocul sperieturii soră cu moartea, şi-şi redirecţionă privirea spre gura lui, lipsită de orice expresie. Şi simţi în aceeaşi clipă că ar fi vrut să îl sărute.

În colţul gurii îi zvâcnea un muşchi, singurul care îi trădă iritarea. Era mai mult decât iritare.

Mânie. Posibil furie.

Juliana se cutremură şi-şi spuse în gând că

din cauza vântului şi a apei reci, nu a bărbatului care stătea ca o stâncă lângă ea. Îi era frig, aşa că îşi strânse braţele în jurul trupului şi îi mulţumi încet Cariei care se grăbise să-i aducă pelerina, pe care o aruncase de pe ea înainte să se arunce în lac, şi să i-o pună pe umeri. Haina nu o putea proteja împotriva aerului rece sau a privirii glaciale cu care o ţintuia Leighton, aşa că o luă tremuratul pe sub materialul subţire.

Din câţi bărbaţi erau în Londra, cum de se nimerise ca *tocmai el* să o salveze?

Îşi întoarse atenţia spre un dâmb din apropiere, unde văzu un grup de oameni care se adunaseră să privească scena. Nu le putea distinge chipurile, dar era sigură că ei ştiau foarte bine cine era ea.

Până a doua zi avea să vuiască toată Londra.

Se simţea copleşită… epuizare, teamă, recunoştinţă, stânjeneală şi încă ceva care îi întorcea stomacul pe dos cât să-i vină să vomite peste ghetele lui odată perfecte, dar acum distruse.

Tot ce-şi dorea în clipa asta era să fie singură.

Încercă să-şi stăpânească tremurul, se uită din nou în ochii lui şi îi spuse:

— Mu… mulţumesc, Ex… Excelenţă.

Era de-a dreptul impresionată de faptul că, deşi fusese la un pas de moarte, acum era în stare să fie politicoasă. Şi în limba engleză. Carla o ajută să se ţină pe picioare; apoi spuse cuvintele pe care n-ar fi vrut nici în ruptul capului să le

rostească:

— Îţi sunt datoare.

Se întoarse pe călcâie şi, cu mintea doar la o baie fierbinte şi un pat cald, se îndreptă spre ieşirea din parc.

Răspunsul lui, dat într-o italiană perfectă, o opri din drum.

— Nu-mi mulţumi încă. N-am fost în viaţa mea mai furios ca acum.

Capitolul 6

Apa se foloseşte doar pentru fiert şi spălat – niciodată pentru bălăceală.
Doamnele rafinate au grijă să nu stropească atunci când fac baie.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Am aflat despre nişte descoperiri absolut uimitoare făcute chiar aici, în bine cunoscutul lac Serpentine…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Lui Simon îi era indiferentă tonalitatea ameninţătoare a tonului său, furia pe care abia şi-o ţinea în frâu.

Fata asta fusese la un pas de sinucidere şi acum credea că *gata,* s-a terminat?

Probabil că acum îi era foarte frig, era epuizată şi într-o stare de şoc, dar era de-a dreptul nebună dacă îşi închipuia că o s-o lase să o şteargă acasă fără niciun fel de explicaţie pentru comportamentul ei inexplicabil, iraţional, inconştient. Îi zărise combinaţia de teamă şi de disperare din priviri. *Foarte bine.* Poate cu ocazia asta avea să se gândească de două ori înainte de a repeta asemenea acţiuni.

— Nu o să-i spui lui Ralston ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Ba bineînţeles că o să-i spun lui Ralston.

Făcu un pas spre el şi schimbă pe engleză. Se pricepea de minune să se milogească în cea de-a doua limbă.

— De ce? O să se supere degeaba. N-are niciun rost.

Lui nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile.

— *Degeaba*? Ba din contră, domnişoară Fiori. Este *imperios necesar ca* fratele dumitale să ştie că ai nevoie de o însoţitoare care să te împiedice să te comporţi atât de iresponsabil.

Juliana gesticulă agitată din mâini.

— Nu m-am comportat iresponsabil!

Era nebună.

— Oh, nu? Dar cum ai fost, după părerea ta?

Se aşternu liniştea, iar Juliana reflectă. Începu să-şi roadă colţul buzei de jos în timp ce medita, iar el, fără să vrea, se simţi atras de acest

gest. Rămase cu privirea spre buzele care se ţuguiau şi spre crestele albe ale dinţilor care ronţăiau carnea moale şi roz. Dorinţa îl răscoli şi îl bulversă, iar el încremeni cuprins de această emoţie orbitoare. Nu o dorea. Era nebună.

O *nebună, frumoasă ca o zeiţă.*

Îşi drese glasul.

Nu avea importanţă.

— Un comportament cu totul rezonabil.

Se uită chiorâş la ea..

— Te-ai cocoţat pe un buştean, se mulţumi el să spună pe un ton foarte enervat.

Privirea ei era aţintită către buşteanul cu pricina.

— Mi s-a părut foarte rezistent.

— Ai căzut în *lac.* Da, era mânios.

— Nu m-am gândit că e aşa de adânc!

— Nu, nici nu-mi închipuiam că te-ai gândit.

Juliana continuă să protesteze cu înverşunare:

— Adică voiam să spun că am crezut că e diferit de alte lacuri pe care le ştiu.

— Pentru că şi e diferit de alte lacuri pe care le ştii.

Se uită la el.

— Da?

— Da, răspunse el, enervat la culme. Nu e lac natural. Este artificial.

Făcu ochii mari de mirare.

— De ce?

Ce importanţă avea?

— Dacă n-aş fi fost prezent la inaugurare, n-aş fi ştiut nici eu.

— Ia uite cu ce se ocupă *englezii,* cu fabricarea de lacuri, îi aruncă ea peste umăr Cariei, care începu să chicotească.

— Ca să cadă *italienii* în ele!

— Voiam să-mi recuperez boneta!

— Oh, da… acum se explică toate. Ştii măcar să înoţi?

— Dacă ştiu să *înot?* repetă ea, iar el se simţi răzbunat de faptul că reuşise să o ofenseze. Am crescut pe malul râului Adige! Ca fapt divers, e un râu *natural.*

— Impresionant, replică el, fără să se simtă deloc aşa. Dar ia spune-mi, ai *înotat* vreodată în râul ăsta?

— Sigur că da! Dar nu eram îmbrăcată cu… făcu un gest spre rochie… şaisprezece straturi de material!

— De ce nu?

— Pentru că nu se *înoată* în şaisprezece straturi de material!

— Nu?

— Nu!

— De ce nu?

Acum îi venea de hac.

— Pentru că te îneci!

— Ah, zise el, legănându-se pe călcâie. Bine măcar că am învăţat ceva astăzi.

Juliana miji ochii atât de mult, încât Simon avu impresia că se pregăteşte să-i tragă un şut.

Foarte bine. Dacă o enervase, atunci putea fi el stăpân pe situaţie.

Doamne, Dumnezeule. Mai avea puţin şi se îneca.

Nu fusese în viaţa lui mai îngrozit ca în momentul în care ajunsese pe culme – în timp ce se bombănea în gând că o lăsase pe italianca asta focoasă şi sentimentală să-i facă program, în loc să stea acasă la el să-şi vadă de viaţa lui ordonată – şi văzuse scena aceea înfiorătoare: servitoarea care ţipa după ajutor; undele acelea inconfundabile de pe suprafaţa lacului; valurile de material de culoarea safirului care marcau locul unde Juliana se îneca.

Fusese sigur că o să ajungă prea târziu.

— Ţi-am spus, îi întrerupse ea şirul gândurilor, am avut un motiv cât se poate de întemeiat să mă duc acolo. Dacă nu bătea vântul sau dacă nu eram îmbrăcată cu hainele astea grele nu s-ar fi întâmplat nimic.

Vrând să-i sublinieze spusele, vântul se stârni din nou, şi Juliana începu să clănţăne de frig. Se îmbrăţişă atât de strâns, încât dintr-odată părea atât de... *mică.* Şi fragilă. O imagine exact contrară celei pe care şi-o făcuse despre ea: deşteaptă, cutezătoare şi indestructibilă. Iar în clipa aceea toată furia îi fu copleşită de impulsul primitiv de a o lua în braţe şi a o ţine până când o încălzea.

Era de la sine înţeles că nu putea face aşa ceva.

Aveau public – şi-aşa oamenii aveau destule de bârfit fără să mai toarne şi el gaz pe foc.

Înjură încet, dar vorbele i se pierdură în vânt, şi se trase mai aproape de ea, neputând să-şi înfrâneze dorinţa de a micşora distanţa dintre ei. Se întoarse pavăză în calea vântului care se înteţise, astfel încât să preia el toate rafalele.

Ce bine dacă s-ar fi putut proteja şi pe el la fel de simplu de ea.

Alese nişte cuvinte dure, când vorbi, ştiind că o vor durea.

— De ce simţi nevoia să-mi pui întruna nervii la încercare?

— Îmi pasă, să ştii. Îmi pasă ce gândeşti.

— Şi atunci?

— Pentru că te aştepţi să nu reuşesc. Te aştepţi să dau greş. Să fac prostii. Să mă autodistrug.

— Dar de ce nu te străduieşti să-mi demonstrezi că mă înşel?

— Păi nu înţelegi? Asta şi fac. Dacă fac *intenţionat* prostii, de ce înseamnă că dau greş? Dacă asta aleg eu, n-ai cum să intervii.

Urmă o pauză lungă.

— Are sens, deşi nu sună în regulă.

Juliana zâmbi, uşor întristată.

— E valabil doar dacă chiar asta voiam să fac.

Cântări cuvintele, care îi stârniră sute de întrebări la care nu apucă să-şi răspundă pentru că Juliana tremura prea tare în braţele lui.

— Ai îngheţat.

Îşi ridică privirea spre el, iar lui i se tăie respiraţia când îi zări ochii albaştri şi strălucitori.

— T… tu n… nu?

Nu, nu-i era deloc frig. Îi era foarte cald. Hainele ei erau leoarcă şi distruse, părul i se desfăcuse complet şi îi stătea razna, şi ar fi trebuit să arate ca un copil care se tăvălise prin noroi. Numai că ea arăta uluitor. Hainele i se mulau pe corp, scoţându-i în evidenţă formele apetisante, iar apa îi accentua trăsăturile superbe – pometi înalţi, gene lungi şi groase care îi încadrau ochii imenşi şi albaştri, piele ca porţelanul. Urmări cu privirea un strop de apă care i se prelinse de pe curbura gâtului pe claviculă şi îşi dori cu ardoare să o guste cu limba.

Trăia.

Iar el o dorea.

Din fericire, începu să tremure din nou înainte ca el să dea curs dorinţei atât de nepotrivite. Mai bine o conducea acasă înainte să se aleagă cu o pneumonie.

Sau înainte să îl înnebunească definitiv.

Se întoarse spre servitoarea Julianei.

— Aţi venit cu trăsura? o întrebă el în italiană.

— Nu, Excelenţă.

— Durează mai puţin dacă o iau eu pe stăpâna ta cu cabrioleta mea. Ne întâlnim la reşedinţa Ralston. O apucă pe Juliana de cot şi o conduse către cea mai apropiată movilă.

— Cr… crezi că o să te asculte pe tine?

întrebă Juliana, pe un ton care sugera că era ridicol. El o ignoră şi o privi pe servitoare în ochi.

— Da, Excelenţă. Făcu o plecăciune scurtă şi plecă grăbită.

El îşi îndreptă atenţia spre Juliana, care se încruntase.

Iritarea ei începu să-i răscolească câteva simţuri. Şi furia. Prin comportamentul ei impulsiv îşi riscase reputaţia, atât cu o seară în urmă, cât şi în această dimineaţă. Iar în această după-amiază îşi riscase viaţa.

Nu putea accepta aşa ceva.

Merseră câţiva metri fără să scoată un cuvânt.

— Puteai să mori, spuse el într-un târziu.

Juliana tresări foarte uşor, iar el se gândi că poate îşi va cere din nou scuze. *Aproape pe de-a-ntregul justificate.*

Îi sesiză umerii încordaţi, spatele băţos.

— Dar n-am murit, replică ea şi încercă un surâs superior. Nu îi reuşi. Nu mai ştii, douăsprezece vieţi?

Răspuns plin de sfidare – la adresa lui, a naturii, a sorţii. Dacă nu l-ar fi scos din sărite, poate că i-ar fi putut remarca tenacitatea.

Îi veni să o zgâlţâie, dar rezistă acestui impuls. Cu greu.

Ajunseră la cabrioletă şi o ajută să se urce, apoi se urcă şi el şi se aşeză lângă ea.

— O să-ţi stric tapiţeria.

Replica ei, atât de caraghioasă după

evenimentele petrecute în ultimele minute, îl revoltă. Rămase cu hăţurile suspendate în aer şi se întoarse contrariat spre ea.

— Nu-mi vine să cred că-ţi faci griji de tapiţeria mea, dar când e vorba de lucruri mult mai importante nici că-ţi pasă.

Sprâncenele ei negre descriseră un arc perfect.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă propria-ţi persoană.

Ea strănută, şi el blestemă..

— Ca să nu mai zic că dacă nu stai la cald o să te îmbolnăveşti, femeie smintită ce eşti.

Se întinse în spate să caute o pătură, pe care i-o aruncă. Juliana o luă şi se înveli.

— Mulţumesc, spuse ea cu demnitate, după care îşi aţinti privirea drept în faţă.

După ce mai ezită câteva momente, el puse cabrioleta în mişcare, gândindu-se că i-ar fi plăcut să fie mai plin de tact. Mai curtenitor. Dar nu se simţea deloc curtenitor. Nu se credea în stare să afişeze aşa ceva.

Până ieşiră din Hyde Park, Juliana nu mai spuse nimic, iar când i se adresă de abia o auzi printre tropotele copitelor.

— Nu trebuie să-mi vorbeşti ca unei femei prosteşti.

El nu se putu abţine.

— Vrei să spui *proaste.*

Ea întoarse capul într-o parte şi enervată aruncă în vânt o înjurătură în italiană, pe care o

auzi şi el. După alte câteva clipe lungi, spuse:

— Nu am *plănuit* să mă înec.

Păruse îmbufnată, iar el simţi un fior de compătimire pentru ea. Poate că n-ar fi trebuit să fie aşa dur cu ea. Dar să dea naiba dacă se putea abţine.

— Ai plănuit sau nu, ideea este că dacă n-apăream eu te-ai fi înecat.

— Dar ai venit, spuse ea cu simplitate, iar el îşi aduse aminte că după ce se oprise din tuşit, tremurând de uşurare în clipele după ce o salvase, îi spusese aceleaşi cuvinte. *Ai venit.*

Încercase să nu vină.

Aruncase biletul de la ea – misiva inteligent deghizată care convinsese pe toată lumea că fusese trimisă chiar de marchizul de Ralston – drept în coşul de gunoi din birou.

Se prefăcuse că a uitat de el şi-şi văzuse liniştit de citirea corespondenţei. Avusese şi o întâlnire cu agentul lui cu care discutase o mulţime de chestiuni de rezolvat. După aceea deschisese pachetul trimis de mama lui la mai puţin de o oră de la vizita ei – pachetul care conţinea safirul Leighton, inelul de logodnă purtat de-a lungul timpului de ducesele de Leighton.

Dar chiar şi atunci, în momentul în care aşezase inelul pe birou, bucata mototolită de hârtie nu-i dădea pace, infestându-i parcă toată casa lui ordonată şi disciplinată cu Juliana. Oriunde se uita vedea biletul; se întrebase ce ar fi făcut ea dacă nu-i răspundea.

Îşi închipuise că n-ar sta pe gânduri să facă ceva şi mai scandalos – în loc să-i mai trimită vreun bilet cu scrisul acela mâzgălit şi înfipt, s-ar fi prezentat direct cu cârlionţii ei bruneţi şi cu săgeţi în priviri. După care ar fi ajuns în dormitorul lui…

Aşa că ordonase să i se pregătească o cabrioletă şi pornise în mare grabă, o reacţie cam ciudată pentru un bărbat hotărât să o evite.

Şi mai că era să ajungă prea târziu.

Încleştă mâinile pe hăţuri, iar caii fremătară, deranjaţi de mişcarea bruscă. Se strădui să se relaxeze.

— Şi nu eşti din cale-afară de norocoasă că am venit? Cât pe-aici era să nu vin. Mesajul pe care mi l-ai trimis e şi indecent, şi infantil. Nu-i lăsă timp să răspundă, ci se lansă enervat mai departe. Ce naiba te-a apucat să te arunci într-un lac îngheţat?

— Nu m-am *aruncat,* sublinie ea. Am căzut. A fost o greşeală. Deşi bănuiesc că tu nu faci niciodată greşeli.

— Nu fatale, în tot cazul.

— Mda. Nu putem fi toţi perfecţi ca tine.

Voia să schimbe subiectul, dar el n-avea chef s-o lase să scape aşa uşor.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Era şi-o întrebare în pologhia aia? N-am remarcat.

Măcar avea satisfacţia că se enervase şi ea. Îi aruncă o privire rapidă.

— Lacul. De ce te-ai băgat în apă?

— Ţi-am spus de ce. După bonetă.

— După bonetă.

— Îmi place boneta aia. N-am vrut să rămân fără ea.

— Fratele tău ţi-ar fi cumpărat una nouă. Şi eu ţi-aş fi cumpărat *o duzină* dacă m-ai fi scutit de…

Se opri.

Imaginea ta în pragul morţii.

— Pe aia o voiam, zise ea încet. Şi îmi pare rău că a trebuit să mă salvezi… şi pentru că va trebui să înlocuieşti tapiţeria… şi pentru că va trebui să-ţi cumperi încălţări noi… şi pentru orice neplăcere ţi-a cauzat situaţia asta provocată de mine.

— N-am zis…

— Nu, pentru că eşti prea bine-crescut ca să termini o asemenea propoziţie, dar asta *voiai* să spui, nu-i aşa? Că mi-ai fi cumpărat o duzină de bonete numai ca să nu trebuiască să fii obligat să mă scoţi pe mine din belele? Din nou?

Strănută iarăşi.

Sunetul îl scoase de-adevăratelea din minţi.

Fu cât pe ce să oprească trăsura, să o ia cu forţa pe sus şi să-i tragă o săpuneală pentru că îl lua atâta peste picior… şi pentru că îl îngrozea.

Dar nu făcu nimic.

Opri cabrioleta în faţa reşedinţei Ralston şi se comportă conform etichetei, în ciuda mâniei şi a frustrării care îl scoteau din minţi.

— Şi acum, că am ajuns, zise ea iritată, poţi să te lepezi de sarcina asta epuizantă de salvator şi să o pasezi altcuiva.

El aruncă hăţurile şi se dădu jos din cabrioletă, în timp ce îşi muşcă limba ca să se abţină să-i corecteze remarca – nu voia să se mai lase antrenat în vârtejul de emoţii pe care apropierea acestei femei i-l provoca de fiecare dată.

Cu o seară în urmă, îl etichetase ca fiind lipsit de orice emoţie. Astăzi această etichetă i se părea cât se poate de caraghioasă.

Până să ajungă pe partea Julianei, aceasta se dăduse jos deja şi se îndrepta spre uşa de la intrare. *Îndărătnică femeie!*

Se întoarse spre el când ajunse pe ultima treaptă şi îl privi cu o stăpânire de sine demnă de o regină, în ciuda hainelor ei îmbibate cu apă şi a părului murdar, iar el scrâşni din dinţi.

— Îmi pare rău că te-am *deranjat,* când eu n-am vrut decât o zi perfectă. O să mă străduiesc ca pe viitor să evit aşa ceva.

Credea că îl deranjase?

Simţise multe lucruri în acea după-amiază, dar *deranjul* nu se număra printre ele. Era un cuvânt prea slab pentru ce simţea cu adevărat. Iritat, îngrozit şi extrem de debusolat, da. Nici pe departe deranjat.

Tot ce se petrecuse în acea după-amiază îl făcea să vrea să lovească ceva. Cu putere.

După părerea lui, conversaţia pe care urma

să o aibă cu fratele ei nu avea şanse să-i dezamorseze acest impuls. Dar nici de-al naibii nu voia să se dea de gol în faţa ei.

— Să ai grijă să te ţii de cuvânt, zise el pe cel mai încrezător ton, apoi urcă treptele după ea, deşi impulsul era să plece şi să o lase singură în faţa uşii, şi să se ducă undeva cât mai departe de ea.

O va conduce în casă. Doar după aceea putea să se ducă undeva cât mai departe de ea.

— După cum ţi-am spus şi ieri, n-am timp de jocurile tale.

*

Simon era acolo. În casă. Cu fratele ei.

Trecuseră deja trei sferturi de oră. Nu fusese chemată încă.

Juliana se plimba prin biblioteca reşedinţei Ralston, iar juponul fustei de culoarea lavandei îi biciuia picioarele. Nu-i venea să creadă că niciunul dintre ei nu se gândise măcar că ar fi vrut să participe şi ea la discuţia despre aventura din acea după-amiază. Pufni supărată şi se îndreptă spre fereastra care dădea spre Park Lane şi spre Hyde Park, învăluite de întuneric.

Normal că nu o chemaseră. Erau nişte bărbaţi aroganţi, poruncitori, doi dintre cei mai enervanţi din toată Europa.

Afară se afla o trăsură uriaşă, care îşi aştepta proprietarul cu felinarele aprinse. Pe portiera

masivă a vehiculului era inscripţionat blazonul lui Leighton, o reprezentare a fanfaronadei lui – un vultur cu o privire aprigă şi cu nişte pene în gheare, probabil o pradă de război.

Juliana studie blazonul pe fereastră. Într-adevăr, lui Leighton i se potrivea acel vultur. O fiinţă rece, singuratică, inteligentă, foarte calculată şi lipsită de pasiune.

Nici nu-i păsase că ea fusese la un pas de moarte, ci o salvase cu sânge-rece, după care o adusese direct acasă, fără să se gândească că ar fi fost nevoie de o clipă de linişte după o asemenea experienţă tragică.

Nu era chiar adevărat.

Existase şi un moment când erau în parc şi el îşi manifestase o oarecare îngrijorare pentru ea. În care se arătase preocupat de starea ei.

Dar doar pentru un moment. După care se comportase ca şi cum de abia aştepta să scape de ea.

Şi de neplăcerile pe care le provoca.

O lăsase fără menajamente în foaierul reşedinţei Ralston ca să îl confrunte singură pe fratele ei, spunându-i pe cel mai calm ton cu putinţă:

— Spune-i lui Ralston că mă întorc diseară. Uscat.

Se întorsese, bineînţeles – Leighton îşi respecta cu sfinţenie cuvântul dat –, iar acum ar fi putut să jure, cei doi râdeau pe seama ei în biroul lui Ralston, în timp ce beau brandy sau scotch sau

orice altceva le place aristocraţilor enervanţi să bea. I-ar fi plăcut să le toarne un cazan din băutura aia drept în cap.

Îşi privi dezgustată rochia. O alesese *pentru el,* pentru că îi stătea tare bine în culoarea lavandei. Ar fi vrut ca el să o vadă aşa. Ar fi vrut ca el să o remarce.

Şi nu doar din pricina rămăşagului pe care îl făcuseră. De data asta voia să-l facă să regrete toate lucrurile care i le spusese.

N-am timp de jocurile tale.

La început fusese un joc – scrisoarea, invitaţia ostentativă –, dar după ce căzuse în lac, după ce el o salvase, toate aceste glumiţe dispăruseră odată cu boneta ei pe fundul lacului Serpentine.

Iar atunci când o ţinuse în braţele lui calde şi puternice, când îi şoptise cuvinte tandre în italiană – atunci totul fusese cât se poate de serios şi mai puternic decât simţise vreodată.

Dar apoi o certase cu răceală şi asprime, ca şi cum tot episodul nu ar fi fost decât o risipă colosală de timp şi de energie pentru el.

Ca şi cum ea nu era pentru el decât o sursă de neplăceri.

Din acea clipă nu-i mai arsese de niciun joc.

Evident, lui nu avea să-i mărturisească niciodată aceste lucruri. La ce bun? Doar că să-i poată zâmbi cu superioritate şi să-i dea un avantaj asupra ei – ca de obicei. Dar nici asta nu mai suporta.

Aşa că acum aştepta răbdătoare în bibliotecă,

rezistând cu stoicism tentaţiei de a da buzna în biroul fratelui ei ca să afle cât de multe păţanii care reflectau comportamentul ei nesăbuit îi povestise deja Leighton – şi ca să afle cât de problematică era situaţia ei acum.

Afară, vizitiul sări de pe capră şi se grăbi să deschidă portiera pentru stăpân. Ştia că ar face mai bine să se dea din dreptul ferestrei, dar în acel moment apăru Leighton cu buclele lui aurii sclipind în lumina felinarului înainte să fie ascunse de pălărie.

Se opri în dreptul portierei deschise, iar Juliana nu îşi putu muta privirea; spionatul o atrăgea irezistibil. Se întoarse să discute cu vizitiul, cu spatele lui lat spre vântul care îi învolbura frunzele aduse din Park în jurul picioarelor şi al pelerinei. Un bărbat mai slab ar fi reacţionat în vreun fel la răbufnirea aceea a naturii – ar fi tresărit, s-ar fi strâmbat –, dar nu şi marele duce de Leighton. Nici măcar natura nu îl putea abate de la drumul lui.

Juliana îi văzu buzele mişcându-se şi se întrebă despre ce vorbea, unde avea de gând să se ducă. Se aplecă mai în faţă, aproape atingând cu fruntea ochiul de geam, de parcă ar fi putut auzi ceva dacă se trăgea cu un centimetru mai aproape.

Vizitiul încuviinţă din cap că a înţeles, apoi făcu o plecăciune şi se dădu mai în spate ca să ţină portiera.

Pleca.

Ducele nu avea nevoie de scăriţă ca să se urce în trăsura lui mare şi neagră, fiind suficient de înalt şi de puternic, iar ea îl urmări când se întinse spre clanţă şi îşi dori ca măcar o dată să nu nimerească sau să se poticnească, sau să arate altfel decât de obicei – perfect.

El ezită, iar ei i se tăie respiraţia. Poate că nu era atât de uşor să se suie astfel. Îşi întoarse capul şi o privi drept în ochi.

Juliana icni şi se retrase imediat de lângă fereastră, stânjenită profund de faptul că fusese prinsă în flagrant, după care se enervă instantaneu că se simţise jenată.

Lui trebuia să-i fie ruşine, nu ei.

El fusese cel care o insultase în acea după-amiază, *el* fusese cel care venise în acea seară să stea de vorbă cu fratele ei, fără să ceară permisiunea să o vadă sau să vorbească cu ea.

Poate că se îmbolnăvise. Chiar nu-i păsa de sănătatea ei?

Se părea că nu.

Nu se va lăsa intimidată de el. La urma urmei, era casa ei. Avea toate drepturile din lume să se uite *afară* pe fereastră.

Să te uiţi *înăuntru* era nepoliticos. Şi în afară de asta, avea de câştigat un rămăşag.

Respiră adânc şi îşi reluă locul. El era tot cu privirea aţintită în sus.

Când îi întâlni privirea caldă de chihlimbar, strălucitoare în lumina casei, Simon ridică vădit o sprânceană aurie, semn al victoriei lui în această

bătălie tăcută.

Se revoltă cu toată fiinţa ei. *Nu îi va permite să câştige.*

Îşi încrucişă braţele la piept într-o manieră extrem de nepotrivită pentru o lady, îşi ridică sprâncenele în speranţa că îl va contraria şi se pregăti sufleteşte să stea şi toată noaptea acolo, numai să cedeze el primul.

Cu toate astea, expresia lui nu reflecta surprindere. Trăsăturile lui ferme se relaxară uşor – ceva care semăna vag cu o expresie amuzată –, după care se întoarse şi se urcă cu o precizie uimitoare în trăsură.

Juliana rămase nemişcată în timp ce vizitiul închise uşa, ascunzându-l pe duce de privirea ei. În sinea ei spera că o urmărea în continuare din spatele ferestrelor întunecate ale vehiculului, aşa că izbucni într-un hohot prelung de râs.

Cu sau fără voia lui, ea câştigase. Se simţea minunat.

— Juliana? Pot să intru?

Râsul i se curmă brusc, iar în pragul uşii se ivi capul cumnatei ei, care apoi deschise larg uşa. Juliana se întoarse spre musafiră, lăsându-şi repede mâinile în jos şi grăbindu-se să se aşeze pe bancheta lată de sub fereastră.

— Sigur că da. Tocmai… Gesticulă vag. Nu contează. Ce e?

Callie se apropie cu un surâs discret de Juliana.

— Am venit să mă asigur că te simţi bine, dar

văd că te-ai refăcut complet după aventură. Sunt foarte fericită să văd că eşti întreagă, adăugă ea şi o luă de mână. Nu credeam că o să spun vreodată aşa ceva, dar slavă Domnului că există ducele de Leighton.

Juliana nu rată tonul sec al cumnatei ei.

— Nu-ţi place de el.

— De duce? Callie se aşeză lângă Juliana şi flutură din pleoape. Nu îl cunosc. Nu prea bine.

Juliana îşi dădu seama că încerca să se eschiveze.

— Dar…?

Callie căzu pe gânduri înainte de a-i răspunde.

— O să spun doar că el – şi ca fapt divers, şi mama lui – mi s-a părut întotdeauna arogant, poruncitor şi imperturbabil, de unde am tras concluzia că nu-i pasă de nimic. Din ce ştiu eu, e interesat de un singur lucru – reputaţia lui. Eu nu m-am dat niciodată în vânt după oameni cu viziuni atât de rigide. Se opri, apoi recunoscu: Nu. Nu mi-a plăcut de el până astăzi. Acum că te-a salvat pe tine, cred că va trebui să-mi reevaluez părerea despre el.

Inima Julianei începu să bată cu putere la auzul mărturisirii cumnatei ei.

Îl interesează un singur lucru – reputaţia lui.

— Cred că o să organizez o cină. Declaraţia ei fu întâmpinată cu tăcere, dar Callie nu se lăsă: Nu eşti interesată să afli *de ce* vreau să organizez o cină?

Juliana se trezi din visare.

— Ai şi alt motiv în afară de faptul că suntem în Londra şi că avem la dispoziţie un salon în care se serveşte masa?

— O să plăteşti pentru asta, zâmbi Callie. Cred că ar trebui să-i mulţumim ducelui pentru că te-a salvat. Iar cu ocazia asta putem lărgi lista invitaţilor, astfel încât să includem câţiva dintre domnii eligibili…

Juliana gemu, înţelegând planul cumnatei.

— Hai, Callie, te rog… e jenant.

Callie o opri cu un gest.

— Prostii! În momentul ăsta toată Londra vuieşte de cele întâmplate; dacă vrem să reducem exagerările, atunci trebuie să ne asumăm controlul asupra adevărului. Mai mult, cred că este important pentru noi să ne manifestăm un gram de recunoştinţă pentru faptul că eşti în viaţă, nu crezi?

— Dar de ce trebuie să asiste şi jumătate din Londra la această manifestare?

Callie râse.

— Jumătate de Londra… fii serioasă, Juliana. Nu mai mult de douăsprezece persoane.

Juliana o cunoştea suficient de bine pe Callie cât să ştie că n-avea niciun rost să o contrazică.

— Şi oricum, n-ar strica să îl avem pe ducele de Leighton de partea noastră. Prietenia cu el te va scoate în evidenţă în ochii celorlalţi bărbaţi din lumea bună.

— Păi şi dacă eu nu vreau să ies în evidenţă

în ochii celorlalţi bărbaţi?

Callie zâmbi.

— Adică vrei să zici că vrei să ieşi în evidenţă doar în ochii ducelui?

Se prefăcea că nu înţelesese, era sigură. Cu toate astea însă simţi că se înroşeşte toată. Sperând să scape neobservată, îi aruncă o privire îngrozită cumnatei ei.

— Nu.

Callie răsuflă adânc.

— Juliana, nu vrem să te forţăm să te măriţi, dar nu ţi-ar strica dacă ai cunoaşte unul, doi bărbaţi. Pe cineva care-ţi place. Un bărbat a cărui companie îţi face plăcere.

— Insişti cu asta de câteva luni. Degeaba.

— La un moment dat tot vei întâlni pe cineva de care să te simţi atrasă.

— Poate. Dar probabil că el nu va fi atras de mine.

O *să considere că-i fac neplăceri.*

— Ba sigur că o să fie atras de tine. Eşti frumoasă, amuzantă şi minunată. O să-l invit şi pe Benedick.

Contele de Allendale era fratele mai mare al lui Callie. Juliana se arătă mirată.

— De ce ai zis-o pe tonul ăla?

Callie era toată un zâmbet.

— Fără motiv. Nu-ţi place de el?

— Ba da… Juliana miji ochii. Callie, te rog, nu face pe peţitoarea. Nu-s bună pentru bărbaţi ca Benedick. Sau pentru oricare alţii.

— Nu-s peţitoare! protestă ea cu vehemenţă. Şi cu falsitate. M-am gândit doar că ţi-ar plăcea un chip familiar. Sau vreo două.

— Mă gândesc că n-ar fi prea rău.

Callie se îngrijoră.

— Juliana, s-a purtat careva necuviincios cu tine?

Ea clătină din cap.

— Nu. Toţi sunt extraordinar de politicoşi. Plini de amabilitate. Englezi impecabili. Dar în acelaşi timp îmi dau de înţeles foarte clar că eu nu sunt… ceea ce caută ei. Ce caută într-o companioană.

— *Soţie,* o corectă iute Callie. Companioană înseamnă cu totul altceva.

Toată lumea din Londra – cu excepţia familiei ei – se aştepta să-şi asume exact acest rol. O considerau prea scandalagioaică ca să poată fi soţie. Oricum, Julianei nu-i plăcea cuvântul. Clătină din cap.

— Callie, ţi-am spus de la început… încă de când am pus piciorul în Anglia… nu-i de mine măritişul.

Chiar nu era.

— Aiurea, o contrazise Callie. De unde până unde ai tras concluzia asta?

„Din faptul că fiica marchizei de Ralston nu este chiar prototipul soţiei perfecte.”

Dar nu putea spune aşa ceva cu glas tare.

Norocul ei fu că se deschise uşa bibliotecii şi nu mai trebui să răspundă.

Ralston intră şi imediat le zări lângă fereastră, iar Juliana remarcă felul cum se pierdu în ochii soţiei sale, cum i se îmblânziră trăsăturile care exprimau doar dragoste.

Trebuia să admită că ar fi fost minunat să aibă şi ea parte de aşa ceva. Deocamdată nu îşi pierdea vremea dorindu-şi astfel de lucruri.

Ralston se apropie, luă mâna lui Callie şi i-o sărută cu multă gingăşie.

— Te-am căutat. Se întoarse spre Juliana. Şi pe tine.

Callie se uită spre Ralston.

— Spune-i surorii tale că e frumoasă.

Tresări mirat.

— Sigur că este frumoasă. Dacă era un pic mai înaltă, ar fi fost perfectă.

Ea râse de gluma lui slabă. Era mai înaltă ca jumătate dintre bărbaţii din Londra.

— Primesc de multe ori această plângere.

— Gabriel, vorbesc serios. Callie nu voia să-l lase pe niciunul să scape. Zice că nu-şi poate găsi un soţ.

Sprâncenele fratelui ei se uniră.

— De ce? o întrebă el pe soţia lui.

— Nu ştiu! Pentru că sunteţi din fire încăpăţânaţi?

El se prefăcu a se gândi cu seriozitate la declaraţia ei.

— Se poate. Nici eu nu cred că aş putea să-mi găsesc un soţ.

Juliana rânji.

— Pentru că eşti prea înalt.

Unul dintre colţurile gurii lui se ridică.

— Foarte probabil.

Callie scoase un pufnet exasperat.

— Sunteţi imposibili! Trebuie să mă duc să mă ocup de cină. Tu, arătă ea cu degetul spre soţul ei, apoi spre Juliana, să stai de vorbă cu ea să o convingi.

Uşa se închise în urma lui Callie, iar Ralston îşi îndreptă atenţia către Juliana.

— Te rog nu mă pune să vorbesc despre aşa ceva.

Ralston încuviinţă scurt din cap.

— Dar ştii că n-o să se lase cu una, cu două. Va trebui să găseşti un motiv excelent ca scuză că nu vrei să te măriţi, pentru că altfel o să ai parte de discuţia asta pentru tot restul vieţii.

— Am un motiv foarte bun.

— Nu mă îndoiesc că eşti convinsă de el.

Juliana se încruntă la aluzia că de fapt *nu* avea un motiv întemeiat să nu se mărite.

— Cred că vei fi fericită să afli că am decis să nu te încui în mansardă pentru toată viaţa, ca să nu te mai aventurezi în tot felul de chestii, zise el, schimbând subiectul. Dar să ştii că mult nu mai ai până când o s-o fac şi pe-asta. Ai mare grijă, Juliana! Gropiţa din bărbie i se adânci. Cred că-mi place să am o soră.

Cuvintele lui îi prinseră bine. Şi ei îi făcea plăcere să aibă un frate.

— Nu vreau să fac probleme.

O privi întrebător.

— Nu *tot timpul.* În după-amiaza asta n-am vrut. *Numai că voise intenţionat să stârnească probleme. Dar genul de care el nu trebuia să afle.* Nu cât să sfârşesc pe fundul lacului, explică ea.

Ralston se duse la bufet şi-şi turnă un scotch, apoi se aşeză lângă şemineu şi o invită să i se alăture. După ce se aşeză pe un scaun în faţa lui, continuă:

— Nu, te referi la genul de probleme care să stârnească jumătate din lumea bună a Londrei.

Deschise gura să îl contrazică, dar el vorbi mai departe:

— N-are niciun rost să mă contrazici, Juliana. Crezi că suntem fraţi doar pentru că avem păr negru şi ochi albaştri? Crezi că nu ştiu cum e să ţi se urmărească toate mişcările? Cum e să îi vezi stând la pândă ca să demonstrezi că eşti exact aşa cum îşi închipuie ei că eşti?

Urmă o pauză lungă.

— E altfel.

— Ba nu.

— Nu şi-au închipuit că o să fii ca ea.

Ralston nu se prefăcu a nu înţelege.

— Nu eşti ca ea.

De unde ştia el?

Se aplecă şi-şi puse coatele pe genunchi, privind-o fără vreo ezitare.

— Ştiu. Ştiu cum era. Era indiferentă. Nepăsătoare. Şi-a încornorat soţul. Şi-a părăsit copiii… de două ori. Tu nu eşti aşa.

Voia să-l creadă.

— Şi ea provoca numai scandaluri.

Ralston pufni dispreţuitor în râs.

— Nu e deloc acelaşi lucru. Tu eşti imprevizibilă, interesantă şi fermecătoare. Da. Eşti încăpăţânată şi ca naiba de enervantă când vrei, dar nu eşti scandalagioaică.

În dimineaţa aceea fusese în Hyde Park. Cu o seară înainte ieşise pe terasă. Dacă Ralston ar fi ştiut de rămăşagul prin care îşi propusese ca în două săptămâni să îl facă pe duce să recunoască pasiunea, ar fi făcut o criză.

Ba da, era scandalagioaică.

Doar că fratele ei nu ştia asta.

— Azi am căzut în Serpentine.

— Da, recunosc că femeilor din Londra li se întâmplă destul de rar aşa ceva. Dar nu e un scandal, ci mai degrabă o provocare. Iar dacă ai putea să încetezi să-ţi pui viaţa în pericol… Vocea i se stinse, iar în încăpere se aşternu liniştea. Ea era cu adevărat scandalagioaică. Genul după care o familie nu-şi mai revine. Tu nu eşti ca ea. Deloc nu semeni cu ea.

— Leighton crede că da.

Privirea lui Ralston se umbri.

— Leighton te-a comparat cu mama?

Ea scutură din cap.

— Nu mi-a zis-o în faţă. Dar crede că sunt un pericol la adresa reputaţiei celor din jurul meu.

Ralston dădu din mână a lehamite.

— În primul rând, Leighton e un măgar, şi aşa

a fost de când era ţânc. Juliana chicoti fără să vrea, iar Ralston zâmbi. În al doilea rând, e prea conservator. Întotdeauna a fost. Iar în al treilea rând, zâmbi el strâmb, am primit şi eu destule lovituri la viaţa mea în ceea ce priveşte reputaţia mea. Dar încă suntem invitaţi la petreceri, nu vezi?

— Poate că de fapt aşteaptă să provocăm o scenă.

Ralston se lăsă pe spătarul scaunului.

— E posibil.

Juliana schiţă un zâmbet.

— De ce e atât de precaut?

Întrebarea îi zburase practic din gură şi regretă imediat că nu o oprise. Nu voia ca Ralston să-şi dea seama că era interesată de duce. Oricum, era doar un interes trecător.

Ba nu.

Aparent, Ralston nu remarcă nimic ciudat.

— Aşa a fost tot timpul. De când eram mici. Când eram la şcoală, nu exista propoziţie în care să nu menţioneze că e duce şi că are un ducat. Întotdeauna rigid şi cu un comportament conform titlului pe care îl poartă. Mie, unul, mi s-a părut că e un comportament ridicol. De ce să-ţi asumi responsabilităţile unui titlu dacă nu eşti dispus să te bucuri şi de avantajele lui?

Juliana îi întâlni privirea, sincer mirată de ideea responsabilităţii faţă de un titlu, şi nu-şi putu ascunde un rânjet. În sinea lui, fratele ei era un răzvrătit. Unul domesticit de când se însurase,

dar în fond un răzvrătit.

Tăcură amândoi, iar Juliana trebui să se abţină din răsputeri ca să nu-l mai tragă de limbă.

— Callie vrea să-l invităm la cină. Ca să-i mulţumim. În public.

Ralston cugetă câteva clipe.

— Mi se pare logic.

— Alături de o jumătate de duzină de celibatari eligibili.

O privi cu compasiune.

— Doar nu-ţi închipui că aş putea s-o fac să se răzgândească?

— Nu, nu cred c-ai putea, zise ea şi ezită. E de părere că dacă voi fi văzută în preajma ducelui reputaţia mea va fi restabilită.

— Cred că are dreptate. Nu pot spune că-mi place de el, dar are o anume influenţă asupra mentalităţii societăţii, zise el cu un surâs. O trăsătură pe care eu n-am putut niciodată să pretind c-o am. Tăcură din nou, pierduţi fiecare în gândurile proprii. În cele din urmă tot Ralston rupse tăcerea. Nu o să susţin că părerile lor nu contează, Juliana. Aş vrea să nu conteze; dar contează. Îţi spun însă un lucru. Nu eşti deloc ca ea.

Juliana închise ochii.

— Vreau să pot să te cred.

— Dar îi crezi mai degrabă pe ei.

Făcu ochii mari. Cum de-şi dăduse seama? Pe chipul lui Ralston apăru un surâs strâmb.

— Iar uiţi ceva, surioară. Am fost şi eu în

locul tău. Am vrut şi eu să le demonstrez tuturor că sunt mai presus de ei şi, în acelaşi timp, m-am temut că eram exact aşa cum mă credeau ei.

Acelaşi lucru. Exact aşa simţea şi ea.

— Pentru tine e altfel, spuse ea îmbufnată, şi se un pentru asta.

Ralston sorbi o gură.

— Este. Acum.

Pentru că era marchiz. Pentru că era englez. Pentru că era bărbat.

— Pentru că eşti şi tu unul dintre ei.

— Muşcă-ţi limba! ripostă el. Mă jigneşti!

Julianei nu i se păru nimic de râs. I se păru nedrept.

— Of, Juliana. Pentru mine e altfel pentru că acum ştiu cum să se aştepte cineva să fiu mai mult decât sunt. Acum ştiu ce înseamnă *să vrei* să fii mai mult.

Cuvintele lui aveau un subînţeles.

— Callie.

Ralston încuviinţă din cap.

— Acum nu mai sunt atent la cerinţele lor, pentru că sunt prea concentrat să le întrunesc pe ale ei.

Pe chipul Julianei înflori un zâmbet.

— Imoralul marchiz de Ralston, libertin inveterat, pus cu botul pe labe de dragoste.

O privi cu seriozitate.

— Eu nu susţin că trebuie neapărat să te măriţi, Juliana. Din contră, dacă preferi să nu te măriţi, Dumnezeu ţi-e martor că ai suficienţi bani.

Dar trebuie să-ţi pui problema ce fel de viaţă ai avea atunci.

Juliana deschise gura să-i răspundă, dar îşi dădu seama că nu ştia ce. Nu se gândise niciodată serios la asta – oricum, nu după ce tatăl ei murise şi totul se schimbase. Poate că în Italia luase în considerare ideea căsătoriei, a familiei… dar i se păruse întotdeauna atât de îndepărtată, încât de fapt nu stăruise asupra ei. Dar aici, în Anglia…

Cine ar fi ales-o pe ea?

Fără să bănuiască ce-i în mintea ei, Ralston se ridică şi puse capăt discuţiei cu un ultim gând.

— N-am crezut vreodată că o să spun aşa ceva, dar să ştii că dragostea nu-i chiar atât de rea pe cât am crezut. Dacă ţi se va ivi şi ţie în cale, sper să nu-i întorci spatele.

Juliana scutură din cap.

— Sper să nu mi se ivească.

Ralston îi aruncă un zâmbet.

— Am mai auzit asta, să ştii. Din gura mea… de la Nick… dar ai grijă! Cei din familia St. John nu se pot feri de ea.

„Dar eu nu sunt o St. John. Nu în adevăratul sens.”

Nu rosti cu voce tare acest gând. Prefera să creadă totuşi în acea iluzie.

Capitolul 7

Amuzamentul se exprimă prin zâmbete delicate.
Râsul nu îi stă bine unei lady rafinate.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

A fost găsit răspunsul la întrebarea străveche: în luptă, marmura are o valoare mai mare decât aurul.

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Juliana se aplecă să se uite peste marginea lojei ducelui de Rivington de la Theatre Royale ca să studieze masa compactă de mătase şi satin de la parter. La această reprezentaţie specială a spectacolului *Doamna din Livorno* venise jumătate din înalta societate, cealaltă jumătate nemaigăsind bilete.

— Pe cuvântul meu, zise Mariana, alăturându-i-se ca să privească tabloul pestriţ, eram convinsă că toamna pleacă toţi la casele de la ţară şi la vânătoare!

— Mda, oricine a decretat aşa ceva se pare că a uitat să anunţe şi lumea bună din Londra anul ăsta.

— Asta e urmarea faptului că parlamentul a convocat o sesiune specială. Toţi ne dăm în vânt după aerul de toamnă. Lady Davis are cumva *grâu* în păr?

Mariana îşi ridică binoclul ca să inspecteze coafura neinspirată şi clătină dezaprobator din cap, apoi trecu în revistă şi restul lojelor în răstimpul pe care îl mai avea înainte de începerea spectacolului, pentru că după aceea trebuia să pretindă că nu-i păsa de public la fel de mult ca de jocul actorilor.

— Ah. Densmore a venit cu o femeie pe care n-am mai văzut-o.

Pare de la o poştă o uşuratică..

— Mari! Nu era ea de mult timp în Londra, dar Juliana ştia că nu se cădea ca la teatru să se discute despre curtezane.

Mariana îşi ridică privirea spre ea şi clipi şiret.

— Dar aşa el

— Ce e aşa? Ducele de Rivington îşi croise drum prin mulţimea de oameni care veniseră să-i solicite atenţia şi o atinse absent pe soţia sa cu un deget pe braţ.

Juliana simţi un junghi de invidie faţă de gestul inconştient de afecţiune, aproape nebăgat în seamă nici de soţ, nici de soţie. Mariana se întoarse cu un zâmbet senin şi fericit spre soţul ei.

— Tocmai ziceam că Densmore a venit aici cu cea mai interesant a doamnă a serii. N-am mai văzut-o niciodată.

Rivington se obişnuise deja cu îndrăzneala soţiei sale, aşa că în loc s-o muştruluiască, se uită curios spre loja lui Densmore şi poposi cu privirea pe partenera vicontelui.

— Cred că ai dreptate, dulceaţă.

— Vezi? Mariana nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Mă pricep de minune la oameni.

— Sau te transformi într-o mare bârfitoare, i-o reteză Juliana.

Rivington izbucni în râs.

— Mult mai probabil. Domnişoară Fiori, îmi cer scuze, dar trebuie să o răpesc o clipă. Se întoarse spre Mari. Vino să o saluţi pe Lady Allen, da? Vreau să o ţii puţin de vorbă cât discut eu ceva cu soţul ei.

Mariana se uită peste umărul lui Rivington spre cuplul respectiv, o pereche destul de cumpătată, amândoi cu buzele ţuguiate şi guşi căzute. Dădu ochii peste cap şi-i înmână binoclul Julianei.

— Vezi ce mai descoperi cât lipsesc. Să-mi prezinţi un raport complet când mă întorc.

După care dispăru în mulţime ca să-şi facă datoria de soţie a unuia dintre cei mai respectabili bărbaţi ai regatului. Juliana o privi fascinată pe prietena ei apropiindu-se de baroneasă şi intrând cu ea în vorbă. În câteva secunde, Lady Allen îi zâmbea, vădit încântată de prezenţa ei.

Deşi oamenii considerau că mariajul Marianei se baza pe un criteriu extrem de rar întâlnit – dragoste –, nu se putea nega că relaţia constituia şi un parteneriat politic excepţional în afară de cel romantic. Mariana era cea mai bună dintre soţiile ducilor; faptul că ducele ei era nebun după ea era doar o coincidenţă fericită.

Juliana nu era familiarizată cu termenul de dragoste trainică. Ea, personal, era produsul unui cuplu format pe baza unei pasiuni trecătoare. Mama sa îl vrăjise pe tatăl său – asta era părerea ei –, după care se plictisise de viaţa casnică şi îi părăsise pe amândoi. Tatăl ei nu se recăsătorise niciodată, deşi avusese câteva ocazii – şi Juliana considerase întotdeauna că făcuse alegerea cea mai bună. La urma urmei, de ce să rişte să se îndrăgostească din nou, când experienţa îi sugera că sfârşitul va fi dureros, furios şi se va solda cu pierderi?

În ultimele luni începuse să înţeleagă că dragostea nu era un mit – se bucurase pentru fraţii ei vitregi când o întâlniseră. Dragostea dintre Gabriel şi Callie înflorise chiar în perioada când ajunsese ea în Anglia şi avusese ocazia să remarce că la început se opuseseră – în zadar. Când cedaseră în faţa sentimentului, întreaga Londră fusese luată prin surprindere, iar Juliana sperase din tot sufletul ca *această* dragoste să nu sfârşească prost. În câteva luni, Nick o întâlnise pe Isabel, iar Julianei îi fusese imposibil să nu remarce devotamentul pe care şi-l purtau reciproc.

Însă toate relaţiile începeau aşa – cu scântei, pasiune şi devotament. Dar ce se întâmpla când focul se domolea şi devotamentul se uza?

O văzu pe Callie că se întinde să-i şoptească ceva la ureche lui Ralston, în cealaltă parte a lojei. Fratele ei zâmbi larg – în primăvară, când venise

Juliana, zâmbea foarte rar – şi îşi puse palma pe spatele soţiei sale, după care se aplecă spre ea să-i răspundă. Obrajii lui Callie căpătară o nuanţă rozalie, de unde Juliana trase concluzia că nu era o conversaţie care să se poarte la teatru.

Ceva se strânse în adâncul fiinţei ei… ceva care, dacă s-ar fi gândit mai mult, ar fi putut fi identificat ca fiind invidie. Dar avea destulă minte cât să nu-i invidieze pentru dragostea lor. Era o emoţie vagă, efemeră, care în câteva luni – poate ani, cu ceva noroc – avea să pălească definitiv.

Şi apoi?

Nu, nu îşi dorea să cunoască dragostea.

Dar pasiunea… sentimentul care îl făcuse pe fratele ei să-i şoptească lucruri deocheate soţiei lui într-o sală de teatru… asta era cu totul altceva.

Un sentiment pe care l-ar fi dorit.

Îşi aduse aminte de dimineaţa din urmă cu două zile, de clipa în care, aflată în Hyde Park, ducele de Leighton descălecase cu ochii scăpărându-i de furie şi de frustrare şi o sărutase. Profund. Cu pasiune.

Şi naiba să-l ia, o făcuse să-i placă.

Îşi dorise să o sărute, iar el îi oferise o mostră.

Dorinţă. Poftă carnală. Senzualitate. Până şi contradicţia era irezistibilă.

Dar nu cu el.

Refuza să îl dorească pe el.

Duse binoclul la ochi şi scană sala, încercând să găsească orice care să îi abată atenţia. La

câteva loje depărtare, vicontele Densmore trăgea cu coada ochiului la decolteul bogat şi periculos de adânc al partenerei sale – într-adevăr, Mari avusese dreptate în legătură cu femeia. Câţiva metri mai încolo, Lady Davis şi Lady Sparrow mai aveau puţin şi se prăbuşeau peste balustradă, atât de tare îşi întinseseră gâturile ca să vadă ceva anume, după care se retraseră brusc în spatele evantaielor, semn că acum urma o discuţie scandaloasă. Juliana le antipatiza pe amândouă, dar trebuia să recunoască faptul că se pricepeau de minune la bârfit, îşi propuse să le deconspire sursa, pentru a-şi distrage atenţia de la gândurile ei.

Descoperi motivul bârfelor lor frenetice şi îşi jură să nu mai bârfească niciodată.

În loja din faţa ei se aflau ducele de Leighton şi Poama, singuri, discutând în intimitate. În văzul întregului oraş.

La câţiva metri de cuplul perfect, personificarea aristocraţiei desăvârşite – şi care foarte probabil provoca o agitaţie nebună celor care îi şi vedeau căsătoriţi –, stăteau ducesa de Leighton, o doamnă plinuţă şi un domn trupeş, după părerea Julianei probabil părinţii Poamei.

Lady Penelope.

Ar face bine să înceapă să se gândească la ea ca la Lady Penelope.

De ce? În scurt timp va deveni ducesă de Leighton.

Făcu abstracţie de valul de greaţă cauzat de

acest gând. Ce-i păsa ei pe cine lua el de nevastă? Nu-i păsa. De ce îi păsa că alesese pe cineva care întrunea toate calităţile care ei îi lipseau? Perfecţiune echilibrată, la locul ei, fără nicio înclinaţie spre provocarea de scandaluri?

Nu-i păsa.

Nu? Atunci de ce nu lăsa binoclul din mână?

Putea lăsa binoclul jos oricând ar fi vrut. *Voia* să ia binoclul de la ochi.

El îşi ridică privirea şi se uită fix la ea.

Nici dacă i-ar fi luat foc n-ar fi putut lăsa binoclul mai repede din mână. Sau mai neatentă. Binoclul se lovi de balustrada de marmură şi se crăpă, iar piesa aurită căzu pe podeaua acoperită cu covor.

Dintr-odată se făcu o linişte mormântală, toţi vizitatorii din lojă şi familia se întoarseră spre Juliana, care rămăsese cu gura căscată şi cu privirea pironită la mânerul smălţuit care îi rămăsese în mână.

O cuprinse un val imens de jenă şi recurse la cea mai la îndemână cale de scăpare, lăsându-se în genunchi pe podeaua care era în acelaşi timp şi în beznă, şi nu îndeajuns de întunecată, încercând să găsească binoclul care… ia-l de unde nu-i… cu siguranţă ricoşase pe sub vreun scaun, pentru că nu-l zărea nicăieri.

Pipăi orbeşte pe sub scaune şi abia după câteva secunde realiză că târându-se pe podeaua lojei ducelui de Rivington se pusese într-o situaţie cu mult, *mult* mai jenantă. Cu siguranţă că Lady

Sparrow şi Lady Davis erau cu ochii pe *ea* acum, curioase la culme să vadă ce putea inventa ca să scape din această situaţie umilitoare.

La *el* nici nu voia să se gândească.

Precis că văzuse tot. Şi-l imaginase ridicând o sprânceană arogantă în direcţia ei, ca şi cum ar fi zis „Slavă cerului că nu mai e în grija mea, ci a lui Ralston”.

Înjură printre dinţi, decizând că situaţia aceasta specială nu se putea înrăutăţi dacă bălăcărea în italiană.

Atinse cu degetele ceva rece şi neted şi recuperă binoclul. Îşi înălţă capul şi se trezi în faţa tibiilor fratelui lui Callie, contele de Allendale. Un gentleman în adevăratul sens al cuvântului, Benedick venise special să o ajute să se ridice în picioare.

Încă nu era pregătită.

Parcă ghicindu-i gândul, se lăsă pe vine lângă ea.

— Vrei să mă prefac că te ajut să cauţi până eşti pregătită să dai ochii cu ei? îi şopti el, iar tonul lui amuzant îi mai domoli pulsul.

Îl privi în ochii căprui, atât de asemănători cu ai lui Callie, şi îi răspunse tot şoptit:

— Crezi că aş putea să mai stau aici, milord?

— Cât?

— Pentru totdeauna?

El se prefăcu a se gândi serios.

— Având în vedere că sunt un gentleman, ar trebui să rămân lângă dumneata… iar eu *speram*

să văd spectacolul, o tachină el. Ea zâmbi, iar el îi întinse mâna şi o sfătui subtil: Zâmbeşte în continuare. Dacă o să vadă că te simţi prost, o să te facă să te urăşti.

Trase o gură de aer şi se lăsă ajutată să se ridice în picioare. Simţea sute de ochi îndreptaţi spre ea, dar le ignoră. Refuză să verifice dacă una dintre perechile de ochi îi aparţinea arogantului duce care stătea vizavi de ei. Cu un zâmbet forţat pe chip, îl întrebă pe Benedick:

— Am făcut o scenă, nu?

Unul dintre colţurile gurii lordului Allendale se ridică amuzat.

— Da. Dar suntem la teatru. Aşadar poţi să te consolezi cu faptul că nu ai fost prima.

— Dar totuşi prima care nu s-a manifestat pe scenă.

Se aplecă de ea ca şi cum ar fi vrut să-i spună un secret.

— Nu, nu. Odată am văzut o vicontesă care s-a aplecat peste balustradă şi şi-a pierdut peruca, zise el şi se cutremură în glumă. Oribil.

Ea râse, pe jumătate uşurată. Benedick era frumos, fermecător şi mult mai bun decât…

Decât nimeni.

— Întâi am căzut în Serpentine şi acum pe jos pe aici.

— Se pare că-ţi plac aventurile, o tachină el din nou. Bine măcar că în acest caz nu eşti în pericol.

— Serios? Atunci de ce sunt atât de îngrozită?

Benedick îi aruncă un zâmbet.

— Ce-ar fi să faci o plecăciune publicului?

Juliana făcu ochii mari.

— Nu pot să fac aşa ceva!

— Nu?

— Ar fi…

— Ar fi o seară şi mai interesantă, cu siguranţă.

Iar pe Leighton l-ar enerva la culme.

Revelaţia asta îi aduse un rânjet pe faţă. Unul mare. Scutură din cap.

— Cred că am făcut destule pentru o singură seară, replică ea contelui în timp ce se întorcea cu faţa spre restul lojei. Ridică triumfător binoclul şi făcu un anunţ. L-am găsit.

Mariana începu să râdă şi bătu de două ori din palme, semn că se distra de minune. Zâmbetul afectat al lui Ralston exprima faptul că era mai degrabă mândru de ea că nu se ascunsese ca o laşă de frica celorlalţi. Fratelui ei nu-i păsase niciodată prea mult de societate, iar Juliana îi era recunoscătoare pentru asta.

În ce-i priveşte pe ceilalţi ocupanţi ai lojei, încercau să-şi amintească de comportamentul adecvat pentru situaţia în care sora unui marchiz apare din nou de pe podeaua unei loje de teatru, unde stătuse cam multişor – bine, nici în opinia Julianei nu exista o perioadă permisă în care să stai pe podeaua unui teatru –, când luminile începură să pălească în aşteptarea spectacolului *adevărat.*

Slavă Domnului!

În scurt timp Juliana stătea la capătul primul rând de scaune, lângă Mariana care se întorsese fără doar şi poate special să-şi protejeze prietena împotriva altor situaţii jenante. Luminile de pe scenă se aprinseră şi spectacolul începu.

Julianei îi era imposibil să se concentreze asupra piesei. Era o farsă, şi încă una bună judecând după râsetele publicului, dar ea se străduia în continuare să se calmeze, să-şi stăpânească impulsul de a părăsi teatrul sau dorinţa de a se uita spre loja ducelui de Leighton.

Până la sfârşitul primului act dorinţa se dovedi a fi irezistibilă.

Trase cu coada ochiului spre el şi îl zări.

Captivat de piesă.

Degetele i se strânseră în jurul binoclului de aur, amintindu-i de existenţa lui. *De uşurinţa cu care ar fi putut să-l vadă clar.*

Era perfect îndreptăţită să verifice starea în care se afla cea mai importantă piesă a binoclului, se gândi ea. Mânerul era rupt, dar ar fi fost o tragedie dacă şi lentilele s-ar fi spart. Orice prieten cât de cât decent le-ar fi înlocuit dacă erau sparte.

Desigur că trebuia să încerce binoclul.

Ar trebui să-l încerce.

O acţiune perfect normală.

Ridică binoclul şi se uită spre scenă. Lentile întregi – vedea clar satinul de un roşu aprins al actriţei principale şi putea identifica fiecare fir în

parte al mustăţii actorului principal.

Era în stare perfectă de funcţionare.

Dar nu putea şti dacă nu cumva binoclul suferise altfel de stricăciuni. Poate că acum erau sensibili la lumină?

Tot ce se poate. Ar trebui să verifice şi asta.

În numele prieteniei.

Roti binoclul cât de natural putu, descriind un arc de cerc pornind de la scenă şi se opri doar când zări buclele aurii şi strălucitoare. Pe scenă se întâmplă ceva care stârni râsul publicului. El nu râse… nici măcar nu zâmbi şi chiar atunci Poama se întoarse spre el să vadă dacă se distra sau nu. Juliana îl văzu cum se forţează să zâmbească şi se apleacă să-i şoptească ceva la ureche. Zâmbetul ei se lărgi cu sinceritate şi dintr-odată parcă nu mai aducea a acriturâ.

Părea chiar drăguţă.

Juliana simţi că i se face rău.

— Ai văzut ceva interesant?

Trase speriată aer în piept şi aproape că scăpă iar binoclul. Se întoarse spre Mariana.

— Doar… doar încercam binoclul. Voiam să mă asigur că este în cea mai bună stare.

— Ah, răspunse prietena ei, cu un zâmbet discret. Puteam să jur că te uitai spre ducele de Leighton.

— De ce-aş face aşa ceva? replică ea cu o voce straniu de ascuţită şi îi aruncă binoclul spart în braţe. Ia-l. Funcţionează.

Mariana ridică binoclul şi îl îndreptă fără

nicio jenă spre ducele de Leighton.

— Oare de ce e cu Penelope Marbury?

— O să se însoare cu ea, mormăi Juliana.

Mariana îi aruncă o privire surprinsă.

— Serios? Mda. A pus gheara fix pe cine trebuia.

Probabil că peştele pe care îl servise la prânz fusese stricat. Alt motiv nu avea să se simtă atât de… îngreţoşată.

Mariana îşi reluă inspecţia.

— Callie mi-a zis că ai avut ceva confruntări cu el.

Juliana clătină din cap şi apoi îi şopti:

— Nu ştiu la ce se referă. Nu ne-am ciondănit deloc. A avut loc un incident de călărire, dar nu cred că ştia Callie de el… Se opri când văzu că Mariana lăsase binoclul jos şi se uita şocată la ea. Cred că nu m-am exprimat corect.

Marianei îi veni inima la loc şi afişă un zâmbet triumfător.

— Aici ai dreptate. Îmi place la nebunie că încă nu stăpâneşti expresiile limbii engleze!

Juliana o apucă brusc de mână pe prietena ei.

— Mari! Să nu mai spui nimănui!

— Oh, nu mai spun. Cu o condiţie.

Juliana îşi întoarse exasperată privirea spre tavan.

— Care?

— Să-mi povesteşti tot! „Incident de călărire” sună atât de scandalos!

Juliana nu-i răspunse nimic, ci se întoarse cu

totul spre scenă, încercă să fie atentă la acţiunea piesei, dar subiectul – doi amorezi care încercau să-şi mascheze legătura clandestină – i se părea prea banal. Şi ea juca un rol în propria ei farsă… spărsese un binoclu, întâlniri scandaloase şi tot aşa, iar pe deasupra mai fusese şi descoperită. Nu era deloc amuzant ce i se petrecea.

— Se uită la tine, îi şopti Mariana.

— Ba nu se uită la mine, îi răspunse ea din colţul gurii.

Nu se putu abţine şi îşi întoarse capul. Nu se uita la ea.

— Se *uita* la tine.

— Bine, *eu* nu mă uit la *el.*

Şi nici că se mai uită la el.

Nu se uită pe parcursul primului act, când amorezii trânteau uşi în stânga şi în dreapta, stârnind hohote aprinse în public, nici când cortina căzu peste îmbrăţişarea lor pasională, în văzul soţului ei şi a surorii lui… căreia dintr-un motiv sau altul îi păsa puţin prea mult de femeile pe care le vâna fratele ei.

Nu se uită nici când se aprinseră luminile în teatru şi toată societatea londoneză era din nou expusă; nici când valul de vizitatori începu din nou să apară în loja Rivington, oferindu-i o pavăză perfectă dacă ar fi vrut să-l spioneze.

Nu se uită nici cât contele de Allendale îi ţinu companie pe durata pauzei, nici când Mariana îi sugeră să meargă în salonul doamnelor să se împrospăteze – un pretext cam transparent ca s-o

tragă de limbă nici după ce îi răspunse că nu, nu avea niciun motiv să meargă acolo, iar Mariana se văzu nevoită să se ducă singură.

Nu se uită decât în momentul în care luminile se stinseră din nou, iar publicul îşi reluă locurile pentru actul al doilea.

Şi îşi dori să nu se fi uitat.

Pentru că el tocmai o conducea pe Poamă la locul ei, ţinând-o de cot, iar în momentul în care se aşeză şi el palma îi alunecă pe braţul ei.

Şi realiză că nu-şi putea muta privirea.

Gestul tandru dură doar o secundă – deşi Julianei i se păruse că nu se mai termină –, şi Lady Penelope, impasibilă, se întoarse spre scenă, absorbită de îndată de piesă.

Ducele se uită spre Juliana, ba chiar îi susţinu privirea. Distanţa şi lumina slabă ar fi putut s-o păcălească, dar nu… se uita la ea. Altfel nu exista nicio altă explicaţie pentru fiorul pe care îl simţi pe şira spinării.

El ştia că ea văzuse cum o mângâiase.

Făcuse special ca să vadă ea.

Dintr-odată, în lojă nu mai era suficient aer.

Se ridică brusc, atrăgând atenţia lui Ralston când se îndreptă spre ieşire. Se aplecă şi îi şopti încet la ureche:

— Cred că am o durere de cap. Mă duc în hol să iau nişte aer.

El se încruntă.

— Vrei să te duc acasă?

— Nu, nu… îmi revin. Trebuie doar să ies

puţin din lojă, zâmbi ea palid. Mă întorc foarte repede.

Ralston ezită, neştiind dacă să o lase sau nu să plece.

— Nu te duce departe. Nu vreau să colinzi prin tot teatrul.

Juliana scutură din cap.

— Sigur că nu.

Ralston o apucă cu fermitate de încheietura mâinii.

— Surioară, vorbesc serios. Ştiu că poţi intra în multe încurcături într-un teatru, în timpul unui spectacol.

Juliana ridică o sprânceană neagră, într-un gest copiat de amândoi.

— De-abia aştept să-mi spui despre asta.

Dinţii lui sclipiră în întuneric.

— Poţi să o-ntrebi pe Callie.

Juliana zâmbi.

— Cu siguranţă o s-o întreb.

Apoi ieşi în holul în care se mai aflau doar câţiva lachei şi unde putu din nou să respire.

Pe hol era curent, aşa că instinctiv se îndreptă către sursa lui, adică spre fereastra mare care dădea în spatele teatrului, unde coridorul se termina brusc deasupra scenei, probabil. Fereastra fusese lăsată deschisă ca să intre aerul de octombrie, iar sub ea se găsea un scaun, parcă special pentru ea. Se dusese cam departe de lojă pentru gustul lui Ralston, dar totuşi se afla într-un loc public.

Se aşeză, se sprijini de pervaz şi privi acoperişurile caselor din Londra. În geamurile clădirilor pâlpâiau lumânări aprinse, iar câteva etaje mai jos putu desluşi o tânără care cosea. Juliana se întrebă în treacăt dacă fata fusese vreodată la teatru… sau dacă măcar *visase* vreodată la teatru.

Cu siguranţă ea nu o făcuse… în tot cazul, nu aşa, împreună cu o familie de aristocraţi de a căror existenţă nici nu ştiuse vreodată. Nu printre atâtea bijuterii, mătăsuri şi satinuri, marchize şi conţi, şi… duci. Duci care o enervau la culme şi care îi acaparaseră gândurile şi o sărutaseră ca şi cum ar fi fost ultima femeie de pe pământ.

Oftă cu privirea spre luna de ceară care se reflecta în ţiglele de pe case, încă ude după ploaia scurtă din după-amiaza aceea.

Începuse ceva ce nu putea să termine.

Voise să-l tenteze cu pasiunea – să-i pedepsească aroganţa aducându-l în genunchi –, dar după episodul penibil de la lac, când el nu făcuse decât să-i spună că era ultimul lucru pe care el unul l-ar găsi tentant…

Mai erau zece zile rămase din înţelegerea lor, iar el îi făcea curte lui Lady Penelope, îşi făcea planuri pentru o viaţă stabilă, un mariaj perfect cu o femeie care fusese crescută să devină ducesă. Rămăşagul trebuia să fie câştigat cu brio de ea; atunci de ce se simţea ca şi cum ea era cea care pierdea?

— De ce nu eşti la locul tău?

Tresări, uşor iritată de cuvintele care o speriaseră.

Se ţinuse după ea.

N-ar fi trebuit să-i pese că o căutase. Dar îi păsa.

Se întoarse şi încercă să-şi păstreze calmul.

— Dar *tu* de ce nu eşti la locul tău?

El se încruntă.

— Am văzut că ai plecat neînsoţită din lojă.

— Fratele meu ştie unde sunt.

— Fratele tău nu şi-a asumat niciodată vreun dram de responsabilitate. Se apropie de ea. Ar putea să ţi se întâmple orice aici.

Juliana se uită cu atenţie exagerată la coridorul lung şi pustiu.

— Da. E foarte periculos.

— Cineva trebuie să aibă grijă de reputaţia ta. Ai putea fi acostată.

— De cine?

Nu răspunse imediat.

— De oricine? De un actor! Sau de un lacheu!

— Sau de un duce?

El se încruntă şi tăcu.

— Bănuiesc că meritam asta.

Nu o meritase. Nu chiar. Se întoarse iar spre fereastră.

— Nu ţi-am cerut să vii după mine.

Urmă o pauză lungă, iar Juliana se aştepta deja ca el să plece, când el spuse:

— Nu. Nu mi-ai cerut.

Mărturisirea lui o făcu să-şi întoarcă brusc

capul spre el.

— Atunci de ce ai venit?

El îşi trecu degetele prin buclele aurii, iar Juliana făcu ochii mari de uimire în faţa acestui gest atât de necontrolat şi de atipic pentru el, semn al tulburării.

— Am greşit.

Juliana se strădui să-şi mascheze dezamăgirea în faţa acestei replici şi gesticulă spre coridor.

— O greşeală care se poate îndrepta uşor, Excelenţă. Cred că loja în care stai e în partea cealaltă a teatrului. Vrei să chem un lacheu să te conducă înapoi? Sau ţi-e frică să nu fi acostat?

Buzele lui se uniră într-o linie dreaptă, singurul semn că observase sarcasmul din vocea ei.

— Nu mă refer la faptul că am venit după tine, deşi Dumnezeu îmi e martor că şi asta a fost o greşeală, deşi una imposibil de evitat. Se opri şi se gândi puţin înainte de a continua: Mă refer la tot ce s-a întâmplat. La rămăşag, la cele două săptămâni, la dimineaţa din Hyde Park…

— La după-amiaza din Hyde Park, adăugă ea încet, iar privirea lui fugi imediat către a ei.

— Aş fi preferat să nu dau pe tavă un subiect de bârfă tuturor, dar asta nu înseamnă că regret că te-am salvat. Era ceva în cuvintele lui, un amestec între iritare şi o emoţie pe care Juliana nu o putea identifica, dar care dispăru odată cu următoarele lui cuvinte: Oricum, nu se mai poate

continua aşa. Ar fi trebuit să mă opun încă de la bun început. Asta a fost greşeala. Încep să văd tot mai clar că eşti incapabilă de un comportament decent. N-ar fi trebuit niciodată să te încurajez.

Să o încurajeze..

Înţelesul cuvintelor răsunară cu ecou în mintea ei, asta în timp ce el evita să spună exact ce gândea.

Nu era suficient de bună pentru el.

Nu fusese niciodată. Şi nici nu avea să fie vreodată, nu în lumea în care trăia el.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să îi schimbe părerea despre ea, să îi demonstreze că se înşela şi să-l facă să o implore să îl ierte… să îl bage în seamă… determinarea din tonul lui grav o făcu să reevalueze situaţia.

Refuza să îl lase să o rănească; ar fi căpătat o putere prea mare asupra ei. I-ar fi conferit *toată* puterea asupra ei. Ar fi conferit *tuturor o* putere prea mare asupra ei. Mai erau o grămadă care o considerau inferioară pentru că se născuse în Italia, pentru că provenea dintr-o familie obişnuită, pentru că se lupta cu regulile şi restricţiile din această lume nouă.

Nu trebuia să se lase rănită.

Trebuia să se înfurie. Cel puţin putea stăpâni furia. Iar atâta vreme cât era furioasă, el nu putea câştiga.

— M-ai încurajat? întrebă ea şi se ridică astfel încât să stea faţă în faţă. Poate că eşti obişnuit să ţi se dea dreptate pur şi simplu, Excelenţă, dar eu

nu mă număr printre lingăii care te înconjoară.

Leighton scrâşni din dinţi, iar ea se grăbi să continue:

— Nu cred că mi-ai făcut pe plac când ai fost de acord cu cele două săptămâni; şi cu siguranţă nu mi-ai făcut mie pe plac acum câteva dimineţi, în Hyde Park. Îşi semeţi uşor bărbia, furioasă şi stăpână pe ea. Mi-ai dat două săptămâni. După calculele mele, mai am încă zece zile.

Se apropie de el până aproape îl atinse şi sesiză modificarea ritmului respiraţiei – o tensiune pe care n-ar fi perceput-o de la distanţă.

Ce bine ar fi fost să nu fie atât de furioasă! Ce bine ar fi fost să nu fie atât de atrasă de el!

— Vreau să profit de ele, şopti ea, ştiind că forţează nota şi că el ar putea pune capăt cu un singur nu.

Tăcerea dură o veşnicie, iar la un moment dat nu mai avu forţă să îi susţină privirea impenetrabilă. Îşi îndreptă atenţia către buzele lui – către liniile lor ferme şi puternice.

O greşeală.

Brusc, fereastra deschisă nu mai reuşea să facă faţă aerului înăbuşitor din teatru. Amintirea sărutărilor lui cotropise întreg coridorul întunecos… nu mai ştia decât că îşi dorea din tot sufletul să o sărute din nou.

Ochii i se pierdură în ochii lui, a căror culoare de chihlimbar căpătase o nuanţă bogată de stejar.

Şi el o dorea.

Se simţi invadată de un val de căldură. Se

apropie de ea. Acum se atingeau, doar puţin, sânii ei frecându-se discret de pieptul lui lat. I se tăie respiraţia.

— N-ai nevoie de mine pentru a provoca vreun scandal. Ai un conte la degetul mic.

Acum era confuză din pricina cuvintelor şi a apropierii lui.

— Am un conte?

— Te-am văzut cu Allendale, râdeai şi… te simţeai în largul tău, zise el cu glas răguşit.

— Allendale? repetă ea ca un papagal, încercând să-şi limpezească mintea. *La ce se referea?* începea să priceapă. Oh, Benedick.

În ochii lui se aprinse ceva cumva ameninţător.

— N-ar trebui să vorbeşti despre el cu atâta familiaritate.

Juliana simţi un fior prin tot corpul. Părea supărat. Ba nu…

Părea livid. *Părea gelos.*

Leighton îşi mască imediat expresia, aşa că Juliana nu apucă să o savureze pe îndelete, dar în schimb îi dădu curaj şi îi aruncă un surâs ca să-l necăjească.

— Adică să nu-i mai spun pe nume?

— Nu pe numele *ăla.*

— Când ne-am întâlnit nu păreai atât de devotat unor astfel de reguli… Simon. Îi rosti numele în şoaptă, care rămase ca o tentaţie suspendată între ei.

El inspiră brusc.

— Ar fi trebuit să fiu.

— Dar ai vrut să cred că eşti altfel decât eşti în realitate.

— Cred că amândoi suntem vinovaţi că ne-am ascuns adevărata identitate.

Juliana se întristă şi se supără deopotrivă.

— Nu am ascuns nimic.

— Nu? Atunci de ce am crezut că eşti…

Mai mult. Juliana auzi cuvântul. Îl detesta.

— Pe vremea aceea credeai că sunt suficient de bună. Îşi ridică bărbia, aproape atingându-l cu buzele.

Valuri peste valuri de dorinţă îl asaltau. Poate că *nu voia* să o dorească – dar o dorea. O simţea şi ea.

Se aplecă spre ea, iar ea împietri în aşteptarea senzaţiei pe care i-o provocau acele buze neîndurătoare – le dorea cu o disperare pe care n-ar fi recunoscut-o niciodată.

Totul se risipi în jurul lor şi rămaseră captivi în acea întunecime tăcută, privindu-se ochi în ochi cu ardoare. Gura lui pluti deasupra gurii ei; îi simţea respiraţia blândă pe piele şi îi venea să ţipe de bucurie…

— Eşti un scandal gata să izbucnească din clipă în clipă.

Cuvintele o mângâiară profund, în ciuda sensului lor. În clipa următoare plecase de lângă ea, departe de ea – o lăsase singură şi nesatisfăcută, şi complet zăpăcită.

— Unul pe care nu mi-l pot permite, adăugă

el.

— Mă doreşti. Tresări speriată din cauza tonului acuzator; ar fi vrut să nu-l fi avut.

Leighton nici nu clipi.

— Sigur că te doresc. Ar trebui să fiu mort să nu te doresc. Eşti inteligentă şi frumoasă, şi îmi placi atât de mult încât aş vrea să te trântesc pe un pat şi să te supun acestei dorinţe ale mele. Se opri, întâlnindu-i ochii măriţi de uimire. Dar acţiunile au consecinţe, domnişoară Fiori. Ar trebui să ţii cont de asta înainte de a te arunca cu capul înainte în jocurile tale copilăreşti.

Ea îşi îngustă privirea.

— Nu sunt copil.

— Nu? Habar n-ai ce faci. Să zicem că ai reuşi să mă convingi că pasiunea pe care pui mare preţ există. Şi după, Juliana? Ce s-ar întâmpla după?

Întrebarea o plesni ca un bici. Nu avea răspuns.

— Nu te-ai gândit nici măcar o dată la viitor, nu-i aşa? Nu ţi-ai imaginat niciodată ce o să urmeze după ceea ce se întâmplă chiar acum, aici. Se opri, apoi continuă şi mai înverşunat: Dacă nici asta nu înseamnă că te porţi copilăreşte, nu ştiu ce altceva ar putea.

Îl ura. Ura modul în care îi vorbise cu atâta cruzime. Felul în care ştia înaintea ei că va da greş.

Leighton vorbi mai departe:

— Vreau să mă retrag din acest rămăşag. Ar fi trebuit să refuz de la bun început. Eşti un

pericol pentru propria persoană. Şi pentru mine. Iar eu nu-mi pot permite luxul să-ţi dau o lecţie pe care altfel ai merita-o cu vârf şi îndesat.

Ştia că ar fi cazul să fie de acord cu el. Ştia că ar trebui să-l elibereze – să se despovăreze amândoi – de înţelegerea aceea stupidă şi greşită care le ameninţa reputaţia, sentimentele, luciditatea. Dar o enervase atât de tare încât nu îl putea lăsa să câştige.

— Tu spui că te retragi, eu spun că *renunţi,* zise ea zeflemitor.

Pe chipul lui tresări un muşchi.

— Ar trebui să-i povestesc totul lui Ralston.

Juliana ridică mirată dintr-o sprânceană.

— Şi crezi că *aşa* vei rezolva ceva? Se confruntau pe coridorul slab iluminat, iar Juliana îi simţea toată furia revărsându-se în jur. O savură – se întâmpla extrem de rar ca el să manifeste vreo emoţie. Nu rezistă tentaţiei de a-l provoca şi mai tare. Fii mai curajos! Nu-mi va lua mult până când te voi îngenunchea.

Privirea lui se umbri brusc, şi îşi dădu seama că depăşise limita. Avu impresia că o va zgâlţâi, atât de încordat şi mânios era.

— Am avut de-a face cu ameninţări mult mai serioase la adresa reputaţiei mele, domnişoară Fiori. Să nici nu-ţi treacă prin cap că ai putea vreodată să mă învingi. Tentaţia nu se poate măsura cu reputaţia, zise el, apoi se opri. Vrei încă zece zile? Ia-ţi-le. Dă-ţi toată silinţa.

— Asta intenţionez să fac.

— Să nu te aştepţi să-ţi uşurez cumva sarcina.

Normal ar fi fost să se simtă satisfăcută în momentul în care el se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă – pentru că îi tulburase faţada aceea glacială. Îl privi însă întorcându-se în loja lui – la mireasa aceea perfectă şi englezoaică pe care şi-o alesese – şi numai victorioasă nu se simţea.

Simţea ceva straniu – tânjea după el.

Capitolul 8

Pentru a fi perfect nu trebuie să fii niciodată obraznic.
O lady rafinată ştie să-şi ţină gura.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Lucrurile cele mai interesante care pot fi găsite în atelierul unei croitorese nu sunt baloţii de mătase, ci bârfele scandaloase rostite în şoaptă…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

— Englezoaicele sunt pe primul loc din Europa când vine vorba de cumpăratul hainelor.

Juliana se lăsă pe spate pe divanul, din camera de probă a croitoresei. Petrecuse o

sumedenie de ore, mai multe decât voia să recunoască, ţintuită pe această piesă de mobilier, tapiţată cu brocart roşu din cel mai fin, extraordinar de scumpă şi de extravagantă, exact după chipul şi asemănarea proprietarei.

— Să-nţeleg că n-aţi mai călcat niciodată într-un magazin franţuzesc, le apostrofă sec madame Hebert în timp ce prindea cu măiestrie câteva ace pe tulul minunat de culoarea afinei al rochiei pe care o făcea lui Callie.

Mariana râse, în timp ce studia o bucată de catifea verde crud.

— Păi da, nu le putem permite francezilor să ne-o ia înainte la o activitate atât de importantă, nu? Madame Hebert îi răspunse cu un mormăit, iar Mariana se grăbi să o dreagă. Dacă stau să mă gândesc mai bine, deja o avem de partea noastră de canal pe cea mai bună modistă a lor.

Juliana rânji, fericită că prietena ei evitase un dezastru diplomatic.

— Şi în afară de asta, continuă Mariana, Callie trebuie să înceteze să mai poarte hainele acelea oribile. Are o grămadă de motive să se aranjeze ca lumea. Am venit aici pentru că este atât de fascinant… Tăcu. Poate îi puteţi face şi o pelerină de iarnă pe verdele ăsta?

— Excelenţa Voastră va arăta superb în catifea, zise madame Hebert, fără să-şi ridice nasul. Dacă-mi permiteţi, v-aş sugera şi o rochie din *doupion,* care să se asorteze. Veţi fi cea mai frumoasă femeie de la balurile iernii.

Mariana se lumină la vederea minunatei mătăsi verzi pe care i-o arăta Valerie – mai grea ca restul mătăsurilor şi cu multe ape în tot felul de nuanţe de verde.

— Oh, da… murmură ea. Te rog să-mi mai faci astfel de sugestii.

Pe Juliana o pufni râsul când auzi pe ce ton respectuos îi vorbise prietena ei.

— Cu ocazia asta mai stăm o oră, anunţă ea în timp ce Mariana se ducea în spatele unui paravan, unde avea să fie măsurată, împunsă şi înţepată.

— Să nu fie prea strâmt, îi spuse Callie croitoresei, după care zâmbi în direcţia Julianei. Dacă şi la toamnă o să se organizeze tot atât de multe evenimente, nici nu vreau să mă gândesc ce-o să fie la iarnă. Trebuie să-ţi faci şi tu nişte rochii noi, să ştii. De fapt, nici n-am stabilit cu ce-o să te îmbraci pentru cina oferită în cinstea ta.

— Nu-i în cinstea mea, râse Juliana. Şi sunt sigură că o să găsesc ceva potrivit prin dulap.

— Callie a triat câţiva dintre cei mai buni domni din Londra, Juliana, se auzi Mariana din spatele paravanului. Unul mai bun ca altul.

— Am auzit.

Callie îşi studie talia în oglindă.

— Toţi în afară de Leighton au acceptat, spuse ea şi o privi prin oglindă. Inclusiv Benedick.

Juliana ignoră apropoul la contele de Allendale, ştiind că ar face bine să nu insiste. Dar o rodea curiozitatea.

— Leighton nu vine?

Callie clătină din cap.

— Nu e clar. Pur şi simplu nu a răspuns.

Juliana îşi ţinu gura, pentru că acum chiar nu mai trebuia să insiste. Ce treabă avea ea dacă el nu voia să participe?

— Încerc să-i găsesc şi o calitate… dar nu mi-e deloc uşor. Ei, asta e. O să ne distrăm de minune şi fără el.

— Vreţi să o chem pe Valerie cu nişte ţesături, *mademoiselle* Fiori? o iscodi madame Hebert, care era la fel de pricepută la afaceri pe cât era şi ca modistă.

— Nu. Juliana clătină din cap. Am o mulţime de rochii. Nu vreau ca fratele meu să dea faliment astăzi.

Callie îi întâlni privirea în oglindă.

— Să nu crezi că nu ştiu despre micile cadouri pe care ţi le faci cu Gabriel în taină. Ştii că-i place să-ţi cumpere haine şi orice altceva îţi doreşti. Şi ştiu de unde provin toate cărţile şi partiturile lui muzicale noi.

Juliana zâmbi. Când venise prima dată în Anglia şi se simţise complet separată de lumea aceasta nouă şi de noua ei familie, fusese convinsă că fraţii ei vitregi intimidanţi o vor un pentru ce simboliza – mama care îi părăsise când erau copii, fără să mai privească vreodată înapoi. Nu conta că o părăsise şi pe ea.

Dar contase. Gabriel şi Nick o acceptaseră. Fără nicio problemă. Apoi relaţia lor ca fraţi evoluase, iar Juliana reuşise să înveţe – mai bine

mai târziu decât niciodată – să fie soră. Iar ca parte a acestei lecţii care îi făcuse o plăcere imensă, ea şi fraţii ei începuseră să-şi facă reciproc mici cadouri.

Îi zâmbi cumnatei ei, care avusese un rol important în construcţia relaţiei dintre fratele ei şi ea, apoi spuse:

— Astăzi nu se fac cadouri. Încă mai sper că sezonul se va termina înainte să am nevoie de o garderobă oficială de iarnă.

— Nu spune aşa ceva! strigă Mariana din spatele paravanului. Am nevoie de un motiv să port rochia asta!

Toată lumea râse, iar Juliana o privi pe madame Hebert care drapa cu măiestrie materialul în jurul taliei lui Callie. Callie studie pliurile în oglindă, după care declară:

— E perfect.

Şi chiar era. Callie arăta grozav. „Gabriel nu îşi va putea lua ochii de la ea”, se gândi cu invidie Juliana.

— Să nu fie prea strâmtă, spuse Callie.

Era a doua oară când pomenea de asta. Înţelese în sfârşit.

— Callie? spuse Juliana, întâlnind privirea vinovată a cumnatei în oglindă.

Juliana îşi înclină curioasă capul într-o parte, iar zâmbetul larg şi minunat al lui Callie reprezenta răspunsul pe care şi-l dorise să-l audă.

Callie era însărcinată.

Juliana sări de la locul ei în culmea fericirii.

— *Che meraviglioso!* Se apropie de cealaltă femeie şi o îmbrăţişă cu mare drag. Acum înţeleg de ce îţi doreşti şi mai multe rochii!

Râsul lor atrase atenţia Marianei, care era tot după paravan.

— Ce e *meraviglioso?* întrebă ea, scoţându-şi capul blond pe după paravanul despărţitor. De ce râdeţi? o privi ea circumspectă pe Juliana. De ce *ţipaţi?* Dispăru o secundă, apoi reapăru cu bucata de satin verde plină de ace în jurul ei, cu biata Valerie pe urmele ei. Ce-am ratat? se plânse ea. Tot timpul ratez chestii!

Callie şi Juliana râseră din nou de mutra pe care o făcuse, apoi Juliana spuse:

— Cred că trebuie să-i spui şi ei.

— Ce să-mi spună?

Callie se înroşise toată şi cu siguranţă îşi dorea să nu fi fost în aceste momente în mijlocul unei cabine de probă, la atelierul celei mai bune croitorese din Londra, cu ea de faţă.

Juliana nu se abţinu:

— Se pare că fratele meu şi-a făcut datoria.

— Juliana! şuşoti scandalizată Callie.

— Ce-i? Aşa el răspunse Juliana simplu şi dădu din umeri.

Callie zâmbi larg.

— Ce bine semeni cu el.

Auzise şi insulte mai rele de la femeia care era îndrăgostită nebuneşte de acest *el.*

Mariana tot nu pricepuse.

— Şi-a făcut… Oh! Oh, Doamne! Oh, Callie!

începu să sară de fericire, iar mult-încercata Valerie dădu fuga să ia o batistă cu care să protejeze mătasea de lacrimile Marianei.

Madame Hebert ieşi din cameră – fie ca să nu fie sufocată într-o îmbrăţişare de grup, fie ca să nu se lase purtată de valul emoţionant pe care cele două surori îl provocaseră cu râsetele, ţipetele şi chicotelile lor.

Juliana surâse în faţa acestei scene cu surorile Hartwell – ambele măritate şi fericite, dar încă strâns legate una de cealaltă –, chiar dacă în acest moment de sărbătoare locul ei nu era aici. Nu era invidioasă pe fericirea sau pe legătura lor. Îşi dorea doar ca şi ea să aibă parte de un sentiment de apartenenţă atât de tumultuos şi de incontestabil.

Se strecură în camera din faţă a magazinului, acolo unde evadase şi madame Hebert câteva clipe mai devreme. Franţuzoaica stătea în uşa unei anticamere micuţe, blocând vederea spre un alt client. Juliana se duse cu paşi siguri spre peretele cu accesorii – nasturi şi panglici, volănaşe şi dantele. Îşi plimbă degetele peste articolele de mercerie, mângâind absentă câte un nasture de aur sau câte o bucată de dantelă festonată, cu mintea la veştile lui Callie.

Până în primăvară familia avea să se mărească cu doi membri – cu soţia lui Nick, Isabel, plus un copil.

Fraţii ei reuşiseră să-şi lase în urmă trecutul şi temerile că vor repeta greşelile tatălui lor şi

făcuseră un salt absolut misterios – se căsătoriseră din dragoste. Acum erau la casele lor. Mame, taţi şi copii îmbătrânind împreună într-un mediu fericit şi plin de iubire.

„Nu te-ai gândit nici măcar o dată la viitor, nu-i aşa? Nu ţi-ai imaginat niciodată ce o să urmeze?”

În minte îi răsunară cuvintele pe care i le spusese Leighton la teatru.

I se puse un nod straniu în gât. Nu-şi mai permitea luxul să mediteze la viitorul ei. În momentul în care îi murise tatăl, viaţa ei se schimbase drastic şi fusese trimisă în Anglia în mijlocul unei familii ciudate şi a unei culturi şi mai dubioase care nu avea să o accepte niciodată. Aici nu avea niciun viitor. Îi era mai uşor – şi o durea mai puţin – să nu se amăgească singură că poate să-şi imagineze cum va fi pentru ea.

Acum însă le văzuse pe Callie şi pe Mariana atât de încântate de viitorul lor idilic, plin de dragoste, de copii, de familie şi de prieteni, că îi fusese imposibil să nu le invidieze.

Ele aveau ceva ce ea nu putea avea niciodată. Ceva ce nu i se va oferi niciodată.

Pentru că locul lor era aici, în această lume aristocratică în care banii, titlul, istoria şi genealogia contau mai mult decât orice altceva.

Ridică un fulg uriaş dintr-un vas – o pană care mai mult ca sigur fusese vopsită; nu mai văzuse niciodată o pană atât de mare şi de neagră. Nu-şi putea imagina o pasăre de la care ar fi putut

proveni. O mângâie şi constată că era extrem de moale; la un moment dat surprinse o rază de soare şi îşi dădu seama că era perfect naturală. Era *nemaipomenită.* În lumina aceea blândă a după-amiezii nu mai părea deloc neagră. Era o masă strălucitoare de nuanţe foarte închise de albastru, mov şi roşu, astfel încât dădea iluzia că este neagră. Vie şi plină de culoare.

— *Aigrette.*

Intervenţia croitoresei o trezi din visare.

— Pardon?

Madame Hebert ridică din sprâncene.

— Politeţe tipic englezească, zise ea şi continuă doar după ce Juliana schiţă un zâmbet. Pana pe care o ţineţi. E de egretă.

Juliana scutură neîncrezătoare din cap.

— Eu ştiam că egretele sunt albe.

— Nu şi cele negre.

Juliana mai privi o dată pana.

— Culorile sunt nemaipomenite.

— De obicei aşa sunt toate lucrurile foarte rare, replică croitoreasa în timp ce lua un cadru de lână în care erau mostre de dantelă. Vă rog să mă scuzaţi. Am o ducesă care vrea să-mi inspecteze dantela.

Dezgustul din tonul ei o surprinse pe Juliana. Doar n-ar îndrăzni franţuzoaica s-o vorbească de rău pe Mariana în faţa ei…

— Poate că dacă francezii s-ar mişca mai repede, Napoleon ar fi câştigat războiul.

Cuvintele dispreţuitoare răsunară în tot

magazinul, iar Juliana se întoarse repede să vadă cine era.

La nici trei metri de ea stătea ducesa de Leighton.

Era greu de crezut că o femeie atât de minionă şi de spălăcită dăduse naştere unui Leighton atât de voinic, de superb. Juliana se strădui să găsească măcar o asemănare între cei doi. Nu o găsi nici în tenul ei palid, nici în pielea ei ca pergamentul, atât de subţire încât părea transparentă, nici în ochii de culoarea mării pe timp de iarnă.

Dar acei ochi păreau să vadă tot. Julianei i se tăie respiraţia în timp ce ducesa o măsură glacial din cap până în picioare. Se abţinu să se foiască pe parcursul examinării silenţioase, nedorind să-i dea ocazia să o neliniştească.

Dar bineînţeles că o nelinişti.

Dintr-odată văzu clar toate asemănările. Bărbia ţeapănă, postura arogantă, judecata rece, capacitatea de a zdruncina din temelii pe cineva. El era o reprezentare cât se poate de fidelă a mamei, în cele mai rele privinţe.

Dar ei îi lipsea căldura lui.

Era o personificare a stoicismului calculat şi implacabil, dovada unei vieţi trăite conform titlului ei şi fără niciun pic de emoţie. Ce putea transforma o femeie într-o stâncă de piatră? Nu era de mirare că el nu credea în pasiune.

Ducesa aştepta ca Juliana să-şi ferească privirea. La fel ca fiul ei, voia să demonstreze că

numele străvechi pe care îl purta şi nasul ei drept o făceau mai bună decât ceilalţi. În mod sigur, privirea ei neclintită exact asta voia să transmită, că e superioară Julianei.

Ignorându-şi nervii care i-o luau razna, Juliana rămase fermă pe poziţie..

— Excelenţa Voastră, interveni madame Hebert, imună la confruntarea egourilor care avea loc în salonul ei, îmi cer scuze de întârziere. Aţi vrea să vă uitaţi acum la dantelă?

Ducesa nu-şi mută privirea de la Juliana.

— Nu am fost prezentate, spuse ea pe un ton tăios, ales anume să intimideze. O vizase în mod special pe Juliana, vrând să-i sublinieze impertinenţa. *Să o pună la punct.*

Juliana nu zise nimic. Nu se mişcă. Continuă să o privească.

— Excelenţa Voastră? Madame Hebert se uită de la Juliana la ducesă şi invers. Continuă, dar pe un ton nesigur: îmi permiteţi să v-o prezint pe domnişoara Fiori?

Urmă o pauză lungă, poate câteva secunde, poate câteva ore, după care ducesa sparse tăcerea:

— Nu. Cuvântul izgoni parcă tot aerul din încăpere. Vorbi în continuare, fără să îşi ferească privirea: Recunosc că sunt destul de surprinsă, madame Hebert. Pe vremuri lucrai pentru o clientelă mai puţin… comună.

Comună.

Dacă nu i-ar fi pocnit urechile de supărare,

Juliana ar fi apreciat sângele-rece de care dădea dovadă această femeie. Alesese cuvântul perfect – cel care o anihila cel mai repede şi mai violent.

Comună.

Cea mai urâtă insultă aruncată de cineva care trăia în înalta societate.

Cuvântul îi răsună cu ecou în minte, atât de tare încât nici nu o auzise pe ducesa de Leighton. *Îl auzise pe fiul ei.*

Şi nu se putu stăpâni să nu îi răspundă:

— Iar eu am crezut întotdeauna că serveşte o clientelă mai civilizată. Cuvintele îi alunecară pur şi simplu de pe buze şi se abţinu cu greu să nu-şi ducă mâna la gură ca să nu zică mai multe.

Fapt aparent imposibil, dar ducesa se îmbătoşă şi mai tare şi îşi ridică nasul şi mai sus. Alese să-i răspundă pe un ton plictisit, ca şi cum Juliana era atât de neînsemnată încât nici nu merita să se coboare la nivelul ei.

— Deci e adevărat ce se spune. Sângele apă nu se face.

Ducesa de Leighton părăsi magazinul parcă luând tot aerul cu ea, iar clopoţelul de la uşă îi marcă cu veselie plecarea.

— Femeia asta e o scorpie.

Juliana o văzu pe Mariana îndreptându-se către ea, cu o expresie de îngrijorare şi de furie pe chip. Clătină din cap.

— Aparent, ducesele se pot comporta după bunul plac.

— Nu-mi pasă nici dacă-i regină. Nu are

niciun drept să-ţi vorbească aşa.

— Dacă ar fi fost regină, atunci chiar ar fi *putut* să-mi vorbească cum voia, zise Juliana cu un tremur în glas.

Ce-o fi fost în mintea ei de o întărâtase?

Asta era problema. De fapt, nu se gândise deloc la ducesă. Se gândise la nişte ochi scăpărători de culoarea chihlimbarului, la o coamă de bucle aurii, la un maxilar pătrăţos şi la o atitudine rigidă pe care îşi dorea cu disperare să o facă să dispară. Aşa că spusese primul lucru care îi venise în minte.

— Nu trebuia să-i vorbesc aşa. Dacă se află… se va isca un scandal.

Mariana clătină din cap şi vru să-i răspundă, mai mult ca sigur ca s-o liniştească, dar Juliana continuă cu un surâs:

— E rău dacă am crezut că o merita şi nu m-am putut abţine?

Mariana zâmbi.

— Deloc! A meritat-o! Ba merita şi mai rău! Nu pot s-o sufăr pe femeia asta. Ce ne mai mirăm că Leighton e aşa de inflexibil. Imaginează-ţi cum ar fi să te crească *ea.*

Ar fi oribil.

În loc să se potolească, Juliana prinse aripi. Ducesa de Leighton n-avea decât să se considere superioară Julianei şi în general tuturor, dar nu era. Faţă de o asemenea femeie urâcioasă n-avea niciun interes să demonstreze ceva, dar profită de ocazie pentru a-şi promite din nou că va face totul

pentru a-i arăta ducelui cu exactitate de ce anume ducea lipsă viaţa lui rece şi pustie.

— Juliana? o întrerupse Mariana din gânduri. Te simţi bine?

În curând.

Juliana îşi alungă acele gânduri şi se întoarse spre modistă, altfel o fire foarte calmă, care urmărise scena şocată şi probabil îngrozită, şi se scuză:

— Îmi pare rău, madame Hebert. Cred că tocmai v-aţi pierdut o clientă importantă din cauza mea.

Era sinceră. Ştia că madame Hebert nu avea de ales şi că trebuia să reintre cumva în graţiile ducesei de Leighton. Nu putea sta cu braţele încrucişate dacă una dintre cele mai puternice femei din Londra decidea să-şi schimbe modista. Repercusiunile unei astfel de altercaţii puteau duce chiar la închiderea magazinului ei, dacă nu lua măsurile necesare.

— Poate că Excelenţa Sa, zise şi arătă spre Mariana, şi marchiza, arătă cu cealaltă mână spre cabina de probă unde se afla Callie, te pot ajuta să remediezi situaţia creată de mine.

— Ha! Mariana era încă enervată. De parcă m-aş înjosi eu să vorbesc cu… Se opri brusc, amintindu-şi de existenţa bunelor maniere. Dar, da, madame, te ajut cu plăcere.

Croitoreasa interveni:

— Nu-i nevoie să remediaţi nimic. Am mult de lucru, şi n-am nevoie ca ducesa de Leighton să

trebuiască să-mi *suporte* clientele. Juliana clipi nedumerită, iar modista continuă: Le am la mine în magazin pe ducesa de Rivington, precum şi pe soţia *şi sora* marchizului de Ralston. Mă descurc şi fără doamna în vârstă. Îşi coborî vocea şi şuşoti conspirativ: Nu mai are mult de trăit. Ce contează câţiva ani fără ca ea să-mi frecventeze magazinul?

Declaraţia fu atât de şocantă, atât de prozaică, încât avură nevoie de câteva momente să o digere. Mariana zâmbi cu gura până la urechi, iar Juliana era atât de uluită, încât pufni şi ea în râs.

— Nu ştiu dacă am mai spus-o, dar ştiai cât de mult îi iubesc pe francezi?

Modista îi făcu cu ochiul.

— Noi, străinii, trebuie să fim uniţi, *non?*

Juliana îi zâmbi.

— *Oui.*

— *Bon,* zise madame Hebert şi dădu scurt din cap. Şi cu ducele cum rămâne?

Juliana se făcu a nu înţelege.

— Cu ducele?

Mariana îi aruncă o privire chinuită.

— Hai, te rog! Nu te prinde deloc să faci pe sfioasa.

— Cel care v-a salvat viaţa, *mademoiselle,* spuse croitoreasa, parcă vrând şi ea să o sâcâie. E o mare provocare, *non?*

Juliana luă pana de egretă şi studie jocul de lumini înainte de a-şi ridica privirea spre croitoreasă.

— *Oui.* Dar nu aşa cum credeţi. Nu umblu după el. Vreau doar să…

Să-l zgâlţâi din temelii.

Mda, asta nu putea spune cu voce tare.

Madame Hebert îi luă pana din mână. Se duse la peretele cu materiale dintr-o laterală a magazinului şi se întinse să ia un balot. Desfăşură câţiva metri dintr-o ţesătură extravagantă, apoi se uită din nou la Juliana.

— Cred că ar trebui să-l lăsaţi pe fratele dumneavoastră să vă cumpere o rochie nouă.

Modista aşează pana peste satinul acela minunat. Era o combinaţie scandaloasă, pasională şi…

Mariana bufni în râs chiar lângă umărul ei, un râs răutăcios.

— Oh, e *perfect.*

Juliana o privi drept în ochi pe cusătoreasă.

Îl va aduce în genunchi.

— În cât timp o poţi face?

Modista o privi intrigată.

— În cât timp aveţi nevoie de ea?

— Va veni la cină poimâine.

Mariana se simţi datoare să intervină, clătinând din cap:

— Dar Callie a spus că încă nu a acceptat invitaţia.

Juliana se uită în ochii cumnatei ei, mai mult ca sigură de drumul pe care alesese să meargă.

— O s-o accepte.

*

— Nu susţin că nu mi-aş dori ca armata noastră să aibă alocate sume consistente, Leighton, spun doar că această dezbatere putea aştepta până la deschiderea următoarei sesiuni. Trebuie să mă ocup de seceriş.

Simon azvârli o carte din mână şi îi aruncă o privire leneşă oponentului lui, care-şi ronţăia ţigara de foi cu o mutră care spunea că el va fi cel care va pierde mâna.

— Părerea mea e că nu la seceriş îţi e mintea, ci la vânătoarea de vulpi pe care nu vrei în ruptul capului s-o ratezi, Fallon.

— E adevărat, nu neg. Am lucruri mult mai bune de făcut decât să-mi petrec toată toamna în Londra, zise contele de Fallon şi decartă iritat. Nici tu n-ai rămâne.

— Aici nu-i vorba de ce vreau eu, răspunse Simon.

Era o minciună. Nu era vorba decât de ceea ce voia. Avea să susţină o sesiune specială a parlamentului pentru discutarea legilor care reglementau cartografierea, dacă asta îl ajuta să-i ţină la distanţă pe vizitatorii care ar fi apărut la uşa moşiei de la ţară ca să-i descopere secretele.

Aşează cărţile pe masă, cu faţa în sus.

— Cred că ai face bine să-ţi aloci mai mult timp jocului de cărţi decât să cauţi tot felul de metode prin care să te sustragi îndatoririlor de membru al parlamentului.

Simon îşi strânse câştigul şi se ridică de la masă, apoi ieşi din cămăruţă pe hol, lăsându-l pe conte înjurând.

În seara aceea primise o mulţime de invitaţii la teatru şi la baluri, aşa că trebuia să se întoarcă la casa din oraş, să facă o baie, să se îmbrace şi să iasă pe undeva – în fiecare seară în care era perceput ca fiind însăşi întruchiparea decenţei şi a aristocraţiei era o seară care îl ajuta să-şi apere numele, aşa cum de altfel era de datoria lui. Indiferent dacă lui personal i se păreau epuizante toate aceste ritualuri ale societăţii.

Aşa mergeau lucrurile.

— Leighton.

Marchizul de Needham şi Dolby urca în mare grabă scara lată a clubului şi de-abia îşi mai trăgea sufletul când ajunse pe ultima treaptă. Se opri şi se sprijini pe balustrada solidă de stejar, îşi lăsă capul pe spate şi îşi împinse pieptul masiv în faţă ca să poată respira mai bine. Nasturii de la vesta lui galbenă aproape plesniră în urma efortului, iar Simon se întrebă dacă nu cumva bătrânul avea nevoie de medic.

— Pe tine te căutam! îl anunţă marchizul de îndată ce-şi mai reveni. Ia spune-mi, când intenţionezi să vorbeşti cu fiica mea?

Simon încremeni, gândindu-se cu groază că se aflau într-un loc public. Exact cel mai nepotrivit teritoriu pentru o discuţie care trebuia purtată în particular.

— N-ai vrea să mergem într-un salon,

Needham?

Marchizul nu pricepu aluzia.

— Prostii! Nu-i nevoie să ţinem secret legătura voastră!

— Mă tem că trebuie să te contrazic, replică Simon, făcând un efort să-şi relaxeze maxilarul. Până în momentul în care domnişoara acceptă…

— Prostii! tună din nou marchizul.

— Te asigur, Needham, că puţină lume consideră că vorbesc prostii. Aş dori să ţin secretă această relaţie până când voi avea şansa să vorbesc direct cu lady Penelope.

Privirea deja circumspectă a lui Needham se îngustă încă şi mai mult.

— Atunci ai face bine să te grăbeşti, Leighton.

Simon scrâşni neputincios din dinţi. Nu-i plăcea să i se dea ordine. În special de partea unui marchiz tembel care nici nu ştia să tragă ca lumea. Problema era că nu prea avea de ales. Dădu scurt din cap.

— Cât de curând.

— Aşa te vreau. Aşa te vreau. Fallon! strigă marchizul când uşa de la salonul în care ceilalţi jucau cărţi se deschise şi oponentul lui Simon ieşi pe hol. Nu pleci nicăieri, băiete! Am de gând să-ţi uşurez buzunarele!

Uşa se închise în urma trupeşului marchiz, iar Simon se rugă să joace cărţi la fel de prost pe cât ştia să tragă cu arma. Needham nu merita să aibă o după-amiază tihnită după ce îi stricase tot cheful lui Simon.

Bovindoul imens care marca scara centrală a reşedinţei White dădea în stradă, iar Simon se opri puţin în lumina după-amiezii să privească trăsurile şi să se gândească la următoarea mişcare.

Trebuia să se ducă direct la conacul Dolby ca să vorbească cu Lady Penelope.

Cu fiecare zi care trecea nu făcea decât să amâne inevitabilul.

Nu era vorba că nu-şi făcuse planuri să se însoare; la urma urmei, era o consecinţă firească. Ceva care trebuia făcut. Avea nevoie de moştenitori. Şi de o soţie.

Dar îi displăcea ideea să se însoare chiar acum. Îi displăcea motivul.

O pată de culoare îi atrase atenţia în cealaltă parte a străzii, un roşu aprins care se strecura prin masa de culori şterse cu care erau îmbrăcaţi ceilalţi pietoni care se plimbau pe St. James Street. Era atât de ieşită din comun, încât James se apropie de fereastră să se asigure că văzuse bine – o pelerină roşie ca focul şi o bonetă asortată, o lady într-o lume a bărbaţilor, pe o stradă a bărbaţilor.

Chiar pe strada lui. Vizavi de clubul lui.

Ce femeie ar îndrăzni să se îmbrace în roşu în miezul zilei şi să se plimbe pe St. James?

Răspunsul îl străfulgeră cu o fracţiune de secundă înainte ca strada să se mai elibereze şi să-i vadă chipul. Iar când ea privi spre fereastră – nu îl putea vedea, n-avea de unde să ştie că e

acolo simţi că ameţeşte din pricina uluirii care pusese stăpânire pe el.

Oare nu cumva – pentru numele lui Dumnezeu, chiar cu o seară înainte – o avertizase să renunţe la comportamentul acesta îndrăzneţ şi inconştient? Nu cumva îi demonstrase deja că se poartă copilăreşte? Nu îi explicase că trebuie să se gândească la consecinţe?

Ba da. *Chiar înainte să-i mai spună să-şi dea toată silinţa să câştige rămăşagul.* Iar asta era următoarea ei mutare.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Femeia asta merita să o pună careva pe genunchi şi să-i tragă o mamă de bătaie la fund. Iar el era cel mai în măsură.

Se puse imediat în mişcare, o luă la fugă pe scări, ignorând saluturile celorlalţi membri ai clubului, apoi aşteptă nerăbdător să i se aducă haina, pălăria şi mănuşile, după care ieşi pe uşă afară să o prindă chiar în momentul în care voia să părăsească scena în care săvârşise o infracţiune la adresa propriei reputaţii.

Doar că ea nu se grăbea deloc.

Aştepta răbdătoare pe partea cealaltă a străzii, în timp ce stătea de vorbă cu servitoarea ei italiancă – pe care Simon îşi jură să o trimită cu primul vapor înapoi acasă la ea –, ca şi cum situaţia ar fi fost perfect normală. Ca şi cum nu ar fi încălcat circa unsprezece reguli diferite ale etichetei prin atitudinea lor.

Se duse direct spre ea, fără să ştie cu

exactitate ce avea să facă atunci când ajungea.

Juliana se întoarse chiar în momentul în care se opri lângă ele.

— Excelenţă, ar trebui să fii mult mai atent când traversezi. Tot timpul se întâmplă accidente de trăsură.

Vorbise calm şi amabil, de parcă s-ar fi aflat într-un salon, şi nu pe strada din Londra pe care se găseau numai cluburi ale bărbaţilor.

— Ce faci aici?

Se aştepta la o minciună din partea ei. Să-i spună că ieşise la cumpărături şi se rătăcise, că se ducea să viziteze palatul St. James şi strada asta era în drum sau că de fapt aştepta o birjă.

— Te aşteptam, desigur.

Adevărul îl luă prin surprindere.

— Mă aşteptai.

Îi zâmbi, iar el se întrebă dacă nu cumva îl drogase cineva la club. Aşa ceva nu se putea întâmpla.

— Exact.

— Ai cea mai mică idee cât de nepotrivit este să fii aici? Să mă aştepţi? Pe stradă?

Din tonul lui era clar că era de-a dreptul şocat. Şi nu-i plăcea deloc că îl adusese în starea asta. Ea clătină încet din cap, iar el îi zări privirea jucăuşă.

— Ar fi fost mai potrivit sau mai puţin potrivit dacă băteam în uşa clubului şi ceream o întrevedere?

Îl tachina. Asta făcea. Cu toate astea, se simţi

dator cu un răspuns. La obiect.

— Mai puţin.

Zâmbetul îi cuprinse toată faţa.

— Aha, deci pentru tine e mai bine aşa.

— Pentru mine nu e mai bine nicicum! explodă el, după care îşi dădu seama că erau totuşi pe stradă, vizavi de clubul lui, aşa că o luă de cot şi o răsuci în direcţia casei fratelui ei. Mergi.

— De ce?

— Pentru că nu putem sta aici. Nu se cuvine.

Juliana clătină dezaprobator din cap.

— Dacă ar fi după englezi, ar declara până şi *statul pe loc* în afara legii. Se puse totuşi în mişcare, cu servitoarea în urma lor.

Rezistă cu greu tentaţiei de a o sugruma pe loc şi inhală cu nesaţ o gură mare de aer.

— De unde ştiai că sunt aici?

Îl privi contrariată.

— De parcă aristocraţii ar avea prea multe de făcut, alteţă. Am ceva de discutat cu tine.

— Dar nu se poate să decizi că vrei să discuţi ceva cu mine şi să mă şi cauţi. Poate că dacă îi vorbea ca unei imbecile, se mai calma.

— Din ce motiv nu se poate?

Poate că nu era o idee bună.

— Pentru că nu se poate!

Îi zâmbi din nou.

— Credeam că am stabilit deja că puţin îmi pasă de ce se poate sau nu se poate.

El nu răspunse. Nu se vedea în stare să îi dea

un răspuns.

— Şi în afară de asta, dacă tu ai decide că vrei să stai de vorbă cu mine, să ştii că ai putea să mă cauţi oricând.

— Bineînţeles că aş putea să te caut oricând.

— Pentru că eşti duce?

— Nu. Pentru că sunt bărbat.

— Ah, răspunse ea, un motiv mult mai bun.

Depistase cumva o urmă de sarcasm în replica ei?

Puţin îi păsa. Nu voia decât să se ducă acasă.

— Ei bine, tu nu aveai de gând să vii la mine.

„Că bine zici.”

— Nu. Nu aveam de gând.

— Aşa că m-am hotărât să iau hăţurile în mâini.

Nu îi ardea să se distreze pe seama greşelilor ei fermecătoare de exprimare. Era un scandal pe două picioare. Şi nu se ştie cum, dar se transformase în escorta ei. Nu de aşa ceva avea el nevoie.

— În mână, o corectă el.

Traversară strada spre Park Lane, apoi o porniră direct spre reşedinţa Ralston, şi de abia după aceea i se adresă iritat şi grăbit:

— Am lucruri mai importante de făcut astăzi decât să te dădăcesc pe tine, Juliana. Ce vrei?

Ea se opri, şi sunetul prenumelui ei pluti între ei.

— Domnişoară Fiori, se corectă el, dar prea târziu.

Îi zâmbi şi ochii ei albaştri pătrunseră mai adânc decât ai oricărei alte femei de douăzeci şi unu de ani.

— Nu, Excelenţă. Nu poţi să retragi aşa ceva.

Vorbise încet, cu accentul ei italienesc, iar vântul îi purtă departe cuvintele, dar nu înainte ca el să le audă şi să le desluşească subînţelesul – o promisiune pe care ea n-avea de unde să ştie cum să şi-o îndeplinească. Cuvintele îi merseră drept la inimă, îl pătrunseră adânc, repede şi intens. Îşi trase pălăria mai pe ochi şi se întoarse cu faţa spre vânt, dorindu-şi ca frunzele de toamnă care pluteau în jurul lor să spulbere clipa.

— Ce vrei?

— Ce treburi ai de făcut?

„Nimic care să-mi facă plăcere.” îşi ţinu răspunsul doar pentru el.

— Nu e treaba ta.

— Nu e, dar sunt curioasă. Ce-ar putea avea un aristocrat de făcut aşa de urgent încât să nu mă poată conduce acasă?

Nu-i plăcea aluzia că trândăvea toată ziua.

— Avem şi noi un scop în viaţă, să ştii.

— Serios?

O scrută cu privirea. Râdea la el.

— Mă provoci.

— Poate.

Era frumoasă. Enervantă, dar frumoasă.

— Deci? Ce-ai de făcut astăzi?

Ceva din sinea lui îl făcu să nu-i spună că intenţiona să o viziteze pe Lady Penelope. Că

intenţiona să o ceară în căsătorie. Se mulţumi să îi arunce o privire cu coada ochiului.

— Nimic important.

Juliana râse, un sunet cald şi bine-venit.

Nu mai apuca să o vadă astăzi pe Lady Penelope.

Merseră tăcuţi câteva minute, până ajunseră la casa fratelui ei, iar el se întoarse să o mai confrunte o dată înainte de a o conduce înăuntru. Era plină de viaţă şi frumoasă, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, cu pelerina şi boneta roşii ca focul, exact opusul unei lady englezoaice respectabile. Stătuse mult afară, se plimbase prin aerul rece de toamnă în loc să stea în casă în faţa şemineului să coasă un goblen şi să bea ceai.

Aşa cum făcea probabil Penelope.

Dar Juliana era diferită faţă de tot ce ştia el. Diferită de orice îşi dorise vreodată. De orice fusese el vreodată. Era un pericol pentru propria persoană… dar mai ales pentru el. Un pericol frumos şi tentant, pe care începuse să îl considere din ce în ce mai irezistibil.

— Ce vrei? întrebă el din nou, de data aceasta pe un ton mult mai cald decât ar fi dorit.

— Vreau să câştig rămăşagul, răspunse ea simplu.

Singurul lucru pe care nu i-l putea oferi. Nu îşi permitea să o lase să câştige.

— N-ai să reuşeşti.

Ridică cu delicateţe dintr-un umăr.

— Poate că nu. Mai ales dacă nu ne vedem.

— Ţi-am spus că o să-ţi îngreunez sarcina.

— Îngreunat este una, Excelenţă. Nu m-am gândit că o să te ascunzi de mine.

Cuvintele ei îndrăzneţe îl făcură să facă ochii mari.

— Să mă *ascund* de tine?

— Ai fost invitat la cină. Şi eşti singura persoană care nu a dat încă un răspuns. De ce?

— Cu siguranţă nu din cauză că mă ascund de tine.

— Atunci de ce nu ai răspuns?

„Pentru că nu pot să risc.”

— Tu ai idee cam câte invitaţii primesc? Nu pot să le accept pe toate.

Îi zâmbi din nou, dar parcă acum nu îi plăcea semnificaţia din spatele zâmbetului.

— Asta înseamnă că refuzi?

Nu.

— Nu m-am decis încă.

— E pentru poimâine, îi explică ea ca unui copilaş. Nu aş fi crezut că eşti atât de indiferent cu corespondenţa primită, având în vedere cât de obsedat eşti de reputaţia ta. Eşti sigur că nu te ascunzi de mine?

Se încruntă la ea.

— Nu mă ascund de tine.

— Nu ţi-e frică că până la urmă o să câştig eu?

— În niciun caz.

— Atunci înseamnă că o să vii?

— Sigur.

Nu!

Zâmbi fericită.

— Excelent. O să-i spun lui Lady Ralston că eşti aşteptat, mai zise ea, apoi urcă treptele şi îl lăsă acolo, în lumina crepusculară.

Se uită după ea din stradă până când uşa se închise în urma ei, ros de gândul că se lăsase prins în mrejele unei sirene italience enervante.

Capitolul 9

Ora la care eşti invitat undeva are şi ea un rost.

O lady rafinată nu întârzie niciodată.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Cu certitudine nu există mâncare mai gustoasă decât cea care te duce cu gândul la măritiş…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Ultimul ajunse la cină. Dinadins.

Simon sări din trăsură şi se îndreptă spre treptele reşedinţei Ralston, conştient că tocmai comisese o încălcare gravă a etichetei. Trăia în

continuare cu impresia că fusese manipulat să vină la cină, aşa că îi făcea o plăcere perversă să întârzie câteva minute. Urma să-şi ceară scuze, desigur, dar Juliana avea să înţeleagă imediat că nu se lăsa manevrat de o femeie impulsivă.

Era duce de Leighton. Să nu care cumva să îndrăznească să uite acest lucru.

Nu-şi putu stăpâni sentimentul de triumf resimţit în momentul în care uşa se deschise şi putu zări foaierul gol al casei, care îi sugera ceva ce ştiuse dinainte că avea să se întâmple – se aşezaseră la masă fără să-l aştepte.

Intră în casă, predă pălăria, haina şi mănuşile unui valet din apropiere, apoi se îndreptă spre scara centrală care ducea la etajul al doilea, unde se găsea sufrageria. Murmurul de voci care se auzea de sus se înteţi pe măsură ce se apropia, şi ajunse în final pe coridorul lung şi puternic luminat, apoi intră în salonul imens, unde musafirii aşteptau primul fel de mâncare.

Nu începuseră totuşi să mănânce fără el. Fapt care îl făcu să se simtă ca un măgar.

Sigur că nimeni nu se arătă în mod deosebit marcat de faptul că se lăsase aşteptat. Ba, mai mult, toată lumea părea a se simţi bine, în special grupul de domni buni de însurătoare strânşi ca un ciorchine în jurul Julianei, de nu se mai zărea decât creştetul capului cu cârlionţii ca abanosul prinşi în vârf.

Brusc, scopul pentru care fusese organizată această cină îi deveni clar.

Lady Ralston făcea pe peţitoarea.

Revelaţia îi fu întreruptă de o explozie de râsete provenite de la grup, printre care se remarca chicotul ei strident şi feminin – ceilalţi aveau voci baritonale şi… mult prea masculine. Ansamblul de sunete îi dădu lui Simon o stare de anxietate. Nu se aşteptase la aşa ceva.

Şi mai descoperi şi că nu-i plăcea.

— Sunt aşa fericit că ai decis să vii, Leighton.

Tonul sarcastic al lui Ralston îl scoase din reverie. Nici nu-l băgă în seamă pe marchiz, ci îşi îndreptă atenţia către Lady Ralston.

— Îmi cer scuze, milady.

Marchiza era plină de bunăvoinţă.

— Nu-i nevoie, Excelenţă. Am profitat de cele câteva minute pentru a mai schimba o vorbă.

Aluzia subtilă la grupul de bărbaţi plini de zâmbete afectate care o înconjurau pe Juliana îl făcu să revină cu privirea spre ei, încercând să pară impasibil în momentul în care unul dintre ei, apoi şi cel de-al doilea se desprinseră de grup şi luară loc la masă – ultimii rămaseră contele de Allendale, cu Juliana la braţ. Îmbrăcată în cea mai magnifică rochie pe care Simon o văzuse în viaţa lui.

Sigur că toţi erau vrăjiţi de ea.

Rochia era de-a dreptul scandaloasă, din mătase într-o culoare întunecată ce strălucea la lumina lumânărilor, astfel încât se crea iluzia că Juliana era învăluită în bolta cerească. Era o combinaţie de nuanţe închise de roşu, albastru şi

mov, asortate în aşa manieră încât părea ba o rochie extrem de colorată, ba una monocoloră. Decolteul era mult prea adânc şi îi dezvăluia cu generozitate pielea albă şi catifelată. Îl tenta să se apropie. Să o atingă.

Purta rochia cu o încredere de sine pe care nicio femeie din încăpere – sau din Londra – nu era în stare să o afişeze.

Juliana ştia că dacă s-ar îmbrăca în negru ar face senzaţie. Ştia că ar arăta precum o zeiţă. Ştia că ar suci minţile bărbaţilor – şi lui – până la limita la care nu-şi vor mai dori decât să o dezbrace de rochia aceea splendidă şi să se năpustească asupra ei.

Simon îşi alungă din minte gândul acesta deplasat şi deodată nu-şi mai dori decât să-şi dea haina jos şi să i-o pună pe umeri, pentru a o proteja de privirile lacome ale celorlalţi bărbaţi.

Cu certitudine că şi Ralston remarcase cât de indecentă era rochia. Era, desigur, conştient de faptul că sora lui încuraja un tip de atenţie cu totul nepotrivită. Simon aruncă o privire glacială spre marchiz, care stătea acum în capul mesei, cu un aer perfect inocent.

Apoi Juliana trecu pe lângă el, ca o şoaptă de mătase şi coacăze roşii, însoţită de contele de Allendale, şi luă loc în centrul banchetului abundent, apoi împărţi zâmbete aşa-zişilor domni care îşi concentrară imediat toată atenţia asupra ei.

Îi venea să-i dea afară pe rând pe toţi

netrebnicii care îi aruncaseră priviri indecente. Ar fi trebuit să refuze invitaţia. De fiecare dată când era cu femeia asta impulsivă şi imposibilă, îşi pierdea controlul.

Nu-i plăcea această senzaţie.

Se aşeză lângă marchiza de Ralston, loc de onoare ce fusese păstrat special pentru el, fiind duce din afara familiei. Primele trei feluri de mâncare le servi conversând politicos cu Lady Ralston, cu Rivington şi cu sora lui, Lady Margaret Talbott, care stătea în stânga lui. Mâncă alături de ceilalţi şi încercă să ignore activitatea din centrul mesei, acolo unde câţiva gentlemeni – mai numeroşi decât doamnele – făceau tot posibilul să-i capteze atenţia Julianei.

Îi era greu să o ignore pe Juliana, care râdea şi flirta cu ceilalţi şi îi cadorisea cu zâmbetul ei larg şi senin, şi cu sclipiri în priviri. Atent doar pe jumătate la conversaţia de lângă el, Simon urmări în tăcere mişcările femeii. Aceasta se aplecă spre bărbaţii de pe partea cealaltă a mesei – Longwood, Brearley şi West –, niciunul cu titluri nobiliare, dar cu averi muncite, toţi străduindu-se din răsputeri să-i capteze atenţia, unul mai abitir ca celălalt.

West, directorul ziarului *Gazette,* o delecta cu o povestire stupidă despre un jurnalist şi un carnaval stradal.

— În concluzie, bine că a dat pălăria înapoi!

— Pălăria reporterului? întrebă Longwood, de parcă erau un cuplu de comici vestiţi.

— Pălăria *ursului!*

Juliana izbucni în hohote de râs, la fel ca restul grupului aceluia caraghios.

Simon îşi îndreptă din nou atenţia asupra farfuriei.

„Chiar nu-i pot găsi un aristocrat cu care să se mărite?” Totuşi, parcă nici ea nu trebuia să se coboare atât de jos şi să se mărite cu un *om din popor.*

Pe parcursul celui de-al patrulea fel de mâncare, atenţia Julianei fu captată aproape în totalitate de Lord Stanhope, un bărbat cu totul nepotrivit ei, faimos pentru dragostea lui, manifestată făţiş, pentru jocuri de noroc şi pentru femei. Adevărul era că întotdeauna câştiga la cărţi, dar Ralston sigur n-ar fi vrut ca sora lui să se mărite cu un afemeiat convins.

Aruncă o privire piezişă înspre marchiz, care părea a se distra de minune cu Stanhope, şi îşi dădu seama că avea o problemă de logică. Desfrânaţilor *le făcea plăcere* compania altor desfrânaţi.

Făcu tot posibilul să se concentreze asupra viţelului servit la felul al cincilea, prefăcându-se că nu observă linia sculpturală şi graţioasă a gâtului şi a maxilarului Julianei. Respinse iute ideea de a-şi apropia buzele de locul în care gâtul i se intersecta cu umărul – locul acela impregnat cu parfumul ei, cald şi plăcut, care tânjea după atingerea limbii lui.

Ştia că nu trebuie să se uite la ea, dar îl ispitea cu totul. Era o sirenă.

Iar dacă n-avea să fie atent, urma să se înece.

Un nou val de hohote de râs îl readuse la realitate. Conversaţia se mutase de la sezonul de toamnă la politică şi apoi la artă şi muzică, iar gentlemenii îi sorbeau pur şi simplu Julianei fiecare cuvinţel din gură. Acum era rândul contelui de Allendale să delecteze întreaga masă cu poveşti despre cum îi făcuse curte Lord Ralston lui Lady Ralston.

Juliana asculta cu nesaţ şi sorbindu-l din priviri pe Allendale, iar Simon simţi un junghi în stomac. Oare cum era să fii sursa unei asemenea plăceri? Să fii bărbatul care să stârnească un răspuns atât de vibrant? Să corespunzi într-o aşa mare măsură?

— E suficient să vă spun că n-am văzut alţi oameni care să se potrivească atât de mult, spuse Allendale, iar privirea lui stărui un pic prea mult asupra Julianei într-un mod care îi displăcu lui Simon.

Juliana zâmbi larg.

— E păcat că fratelui meu i-a luat aşa mult timp să-şi dea seama.

Contele zâmbi la rându-i, iar restul invitaţilor râseră. Era a doua oară când Simon îl surprindea pe Allendale acordându-i o atenţie specială Julianei şi nu-i scăpase nici faptul că subiectul pe care îl abordase era cât se poate de romantic pentru a sugera o idilă între ei doi.

Simon se lăsă greu pe scaun.

Allendale era total nepotrivit pentru ea. Prea

binevoitor. Prea jovial. L-ar fi călcat în picioare înainte ca el să-şi dea seama ce i se întâmplă.

Nu era suficient de bărbat pentru ea.

Simon se uită spre Ralston, sperând că marchizul observase şi el schimbul dubios dintre sora lui şi cumnatul său, dar Ralston n-avea ochi decât pentru soţia sa. Ridică paharul şi toastă în cinstea ei.

— Mă străduiesc să mă revanşez acum.

Simon îşi mută privirea în altă parte, stânjenit de manifestările pline de afecţiune dintre marchiz şi soţia sa. Se uită spre Juliana, a cărei privire se înduioşase la vederea acelei scene intime.

O scenă *mult prea* intimă.

El n-avea ce căuta aici.

Nu alături de ea. Nu alături de familia ei şi de genul ăsta de comportament degajat – discutau despre orice, chiar dacă erau la un dineu oficial, şi toţi invitaţii se simţeau confortabil.

O atmosferă cu totul deosebită de cea din familia lui.

Atât de irezistibilă.

Nu era genul lui.

Îmbujorată bine, marchiza ridică şi ea paharul.

— Dacă tot toastăm, cred că ar trebui să îl onorăm pe Excelenţa Sa pentru rolul pe care l-a avut în salvarea Julianei noastre, nu crezi, milord?

Cuvintele, adresate peste masă soţului ei, îl luară prin surprindere pe Simon; înainte să se căsătorească, Lady Calpurnia

Hartwell fusese extrem de timidă şi nu ar fi atras niciodată atâta atenţie asupra ei. Acum prinsese glas.

Ralston îşi ridică paharul.

— O idee excelentă, draga mea. În cinstea lui Leighton! Cu mulţumiri.

Toţi bărbaţii ridicară paharele şi băură în cinstea lui, iar el se simţi sfâşiat între un respect profund pentru modul în care această familie manipula societatea – prin faptul că îi mulţumiseră în public şi recunoscuseră că Juliana se pusese singură în pericol, eliminaseră practic motivele de bârfă – şi o enervare acută că se lăsase atât de uşor şi pe deplin folosit.

Ducesa de Rivington se aplecă spre el cu un zâmbet şiret, întrerupându-i gândurile.

— Să-mi luaţi vorbele ca pe un avertisment prietenesc, Excelenţă. Acum, că aţi salvat pe cineva din rândul nostru, nu mai aveţi scăpare.

Toată lumea râse, cu excepţia lui Simon, care se forţă să mimeze un zâmbet politicos şi bău o gură din pahar.

— Recunosc că îmi pare rău *pentru* Excelenţa Sa, interveni Juliana, cu o seninătate care lui îi părea exagerată. Cred că a sperat că fapta lui eroică are să îi aducă mai mult decât tovărăşia noastră constantă.

Conversaţia asta nu-i făcea deloc plăcere. Îşi luă o mină de plictiseală elevată.

— N-a avut nimic de-a face cu eroismul.

— Modestia ta ne face pe noi, ceilalţi, să ne

jenăm, Leighton, strigă Stanhope pe un ton jovial. Oricare dintre noi ar accepta bucuros recunoştinţa unei lady atât de frumoase.

În faţă îi fu aşezată o farfurie şi se dedică în totalitate tăierii fripturii de miel, ignorându-l pe Stanhope.

— Spune-ne ce s-a întâmplat! îl îndemnă West.

— Aş prefera să nu mai dezgropăm ce-a fost, domnule West, zise el cu un zâmbet forţat. Mai ales în faţa unui om de presă. Eu, unul, m-am săturat de această poveste.

Declaraţia lui fu întâmpinată de un val de rezistenţă din partea celorlalţi invitaţi, care voiau să-l audă povestind.

Simon nu mai spuse nimic.

— Ţin să-i dau dreptate Excelenţei Sale.

Murmurele răguşite încetară la auzul cuvintelor cu accent italienesc, iar Simon, surprins, îşi intersectă privirea cu a Julianei.

— Nu-i nimic de povestit în afară de faptul că mi-a salvat viaţa. Iar fără el…

Se opri.

El nici nu voia să-i audă sfârşitul de propoziţie.

Ea protestă cu un surâs.

— Ei bine, e de-ajuns să spun doar că îţi sunt foarte recunoscătoare că ai venit în parc în acea după-amiază, zise ea, apoi se întoarse spre restul comesenilor şi adăugă senin: Şi chiar mai recunoscătoare că ştie să înoate.

Invitaţii chicotiră într-un glas, dar el abia de-i băgă în seamă. În acel moment, ar fi dat orice să fie singur cu ea – o realitate care îl făcu să se cutremure.

— Ura, ura, zise Allendale, ridicându-şi paharul. În cinstea ducelui de Leighton!

Paharele se înălţară în jurul mesei, iar Simon evită să se uite spre Juliana, de teamă să nu se trădeze.

— Până şi eu ar trebui să-mi reevaluez părerea despre tine, Leighton, zise Ralston ironic. Îţi mulţumesc.

— Aşa că acum ai fost obligat nu doar să accepţi invitaţia la acest dineu, dar şi mulţumirile noastre, spuse Juliana din celălalt capăt al mesei.

Toată lumea râse pentru a destinde atmosfera. Toată lumea cu excepţia Julianei, care îşi desprinse privirea de a lui şi privi în farfurie.

Simon se gândi la ce se întâmplase între ei, la lucrurile pe care şi le spuseseră – la injuriile pe care şi le aruncaseră în speranţa că îl vor leza, dacă nu chiar răni zdravăn pe celălalt. Îşi readuse aminte cuvintele şi modul lui tăios de a-i vorbi, felul în care o încolţise până când nu îi mai rămăsese decât să cedeze sau să răbufnească. Iar ea ripostase, cu mândrie şi măreţie.

Acum voia, dintr-odată, să-i spună aceste lucruri.

Ar fi vrut ca ea să ştie că nu o considera o persoană obişnuită, copilăroasă sau dificilă.

O considera cu totul remarcabilă.

Şi ar fi vrut să o ia de la început.

Măcar pentru simplul motiv că nu meritase să o critice atât.

Dar poate şi din alte motive.

„Ah, de ar fi atât de uşor!”

Uşa salonului se deschise şi îşi făcu apariţia un servitor mai în vârstă, care se îndreptă discret către Ralston. Se aplecă şi îi şopti ceva stăpânului, iar Ralston îngheţă şi lăsă cu zgomot furculiţa din mână.

Toată lumea tăcu.

Nimeni nu ştia ce veşti adusese servitorul, dar nu erau bune.

Marchizul se făcuse palid ca un mort.

Lady Ralston se ridică imediat şi ocoli masa pentru a ajunge la soţul ei, fără să-i mai pese de invitaţi. Fără să-i pese că nu se cuvenea.

Juliana rupse tăcerea, îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat? Nick?

— Gabriel?

Toate capetele se întoarseră simultan către uşă, spre femeia care îl strigase pe Ralston pe numele mic.

— *Dio,* şopti Juliana doar pentru ea, dar Simon o auzi.

— Cine e?

Simon nu reuşise să-şi dea seama cine întrebase. Era prea concentrat la chipul Julianei, la teama, supărarea şi mirarea ei.

Prea concentrat la răspunsul ei, pe care îl şopti în cele din urmă în italiană.

— E mama noastră.

*

Semăna cu ea.

Înaltă, suplă şi la fel de inabordabilă ca ultima dată când o văzuse Juliana.

Într-o secundă, se văzu iar la nouă ani, acoperită de ciocolata descărcată de pe cargo pe chei, alergând după pisica ei prin oraşul vechi şi prin casă, strigând după tatăl ei din curtea centrală, scăldată în razele soarelui. O uşă se deschise, iar mama ei ieşi pe balconul de la etaj, adevărata personificare a lipsei de interes.

— Silenzio, Juliana! Fetele nu ţipă.

— Îmi pare rău, mama!

— Trebuie să-ţi pară! Louisa Fiori se sprijini de marginea balconului. Eşti mizerabilă! Parcă n-aş avea fată, ci băiat. Flutură o mână leneşă spre uşă. Du-te înapoi la râu şi spală-te, şi-apoi să intri iar în casă!

Se întorsese pe călcâie, iar tivul rochiei ei roz pal dispăruse prin uşile duble ale casei.

Atunci o văzuse ultima oară.

Acum o revedea.

— Gabriel? repetă mama lor, păşind cu o seninătate uimitoare înăuntru, având în vedere că trecuseră douăzeci şi cinci de ani de când găzduise dineuri la aceeaşi masă.

Sigură pe ea, de parcă n-ar fi contat deloc că era urmărită de atâţia oameni.

Nimic din toate astea nu o puteau opri. Întotdeauna adorase să fie în centrul atenţiei. Cu cât era mai mare vâlva, cu atât mai bine.

Şi asta chiar avea să stârnească vâlvă.

Până a doua zi, aveau să uite cu toţii de Serpentine.

Îşi ridică o mână.

— Gabriel, zise ea pe un ton mândru. Oh, Doamne, ce bărbat te-ai făcut. Eşti marchiz!

Ajunsese chiar în spatele Julianei acum, fără să bage de seamă că şi fiica ei se afla în încăpere. Julianei îi vâjâiau urechile, şi închise ochii. Normal că mama nu o remarcase. De ce se mai mira?

Dacă ar fi vrut, ar fi căutat-o pe Juliana. Ar fi spus ceva.

Ar fi dorit să-şi vadă fiica.

Nu-i aşa?

— Oh! Cred că am întrerupt un dineu! Poate era mai bine dacă aşteptam până dimineaţă, dar pur şi simplu nu am mai rezistat să stau nicio clipă departe de casa mea.

„Casă.”

Juliana tresări.

Bărbaţii din jurul mesei se ridicară, o reacţie întârziată, dar totuşi impecabilă.

— Oh, vă rog, nu vă ridicaţi pentru mine, se auzi aceeaşi voce, implacabilă, marcată de accente de politeţe englezească şi un strop de altceva – de viclenie tipic feminină. Mă voi duce în sala de recepţie şi voi sta acolo până când Gabriel va avea timp şi pentru mine.

Îşi încheie replica pe un ton amuzat, iar Juliana deschise ochii şi îşi întoarse capul uşor spre fratele ei, care avea maxilarul încleştat şi o privire glacială. În stânga lui se afla Callie, care strângea furioasă din pumni.

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de tensionată, Juliana ar fi râs pe seama cumnatei ei – gata să omoare balauri de dragul soţului ei.

Dacă balaurii existaseră vreodată cu adevărat, atunci mama ei era unul dintre ei.

Liniştea care urmă aproape le sparse timpanele. Callie fu cea care vorbi.

— Bennett, zise ea cu un calm extraordinar, vrei, te rog, să o conduci pe *signora* Fiori în salonul verde? Sunt sigură că marchizul i se va alătura în foarte scurt timp.

Bătrânul majordom pricepu în final că fusese crainicul celui mai mare scandal văzut în Londra de când… ei bine, de când Londra o văzuse ultima dată pe Louisa Hathbourne St. John Fiori. În ciuda vârstei înaintate, sări imediat să îndeplinească porunca stăpânei.

— *Signora* Fiori! exclamă mama lor printre râsete stridente – din ce-şi amintea Juliana, semn că avea să trântească o minciună. Nu mi-a mai spus nimeni aşa de când am plecat din Italia. Oare nu mai sunt încă marchiză de Ralston?

— Nu mai eşti. Vocea lui Ralston sună tăios din pricina furiei.

— Eşti însurat? Ce minunat! Atunci va trebui să mă mulţumesc cu titlul de marchiză

moştenitoare!

Declaraţia asta scurtă îi tăie răsuflarea Julianei. Mama ei tocmai renegase zece ani de mariaj, un soţ, viaţa din Italia. Şi totodată propria fiică. În faţa unor oameni care de abia aşteptau să ducă vorba despre cele petrecute.

Juliana închise ochii, străduindu-se să-şi păstreze calmul.

Se concentră asupra respiraţiei, nu asupra faptului că legitimitatea ei fusese aruncată în derizoriu, cu câteva cuvinte rostite de o mamă de mult uitată.

Când redeschise ochii, îşi încrucişă privirea cu singurul om pe care ar fi vrut să-l evite.

Ducele de Leighton nu se uita la mama ei. O privea pe Juliana. Îi displăcu profund ce văzu în ochii lui precum chihlimbarul, de obicei reci şi impenetrabili.

Milă.

Copleşită de jenă şi de ruşine, se îndreptă de spate, iar obrajii se înroşiră.

Avea să i se facă rău.

Nu mai putea sta nicio clipă în această încăpere.

Trebuia să plece. Înainte de a face ceva cu totul intolerabil.

Împinse scaunul fără să-i pese că o doamnă bine-crescută nu se ridica niciodată în mijlocul mesei, fără să o intereseze că nu respecta nicio regulă ridicolă dintr-o ţară ridicolă. Şi dusă fu.

*

Invitaţii începuseră să se împrăştie aproape imediat ce îşi făcuse apariţia marchiza moştenitoare sau *signora* Fiori, sau cum o mai fi chemând-o, iar restul se retrăseseră şi ei în grabă după alte câteva momente, aparent pentru a permite familiei să-şi revină după apariţia aceasta devastatoare, dar mai probabil din dorinţa bolnavă de a fi primii care răspândesc vestea despre scenele teatrale la care asistaseră.

Simon nu se mai gândea decât la Juliana: la chipul acesteia când o auzise pe mama ei chicotind strident; la ochii ei enormi ce se umpluseră de durere în momentul în care femeia aceea blestemată făcuse declaraţia aceea scandaloasă cum că ea nu era o Fiori, ci o St. John; la modul în care părăsise încăperea, cu spatele drept, cu o demnitate ieşită din comun.

Văzuse trăsurile celorlalţi musafiri îndepărtându-se în josul străzii, trăsese cu urechea când ducele şi ducesa de Rivington dezbătuseră dacă era sau nu cazul să mai rămână sau să îi lase singuri pe ceilalţi membri ai familiei.

În timp ce se urcau în trăsura lor, Simon o auzise pe ducesă întrebând discret:

— N-ar trebui să vedem ce face Juliana?

— Las-o în pace în seara asta, dragoste, venise răspunsul stupid al lui Rivington, după care portiera se închisese, şi trăsura pornise spre casa lor.

Simon îşi încleştă dinţii. Normal că ar fi trebuit să vadă cum se simţea Juliana. Cineva trebuia să se asigure că nu-şi făcea bagajul deja ca să plece la noapte în Italia.

Altcineva, nu el.

Se sui şi el în trăsură – în care plutea încă amintirea unei alte seri scandaloase.

Nu era treaba lui.

Nu-şi putea permite să se implice într-un scandal. Avea şi el o familie la care trebuia să se gândească. Juliana avea să-şi revină. La un moment dat. Femeia era deja imună la situaţii jenante.

Dar dacă se înşela?

Înjurând printre dinţi, ciocăni în tavanul trăsurii şi îi ceru vizitiului să întoarcă. Nici măcar nu-l întrebă unde anume mergeau.

O găsi la grajduri.

Pe afară trebăluiau câţiva rândaşi care se opriră la vederea ducelui de Leighton. Le făcu semn să-şi vadă de treabă şi intră în clădire, hotărât să o găsească cât mai repede.

Păşi apăsat prin faţa lungului şir de boxe, ghidându-se după şoaptele în italiană şi după foşnetul hainelor ei.

Se opri în faţa uşii unei boxe, ţintuit locului de imaginea ei.

Stătea cu spatele la el şi îşi peria calul cu o perie aspră, fiecare mângâiere fermă fiind însoţită de un pufnet scurt. Din când în când, iapa se foia şi se întindea spre stăpâna ei, apoi îşi rotea capul

cerând şi mai multă atenţie. Când îi mângâie botul lung şi alb, calul nu se mai putu abţine de bucurie şi o împunse în umăr, după care fornăi mulţumit.

Simon înţelegea perfect încântarea animalului, stârnită de atâta afecţiune.

— Nici măcar n-a băgat de seamă că eram şi eu acolo, şopti Juliana în italiană în timp ce se pregătea să se ocupe şi de spinarea animalului. Şi, dacă n-aş fi fost acolo, dacă n-aş fi venit niciodată aici, atunci nici n-ar fi pomenit vreodată de existenţa mea.

Tăcu apoi, singurul zgomot care se mai auzi fiind foşnetul fin produs de rochia ei îndrăzneaţă din mătase, care contrasta puternic cu şoaptele pline de tristeţe. El o compătimea. Era dureros să fii părăsit de mamă, dar mult mai greu de îndurat ca acea mamă să şteargă cu buretele viaţa petrecută împreună.

Zgomotul scos de perie se mai domoli.

— Nu că mi-ar păsa dacă-şi mai aminteşte de mine sau nu.

El îşi dădu seama că ea minţea, şi ceva în pieptul lui se strânse şi abia de mai putea respira.

— Poate că acum ni se va permite să ne întoarcem în Italia, Lucrezia. Îşi sprijini fruntea pe gâtul negru al calului. Poate că acum va înţelege şi Gabriel că şederea mea aici a fost o mare greşeală.

Cuvintele acestea rostite în şoaptă, atât de sincere şi de pline de amărăciune şi de regret, aproape îl sfâşiară. Din momentul în care o

întâlnise, fusese convins că îi plăcea să stârnească scandaluri oriunde mergea. Fusese convins că le provoca dinadins.

Iar acum stătea în grajdul acesta întunecat şi se uita la ea cum îşi peria calul imens, îmbrăcată într-o rochie devastator de frumoasă, şi căuta cu disperare o modalitate de a şterge cu buretele tot ce se întâmplase în acea seară. Revelaţia pe care o avu îl copleşi pur şi simplu.

Scandalul nu era alegerea ei.

Era povara ei.

Stilul ei îndrăzneţ de a vorbi şi dârzenia care i se citea pe chip nu se datorau vieţii încântătoare pe care o avusese, ci instinctului de autoconservare.

Era, asemenea lui, o victimă a circumstanţelor.

Primi lovitura asemenea unui pumn în plex.

Dar nu schimba cu nimic situaţia.

— N-aş miza pe faptul că fratele tău te va lăsa să pleci, spuse el în italiană.

Juliana se răsuci spre el, iar el apucă să-i vadă teama şi neliniştea din ochii albaştri şi mari, înainte ca acestea să fie înlocuite de iritare.

Flacăra însă nu dispăruse.

— De cât timp stai aici? îl întrebă ea în engleză şi făcu un pas în spate.

Se lipi de cal, care se trase într-o parte şi necheză uşor.

El rămase pe loc, gândindu-se că, dacă se apropia, ea avea să plece.

— De suficient timp.

Ea cercetă boxa din priviri, în căutarea unui traseu de evadare. Parcă ar fi fost speriată de el. Dar nu dură mult şi îşi aduse aminte că ei nu-i era frică de nimic.

Miji ochii aceia albaştri şi frumoşi spre el.

— Urât obicei ăsta, să tragi cu urechea.

Simon se sprijini de cantul uşii, ca să nu-i invadeze spaţiul.

— Îl poţi adăuga pe lista cu lucrurile care nu-ţi plac la mine.

— Nu-i hârtie în Anglia să le încapă pe toate.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Mă jigneşti.

Juliana se încruntă la el, apoi se întoarse spre cal.

— Măcar de-aş reuşi. Da' n-ar trebui să fii în altă parte cumva?

Care va să zică aşa. Nu avea de gând să discute despre cele petrecute pe parcursul serii. Se apucă să perie iar calul cu mişcări ferme, de data asta pe coaste.

— Am fost invitat la un dineu, dar s-a terminat cam devreme.

— Înseamnă că a fost o plictiseală maximă, replică ea cu vocea aspră ca glaspapirul. Dar n-ai putea să te duci la clubul tău? Ai şansa să le povesteşti celorlalţi aristocraţi aroganţi de acolo despre lovitura zdrobitoare pe care a primit-o reputaţia noastră, asta în timp ce beţi scotch furat din Ţinutul de Nord, învăluiţi în fumul ţigărilor de

foi?

— Ce ştii tu despre ţigările de foi?

Îi aruncă o privire peste umăr.

— În Italia n-avem reguli atât de stricte.

Era rândul lui să i-o întoarcă.

— Serios? N-aş fi zis.

— Vorbesc foarte serios. Cu siguranţă ai lucruri mult mai bune de făcut decât să stai în grajd să te uiţi la mine cum ţesăl calul.

— În rochie de seară.

În cea mai extraordinară rochie de seară pe care o văzuse el vreodată.

Ca de obicei, ridică din umeri.

— Să nu-mi zici că aveţi o regulă şi pentru asta.

— O regulă despre femeile care ţesală caii îmbrăcate în rochii de seară?

— Da.

— Nu în atâtea cuvinte, nu.

— Excelent, zise ea, fără să se oprească din ce făcea.

— Acestea fiind spuse, ţin să adaug că n-am văzut în viaţa mea o lady îmbrăcată atât de frumos care să-şi ţesale calul.

— Păi, n-ai văzut, nu.

O privi contrariat.

— Cum adică?

— N-ai văzut niciodată o *lady* să facă aşa ceva. Cred că în seara asta s-a înţeles foarte clar că nu sunt o lady, n-am dreptate? Se întinse şi mângâie zulufii calului, studiind în acelaşi timp

una dintre copite. Nu deţin zestrea necesară pentru o asemenea onoare.

Iată cum discuţia luă o cu totul altă direcţie şi atmosfera deveni apăsătoare.

Se întoarse din nou şi îl privi cu o seriozitate deplină.

— De ce ai venit să mă cauţi?

Al naibii să fie dacă ştia.

— Ţi-ai zis că acum, dacă s-a întors mama mea, ai putea să vii la mine în grajd, iar eu o să mă port aşa cum s-a purtat ea tot timpul? Cuvintele atârnară greu între ei, neruşinate şi neplăcute, iar lui Simon îi veni să o zgâlţâie zdravăn fiindcă putuse spune aşa ceva. Şi fiindcă îi lua în râs îngrijorarea. Fiindcă sugerase că nu era mai bună decât se dovedise mama ei.

Juliana continuă în aceeaşi notă:

— Sau poate n-ai rezistat tentaţiei de a număra toate modurile în care am fost afectată după seara asta? Vreau să te asigur că poţi veni cu ceva la care să nu mă fi gândit şi eu înainte.

Probabil merita să-i vorbească aşa, dar nu se putu abţine să nu se apere. Chiar credea că ar fi profitat – în noaptea asta – de ea?

— Juliana, eu…

Făcu un pas către ea, dar ea întinse o mână pentru a-l determina să rămână pe loc.

— Să nu-mi spui că acum s-a schimbat brusc totul, Leighton.

Nu-i mai zisese niciodată aşa. Excelenţă, pe tonul acela batjocoritor care îl scotea instant din

sărite. Sau Simon. Dar acum, când era atât de sobră, i se adresase folosind titlul. Schimbarea îl nelinişti.

Ea râse, un sunet rece şi strident care nu o caracteriza nicicum.

— Sigur că nu s-a schimbat nimic. Întâmplarea asta nu a făcut decât să sublinieze lucrurile pe care le ştiai deja. Tot ce ai ştiut încă de la început. Cum zid tu? Că sunt tot timpul pregătită de scandal? îşi înclină capul, prefăcându-se a medita profund. Poate e a deja am stârnit un ditamai scandalul. Dar, dacă mai aveai vreun dubiu, femeia care a apărut în sufragerie te-a lămurit definitiv, nu-i aşa? Rămase tăcută câteva minute lungi, apoi adăugă în italiană, atât de încet, încât Simon nu fu sigur dacă a auzit bine: A stricat totul. Din nou.

Cuvintele conţineau o tristeţe devastatoare, o tristeţe ce răsună cu ecou în jurul lor până când Simon nu mai putu îndura.

— Ea e ea, iar tu eşti tu, spuse el în limba ei, de parcă asta ar fi făcut-o să îl creadă.

Nu crezu, fireşte.

Dar el da.

— Che sciocchezze!

În ochi îi apărură câteva lacrimi furioase, pricinuite de răspunsul lui, pe care îl consideră o tâmpenie, şi se întoarse cu spatele la el. Abia auzi restul comentariilor ei, acoperite de zgomotul ritmic scos de ţesală. Eu mă trag din ea. Eu o să mă transform în ea, nu aşa merg lucrurile?

Cuvintele îl răniră profund, şi se înfurie peste măsură că ea putuse gândi aşa ceva; se întinse spre ea, incapabil să se abţină. O întoarse spre el şi o privi drept în ochi.

— De ce vorbeşti aşa? o întrebă cu asprime. Deveni conştient de asprimea vocii sale şi încercă să se controleze. Fără succes. De ce ai crede asta?

Juliana pufni în râs, un sunet aspru şi lipsit de umor.

— Nu sunt singura. Nu aşa crezi şi tu? Nu astea sunt cuvintele pe care aristocraţii ca tine le folosesc zi de zi? Să fim serioşi, Excelenţă. Am întâlnit-o pe mama dumitale. Cine se aseamănă se adună, zise ea în engleză. Nu-i aşa?

Simon înlemni. Auzise cuvintele acelea de nenumărate ori – era una dintre vorbele preferate ale mamei lui.

— Aşa ţi-a spus?

— Păi, nu mi-ai zis şi tu la fel? îl întrebă ea, ridicând sfidător bărbia.

— Nu.

Unul dintre colţurile gurii ei se curbă în sus.

— Nu în atât de multe cuvinte. Dar asta gândeşti cu adevărat, nu-i aşa? îţi place să priveşti în jos spre toate creaturile mărunte, de acolo, de sus, de unde eşti tu. Cine se aseamănă se adună – mottoul Ducelui Dispreţuitor.

Ducele Dispreţuitor.

Se întâmplase să audă de multe ori porecla şoptită în urma lui. Doar că nu o băgase niciodată în seamă. Nu i se păruse a avea sens. Nu

înţelesese niciodată cât adevăr se ascundea în spatele lui.

Doar oamenii de rând îşi permiteau să aibă emoţii.

Întotdeauna preferase să fie Ducele Dispreţuitor decât să îi lase să îi vadă şi cealaltă faţetă. Faţeta care nu era la fel de înfumurată.

Nu-i convenea deloc că Juliana îi ştia porecla. Îl enerva că îl vedea aşa. O privi în ochii aceia albaştri scânteietori ce-i trădau furia şi starea defensivă. Putea face faţă răspunsurilor furioase ale ei. Dar nu şi tristeţii.

Nu putea suporta să o vadă atât de tristă.

Juliana îi citi gândurile şi îi aruncă o privire mânioasă.

— Nu. Să nu care cumva să îndrăzneşti să mă compătimeşti. N-am nevoie de mila ta. Încercă să scape din strânsoarea lui. Prefer dezinteresul tău.

El fu atât de surprins, încât îi dădu drumul.

— Dezinteresul meu?

— Dacă nu e asta, atunci ce e? Plictiseală? Apatie?

Gata, până aici.

— Consideri că sentimentele mele pentru tine au ceva de-a face cu *apatia*? Vocea îi tremura în timp ce înainta spre ea. Crezi că mă *plictiseşti?*

Înflăcărarea cu care îi vorbea o sperie, şi se retrase spre peretele boxei.

— Nu?

Clătină încet din cap şi continuă să se apropie de ea, înghesuind-o în spaţiul strâmt.

— Nu.

Deschise şi închise gura la loc, fără să ştie ce să-i răspundă.

— Dumnezeu mi-e martor că eşti aşa enervantă…

Ochii ei îi trădară anxietatea.

— Şi impulsivă…

Juliana se lipi cu spatele de zid şi scoase un ţipăt, iar el continuă să avanseze.

— Şi mai ales exasperantă… îi puse mâna pe maxilar şi îi ridică încetişor faţa spre el, simţindu-i pulsul accelerat. Şi îngrozitor de îmbătătoare…

Ultimul cuvânt fu acompaniat de un geamăt, iar buzele ei se întredeschiseră, moi, roz şi perfecte.

Se înclină şi mai tare spre ea, oprindu-se la un milimetru de buzele ei.

— Dar nu… plictisitoare nu eşti.

Capitolul 10

Mirosul de cai şi fân nu e prea potrivit pentru o apă de toaletă.
O lady rafinată nu are ce căuta într-un grajd.

Tratat de bune maniere pentru doamne

rafinate

Pe teritoriul măreţei noastre naţiuni, o mulţime de vicari scriu predici despre fiul risipitor…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Juliana îl privise captivată cât traversase grajdul, o înghesuise până nu mai avusese unde să se ducă, o înlănţuise cu braţele lui lungi şi musculoase şi o atinsese – oferindu-i o apropiere pe care până în acel moment nici nu ştiuse că o dorea. Iar vocea lui, amestecul acela de whisky şi catifea, îi zăpăcise gândurile până uitase şi de ce venise în primă instanţă în grajd.

Aproape că îi simţea răsuflarea pe obraz, şi o aştepta. Arăta de parcă ar fi fost în stare să o aştepte ore sau zile, oferindu-i timp să-şi analizeze opţiunile, să se decidă ce avea de făcut.

Dar nu avea nevoie de zile sau ore.

Şi câteva secunde i-ar fi fost suficiente.

Nu ştia ce avea să se întâmple mai târziu sau mâine, sau săptămâna viitoare. Nu ştia nici ce voia ea să se întâmple. Dar ştia un lucru. Îl voia pe el. Îşi dorise acest moment, în grajdurile întunecoase. Îşi dorea un strop de pasiune care să-i dea puterea să reziste la ceea ce avea să urmeze.

Simon era masiv, umerii lui laţi blocau toată lumina pe care o făceau felinarele aprinse în grajd şi care proiectau asupra lui umbre contrastante şi

înşelătoare. Nu îi putea vedea ochii, dar îşi imagină că nuanţele lor de chihlimbar erau tulburate de pasiune.

Poate că nu era aşa... dar preferă să îşi imagineze că nu se mai sătura de ea.

Îşi puse palmele pe el, urcându-le întâi pe braţele lui, savurând modul în care muşchii îi zvâcneau pe sub haina de lână, dorindu-şi să fi fost îmbrăcaţi mai sumar. Îşi trecu degetele peste umerii încordaţi, spre gâtul unde îl atinse în sfârşit direct pe pielea caldă şi delicată. El îşi plecă uşor capul sub apăsarea mâinii care acum i se afundase în buclele blonde, fie din pricină că voia să o ajute să îi înlesnească dezmierdarea, fie din pricină că nu mai avea niciun pic de vlagă ca să opună rezistenţă.

Juliana prefera a doua variantă.

Buzele lui erau acum lângă urechea ei, răsuflarea lui devenise mult mai ritmică şi mai aspră, iar ea se bucură de sunetele acestea, atât de surprinzătoare pentru felul lui de a fi.

— Nu pari prea plictisit, îl tachină ea.

El râse zgomotos, după care o tortură cu o şoaptă:

— Dacă aş avea o sută de ani la dispoziţie ca să descriu ce simt acum, plictiseala n-ar apărea nici măcar o dată.

Întoarse capul spre el şi îi înfruntă privirea.

— Ai grijă, Simon! încă puţin şi s-ar putea să te plac. Şi ce ne facem atunci?

Nu îi răspunse, iar ea aşteptă răbdătoare să

se reapropie de ea. Se miră de puterea lui de stăpânire când văzu că el rămase pe loc. De autocontrolul lui nesfârşit şi statornic.

Ea nu putea face la fel. Nici nu încerca.

Îşi lipi buzele de ale lui şi se predă cu totul printr-un sărut.

În momentul în care buzele lor se atinseră, Simon se mişcă. Trase adânc aer în piept şi îşi încolăci braţele în jurul ei, învăluind-o în căldura, puterea şi parfumul lui – lămâie şi flori de tutun.

O trase şi mai aproape, o strânse şi mai tare, iar mâinile lui o făcură să ia foc. Sărutul acesta avea ceva diferit faţă de cel din dimineaţa când merseseră în Hyde Park… Atunci fusese un sărut marcat de frustrare, furie, frică şi supărare.

Acest sărut era ca o explorare.

Căutare, găsire, vânare, capturare. Era un sărut care voia să îi asigure că aveau o eternitate la dispoziţie să se cunoască reciproc, iar când limba lui alunecă, blândă şi aspră, pe buza ei de jos, transmiţându-i val după val de senzaţii explozive, Juliana îşi dori chiar să *aibă* o eternitate la dispoziţie. Şi poate că în final s-ar fi săturat. *De el.* Suspină încântată de contactul cu el, atât de puternic, atât de greu de stăpânit.

Sunetul îi atrase atenţia lui Simon, care îşi înălţă capul şi îi căută privirea.

— Este…

Îşi afundă şi mai mult degetele în părul lui şi îl trase înapoi.

— Este perfect.

Gemu, satisfăcut de răspunsul ei, apoi îi cuprinse faţa în palme şi îi înclină capul în unghiul perfect, după care îi acapară toată gura într-un sărut care ameninţă să o lase fără suflare. O tortură apoi cu sărutări adânci şi voluptuoase, care blocau orice gând şi orice vorbă – sau orice alt gest.

Genunchii ei se înmuiară, iar el o prinse şi o săltă ca pe o pană. Se strădui să nu se abandoneze cu totul, încercând cu disperare să se încolăcească în jurul ei, în ciuda straturilor de mătase şi bumbac care i se încurcară printre picioare. Începu să se agite şi fu cât pe ce să îl lovească în fluierul piciorului, moment în care el îşi desprinse curios gura de a ei.

— Rochiile astea blestemate se fac cu o groază de material, remarcă ea îmbufnată.

O lăsă jos, apoi o mângâie pe gât cu palma caldă şi coborî încet spre decolteul generos.

— Constat că în anumite zone s-a folosit exact cât trebuie, îşi plimbă un deget de-a lungul marginii rochiei, gest care o făcu să ia foc. Rochia asta e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Se lipi de el, incapabilă să se abţină. Deşi ştia că era un comportament cât se poate de indecent.

— Pentru tine am făcut-o. Îl sărută din nou, apoi îşi muşcă buza de jos înainte de a adăuga: M-am gândit că o să-ţi placă. M-am gândit că nu îi vei putea rezista.

— Ai avut dreptate. Dar încep să pricep ce

voiai să spui. Într-adevăr, mult prea mult material. Îi trase de marginea rochiei în jos, scoţând la iveală vârful întărit şi dureros al unui sân. Atât de frumos. Şoapta îi era tainică şi catifelată, iar ea îl privi cum îi desenează cu degetul conturul într-un cerc o dată, de două ori. Apoi acelaşi deget îi ridică bărbia pentru ca privirile lor să se intersecteze. Da sau nu?

O întrebare poruncitoare, rostită ca şi cum îi acorda un singur moment să se decidă ce voia înainte ca el să preia din nou controlul, iar ea se azvârli cu capul înainte în lumea în care el era stăpân absolut.

— Da, şopti ea şi-şi afundă degetele în părul lui pentru a-l o trage spre ea. Da, Simon.

Ochii i se învăpăiară de o umbră întunecată şi dezarticulată, şi îşi lăsă capul în jos pentru a o săruta din nou cu ardoare pe gură, apoi pe gât şi pe pielea albă a sânilor. Degetele ei i se contractară prin păr.

„Da, Simon.”

El preluase controlul. El era cel care avea să-i distrugă reputaţia.

Iar ei nu-i păsa.

Îi linse pielea incredibil de sensibilă din vârful sânului, iar ea se arcui şi îşi muşcă buza. Consimţind.

— Juliana?

Nici dacă hambarul ar fi luat foc nu ar fi fost mai şocată decât atunci când îl auzi pe fratele ei strigând-o.

Simon se crispă tot, îşi luă o poziţie demnă şi îi aranjă rochia, în timp ce ea îi dădu un brânci şi începu să se învârtă pe loc ca să-şi revină din şoc, deşi mai mult se împiedica în fuste.

— Ai-aici, Gabriel. Apucă ţesala şi zise tare: Şi cel mai mult îi place când o scarmeni viguros în zona coastelor.

— Te-am căutat peste tot… Ce cauţi în grajduri singură în mijlocul… Ralston intră în boxă şi îngheţă, văzându-l mai întâi pe Simon şi de abia după aceea pe Juliana. Nu-i luă mult să înţeleagă ce se petrecea.

Să înţeleagă corect.

Când se urni, o făcu cu viteza fulgerului.

Nesocoti suspinul Julianei, trecu furtunos pe lângă ea, îl apucă pe Simon de reverele hainei şi îl smulse de lângă zidul de care se sprijinise, încercând să îşi ia un aer nonşalant. Ralston îl roti cu toată forţa şi îl aruncă pe uşă afară până în zidul de vizavi, moment în care toţi caii începură să necheze speriaţi.

— Gabriel! ţipă ea şi ieşi pe coridor, la timp cât să-şi vadă fratele înhăţându-l de eşarfă cu o mână, iar cu cealaltă trăgându-i un pumn drept în falcă.

— De douăzeci de ani voiam să-ţi fac asta, ticălos ordinar ce eşti, mârâi Ralston.

De ce nu riposta Simon?

— Gabriel, încetează!

Fratele ei nici n-o băgă în seamă.

— Ridică-te!

Simon se ridică şi-şi frecă maxilarul deja învineţit.

— Prima lovitură ai primit-o cadou, Ralston.

Ralston îşi încordă şi mai tare umerii, ridică pumnii şi luă poziţia de luptă. Dacă ce simţea el acum semăna cât de cât cu ce simţise Juliana când ieşise din casă, atunci era clar că n-avea să se oprească decât când unul sau amândoi aveau să zacă inconştienţi pe podea; ţinând cont de privirea ucigătoare şi de muşchii încordaţi ai lui Leighton, probabil ambii.

— O să achit cu mare plăcere taxa pentru celelalte, zise Ralston şi se aruncă din nou asupra ducelui. Apucă să-i tragă o scurtă, apoi Leighton blocă următoarea lovitură şi îi trase un croşeu perfid în barbă, dându-i capul cu violenţă pe spate.

Juliana tresări la auzul loviturilor înfundate şi, fără să mai stea pe gânduri, interveni între ei.

— Nu! Gata cu reglarea socotelilor! Şi acum, şi pentru totdeauna! zise Juliana şi se vârî între ei cu mâinile ridicate – ca un arbitru ce intervine într-un meci pervers de box.

— Juliana, dă-te la o parte, zise Leighton pe un ton blând, dar totodată sumbru.

— Mai vorbeşte-i tu aşa familiar şi ne revedem în zori, se răsti Ralston. De fapt, dă-mi chiar acum măcar un motiv pentru care să nu te provoc la duel.

— Am avut parte de suficient scandal pentru o seară, Gabriel, răspunse Juliana în locul lui. Până şi eu îmi dau seama de asta.

Şi uite aşa îl părăsi orice dorinţă de a se mai bate.

Juliana nu îşi retrase mâinile decât după ce şi le lăsă el în jos.

— Nu s-a întâmplat nimic, se grăbi ea să-i spună.

Pufni neîncrezător şi îi aruncă lui Leighton o privire pe deasupra capului ei. Juliana îi zări sclipirea ucigătoare din ochi.

— Uiţi că n-am fost întotdeauna un bărbat în vârstă şi însurat, surioară. Ştiu ce înseamnă acest „nu s-a întâmplat nimic”. O lady nu arată cum arătai tu când nu se întâmplă *nimic.* Bărbaţi ca Leighton nu acceptă pumni în gură când nu s-a întâmplat *nimic.*

Juliana simţi că se înroşeşte, dar se ţinu tare pe poziţii.

— Te înşeli. *Nu s-a întâmplat nimic.*

„Exceptând faptul că s-a întâmplat ceva”, îi şopti o voce micuţă într-un colţ întunecat al minţii. „Ceva minunat.”

O ignoră.

— Excelenţă, spune-i tu.

Simon nu zise nimic, iar ea îi aruncă o privire peste umăr.

— Spune-i, repetă ea.

Ca şi cum ea nici n-ar fi fost de faţă, Leighton se uita ţintă pe deasupra capului ei, drept în ochii lui Ralston.

— Dar dacă era vorba despre sora ta, Leighton? zise calm Ralston din spatele ei. Tot

nimic era?

În privirea lui apăru un licăr. Furie. *Nu.* Frustrare. Nu, altceva. Ceva mult mai complicat.

Şi ea înţelese ce voia să facă el cu o miime de fracţiune de secundă înainte.

Trebuia să-l oprească.

— Nu! Să nu…

Prea târziu.

— O să mă însor cu ea.

Mai mult văzu decât auzi cuvintele – descrise pe silabe de buzele lui perfecte, silabe mascate de mugetul din urechile ei.

Se întoarse numaidecât spre fratele ei.

— Nu. Nu se însoară cu mine.

Se aşternu o tăcere lungă şi încordată, care umplu grajdul. Nu mai era sigură de nimic, aşa că se uită iar spre Simon. Avea e chipul glacial şi impenetrabil şi privirea fixată asupra lui Ralston ca în aşteptarea sentinţei la moarte.

Asta şi era.

Nu voia să se însoare cu ea. Nu ea era mireasa lui perfectă, cu mintea pe jumătate adormită şi care se ţinea departe de orice scandal. Dar avea de gând să o facă, pentru că aşa se cuvenea. Pentru că era genul de om care făcea ce se cuvenea fără să crâcnească. Fără să se lupte.

Urma să se căsătorească cu ea nu pentru că o dorea… ci pentru că trebuia.

Nu că ea voia ca el să o dorească.

„Mincinosule.”

Dacă o făcea să sufere ca urmare a

caracterului lui nobil, dar pus în practică greşit, atunci era ca şi cum ar osândi-o cu mâna lui.

Ralston nu se uită la ea, ci continuă să îl ţintuiască pe duce.

Juliana se uită spre Leighton – ochii ca de chihlimbar erau vigilenţi. El încuviinţă din cap.

„Of, Doamne…”

Se întoarse înapoi spre Gabriel.

— Frate, ascultă-mă. Nu mă mărit cu el. *Nu s-a întâmplat nimic.*

— Nu, nu te măriţi cu el.

Acum chiar că nu mai înţelegea nimic.

— Nu?

— Nu. Se pare că ducele a uitat că e deja logodit.

Juliana simţi că-i cade cerul în cap. *Imposibil.*

— *Poftim?*

— Hai, Leighton. Spune-i că-i adevărat, se răsti Ralston furios. Spune-i că nu eşti deloc perfecţiunea întruchipată.

Simon îl săgetă mânios cu privirea.

— Încă nu i-am cerut mâna respectivei.

— Doar tatălui ei, replică Ralston cu obidă.

Ar fi vrut ca Simon să-l contrazică, dar ochii lui spuneau adevărul.

Era logodit.

Era logodit, dar o sărutase. În grajd. Ca şi cum era bună doar de o tăvăleală.

Ca şi cum era la fel ca mama ei.

Deşi cu gura lui îi spusese că nu era deloc ca mama ei.

Se întoarse spre el cu o privire vădit acuzatoare, şi, spre cinstea lui, el chiar se strădui să spună ceva.

— Juliana…

Dar ea pur şi simplu nu voia să îl audă.

— Nu. Nu e nimic de spus.

Lui Simon i se puse un nod în gât, fapt remarcat şi de Juliana, care presupuse că el încerca să găsească o replică potrivită. Îşi aduse însă apoi aminte că totuşi era vorba despre *Leighton,* care găsea întotdeauna replica potrivită.

Mai puţin când era clar că nu exista aşa ceva.

Ralston interveni, punând capăt tensiunii:

— Dacă te mai apropii vreodată la mai puţin de trei metri de sora mea, Leighton, ne vom întâlni a doua zi în zori.

Urmă un moment lung şi tensionat, la capătul căruia Leighton spuse:

— Nu va fi nicio problemă să stau departe de ea. N-ar fi fost nici acum dacă i-ai fi ţinut mai din scurt pe cei aflaţi sub supravegherea ta.

Şi, cu aceste cuvinte dure şi glaciale, Ducele Dispreţuitor părăsi grajdul.

*

Mama ei se întorsese.

— Redeo, redis, redit…

Mama ei se întorsese *din Dumnezeu ştie ce motiv.*

— Redamus, redatis, redeunt…

Mama ei se întorsese din Dumnezeu ştie ce motiv, *iar Juliana fusese la un pas să-şi distrugă reputaţia în grajduri.*

— Eu mă întorc, tu te întorci, ea se întoarce…

Mama ei se întorsese din Dumnezeu ştie ce motiv, iar Juliana fusese la un pas să-şi distrugă reputaţia în grajduri *din pricina ducelui de Leighton.*

Şi îi plăcuse.

Nu partea că mama ei se întorsese, cealaltă.

Partea aceea fusese… extraordinară.

Până când aflase că era logodit. După care îi întorsese fericit spatele şi ieşise din viaţa ei.

Şi o lăsase să se descurce singură cu mama ei.

Care se întorsese.

Oftă şi bătu cu palmele pe cuvertura rece de brocart de pe pat.

De ce se mai mira că nu putuse să doarmă? Nu avusese chiar cea mai încântătoare seară.

El plecase.

E adevărat că mai întâi o ceruse de nevastă.

După ce o făcuse să se simtă *minunat.*

După ce anterior ceruse de nevastă pe altcineva.

Ceva se răsuci în interiorul ei. Ceva uşor de identificat.

Dorinţa. Nici măcar nu o înţelegea. Era un om îngrozitor, arogant şi plin de el, rece şi lipsit de sentimente. Mai puţin când nu era aşa. Mai puţin când era jucăuş, fermecător şi plin de

înflăcărare. De pasiune.

Închise ochii, vrând să uite de durerea din piept.

O făcuse să îl dorească. După care plecase.

— Eu plec, tu pleci…

Nu-i era de niciun ajutor să conjuge verbe.

Frustrată, sări din pat, deschise brusc uşa şi ieşi pe coridorul lat şi întunecat al reşedinţei Ralston, mângâind zidul cu degetele, numărând uşile până ajunse în dreptul scării principale. Coborî încet treptele şi observă o luminiţă în biroul fratelui ei.

Nu ciocăni.

Ralston stătea lângă fereastra imensă a biroului şi se juca absent cu un glob de sticlă, privind în gol spre abisul negru de dincolo de geam. Părul lui brunet era ciufulit, şi îşi scosese haina, vesta şi eşarfa.

Juliana tresări când remarcă vânătaia de pe maxilar, acolo unde îl pocnise Simon.

În afară că îi crease probleme, ea nu făcuse mai nimic pentru el.

Să fi fost ea în locul lui, ar fi dat-o afară de luni bune.

Se întoarse să o privească, dar nu o mustră că îl deranjase. Juliana, îmbrăcată în halat, se aşeză pe un scaun de lângă birou şi îşi puse picioarele desculţe sub ea, iar el îşi mută privirea înapoi spre fereastră.

Niciunul dintre fraţi nu rupse tăcerea, iar liniştea se aşternu între ei, cumva reconfortantă.

Juliana trase adânc aer în piept.

— Aş vrea să curăţ situaţia asta.

Ralston zâmbi amuzat.

— *Clarific* situaţia.

„Mda, pare mai logic.” Se încruntă.

— Eu vreau să-mi cer scuze, iar tu mă iei peste picior?

El schiţă un zâmbet.

— Hai, continuă!

— Mulţumesc. Făcu o pauză. Îmi pare rău!

— Pentru ce?

Părea sincer confuz.

Ea râse.

— Pentru o grămadă de lucruri, nu? Căzu pe gânduri. Cred că îmi pare rău pentru că toate se sparg în capul tău.

El nu-i răspunse.

— Unde e ea acum?

Roti sfera de sticlă în palmă.

— Aplecat.

Juliana nu mai spuse niciun cuvânt, copleşită de emoţii. Nu tăcuse ca să se gândească mai bine ce însemna asta. Nici nu era sigură că ar voia să ştie.

— De tot?

Ralston îşi plecă uşor capul, iar Julianei i se păru că îl aude râzând.

— Nu. Ce bine ar fi fost să fie atât de simplu! Nu vreau s-o ştiu în casa asta.

Se uită la el, la fratele ei puternic şi voinic, care acum parcă purta întreaga povară a lumii pe

umeri.

— Unde ai trimis-o?

Se uită la ea, în timp ce învârtea globul cu viteză în palme.

— Nu ştia că eşti aici. Nu se aştepta să fii aici. De aia nu s-a uitat după tine prin încăpere. La dineu.

Ea încuviinţă din cap. Asta nu însemna că nu era în continuare supărată pe ea.

— Acum ştie că sunt aici?

— I-am spus eu, răspunse cu blândeţe, de parcă ar fi vrut cumva să se scuze.

Juliana încuviinţă iar din cap, şi liniştea se aşternu din nou. Ralston veni spre birou şi se aşeză vizavi de ea. Eşti sora mea. Ai întâietate.

Îşi amintea lui asta? Sau ei?

Îl privi în ochi.

— Ce vrea?

Ralston se întinse şi se sprijini pe coate.

— Zice că nu vrea nimic.

— În afară de poziţia de marchiză moştenitoare, nu îşi putu reţine Juliana sarcasmul.

— Asta nu va obţine niciodată.

N-avea cum. Cei din înalta societate nu ar fi acceptat-o niciodată. Bârfitorii aveau să alimenteze acest scandal mulţi ani de aici încolo. În urmă cu şase luni, atunci când Juliana sosise în Londra, profitaseră imediat ca să dezgroape de pe fundul marelui râu al tragediilor povestea sordidă a fugii mamei ei, poveste care fusese înghiţită cu nesaţ de societate. Chiar şi acum, când deja îşi

crease nişte legături cu cele mai puternice familii din Londra, Juliana era marginalizată de lumea bună – şi oricum era acceptată doar pentru acele relaţii, nu pentru ea ca persoană.

Toate acestea aveau să o ia de la capăt acum. Mai rău decât înainte.

— Nu o crezi, aşa-i? întrebă ea. Nu crezi că nu vrea nimic.

— Nu.

— Şi atunci ce vrea?

Scutură din cap.

— Bani, familie…

— Iertare?

Ralston medită mult înainte de a răspunde, apoi ridică dintr-un umăr, gest pe care îl făceau toţi când nu aveau un răspuns.

— E un factor motivaţional puternic. Cine ştie?

Juliana simţi un val de căldură şi se aplecă în faţă, scuturând din cap.

— Nu o va avea. Nu poate… Ce ţi-a făcut ţie… Ce i-a făcut lui Nick… taţilor noştri…

Unul dintre colţurile gurii lui se ridică aproape imperceptibil.

— Ţie…

„Mie.”

Ralston se lăsă iar pe spătarul scaunului şi începu să se joace cu globul dintr-o palmă în alta.

— N-am crezut niciodată că se va întoarce.

Juliana clătină din cap.

— Ai fi zis că numai şi de frica scandalului şi

n-are să revină.

Ralston râse amuzat.

— Uiţi că e mama noastră – o femeie care toată viaţa a crezut că scandalul îi atinge doar pe alţii. Şi, ca să fim sinceri, aşa a fost întotdeauna.

„Mama noastră.”

Juliana îşi amintea conversaţia pe care o avusese cu Simon în grajduri. Cât din femeia asta se regăsea şi în Juliana? Cât din lipsa ei de compasiune şi din indiferenţa crasă faţă de ceilalţi mocnea în caracterul fiicei ei?

Juliana încremeni.

— Tu nu eşti ca ea.

Deveni atentă la fratele ei, care îşi fixase privirea aprigă asupra ei.

Aproape îi dădură lacrimile de emoţie.

— De unde ştii?

— Ştiu. Şi într-o zi o să-ţi dai şi tu seama.

Cuvintele astea erau atât de simple şi transmiteau un lucru atât de real, încât Julianei îi veni să urle. De unde ştia el? Cum putea fi el atât de sigur că sora lui nu era exact femeia care fusese şi mama lor? Fără a pune la socoteală înălţimea, părul, ochii albaştri, nu moştenise ea oare şi o indiferenţă totală şi groaznică faţă de cei din jurul ei, faţă de cei pe care ar fi trebuit să-i iubească de fapt?

„Cine se-aseamănă se adună.”

— Scandalul… se mulţumi ea să spună. Când vor afla… că s-a întors…

— Va fi uriaş, completă el extrem de serios.

După părerea mea, avem două opţiuni. Ori împachetăm şi ne mutăm la ţară – cu ea după noi – şi sperăm că bârfele se mai domolesc.

„Asta dacă ar fi de acord să plece…”

Juliana strâmbă din nas.

— Ori?

— Ori ne ţinem bine şi înfruntăm totul cu capul sus.

Asta nu era o variantă. Nu pentru ea. Nici pentru el.

Fata schiţă un zâmbet.

— Păi atunci, zise ea, să nu se mai spună că familia Ralston nu face totul ca să stârnească bârfe spre deliciul întregului oraş.

Urmă o lungă tăcere, apoi Ralston începu să râdă zgomotos şi cu poftă. Îi urmă şi ea exemplul.

Era fie de plâns, fie de râs.

După ce se potoliră, Ralston se lăsă pe spate şi îşi pironi privirea în tavan.

— Trebuie să-i spunem şi lui Nick.

Da. Fratele lor locuia împreună cu soţia în Yorkshire, dar trebuia să afle veştile cât mai repede. Dădu aprobator din cap.

— O să vină?

Ralston ridică din sprâncene, semn că la asta nu se gândise.

— Nu ştiu. Nick şi ea… ei doi… Vocea i se stinse, şi se cufundă din nou fiecare în gândurile sale.

Se întorsese.

Odată cu ea, reveniseră şi întrebări de mult

uitate.

Juliana îl privi pe fratele ei în ochi.

— Gabriel, şopti ea. Dar dacă s-a întors definitiv?

Un licăr de furie şi de îngrijorare apăru în ochii lui albaştri. Trase adânc aer în piept pentru a-şi pune ordine în gânduri.

— Să nu-ţi imaginezi nici măcar un minut, Juliana, că a venit ca să rămână aici. Dacă e ceva ce ştiu despre femeia asta, aia e că nu poate fi statornică. Vrea ceva. După ce va obţine acest ceva, o să plece. Aşează sfera de cristal pe masă. O să plece. O să plece, şi totul va reveni la normal.

În cele şase luni de când venise în Londra, Juliana avusese multe ocazii să-l vadă pe omul din spatele măştii de nu-mi-pasă-de-nimic. Suficiente ocazii cât să-şi dea seama că nici el nu credea ce spune.

Nu putea crede ce spune.

Era puţin zis că întoarcerea mamei lor schimbase totul. Nu era vorba doar că dezgropase un scandal vechi de douăzeci şi cinci de ani şi îl reactivase. Nu era problema doar că puţin îi păsa de impactul pe care îl avea asupra societăţii şi că n-avea pic de remuşcare pentru acţiunile ei. Nici măcar de faptul că dăduse buzna în reşedinţa Ralston de parcă n-ar fi plecat niciodată.

Chiar dacă toate acestea ar fi putut fi şterse cu buretele – adică dacă Gabriel o dădea afară şi o trimitea în Hebridele Exterioare ca să nu mai audă niciodată nimic de ea tot n-ar mai fi fost ca

înainte.

Explicaţia era că, până în urmă cu o seară, ar fi putut să pretindă – pretinseseră – că ea nu exista în viaţa lor. Bineînţeles că Juliana se întrebase de multe ori dacă mai era în viaţă, pe unde umbla, ce făcea, cu cine era. Dar undeva în sinea ei presupusese întotdeauna că mama ei dispăruse definitiv.

Şi începuse să se obişnuiască cu această idee după ce venise în Londra, îşi cunoscuse fraţii, avusese şansa să înceapă o nouă viaţă. O viaţă încă bântuită de fantoma mamei ei, dar nu la fel de grea şi de stresantă ca înainte.

Acum gata!

— Nici tu nu crezi ce spui, zise ea.

Urmă o pauză lungă.

— Vrea să vorbească cu tine.

Juliana sesiză că el schimbase subiectul, dar nu ripostă. Luă o scamă invizibilă de pe mâneca halatului.

— Sunt sigură că vrea.

— Poţi să faci ce vrei în ceea ce o priveşte.

Îl studie cu atenţie.

— Tu ce-ai face în locul meu?

— Cred că ar fi bine să te hotărăşti singură ce vrei.

Îşi ridică genunchii sub bărbie, cu călcâiele pe şezutul moale din piele al scaunului.

— Nu cred că vreau să vorbesc cu ea. Nu acum.

„Poate într-o zi. Da. Dar nu acum.”

El încuviinţă din cap.

— Corect.

Se lăsă iar liniştea, iar el îşi făcu de lucru cu teancurile de corespondenţă, vânătaia de pe falcă lucind în lumina lumânării.

— Te doare?

Îşi duse mâna la faţă, explorând curios leziunea.

— Leighton a ştiut întotdeauna să dea cu pumnul. Un avantaj secundar al faptului că e imens.

Unul din colţurile gurii lui se curbă în sus. Nu îi răspunsese la întrebare. Trase concluzia că îl durea foarte tare.

— Şi pentru asta îmi pare rău.

Se uită urât la ea.

— Nu ştiu de când voi doi…

— Noi…

Ralston îşi flutură mâna prin aer, făcându-i semn să tacă.

— Şi, sincer să fiu, nici nu vreau să ştiu. Oftă cu năduf. Să stai departe de el, Juliana. Când am zis că vrem să te măriţi bine, nu ne-a fost mintea la Leighton.

Până şi fratele ei credea că Simon era prea bun pentru ea.

— Fiindcă e duce?

— Poftim? Nu, răspunse el, sincer şocat de răspunsul ei defensiv. Fiindcă e un măgar.

Juliana zâmbi. Nu se putu abţine. O declarase într-o manieră atât de prozaică.

— De ce zici asta?

— E de-ajuns să-ţi spun că noi doi am avut o grămadă de altercaţii. E arogant, îngâmfat şi mai ales imposibil. Îşi ia numele prea în serios şi titlul şi mai în serios. Sincer, nu îl suport, şi ar fi trebuit să-mi aduc aminte de asta în ultimele săptămâni, dar mi s-a părut deosebit de preocupat de reputaţia ta, aşa că am zis să trec peste orice prejudecată. Se uită chiorâş la ea. Acum înţeleg că ar fi trebuit să am mai mare grijă.

— Nu eşti singurul pe care l-a fraierit, replică ea, mai mult pentru sine.

Ralston se ridică.

— Partea bună e că de douăzeci de ani aşteptam să-i ard una. Aşa că măcar pe-asta am rezolvat-o astăzi. Îşi flexă mâna. Crezi că l-am învineţit?

Orgoliul lui masculin i se păru hilar Julianei, care se ridică la rându-i.

— Sigur i-ai făcut o vânătaie mai mare. Şi mai urâtă. Şi mai dureroasă. Cel puţin aşa sper.

El ocoli biroul şi o prinse de bărbie.

— Răspuns corect.

— Repede învăţ.

De data asta râse de ea.

— Învăţ repede.

Juliana îşi plecă uşor capul.

— Serios?

— Serios. Iar acum, îmi faci o favoare?

— Da?

— Stai naibii departe de el.

Cuvintele îi provocară o durere în piept. O ignoră.

— Nu mai vreau să am nimic de-a face cu omul ăsta dificil.

— Excelent.

O crezuse.

Nu mai trebuia decât să creadă şi ea.

Capitolul 11

Trebuie evitat contactul cu vulgul inclusiv când vă aflaţi la un bal.
O lady rafinată n-are ce căuta în colţuri întunecate.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Vrăbiuţele jucăuşe şi partenerii lor au primit de curând exact ce meritau…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Pe treptele care duceau la reşedinţa Dolby erau o grămadă de legume.

Marchiza de Needham şi Dolby tratase cu foarte mare seriozitate tema Balul Recoltei, acoperind zona din faţa casei cu ceapă, cartofi, diferite tipuri de spice de grâu şi tărtăcuţe în toate

culorile şi de toate dimensiunile posibile. Printre acestea fusese improvizată o alee pentru invitaţi, care nu ducea drept spre trepte şi în casă, ci şerpuia şi cotea fiind flancată de baloţi din recoltă, ceea ce îngreuna nespus mersul şi îi făcea pe participanţi să se simtă de-a dreptul ridicoli.

Juliana coborî din trăsură şi se uită cu scepticism la dovlecii şi la cărarea pavată cu căpiţe. Callie veni lângă ea, şi o bufni râsul la aşa privelişte.

— Vai de mine!

Ralston îşi luă soţia la braţ şi o conduse încet prin labirintul extravagant.

— E numai vina ta, să ştii, îi şopti el la ureche, dar Juliana îi sesiză tonul amuzat. Sper că eşti fericită.

Callie râse.

— N-am mai avut până acum ocazia să şerpuiesc pe o cărare din legume, milord, îl necăji ea. Aşa că da, sunt foarte fericită.

Ralston îşi dădu ochii peste cap.

— Nu vei şerpui pe nicăieri, împărăteasa mea. Hai să terminăm cu asta. Se întoarse spre Juliana, făcându-i semn să îl urmeze. Surioară?

Juliana afişă un zâmbet candid şi veni lângă el. Se aplecă spre ea şi îi şopti:

— Continuă să zâmbeşti, şi nu vor şti cum să reacţioneze.

Era clar că până acum, la o zi după întoarcerea mamei lor, toată *lumea bună* vuia. În după-amiaza aceea avuseseră o mică întrunire

pentru a hotărî dacă să onoreze sau nu invitaţia la acest bal, organizat la reşedinţa lui Lady Penelope – viitoarea ducesă de Leighton –, dar Callie insistase că, dacă voiau să tempereze furtuna iscată, atunci trebuiau să participe la toate evenimentele la care primeau invitaţie, indiferent dacă Leighton figura sau nu printre musafiri. În scurt timp aveau să primească oricum din ce în ce mai puţine invitaţii.

De data asta măcar puteau profita de faptul că evenimentele petrecute în seara precedentă la reşedinţa Ralston erau încă învăluite în ceaţă.

Afişă un zâmbet chiar mai radios şi înaintă pe cărarea străjuită de ridichi şi dovlecei, dovleci şi vinete, spre seara care avea să fie una dintre cele mai lungi din viaţa ei.

Odată ajunsă înăuntru, Juliana scăpă de mantie şi se întoarse pentru a face faţă cuibului de vipere care aştepta în sala de bal a reşedinţei Dolby.

Remarcă din prima clipă privirile aţintite asupra ei. Intrarea în sala de bal se făcea undeva pe jos, după câteva trepte concepute mai mult ca sigur pentru o apariţie cât se poate de spectaculoasă – şi cât mai inofensivă. Cât stătu în capul scării, Juliana simţi zeci de perechi de ochi străpungând-o. Se uită de jur împrejur şi-şi păstră zâmbetul pe buze chiar când văzu cele mai clare semne de bârfă: capete plecate, evantaie vânturate şi ochi strălucitori, lacomi să sustragă orice picătură de dramă din orice subiect.

Callie se întoarse spre ea, şi Juliana observă pe chipul cumnatei sale întipărit acelaşi tip de zâmbet cam prea generos.

— Te descurci de minune. După ce trecem de ce-i mai rău, totul se va calma.

Voia să creadă că era adevărat. Se uită pe deasupra mulţimii, dorindu-şi cu disperare să lase impresia că îi captase ceva atenţia. Şi ceva chiar îi captă atenţia.

„Simon."

I se tăie răsuflarea din cauza amintirii încă fierbinţi.

Stătea în capătul îndepărtat cu al sălii de bal, înalt şi chipeş, îmbrăcat cu un costum perfect şi cu o lavalieră de pânză cu pliuri atât de apretate, încât ar fi putut tăia untul cu ea. Pe unul dintre obraji avea o dungă roşie – cel puţin una dintre loviturile lui Ralston din urmă cu o seară îşi atinsese ţinta –, dar semnul nu făcea decât să-i accentueze frumuseţea. Era şi mai răvăşitor. El nu o văzuse, şi Juliana rezistă cu brio tentaţiei de a-şi prinde fusta ca să se poată întoarce mai repede ca să o ia la fugă spre ieşire. Se gândi că ar fi mai bine să coboare la nivelul sălii, de unde nu îl mai putea vedea.

Poate că, dacă nu îl vedea, nu avea să se mai gândească atât de mult la el – la săruturile, la braţele lui puternice şi la felul în care îi simţise buzele pe piele. Şi la faptul că o ceruse de nevastă pe Lady Penelope înainte să vină după ea în grajd.

Lady Penelope, în casa căreia se afla ea

acum.

Îşi alungă toate aceste gânduri din minte în momentul în care fratele ei se apropie de ea şi îi şopti la ureche:

— Nu uita ce-am vorbit.

Ea încuviinţă din cap

— O să fiu prinţesa balului.

El zâmbi larg.

— Ca de obicei.

Ea râse zgomotos, apoi el adăugă:

— Mda, deci încearcă să eviţi cât mai mult *ştii tu ce.*

— Dorinţa ta e lege pentru mine, milord.

Ralston pufni în râs.

— Ce bine ar fi să fie adevărat! îşi recăpătă sobrietatea. Încearcă să te simţi bine. Dansează cât mai mult.

Încuviinţă din cap. „Dacă m-o invita careva.”

— Domnişoară Fiori? Vocea caldă şi groasă veni de undeva din spate, şi se întoarse în acea direcţie, pentru a-l întâlni pe fratele lui Callie, contele de Allendale. Acesta îi zâmbi, copleşind-o cu bunătatea din ochii lui căprui. Îi întinse o mână. Îmi faci această onoare?

Era convinsă că totul fusese pus la cale cu grijă, astfel încât să aibă un partener de dans în momentul în care îşi făcea apariţia în sala de bal. Astfel încât acel cineva să fie un conte.

Acceptă, şi dansară un cadril vioi. Fiind un gentleman perfect, Benedick nu o lăsă singură după terminarea dansului, ci se plimbă alături de

ea prin sală.

— Nu trebuie să fii atât de grijuliu cu mine, îi zise ea în cele din urmă. Nu prea au ce să-mi facă într-o sală de bal.

El zâmbi cu jumătate de gură.

— Ba pot să-ţi facă o mulţime de lucruri într-o sală de bal. Dar oricum nu am altceva mai bun de făcut.

Ajunseră într-o zonă mai liniştită dintr-o margine şi rămaseră tăcuţi, cu privirile aţintite spre dansatorii care se aventuraseră într-un dans tradiţional country.

— Nu curtezi pe nimeni? îl necăji ea.

El clătină cu tristeţe din cap.

— Nici măcar una. În seara asta sunt scutit de toate îndatoririle de conte burlac.

— Ah, replică ea, măcar ceva bun s-a ales după haosul de la reşedinţa Ralston.

Pe chipul lui înflori un zâmbet larg.

— Cel puţin pentru mine. Mai urmăriră o vreme dansatorii cu privirea, după care Benedick spuse încet: O să fie bine, o să vezi!

Juliana nu se uită spre el, de teamă să nu i se topească masca de seninătate.

— Nu sunt prea sigură de asta, dar îţi mulţumesc foarte mult pentru încurajare.

— Ralston va face ce trebuie ca să îndrepte lucrurile. O să aibă tot sprijinul meu şi al lui Rivington… Şi mai sunt mulţi alţii.

„Dar nu şi al celui care speram eu că va fi de partea noastră.”

Tonul lui duios şi cald şi siguranţa de sine o făcură să se întoarcă spre ochii lui blânzi, apoi se întrebă într-o doară ce-ar fi dacă i s-ar aprinde călcâiele după acest bărbat.

— Nu ştiu ce vă mână să riscaţi atât de mult.

Se arătă contrariat.

— Risc, spuse el ironic. Nu e niciun risc pentru noi. Suntem nişte aristocraţi tineri şi minunaţi, avem o grămadă de moşii şi o mulţime de bani. Ce să riscăm?

Fu surprinsă de candoarea lui.

— Niciunul dintre voi nu pare să ia în consideraţie faptul că vă alteraţi reputaţia asociindu-vă cu noi.

— Mă rog, eu şi Rivington oricum nu prea avem de ales, pentru că îi suntem rude. Juliana sesiză tonul glumeţ, dar nu i se păru amuzant. Urmă o pauză destul de scurtă. Bănuiesc că te referi la Leighton.

Ea se crispă, nu se putu abţine.

— Printre alţii.

— Am văzut cum te privea seara trecută. Cred că Leighton se va alia cu dumneata mai repede decât îţi imaginezi.

Cuvintele – bazate pe o logică fundamental greşită – o dureră.

Clătină cu vehemenţă din cap.

— Te înşeli.

Probabil că Benedick avusese impresia că Leighton se comportase prieteneşte, dar interpretase complet eronat motivaţia. Probabil

descifrase frustrare, iritare, poate dorinţă. Dar nu şi un interes real.

Dimpotrivă, dacă Benedick l-ar fi văzut pe duce ieşind ca o furtună târziu în noapte din grajd, asta după ce se descoperise că era logodit, nu ar mai fi crezut nimic din toate astea.

„Simon urmează să se însoare.”

Abia pătruns ca o şoaptă în mintea ei, gândul parcă o invocă în carne şi oase pe viitoarea mireasă, pentru că Juliana o zări cu coada ochiului prin mulţime, îndreptându-se spre budoarul doamnelor.

Şi nu se putu abţine.

— Mă întorc, şopti ea, dar deja se pusese în mişcare.

Ştia că n-ar trebui să o urmărească pe Lady Penelope în budoar, că orice discuţie cu ea ar putea fi mult mai dureroasă decât dacă n-ar purta niciuna, dar nu se putu abţine. Femeia aia reuşise să facă un lucru ce Julianei nu-i reuşise – îl prinsese pe Simon. Iar latura perversă a Julianei voia pur şi simplu să ştie cine era această englezoaică get-beget desăvârşită.

Ce avea ea atât de deosebit încât îl convinsese pe impenetrabilul duce de Leighton să o aleagă drept viitoarea ducesă?

Fiind destul de devreme, cu excepţia câtorva servitori, salonul era pustiu, iar Juliana traversă încăperea principală înspre o cămăruţă laterală, unde o găsi pe Penelope turnând apă într-un vas micuţ, pentru ca apoi să-şi bage mâinile în apă

inspirând profund.

Poama nu se simţea bine.

— Te pregăteşti să dai la raţe?

Penelope se roti iute spre ea, surprinsă şi mai apoi confuză.

— Să dau la raţe?

— E posibil să nu mă fi exprimat corect, zise Juliana şi îşi roti mâna într-un gest sugestiv. Când ţi-e rău… în italiană se spune *vomitare.*

Ochii femeii aproape ieşiră din orbite, apoi se înroşi toată.

— Ah. Văd c-ai înţeles.

— Da. Am înţeles. Lady Penelope scuturǎ din cap. Nu. Nu mă pregătesc să dau la raţe. Sau nu cred.

Juliana încuviinţă din cap.

— *Bene.* Arătă spre un scaun de lângă ea. Pot?

Fruntea Poamei se încreţi. Era evident că nu i se întâmpla prea des să poarte astfel de conversaţii.

Chiar dacă ar fi vrut să refuze, era prea politicoasă.

— Te rog!

Juliana se aşează şi flutură din mână.

— Vezi-ţi de ce făceai. Se opri. Ce făceai?

Penelope se uită spre vasul cu apă, apoi intersectă privirea curioasă a Julianei.

— Asta fac eu când vreau să mă liniştesc.

— Te speli pe mâini?

Penelope schiţă un zâmbet autodepreciativ.

— E caraghios.

Juliana clătină din cap că nu.

— Eu conjug verbe.

— În italiană?

— În latină. Şi în engleză.

Penelope păru interesată de idee.

— Şi funcţionează?

„Perfect, mai puţin în cazul lui Leighton.”

— În majoritatea cazurilor.

— O să încerc şi eu.

— De ce vrei să te calmezi?

Penelope ridică un dreptunghi mare de pânză şi se şterse pe mâini.

— N-am un motiv anume.

Juliana râse de tentativa ei de a minţi.

— Nu vreau să te jignesc, Lady Penelope, dar nu te pricepi prea bine să-ţi ascunzi sentimentele.

Penelope o privi drept în ochi.

— Spui exact ce gândeşti, nu?

Juliana înălţă uşor din umeri.

— Când ai o reputaţie ca a mea, nu prea mai e nevoie să-ţi alegi cuvintele cu grijă. Din cauza balului eşti nervoasă?

Penelope îşi mută privirea înspre oglindă, unde îşi găsi imaginea reflectată.

— Printre altele.

— Păi, te înţeleg perfect. Balurile sunt nişte chestii îngrozitoare. Nu am habar de ce sunt atât de apreciate. Numai şoapte supărătoare şi dansuri prosteşti.

Penelope întâlni în oglindă privirea Julianei.

— Cred că balul din seara asta va fi de pomină.

— Te referi la bârfele legate de mama mea?

— Printre altele. Juliana aşteptă foarte curioasă ca Penelope să-şi ducă vorba până la capăt. În seara asta se va anunţa logodna mea.

Deşi n-ar fi trebuit să fie o surpriză pentru Juliana, cuvintele o izbiră cu putere.

El îşi anunţa logodna în seara asta.

— Logodna ta cu cine? Ştia că n-ar fi trebuit să o întrebe aşa ceva.

Nu se putuse abţine. Latura ei sadică voia să audă răspunsul din gura acestei femei – de la viitoarea lui soţie.

— Cu ducele de Leighton.

Se aşteptase să-i audă numele, dar tot se simţi devastată.

— O să te căsătoreşti cu ducele de Leighton. „Taci odată.” Te-a cerut de soţie.

Penelope încuviinţă din cap, pierdută în propriile gânduri, iar zulufii bălai îi pendulară exact ca ai păpuşilor din copilăria Julianei.

— În dimineaţa asta.

Juliana îşi înghiţi nodul care i se pusese în gât. Era clar că luase această decizie radicală în momentul în care părăsise reşedinţa Ralston cu o seară în urmă – după ce scăpase la limită de o căsătorie nefericită şi nedorită cu Juliana… se asigurase că urma să aibă una fericită cu…

„Altcineva.”

Ca o ironie cumplită a sorţii, Juliana era

prezentă la balul de logodnă.

Iar între timp reputaţia familiei ei era terfelită toată.

Îşi aminti în final de maniere.

— Cât de… fericită… trebuie să fii!

— Da. Cred că ar trebui să fiu fericită.

Nu părea deloc fericită.

Dimpotrivă, ochii i se umeziră şi părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Julianei i se făcu milă de biata femeie.

De femeia aceasta, care urma să se mărite cu Simon.

— Nu vrei să te măriţi cu el.

Penelope avu nevoie de ceva timp până reuşi să se adune. Juliana se uită ca vrăjită cum lacrimile i se evaporară complet, ochii reveniră la nuanţa obişnuită de albastru porţelan, iar pe chip îi apăru un zâmbet larg. Trase o gură mare de aer.

— Ducele de Leighton e un om bun. E o uniune fericită.

Julianei nu-i scăpă faptul că Penelope nu-i răspunsese la întrebare. Ridică dintr-o sprânceană.

— Eşti exact ca ei.

Penelope se încruntă nedumerită.

— Ca ei?

Juliana gesticulă spre salonul de dincolo de uşă şi spre sala de bal.

— Englezii.

Penelope clipi mirată.

— Eu *sunt* englezoaică.

— Da, eşti. Juliana o privi intens câteva momente. El *este* un om bun.

— O să-mi fie un soţ bun.

Juliana îşi dădu ochii peste cap.

— N-aş exagera chiar aşa mult. E arogant, n-are pic de tact şi vrea ca toate să fie făcute în stilul lui rece şi calculat.

„Trebuie să încetez imediat.” Simon avea să se însoare cu Lady Penelope. Nu era treaba Julianei să se implice.

Urmă o pauză prelungită în care Penelope luă aminte la vorbele ei, timp în care Juliana începu să-şi regrete discursul. Tocmai voia să-şi ceară scuze, când Penelope îi spuse:

— Aşa şi trebuie să fie un mariaj.

Declaraţia aceasta simplă, rostită ca şi cum ar fi fost un fapt irefutabil, reuşi să o scoată din minţi pe Juliana. Se ridică de pe scaun pentru că nu mai avea stare.

— Ce-i cu voi, englezii? Vorbiţi despre căsătorie de parcă ar fi un aranjament de afaceri.

— Păi, *este* un aranjament de afaceri, răspunse cu simplitate Penelope.

— Păi, şi cu dragostea cum rămâne?

— Sunt convinsă că… în timp… vom ajunge să simţim o anumită… atracţie reciprocă.

Juliana izbucni într-un râs isteric.

— Şi eu am ajuns să simt o anumită atracţie pentru prăjitura cu mere, dar nu vreau să mă mărit cu ea. Penelope nici nu zâmbi măcar. Şi pasiunea?

Penelope scutură din cap.

— Într-o căsnicie tipic englezească nu e loc şi pentru pasiune.

Juliana înmărmuri la auzul acestor cuvinte, ecou de la alt bal.

Alt aristocrat.

— Şi-a spus el asta?

— Nu, dar… aşa se cuvine.

Dintr-odată, încăperea se micşoră, aerul deveni îmbâcsit, iar Juliana simţi că se sufocă. Penelope era perfectă pentru *Simon.* N-avea să-l provoace în niciun fel, avea să-i facă odrasle frumoase cu părul bălai, să-i găzduiască dineurile, în timp ce el avea să-şi trăiască liniştit viaţa, la adăpost de scandal, necomplicată de pasiune.

Juliana n-avusese nicio şansă cu el.

De abia acum, când adevărul gol-goluţ ajunsese până la ea, înţelese cât de mult îşi dorise să aibă o şansă.

„Într-o căsnicie tipic englezească nu e loc şi pentru pasiune.”

Se întoarse să plece.

— Bine măcar că din punctul ăsta de vedere vă potriviţi perfect.

Chiar când Juliana ajunse la ieşirea spre salonul mare, lui Penelope îi reveni glasul.

— Să ştii că nu e uşor. Crezi că englezoaicele nu îşi doresc să aibă parte de dragoste? Ba sigur că da. Dar nu suntem crescute pentru dragoste. Suntem crescute pentru reputaţie. Pentru loialitate. Suntem crescute să întoarcem spatele

pasiunii şi să îmbrăţişăm siguranţa. E acesta subiect de romane? Nu. Ne place? Nu contează. E datoria noastră.

Juliana analiză toate aceste cuvinte. Datorie. Reputaţie. Siguranţă. N-avea să înţeleagă niciodată această lume, această cultură. Nu avea să fie niciodată una de-a lor. Şi exact aceste lucruri o separau. Întotdeauna avea să le dea subiecte de şuşotit.

Nu avea să se ridice niciodată la nivelul *lui.*

Nu la acelaşi nivel cu această englezoaică dârză.

Durerea îi reveni, şi, înainte să apuce să se scuze, Penelope îi zâmbi cu delicateţe.

— Lăsăm dragostea pe seama italienilor.

— Nu sunt sigură că o vrem. Conversaţia luase sfârşit. Felicitările mele, Lady Penelope!

O lăsă pe Penelope cu vasul şi cu viitorul ei şi se duse în sala principală, unde ignoră grupurile de femei strânse acolo cu capetele plecate într-un singur scop, însăşi esenţa balurilor – bârfă şi modă.

— Am auzit că s-a întors şi se jură că n-a fost niciodată în Italia.

Cuvintele se ridicară pe deasupra celorlalte şoapte, menite să fie auzite. Menite să rănească şi să incite.

Iar Juliana nu se putu abţine.

Se întoarse şi o văzu pe Lady Sparrow în mijlocul susţinătoarelor ei. Îi zâmbi cu superioritate, ca o viperă gata să atace, apoi o

privi în ochi pe Juliana şi îi spuse cu răutate:

— Ceea ce înseamnă că cineva nu e cine pretinde a fi.

Aluzia aceasta stârni un val de suspine. Să insinuezi nelegitimitatea cuiva era cea mai înaltă formă de insultă. Iar să faci aşa ceva cu persoana respectivă de faţă…

„Fără întâmplări dramatice în seara asta. Familia nu are nevoie de aşa ceva.”

Pe Sparrow[6] ar fi putut s-o cheme mai bine Vulture[7]. Îi dădea târcoale de parcă ar fi mirosit un stârv.

— Pentru că nu m-ar mira să fi auzit că poate găsi aici bani şi un titlu. Ce vreau eu să spun e că nu ştim nimic despre ea. Poate n-are nicio legătură cu Italia. Dacă e cu totul altcineva decât pretinde?

Juliana voia să se întoarcă şi să-i demonstreze cât de italiancă era. Cu cuvinte josnice şi murdare care să-i pârjolească urechile.

Dar ce rezolva cu asta?

Nu le putea face să o accepte. Nu i-ar uşura seara sau reuniunile care aveau să urmeze. Nu ar îndepărta scandalul asociat cu numele pe care îl purta şi nici nu ar ridica-o în ochii lor.

În ochii lui.

Nu, se înşela. Nu avea legătură cu el.

Sau avea?

Nu era şi el unul dintre ei? Nu o judecase şi

---

6 În engleză, în original, sparrow înseamnă „vrabie”, (n.tr.)

7 În engleză, în original, *vulture* înseamnă „vultur, pasăre de pradă”, (n.tr.)

el la fel ca toţi ceilalţi? Nu se aştepta el ca ea să stârnească un scandal oriunde se ducea?

Nu îi dovedise ea că aşa era?

— Altcineva?

— Ţigancă?

— Spanioloaică?

Dacă n-ar fi fost aşa furioasă, ar fi râs de tonul cu care fusese pronunţat ultimul cuvânt, de parcă ar fi fost sinonim cu *vrăjitoare.* Cu spaniolii ce mai aveau?

— Am putea să o întrebăm chiar pe ea, zise Lady Sparrow, şi tot grupul se întoarse spre Juliana, fiecare dintre femei zâmbind mai perfid decât cea de lângă ea.

Asta o aştepta de acum încolo.

Asta însemna să fii înconjurat de scandal – de scandal adevărat, nu o pată îndoielnică pusă asupra reputaţiei tale pentru simplul fapt că eşti italian sau că spui lucrurilor pe nume, sau eşti lipsit de tact, sau pentru că nu vrei să te supui regulilor lor stupide.

„De asta îi era lui teamă.”

Acum, că le studia zâmbetele viclene, le citea răutatea în ochi, nici nu îl putea învinovăţi pentru asta.

Până şi ea s-ar fi măritat cu Poama în aceste condiţii.

Fu inundată de valuri de mânie şi de jenă şi îi veni să ţipe, să îşi iasă din fire şi să arunce cu ceva în femeile acelea oribile. Toţi muşchii i se încordară, arzând de dorinţa de a ceda. Era însă

de opt luni în Londra şi între timp învăţase că pe lume erau lucruri mult mai dureroase decât loviturile fizice.

Şi se cam săturase.

Aşa că se întoarse şi se studie în oglindă, îşi aranjă teatral o şuviţă la locul ei, apoi se întoarse spre ele cu cea mai plictisită mină de care era în stare.

— Ştiţi la fel de bine ca mine, Lady Sparrow, că sunt orice dumneata şi – făcu un gest de lehamite spre grup – harpiile dumitale decideţi să spuneţi că sunt. Italiancă, spanioloaică, ţigancă, spiriduş. N-am nimic de obiectat… atâta vreme cât nu mă acuzaţi că sunt englezoaică. Le privi chipurile şocate transformându-se pe măsură ce îi înţelegeau vorbele. Cu siguranţă nu-i nimic mai rău pe lumea asta decât să fiu una de-a voastră.

*

El se prefăcuse că nu îi observase venirea.

La fel cum se prefăcuse că nu-i păsa când o văzuse râzând şi dansând în braţele contelui de Allendale.

La fel cum se prefăcuse că nu număra minutele de când stătea în budoarul femeilor.

Între timp, simulase un mare interes pentru discuţiile din jurul lui – pentru opiniile bărbaţilor care de abia aşteptau să-l aprobe, orice ar fi spus despre fondurile alocate armatei, şi să intre în graţiile ducelui de Leighton.

Când o văzu însă cum iese tiptil din sala de bal şi o ia pe coridorul lung şi întunecat care ducea în spatele casei, unde numai Dumnezeu ştia cine sau ce o mai aştepta, nu se mai putu preface.

Drept pentru care traversă sala de bal, îi trimise la plimbare politicos pe cei care îndrăzneau să-l abordeze pe drum şi se ţinu după Juliana prin cotloanele străvechii case a femeii cu care era logodit.

A celei de-a doua femei pe care o ceruse de nevastă în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Singura care îi acceptase cererea.

Juliana îl refuzase.

Încă nu-şi revenise din şocul acestei realităţi ridicole.

Nici măcar *nu se gândise* la varianta măritişului cu el.

Se întorsese spre fratele ei şi îi sugerase pe un ton pe care majoritatea oamenilor îl foloseau când se adresau copiilor şi servitorilor că Simon Pearson, cel de-al unsprezecelea duce de Leighton, habar n-avea ce vorbea.

De parcă el nu făcea altceva decât să ceară de nevastă pe oricine îi cădea la îndemână.

Ar fi trebuit să fie mai mult decât încântat de turnura pe care o luaseră lucrurile… La urma urmelor, intraseră în sfârşit pe făgaşul normal. În foarte scurt timp avea să se însoare cu ireproşabila Lady Penelope, ocazie cu care familiile lor aveau să se alieze, întărindu-şi astfel oficial poziţia în aşteptarea furtunii care urma să

lovească odată cu începerea scandalului.

Trecu pe lângă câteva uşi închise şi încuiate şi, înainte ca pasajul să vireze la dreapta, se opri într-o beznă absolută şi aşteptă să se obişnuiască puţin cu întunericul. De îndată ce reuşi să desluşească conturul uşilor, porni mai departe.

Ar fi trebuit să se considere cel mai norocos bărbat că reuşise să evite uniunea dezastruoasă cu Juliana Fiori.

Ar trebui să mulţumească în genunchi Cerului că scăpase ca prin urechile acului.

Dar uite că, în loc de toate acestea, se ţinea după ea prin beznă.

Nu-i plăcea metafora.

Era o vrăjitoare.

I se păruse atât de fragilă când o văzuse în boxa aceea micuţă ţesălându-şi calul şi muştruluindu-se pe un ton aspru.

Ce bărbat ar fi putut rezista unei asemenea imagini?

Ralston îl considerase pe *Leighton* vinovat, bărbatul cu câţiva ani mai în vârstă gata să profite de o fată de douăzeci şi ceva de ani. Desigur, Simon îşi intrase în rol… şi se lăsase pocnit şi acuzat – şi *o ceruse de nevastă.*

Şi, oricât ar fi încercat să se convingă pe sine că procedase aşa doar dintr-un simţ dezvoltat de corectitudine, adevărul era că în acel moment făcuse asta pentru că o dorea. Voise să o facă a lui şi să termine ce începuseră.

Sărutul acela fusese o experienţă cu totul

nouă pentru el. Moliciunea pielii ei, senzaţia dată de degetele ei prin părul lui, felul în care reuşise să-l stârnească cu un simplu suspin, excitarea dureroasă din clipa când îşi adusese aminte cum îi şoptise ea numele, felul în care îl implorase să guste din…

Deschise o uşă şi se uită în camera întunecată. Aşteptă, ascultă. Nu era aici. Închise uşa şi înjură.

Nu se mai simţise niciodată aşa. Nu fusese niciodată vlăguit de frustrare sau de dorinţă, sau de…

Pasiune.

Îngheţă şi scutură alarmat din cap.

Ce făcea?

Încă puţin şi logodna lui cu Lady Penelope avea să fie făcută publică… porţile urmau să se închidă şi să-i ferece toate celelalte drumuri cu excepţia acestuia – drumul spre viitoarea ducesă şi spre viaţa lor împreună. Iar acum urmărea o altă femeie pe un hol întunecat.

Sosise vremea să îşi aducă aminte cine era.

„Penelope ar fi o nevastă pe cinste. Şi o ducesă excelentă.”

îl străfulgeră un gând – nu Penelope. Nimic din ce avea Penelope. Păr de abanos şi ochi ca ai Mării Egee. Buze pline şi coapte care-i şopteau numele ca pe o rugăciune. Un râs care îl urmărise purtat de vânt atunci când Juliana călărise alături de el în Hyde Park, îl necăjise la dineu, pe străzile Londrei, în grajd.

Trăia cu pasiune. Şi putea iubi cu pasiune.

Refuză să ia în calcul aşa ceva.

Nu era potrivită pentru el.

Se întoarse pe călcâie. Hotărât. Văzu o luminiţă în întuneric, care îi marca drumul înapoi spre sala de bal. O luă pe acel coridor.

Chiar atunci o auzi din umbră.

— Simon?

Prenumele lui, pronunţat în italiana ei ritmată, marcat de uimire, era chemarea unei sirene.

Se întoarse spre ea.

— Ce vrei să…

O apucă de umeri, o împinse în prima încăpere şi închise uşa în urma lor, sigilându-se în sala de muzică.

Ea se retrase spre bovindoul spaţios prin care pătrundeau în voie razele argintii ale lunii, dar nu apucă să facă decât câţiva paşi înainte să dea peste un violoncel. Înjură în şoaptă în italiană, deşi numai şoaptă nu se chema, şi se întinse să-l prindă înainte să se prăbuşească pe podea.

Dacă n-ar fi fost atât de supărat pe ea pentru că îi cotropise spaţiul, gândurile şi *viaţa,* ar fi izbucnit în râs.

Acum însă era preocupat de faptul că fratele ei i-ar fi scos cu bucurie maţele dacă îi descoperea în postura asta, despre care n-ar fi crezut nici în ruptul capului că era pur întâmplătoare.

Femeia asta era imposibilă.

Iar el era emoţionat că se afla aici.

Asta era o problemă.

— De ce mă urmăreşti pe un hol întunecat? şuieră ea.

— De ce *umbli* pe un hol întunecat?

— Voiam să am un pic de linişte! Se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre fereastră, bombănind în italiană. Există vreun locşor în tot oraşul ăsta care să nu fie *infestat* de prezenţa ta?

Simon nu se clinti din loc, savurând în tăcere agitaţia ei. Aşa, să nu fie el singurul care să se enerveze.

— Tu eşti cea care nu are ce căuta aici, nu eu.

— De ce, odată cu mireasa, primeşti şi casa asta? i-o întoarse ea în italiană, apoi trecu înapoi la engleză. Şi cum de vorbeşti atât de bine italiana?

— Sunt de părere că ori faci un lucru foarte bine, ori nu-l mai faci deloc.

Ea îi aruncă o privire chinuită.

— Păi, ce puteai tu să zici?!

Linişte prelungă.

— Dante.

— Ce-i cu el?

Tonul ei ţâfnos îl făcu să zâmbească în colţul gurii.

— Îmi place foarte tare. De aceea am învăţat italiana.

Se întoarse spre el, iar părul îi lucea cu sclipiri argintii şi gâtul lung îi părea de porţelan sub clarul lunii.

— Ai învăţat italiană pentru Dante.

— Da.

Îşi îndreptă atenţia către grădina de dincolo de geam.

— N-ar trebui să mă mir. Uneori şi eu sunt de părere că *lumea bună e* o adunătură din iad.

El râse. Nu se putuse abţine. Uneori era extraordinară. Atunci când nu era enervantă.

— N-ar trebui să fii la bal, şi nu aici, pitic în întuneric?

— Cred că vrei să spui pitit.

Aşează iritată o partitură muzicală pe raft.

— Da, bine. Pitit. E un cuvânt caraghios, oricum.

Era un cuvânt caraghios, dar îi plăcea cum îl zicea ea. *Îi plăcea felul în care spunea multe lucruri.*

Nu că ar fi avut vreun drept să se lase încântat de ceva legat de ea.

— Ce faci aici? o iscodi el.

Juliana se aşează pe bancheta din faţa pianului, de unde încercă să răzbată cu privirea până la el.

— Voiam să fiu singură.

Onestitatea ei îl lăsă cu gura căscată.

— De ce?

Scutură din cap.

— Nimic important.

Ba acum, dintr-odată, nimic nu mai părea atât de important. Rămase pe loc, ştiind că nu trebuia să se apropie de ea.

Dar se apropie oricum.

— Bârfele, spuse ea.

Sigur că din cauza bârfelor. Cu siguranţă fusese afectată de ele.

Juliana râse într-o doară şi îi făcu loc pe banchetă. Mişcarea fu foarte naturală – ca şi cum nici n-ar fi stat pe gânduri.

Ca şi cum acolo era locul lui.

Se aşeză, conştient că nu era deloc o idee bună.

Conştient că avea să se întâmple iar ceva dacă stătea aşa aproape de ea.

— Se pare că nu sunt fiica ei, ci o ţigancă vicleană care ţi-a pus lâna pe ochi. Zâmbi şi îndrăzni în sfârşit să îl privească direct.

În momentul acela chiar semăna cu o ţigancă cu şuviţe argintii în păr şi cu un surâs blând şi trist în ochii ei frumoşi albaştri ce păreau negri pe întuneric. Era fermecătoare.

El înghiţi în sec.

— Vălul.

Ea părea derutată.

— Vălul?

— Care ţi-a pus vălul pe ochi, o corectă el, şi parcă îl mâncau degetele să îi dea la o parte şuviţa care îi atârna pe lângă tâmplă. Ai zis lâna.

Ea îşi înclină capul şi-şi lungi gâtul, gândindu-se la acea expresie.

— În italiană e *lana.* M-am încurcat.

— Ştiu.

Şi el se simţea încurcat.

Juliana oftă.

— Nu o să fiu niciodată ca tine.

— Pentru că nu ştii care e diferenţa între două cuvinte? o tachină el.

Nu voia să o vadă tristă. Nu acum. Nu în clipa asta liniştită, înainte ca totul să se schimbe.

Îi zâmbi.

— Printre altele.

Se priviră îndelung, iar el făcu eforturi uriaşe să se abţină să o atingă. Să îşi plimbe degetele pe pielea ei netedă, să o tragă spre el şi să termine ce începuseră cu o seară în urmă. Ea intui ceva, pentru că rupse această conexiune şi se întoarse în partea cealaltă.

— Care va să zică eşti logodit.

El nu voia să vorbească despre asta. Nu voia ca acest lucru să devină realitate. Nu aici.

— Sunt.

— Iar anunţul se va face în seara asta.

— Se va face.

Îl privi din nou drept în ochi.

— Până la urmă ţi-ai atins scopul de a avea un mariaj perfect englezesc.

Simon se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele lungi în faţă.

— Te miră acest fapt?

Ea ridică uşor, cu eleganţă, un umăr. Lui începea să-i placă acest gest care spunea atât de multe.

— A fost un joc pe care nu aveam nicio şansă să-l câştig.

De data asta el fu cel care se miră.

— Te recunoşti înfrântă?

— Cred că da. Declar rămăşagul anulat.

Exact asta se aşteptase din partea ei. Îşi dorise ca ea să renunţe la rămăşag.

— Nu prea mai semeni cu războinica pe care am cunoscut-o eu.

Juliana zâmbi cu tristeţe.

— Nu prea mai sunt aşa războinică acum.

Leighton se încruntă.

— De ce?

— Eu…

Se opri.

Simon şi-ar fi dat toată averea numai să audă şi restul propoziţiei.

— Tu…? o îmboldi el.

— A ajuns să-mi pese mult prea mult de consecinţe.

Leighton încremeni, o studie cu mare atenţie, sesiză greutatea cu care îşi înghiţea saliva, felul în care se juca agitată cu un ornament de pe rochia ei trandafirie.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Nu se uită spre el, dar mai clătină o dată din cap. Îmi pare rău că ai simţit că trebuie să mă supraveghezi. Îmi pare rău că Gabriel te-a lovit. Îmi pare rău că am devenit ceva ce… regreţi.

„Ceva ce regreţi.”

Cuvântul îl duru mult mai rău decât orice lovitură primită de la Ralston.

Simţise multe pentru ea în ultimele săptămâni… în ultimele luni. Dar nu regretase

niciodată nimic.

— Juliana…

Îi rosti cu greutate numele şi se întinse spre ea, ştiind că, odată ce punea mâna pe ea, risca să nu-i mai dea drumul.

Juliana se ridică înainte ca el să o atingă.

— Dacă ne găseşte cineva, o să iasă urât. Trebuie să plec.

Se ridică şi el.

— Juliana. Stai!

Se întoarse spre el, făcu un pas înapoi în întuneric, la o distanţă sigură de el.

— Noi doi nu trebuie să vorbim. Nici să ne vedem, zise ea cu obidă, de parcă ar fi putut ridica din vorbe un zid între ei.

— E cam târziu să ne mai gândim la asta.

Păşi spre ea. Ea se dădu în spate.

— Ralston o să mă caute.

Simon mai făcu un pas spre ea.

— Ralston poate să aştepte.

Ea se dădu mai repede în spate.

— Şi tu ai o logodnică de cerut de nevastă.

— Şi ea poate să mai aştepte.

Juliana se opri şi-şi recăpătă stăpânirea de sine.

— Nu, nu poate.

El nu voia să vorbească despre Penelope. Ajunse lângă ea, faţă în faţă.

— Explică-mi ce vrei să spui, îi ceru el cu o şoaptă mohorâtă.

— Eu…

Îşi coborî privirea, iar el rămase cu ochii la creştetul ei. Ar fi vrut să-şi îngroape faţa în buclele acelea, să o miroasă şi să o simtă.

Dar mai întâi trebuia să-i explice.

— Tu…? o îmboldi.

Trecu o veşnicie până când ea se hotărî să vorbească – atât de mult încât deja nu se mai aştepta să o facă. Juliana trase adânc aer în piept şi spuse:

— Ţi-am spus să nu mă faci să te plac.

Cuvintele ei arătau că se recunoştea înfrântă.

— Mă placi? Se uită în sus spre el, iar în ochii albaştri i se reflectă toată lumina de la fereastra din spatele lui, iar lui i se tăie răsuflarea de cât de frumoasă era. O mângâie pe obraz cu dosul palmei. Ea închise ochii.

— Da, şopti ea cu jale şi foarte, foarte încet. Nu ştiu de ce. Eşti un om îngrozitor. Se sprijini de el. Eşti arogant şi enervant, şi plin de toane.

— Nu am toane, zise el şi îi ridică faţa spre el ca s-o vadă mai bine. Cum ea îl privi neîncrezătoare, el se corectă. Doar când sunt în preajma ta.

— Ai impresia că eşti cel mai important om din toată Anglia, continuă ea, vocea ei răsunând firav în întuneric, punctată doar de intonaţie atunci când degetele lui îi trasară conturul maxilarului. Trăieşti cu impresia că ai tot timpul dreptate. Ai impresia că le ştii pe toate…

Avea o piele atât de catifelată.

Ar fi trebuit să iasă din cameră. Nu trebuia să

stea aici, singur cu ea. Dacă îi prindea cineva, reputaţia ei avea să fie distrusă, iar lui nu-i rămânea decât să o părăsească definitiv. Era logodit de doar câteva ore.

Totul era o greşeală.

Ar trebui să plece.

Un gentleman ar pleca.

— Ai spus totul cu „arogant”.

O mângâie pe gât.

— Eu… Suspină când el o sărută cu delicateţe la baza gâtului. Credeam că ai nevoie de explicaţii suplimentare.

— Mmm, zise el, ajungând la umăr. Excelent argument. Continuă!

Juliana inspiră cu nesaţ în momentul în care buzele şi limba lui porniră în sus de-a lungul gâtului ei.

— Despre ce vorbeam?

Îi zâmbi din dreptul urechii, după care îi prinse lobul moale şi catifelat între dinţi.

— Îmi enumerai motivele pentru care ar trebui să nu mă placi.

— Oh! Exclamaţia se transformă într-un geamăt când îi linse pielea sensibilă a urechii. Senzaţia o făcu să se strângă singură în braţe. Da. Păi da. Alea erau motivele principale.

— Dar, cu toate astea, tot mă placi. Îşi schimbă poziţia şi depuse cu gingăşie săruturi pe marginea rochiei, înaintând încet în jos pe piele, în timp ce pieptul ei se ridica şi se lăsa ritmic. Nu îi răspunse un timp, iar el îşi strecură un deget pe

sub mătase şi mângâie şi căută până găsi părticica aceea tare din ea care îl aştepta. Juliana?

— Da, naiba să te ia, te plac.

O recompensă trăgându-i rochia în jos, dezvelindu-i sânii cu vârfuri trandafirii în lumina lunii.

— Ar trebui să-ţi spun ceva, şopti el cuvintele care veneau de undeva de departe.

— Da?

Îi suflă un şuvoi de aer rece peste sfârcul ţuguiat, savurând felul în care se întări şi mai tare, cerşind după gura lui.

În seara asta avea să guste din ea.

O singură dată, după care putea să-şi vadă de existenţa lui serioasă şi respectabilă.

O *singură dată.*

Un val de plăcere îl inundă, iar gândul îl excită peste măsură.

— Simon, suspină ea. Mă torturezi.

Îi prinse sânul perfect în palmă şi începu să descrise cercuri în jurul vârfului, delectându-se cu modul în care ea se preda senzaţiei.

— Ce e? întrebă ea, cu vorbele sacadate de plăcerea resimţită.

— Ce e? repetă el.

— Ce-ar trebui să ştiu?

El îi zâmbi şi o privi în ochi – ochi pe jumătate închişi şi minunaţi.

Să mai guste un pic din ea. Pentru *ultima* oară.

— Şi mie îmi place de tine.

Capitolul 12

Muzica este sunetul zeilor.
O lady rafinată ştie să cânte divin la pian.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Am primit asigurări că încă mai este timp pentru nunta sezonului…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Fără să pună capăt dezmierdărilor, o ridică în braţe, o întoarse şi o puse la loc pe bancheta de lângă pian. O lăsă pe lemnul tare şi îngenunche în faţa ei, îi cuprinse faţa între palme şi o sărută.

Mâinile i se duseră automat la sânii ei, pe care îi ridică, îi dezgoli, le mângâie sfârcurile, ciupind uşor, până când o auzi suspinând, după care, mulţumit de reacţia ei, îi oferi tot ce nu ştiuse că dorea. Ea îi şopti numele când el îi supse vârful crenelat al unui sân, înfiorând-o din cap până în picioare. Îşi afundă degetele în părul lui auriu şi îl ţinu captiv lipit de locul prin a cărui atingere el îi răvăşea devastator carnea şi simţurile.

Simon gemu când îi simţi mâinile în păr, iar

sunetul o umplu de plăcere.

Ştia că nu ar trebui să-l lase.

Ştia că risca totul.

Nu îi păsa.

Atât timp cât nu se oprea.

O strânse lângă el, îi dezmierdă sânii cu buzele şi cu limba şi o tachină cu muşcături fine, în timp ce mâinile îi colindară pe tot trupul, trăgând-o aproape, din ce în ce mai aproape, până când ea avu impresia că deveniseră unul.

— Simon… îi şopti ea numele din nou, iar el îşi înălţă capul şi o săgetă cu privirea de foc.

— Dumnezeule, Juliana! îşi întinse mâna să o mângâie pe obraz, iar ea se întoarse cu un zvâcnet şi depuse un sărut cald şi lent pe buricul degetului mare, după care desenă un cerc cu limba şi îl muşcă încet.

El gemu şi o trase să o sărute, de data asta mai degrabă revendicativ decât delicat. Când el puse capăt sărutului, gâfâiau amândoi; mâinile ei îşi croiră drum pe sub haină până pe pieptul amplu şi ferm.

— Vreau… începu ea, dar se întrerupse brusc pentru că el îşi reîndreptase atenţia către sâni, îi luă un sfârc între buze şi îi roti vârful întărit între limbă şi dinţi până o făcu să-şi piardă minţile.

După ce îi dădu drumul, îi adresă un zâmbet rapace, iar ea nu se putu abţine să nu se întindă înspre el, să-şi lase degetele să-i mângâie buzele – ca şi cum ar fi putut astfel să-şi întipărească zâmbetul lui pe piele. El îi prinse buricele

degetului mare în gură şi îl supse până când o făcu iar să geamă.

— Ce doreşti, dragoste?

Cuvântul de alint îi înlănţui, iar ea simţea că înnebuneşte de dorinţă… îl dorea cu ardoare. Îl dorea, însă nu doar aici, în locul acesta întunecat şi retras… îl dorea pentru mai mult de două săptămâni…

„Vreau să mă doreşti.”

„Să mă alegi.”

— Să vii mai aproape. Îşi desfăcu picioarele, ştiind că se comporta ca o destrăbălată. Ştiind că, dacă erau prinşi, viaţa ei avea să fie distrusă, iar el avea s-o părăsească pentru viitoarea lui mireasă. Dar nu îi păsa. Voia să îl simtă lângă ea. Nu îi păsa dacă erau atâtea straturi de materiale textile între ei. Nu îi păsa dacă nu aveau să fie niciodată atât de apropiaţi pe cât îşi dorea ea.

El închise ochii o secundă, de parcă ar fi încercat să se împotrivească, iar pentru o clipă ea crezu că avea s-o refuze. Dar, când îi redeschise, Juliana văzu dorinţă în adâncurile acelea de chihlimbar, după care el gemu de plăcere şi îi oferi ce îşi dorea, lipindu-se tot mai tare.

— Eşti sirena mea, spuse el, trecând cu palmele peste coapsele şi gambele ei, simţindu-i formele, chiar dacă rochia de mătase îi oprea de la ceea ce îşi doreau amândoi. Eşti Circe a mea… vrăjitoarea mea… Nu îţi pot rezista, oricât aş încerca. Eşti un pericol care ameninţă să mă arunce dincolo de limite.

Mâinile lui îi ajunseră la glezne, iar ea se înfioră toată sub plăcerea aceea intensă dată instantaneu de atingerea lui. Pupilele i se dilatară.

— Simon, eu nu…

— Şşşt, zise el în timp ce el îi mângâia partea interioară a picioarelor, făcând-o să se simtă de parcă îi luaseră ciorapii foc. Îţi explic imediat ce vreau să spun.

Ajunse cu degetele la marginea dantelată a jartierei, şi gemură într-un glas când trupurile li se atinseră piele pe piele. Ea îşi strânse brusc picioarele, prinzându-i mâna între coapsele fierbinţi.

Ea nu putea…

El nu ar trebui…

Simon se întinse şi îşi lipi fruntea de fruntea ei.

— Juliana, lasă-mă să te ating.

Cum să poată să reziste unei asemenea tentaţii?

Se relaxă şi-şi desfăcu picioarele, convinsă că se comporta ca o depravată.

Dar nu-i păsa.

El zâmbi, iar mâinile îi alunecară din ce în ce mai sus.

— Nu porţi lenjerie.

Juliana scutură din cap şi de abia putu îngăima câteva cuvinte.

— Nu-mi place. Noi în Italia nu purtăm.

El îi cuprinse gura într-un sărut viclean.

— Ţi-am mai spus vreodată cât de mult îi ador

pe italieni?

Sentimentul, atât de diferit de ce le aduseseră disputele aprinse dintre ei doi, o făcu să râdă. Degetele lui ajunseră la miezul ei, atinseră uşor puful moale, despărţiră, căutară şi trimiseră un val cotropitor de senzaţii prin tot trupul ei. Iar râsul i se preschimbă într-un geamăt.

Gura lui îi urcă la ureche şi îi şopti cuvinte imorale în timp ce degetele continuară să caute. *Găsiră.* Ea nu mai ştia ce voia. Doar să…

— Simon… şopti ea.

El îşi strecură un deget adânc în ea, iar ea închise ochii şi se lăsă pe spate, făcând clapele pianului să cânte.

— Da, şopti ea, jenată şi îndrăzneaţă deopotrivă.

— Da, repetă el şi-i mai strecură un deget, în timp ce cu degetul mare descria pervers şi minunat cercuri în jurul pliurilor acelora ascunse.

Juliana îşi muşcă buza.

— Opreşte-te… nu te opri!

Zâmbetul lui Leighton era larg şi pervers.

— Ce variantă alegi?

Se avântă mai adânc, iar ea îl înhăţă de braţ.

— Nu. Nu te opri, şopti ea.

El clătină din cap, sorbind-o din priviri.

— Nici să vreau n-aş putea.

Privindu-se fix, se lăsă condus de mişcarea şoldurilor ei, acompaniaţi de sunetele uşor discordante ale pianului de sub ea. Totul în jurul ei păli, cu excepţia atingerii lui, a muşchilor mâinii

lui, puternici şi încordaţi, a felului glorios în care o atingea, purtând-o din ce în ce mai rapid către ceva ce ea nu înţelegea şi în care nu avea încredere deplină.

Se ridică şi îl văzu acolo, iar el îi cuprinse chipul cu o palmă ca să o sărute.

— Sunt aici, îi şopti el.

Chiar era?

Se încordă toată, scutură din cap, gonind cu toată fiinţa spre plăcere.

— Nu. Simon…

— Lasă-mă, Juliana. Cererea lui îi sfărâmă orice umbră de împotrivire. Suspină din nou, iar el îi asaltă iarăşi buzele, alimentându-i dorinţa aceea de nesuportat de mai mult, de *el,* acolo unde şi-l dorea aşa cum nu crezuse vreodată că se poate dori, singura ancoră în furtuna aceasta de senzaţii fiind ochii lui de chihlimbar.

După ce îi stoarse şi ultimul strop de plăcere, o sărută cu blândeţe pe obraz şi îi aranjă fustele, apoi o trase spre el în vreme ce ea încerca să se adune. O ţinu aşa, fără să-i spună nimic şi fără să se mişte câteva minute. Cinci. Poate mai mult.

Până când ea îşi aduse aminte unde erau.

Şi de ce.

Îl împinse la o parte, departe de ea.

— Trebuie să mă întorc.

Se ridică şi se întrebă în gând câte mai putea îndura în seara asta interminabilă.

Şi de-abia acum avea să înceapă greul.

— Juliana, zise el pe un ton rugător, dintr-un

motiv care ei îi scăpa. Aşteptă cu nerăbdare ca el să spună ceva care să o liniştească. Ceva care să îndrepte lucrurile.

Văzând că el n-are de gând să mai adauge ceva, vorbi ea:

— Urmează să te însori.

Leighton îşi ridică mâinile. Rămase aşa. Le coborî resemnat.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să… Ar fi trebuit să…

Tresări la auzul cuvintelor lui – nu se putu abţine.

— Nu, şopti ea. Nu te scuza!

Se duse spre uşă, iar el nu mai spuse nimic până în momentul în care ea puse mâna pe clanţă.

— Juliana. Nu pot… Se opri brusc. Reformulă. O să mă însor cu Lady Penelope. Nu am de ales.

Îşi reluase tonul acela glacial şi autoritar.

Juliana îşi sprijini capul de uşa rece de mahon, atât de lipită de ea, că simţi mirosul tare al esenţei lemnului.

Tot el fu cel care vorbi:

— Sunt lucruri pe care tu nu le înţelegi. *Trebuie* să mă însor.

Juliana îşi lipi palma de uşă ca să reziste tentaţiei îngrozitoare de a i se arunca la picioare şi a-l implora să o aibă. *Nu.* Avea o brumă de orgoliu. Exista o singură cale prin care putea supravieţui. Trebuia să-şi păstreze demnitatea intactă.

— Bineînţeles că trebuie, şopti ea.

— Nu înţelegi.

— Ai dreptate. Nu înţeleg. Dar nu contează. Îţi mulţumesc pentru lecţie.

— Ce lecţie?

Asta era şansa ca ea să aibă ultimul cuvânt.

Măcar aşa să simtă că a câştigat.

— Că pasiunea nu este totul, nu? Era mândră de ea că reuşise să vorbească degajat, că putuse să-i arunce vorbele ca şi cum nici n-ar fi contat. Ca şi cum nu i-ar fi întors tot universul cu fundul în sus.

Din nou.

Dar nu avu atâta stăpânire de sine cât să îl privească. Asta ar fi fost riscant.

Aşa că deschise uşa şi se strecură pe hol, fără a se simţi însă deloc victorioasă.

Se simţea ca după o mare pierdere.

Şi asta pentru că îşi încălcase cea mai importantă regulă.

Îşi dorise mai mult decât putea avea.

Îl dorise pe el, ba, mai mult, îşi dorise ca el să o dorească.

În numele a ceva mult mai de preţ ca tradiţia, mai îndrăzneţ decât reputaţia, mai important decât un titlu prostesc.

Juliana rămase în uşa sălii de bal, uitându-se la rochiile de mătase care făceau piruete, studiind mersul, dansul şi stilul de a vorbi atât de plin de importanţă al bărbaţilor, siluetele lungi şi graţioase ale femeilor, care ştiau fără nicio îndoială că locul lor era *acolo.*

Aici nimic nu putea depăşi ca importanţă sfânta treime formată din tradiţie, reputaţie şi titlu.

Iar pentru cineva ca ea – care nu-şi putea revendica niciuna din cele trei –, cineva ca el – care beneficia automat de toate trei – era pur şi simplu la o distanţă mult prea mare.

Greşise şi că îndrăznise să vrea să ajungă la el.

Nu îl putea avea.

Luă o gură mare de aer, pentru a se aduna.

Nu îl putea avea.

— Oh, bine că te-am găsit. Trebuie să vorbim, îi şopti Mariana, care răsărise brusc lângă ea. Se pare că situaţia noastră nu reprezintă singurul subiect de bârfă pe ordinea de zi.

Juliana se uită chiorâş la ea.

— Situaţia *noastră*?

Mariana îi aruncă o privire iritată.

— Hai, te rog, Juliana! Trebuie să renunţi la ideea că eşti sursa tuturor problemelor din familia noastră. Suntem o familie. E şi povara noastră. Juliana nu avu timp să-i mulţumească, pentru că Mariana se şi grăbi să continue: Se pare că o să mai aibă loc un eveniment major în seara asta. Unul care n-o să-ţi placă. Leighton o să se…

— Ştiu, i-o reteză ea.

Nu mai putea îndura să audă din nou acele cuvinte. Nici măcar din partea prietenei ei.

— De unde ştii?

— Mi-a spus el.

Mariana se încruntă brusc.

— Când?

Ridică din umăr, sperând ca asta să fie o explicaţie suficientă. Nu era.

— Juliana Fiori! Când ţi-a spus?

Ar fi trebuit să-i spună că ştia de la Ralston. Sau că auzise la budoar. De obicei nu avea asemenea reacţii.

De obicei nu avea inima zdrobită.

Nu avea inima zdrobită, nu?

Dar aşa se simţea.

— Mai devreme.

— Când mai devreme?

— Mai devreme în seara asta.

Mariana ţipă. Ţipă de-adevăratelea.

Juliana tresări. *Ar fi trebuit să-i spună că seara trecută.*

Juliana se întoarse spre ea.

— Te rog nu mai insista.

— De ce ai fost cu Leighton mai devreme în seara asta?

„Fără un motiv anume, doar că am fost foarte aproape să distrug pianul din sala de muzică a casei viitoarei lui soţii.”

Ridică iar din umeri.

— Juliana, să ştii că e unul dintre cele mai enervante gesturi ale tale.

— Serios? Dar am aşa multe…

— Te simţi bine?

— Te referi la umăr? Da. Bine.

Mariana o privi cu ochii mijiţi.

— Dinadins te arăţi aşa îndărătnică.

— E posibil.

Mariana se uită la ea. Se uită cu mare atenţie la ea. Iar Juliana se nelinişti pe dată. Privirea tinerei ducese se înmuie aproape instantaneu.

— Oh, Juliana, şopti ea. Nu te simţi deloc bine, aşa e?

Cuvintele acestea blânde şi bune îi veniră de hac Julianei.

Acum nu mai putea să respire, să înghită, iar toată energia şi-o consuma pentru a rezista tentaţiei de a se arunca în braţele ei şi-a izbucni în plâns.

Dar aşa ceva nu putea face.

— Trebuie să plec.

— Vin cu tine.

— Nu! exclamă ea panicată. Respiră scurt şi încercă să-şi controleze tonul. Nu. Eu… Tu trebuie să rămâi.

Marianei nu-i plăcea să i se spună ce să facă. Juliana o văzu că ezită. Te rog, Mari.

— Bine. Dar pleci cu trăsura noastră.

Juliana se gândi o clipă.

— Eu… da. Aşa facem. Plec cu trăsura voastră. Mari… Vocea i se sparse. Se un pentru asta. Trebuie să plec. Acum. Înainte.

Înainte să se trezească nevoită să asiste la anunţarea logodnei, făcută în acest cadru îngrozitor şi pervers.

Mariana încuviinţă o dată din cap.

— Sigur. Ne vedem afară. Este evident că nu

te simţi bine. Sunt sigură că te doare capul.

Juliana ar fi râs dacă i s-ar fi părut vreun pic amuzant.

Mariana o luă prin mulţimea adunată pe marginea sălii de bal, cu Juliana pe urmele ei. De abia apucară să facă zece paşi, când orchestra se opri, iar în dreptul podiumului unde stătuseră se stârni agitaţia. Conversaţia încetă, iar marchizul de Needham şi Dolby, un om trupeş căruia îi cam plăcea să bea, tună:

— Atenţie!

Juliana făcu greşeala să se uite spre podium. Îl văzu pe Simon, înalt şi îngrozitor de chipeş – ducele perfect. Soţul perfect.

„Perfect.”

Mariana se întoarse spre ea cu ochii mari, iar Juliana o strânse de mână.

— Hai mai repede!

— Nu putem… Scutură din cap. O să ne vadă lumea.

Se panică, iar sala de bal se înclină în toate părţile, şi i se făcu brusc greaţă. Nu puteau pleca, era adevărat. Dacă ar fi fugit, ar fi stârnit şi mai multe bârfe. Nu acum. Nu când această logodnă abătea întru câtva atenţia oamenilor de la scandalul lor. În momentul acela, îşi un mama mai mult decât oricând. Închise ochii, ştiind ce urma. Neştiind însă cum să meargă mai departe.

Se întoarse spre podium, iar Mariana o luă de mână şi o strânse, o stâncă într-un vârtej de groază.

Juliana ascultă în tăcere cum singurul bărbat pe care şi-l dorise vreodată se promitea unei alte femei.

Din fericire, se termină foarte repede, după care valeţii începură să umble cu şampania printre invitaţii care îşi ridicau paharele şi vocile în toasturi pentru fericitul cuplu. Nu remarcă nimeni că Mariana şi Juliana refuzară politicos băutura şi nici că, în momentul în care ducele de Leighton duse mâna viitoarei ducese la buze, cele două se îndreptau spre ieşire.

Dură o eternitate până reuşiră să se strecoare dincolo de ringul de dans; ajunse la ieşire, Juliana repetă greşeala de a se uita înapoi – ca să îi mai vadă o dată pe Simon şi pe mireasa lui.

El se uita la ea.

Iar ea nu rezistă să nu îl soarbă din priviri – cu părul lui blond, maxilarul puternic, buze pline şi cu privirea serioasă de chihlimbar care o făcuse să se simtă de parcă ar fi fost singura femeie din lume.

Bineînţeles că nu era singura femeie din lume.

Pentru că viitoarea lui mireasă stătea chiar lângă el.

Se întoarse şi porni grăbită spre foaier, de frică să nu i se facă mu dacă mai zăbovea în casa asta nenorocită. Din fericire, servitorii reşedinţei Dolby erau mereu pe fază, aşa că unul dintre ei îi şi deschisese uşa, iar ea dădu buzna afară cu lacrimi în ochi şi cu Mariana în urma ei.

Simţi aerul rece al nopţii de octombrie şi mulţumi Cerului. Era în siguranţă…

Sau, mai bine zis, ar fi fost…

Dacă n-ar fi uitat de recoltă.

Constată prea târziu că scara rămăsese acoperită de roadele recoltei şi deja era prea târziu ca să se mai oprească. Alunecase şi se lovise cu piciorul de un dovleac mare şi rotund, care reuşi să dărâme toată piramida.

O auzi pe Mariana strigând-o pe nume în timp ce se rostogolea împreună cu un val de tărtăcuţe, cepe şi dovlecei pe cele zece trepte – sau câte or fi fost –, aterizând în vârful mormanului. Deschise ochii să se asigure că supravieţuise impactului şi se văzu înconjurată de legume – multe se spărseseră şi împroşcaseră dalele de piatră.

Juliana se uită cum un nap, nu mai mare decât pumnul ei, se rostogoli pe lângă ea şi se opri sub o trăsură care aştepta – încă un soldat căzut în masacrul comis de ea.

— Of, Dumnezeule…

Se uită în sus şi o văzu pe Mariana în capul scărilor, cu ochii bulbucaţi spre ea şi cu o mână acoperindu-şi gura căscată. Lângă ea veniseră şi doi valeţi, care nu erau prea siguri de protocolul de urmat într-o asemenea situaţie.

Juliana nu se putu abţine.

Începu să râdă.

Nu pe înfundate. Tare, în hohote pe care nu le mai putea ţine în ea. Un râs care mai c-o lăsa fără suflare. Un râs care îi cuprindea toată

tristeţea şi frustrarea, şi furia, şi supărarea.

Îşi şterse o lacrimă de pe obraz, se uită iar spre Mariana, care se zdruncina şi ea de râs. Nici măcar valeţii nu se putuseră abţine.

Râsul lor îi transmise un nou val de emoţii.

Îşi făcu loc să se ridice, dărâmând astfel alte legume. Cei trei se strecurară în jos pe scări; unul dintre valeţi se aplecă să o ajute să se ridice, şi abia atunci observă ea proporţiile dezastrului.

Distrusese piesa de rezistenţă a lui Lady Needham.

Toate dovezile trebuiau distruse înainte ca vreun invitat să vrea să plece.

Iar minunata rochie trandafirie a Julianei era acoperită de seminţe şi bucăţi mari de miez de legume, distrusă cu totul.

Se ridică, îi mulţumi valetului şi se întoarse spre Mariana, care încă râdea – o reacţie pe cât de îngrozitoare, pe atât de amuzantă.

— Ai… Scutură din cap şi arătă spre Juliana. Peste tot.

Juliana îşi scoase un spic de grâu din păr.

— Presupun că aş fi prea norocoasă ca una dintre trăsurile astea de aici să fie a voastră…

Mariana se uită spre vehiculele care aşteptau.

— Ba chiar e. Cea de colo.

Juliana se îndreptă spre trăsura respectivă.

— Uite, în sfârşit, un lucru bun.

Mariana deschise poşeta şi scoase o recompensă, sub forma unor monede de aur,

pentru valet.

— Dacă ai putea uita cine anume a distrus decorul stăpânei dumitale… Îi vârî monedele în palmă, după care se duse la trăsură şi se urcă şi ea.

— Crezi că-şi vor ţine gura? întrebă Juliana în timp ce trăsura se urni din loc.

— Să sperăm că le e milă de tine.

Juliana oftă şi îşi sprijini capul pe tapiţeria neagră şi moale. Aşteptă câteva minute ca zdruncinăturile trăsurii să-i abată atenţia şi să se mai liniştească, apoi spuse:

— Ei bine, trebuie să recunoşti că am şi eu un merit.

Mariana chicoti.

— Care anume?

— Nu pot fi acuzată că m-am făcut nevăzută pe nesimţite.

Capitolul 13

Doar inculţii sunt nefericiţi.
O lady rafinată depăşeşte toate obstacolele cu graţie.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Recolta de anul acesta a fost inexplicabil de

săracă…

Ziarul de scandal, octombrie 1823

Seara aceasta cumplită nu se terminase.

Bennett, majordomul antic aflat în serviciul marchizei de Ralston de la facerea lumii, după părerea Julianei, era treaz când ajunse acasă – un eveniment rar având în vedere că era destul de erodat de vreme şi că existau o grămadă de servitori mai tineri capabili să-şi aştepte stăpânul.

Anii de experienţă îl opriră pe Bennett să facă vreun comentariu legat de starea Julianei, care uitase în graba ei să-şi ia pelerina de la bal – la un moment dat trebuia, probabil, să găsească o metodă prin care să şi-o recupereze – şi acoperită de resturi de dovleac, printre altele.

De altfel, bătrânul făcu o plecăciune în faţa ei când intră în casă – plecăciune din pricina căreia l-ar fi luat peste picior dacă n-ar fi fost atât de epuizată şi de disperată să se îmbăieze şi să se bage în pat.

— Bennett, te rog trimite vorbă să mi se pregătească baia. După cum se poate vedea, aş cam avea nevoie, zise ea în drum spre scara centrală din marmură a casei.

— Domnişoară Fiori, vă rog să mă scuzaţi, spuse el pe un ton şovăitor şi aşteptă ca ea să se întoarcă spre el. Aveţi un musafir.

Preţ de o clipă, Juliana se înflăcără peste măsură, gândindu-se imediat la Simon. Dar, nu…

nu avea cum să fi ajuns la reşedinţa Ralston înaintea ei – doar dacă părăsise *scena* logodnei chiar după anunţarea acesteia. Oricât de frumos ar fi fost să fie adevărat, Juliana ştia că nici nu se punea problema. Simon n-ar putea face niciodată ceva atât de scandalos.

Refuză să-şi mai aducă aminte că pe parcursul acelei seri se lăsaseră antrenaţi într-un preludiu şocant de scandalos.

— Un musafir? La mine?

Majordomul se înnegri la faţă, trădându-şi o emoţie care Julianei nu-i plăcu.

— Da, milady. Mama dumneavoastră.

Juliana fu cuprinsă de o groază apăsătoare şi rece. Scutură din cap.

— Nu. Sunt prea obosită ca să îi pot face faţă în seara asta. Poate să îl aştepte pe Gabriel.

— Spune că a venit pentru dumneavoastră.

— Ei bine, nu primesc pe nimeni. Va trebui să revină.

— Sunt impresionată. Ai devenit o tânără plină de voinţă şi de caracter.

Juliana îngheţă auzind cuvintele rostite calm într-o italiană perfectă. Se uită în ochii plini de regret ai lui Bennett şi îi făcu semn să plece cu un zâmbet pe care şi-l dorea plin de încredere, apoi se întoarse spre mama ei. Cu care nu mai vorbise de zece ani.

Mama o studie din cap până în picioare, stăruind asupra coafurii distruse, asupra rochiei murdărite şi asupra resturilor de natură

necunoscută lipite de ea, în timp ce Juliana îşi aminti ce însemna să fii fiica Louisei Hathbourne – te alegeai fie cu un dezinteres categoric, fie cu un dispreţ total. Nu fusese niciodată prea bună pentru mama ei. Încercase de atât de multe ori să îi demonstreze că îi merita dragostea… că merita să fie mândră de ea… Nu primise nimic în schimb.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap că am moştenit ceva de la tine.

— Nici nu visez la aşa ceva, Juli.

Diminutivul – favoritul tatălui ei – îi transmise un curent de amărăciune şi furie.

— Nu-mi spune aşa!

Mama se depărtă de prag, merse înspre holul de la intrare şi întinse o mână spre ea.

— Vrei să stai cu mine? Aş vrea să discutăm. Te aştept de ceva timp.

— Şi cum e să aştepţi pe cineva să se întoarcă? Bănuiesc că este o senzaţie nouă pentru tine.

Louisa schiţă un surâs discret.

— Pe asta am meritat-o.

— Meriţi mult mai multe, crede-mă!

Probabil era mai bine dacă îi ignora rugămintea. Îi trecu prin minte că ar putea să se ducă în dormitor şi să o lase pe femeia asta să fiarbă în suc propriu până se plictisea şi pleca.

Dar undeva, adânc în fiinţa ei, Juliana rămăsese fetiţa de nouă ani. Cea care se grăbea să-i facă întotdeauna pe plac mamei ei, sperând că astăzi va fi ziua în care va merita toată atenţia

acesteia.

Se un în timp ce o urmă în salon. Se un în timp ce luă loc pe scaun în faţa ei. Se un pentru că femeia asta care o privase de atât de multe îi răpea acum şi mai mult.

Îi răpea timpul pe care ea nu voia să i-l dea.

— Îmi pare rău de Sergio. N-am ştiut că a murit.

Julianei îi veni să urle când auzi numele tatălui ei din gura acestei vipere. Se abţinu şi îi vorbi calm:

— Cum să-ţi pară rău? Niciodată n-ai privit în urmă.

Louisa îşi plecă uşor capul, atinsă de vorbele dure.

— Ai dreptate, ştiu.

„Doar scuze” se gândi Juliana, cuvântul ţipându-i în minte. „Nu regreţi?”

Tăcură câteva momente lungi, până când Juliana dădu să plece. Dacă Louisa îşi închipuise că Juliana avea să fie cea care să susţină conversaţia, se înşelase. Vru să se ridice, când mama ei vorbi din nou:

— Sunt fericită că i-ai găsit pe Gabriel şi pe Nick.

— Şi eu.

— Aşa, vezi, ceva bun tot a ieşit din faptul că-ţi sunt mamă, spuse ea, foarte mândră de sine.

Sigur că se mândrea. Louisa nu se dăduse niciodată în lături să-şi laude părţile bune.

Poate pentru că nici nu avea prea multe.

— Ăsta e momentul în care eu ar trebui să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt că m-ai părăsit? Că i-ai părăsit pe ei?

Bine măcar că se abţinu să-i răspundă.

— Dar ce-ai vrea să-ţi spun, Juli?

Vocea îi deveni de oţel.

— În primul rând, aş dori să nu-mi mai spui aşa.

— De ce? Am contribuit şi eu la numele ăsta. Amândoi îţi spuneam aşa.

— Dar numai unul dintre voi merita.

Louisa îşi luă o mină plictisită.

— Prostii! Ţi-am dat viaţă. Asta îmi asigură tot dreptul să-ţi spun cum vreau. Dar, fie, *Juliana,* răspunde-mi la întrebare. Ce ai vrea să fac? întrebă ea în engleză.

„Vreau să îmi explici. Vreau să-mi spui de ce m-ai părăsit. De ce ne-ai părăsit. De ce te-ai întors.”

Juliana pufni şi răspunse tot în engleză:

— Până şi faptul că m-ai întrebat aşa ceva mi se pare ridicol.

— Vrei să-mi cer scuze?

— Ar fi un început nemaipomenit.

Privirea glacială şi albastră a Louisei, atât de asemănătoare cu a Julianei, o scrută până în adâncul sufletului.

— O să stăm mult şi bine aici dacă asta vrei de la mine.

Juliana ridică dintr-un umăr.

— Excelent. Atunci am terminat, zise ea şi se

ridică.

— Şi tatăl tău făcea aşa. Ridicatul ăsta din umăr. Mă mir că Anglia nu te-a dezbărat de acest obicei. Nu se numără printre cele mai elegante maniere.

— Anglia nu are nicio putere asupra mea.

Dintr-odată cuvintele acestea nu mai păreau chiar adevărate.

— Nu? Vorbeşti limba foarte bine pentru cineva căruia nu-i pasă de cultura acestei ţări. O să fiu sinceră cu tine: m-am mirat când Gabriel mi-a spus că eşti aici. Nu pot să-mi imaginez că îţi este uşor să trăieşti în acest loc.

Juliana tăcu, nevrând să-i dea satisfacţia de-a avea dreptate. Mama ei insistă:

— Cred că îţi este la fel cum mi-a fost şi mie. Dificil. Vezi, fata mea, nu suntem chiar atât de diferite.

„Nu suntem chiar atât de diferite.” Cuvintele care o îngrozeau. Cuvintele de care se rugase să nu fie adevărate.

— Nu suntem deloc la fel.

— N-ai decât să-ţi repeţi asta la nesfârşit. Adevărul nu se va schimba. Louisa se lăsă pe spătarul scaunului. Uită-te la tine. Tocmai te-ai întors de la vreun bal, probabil, dar hainele îţi sunt pline de ceva care sugerează că n-ai petrecut o seară taman respectabilă. Ce-ai făcut?

Juliana se uită la rochia ei. Rezistă cu greu tentaţiei de a înhăţa vreun rest de legume de pe rochie ca să-l bage în gură.

— Nu-i treaba ta.

— Nu contează. Ideea e că eşti incapabilă să reziştiaventurii. Nu ai capacitatea de a te ţine în frâu în faţa unei tentaţii care te atrage, indiferent de oră sau de loc. Ai avut acelaşi gust pentru aventură ca mine, încă de când ai venit pe lume. N-ai decât să protestezi cât vrei, dar sunt *mama ta.* Sunt în tine. Cu cât încetezi mai repede să te împotriveşti, cu atât vei fi mai repede fericită.

„Nu.”

Nu era adevărat. Se scurseseră zece ani de când Louisa o văzuse ultima dată pe Juliana… Zece ani în care Juliana avusese şansa să crească şi să se schimbe – şi să *reziste* trăsăturilor moştenite de la mama ei.

Nu căuta aventură sau scandal, sau să se distrugă.

„Sau da?”

Prin minte i se perindară tot felul de fragmente de amintiri: alergând printr-o grădină întunecată; ascunzându-se într-o trăsură necunoscută; călărind nebuneşte prin Hyde Park îmbrăcată în haine bărbăteşti; căţărându-se pe un buştean ca să recupereze o bonetă obişnuită; dărâmând o piramidă de legume; aşteptându-l pe Simon în faţa clubului lui; sărutându-l pe Simon în grajd; sărutându-l pe Simon în sala de muzică din casa logodnicei lui.

„Sărutându-l pe Simon.”

în fond, toată săptămâna trecută făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să provoace un scandal –

iar, înainte de asta, de când venise în Londra, chiar dacă nu căutase aventuri cu lumânarea, cu siguranţă se avântase prea tare de câte ori întrezărise ocazia.

„Doamne, Dumnezeule.”

Se uită la mama ei, la ochii săi albaştri care semănau atât de bine cu ai ei, care îi transmiteau cu atâta putere experienţa de viaţă, încât Julianei i se făcu frică şi se îngrozi.

Avea dreptate.

— Ce vrei de la noi?

Vocea îi tremură. Îşi dori să nu fi vorbit aşa tremurat.

Louisa nu îi răspunse imediat, ci mai întâi o studie bine pe Juliana. După câteva minute, Juliana nu mai putu îndura.

— Am pierdut mult prea mult timp din viaţa mea aşteptându-te. Se ridică. Mă duc la culcare.

— Îmi vreau viaţa înapoi.

Cuvinte fără nicio urmă de tristeţe sau de regret. Nici n-avea să simtă aşa ceva vreodată. Mai mult de atât nu se putea apropia în veci de aceste emoţii. Regret nu puteau simţi decât cei care aveau sentimente.

Juliana se ridică încă o dată pe marginea scaunului şi se uită bine de tot la femeia care îi dăduse viaţă. Frumuseţea – darul cu care îşi blagoslovise toţi cei trei copii – purta amprenta vârstei. Părul ei de culoarea nisipului era împestriţat cu şuviţe argintii, ochii albaştri păreau încercănaţi de povara anilor. Mai păstra câteva

trăsături frumoase pe chip şi gât, o pată pe tâmplă. Un semn din naştere chiar deasupra unei sprâncene bogate, pe care Juliana şi-l amintea mai palid, mai desăvârşit.

Timpul fusese blând cu Louise Hathbourne şi o îmbătrânise frumos, având în vedere că era totuşi o femeie care pierduse totul.

Dar ea nu dădea de înţeles că s-ar simţi ca şi cum ar fi pierdut chiar totul.

— Sigur ştii… zise Juliana. Nu ai cum să ştergi cu buretele trecutul.

Mama ei se enervă.

— Sigur că ştiu. Nu m-am întors pentru titlu. Sau pentru casă. Sau pentru Gabriel şi Nicholas.

„Şi cu siguranţă nu pentru mine”, se gândi Juliana.

— Dar vine un moment când devine dificil să continui să trăiesc la fel ca până acum.

Juliana începea să înţeleagă.

— Şi crezi că Gabriel te va ajuta să duci o altfel de viaţă.

— A fost crescut să devină marchiz. A fost crescut să-şi protejeze familia cu orice preţ. De ce crezi că i-am spus tatălui tău să te trimită aici dacă i se întâmplă ceva?

Juliana scutură din cap.

— L-ai părăsit.

— Da.

Încă o dată, Juliana rămase uluită de lipsa oricărei urme de regret din tonul ei.

— Nu te va ajuta niciodată…

— Mai vedem. Avea ceva în privire – o înţelegere profundă, născută din experienţa anilor de egoism şi manipulare.

Iar în acel moment totul deveni limpede pentru Juliana.

Era vorba despre societatea londoneză, unde reputaţia era mai presus de orice – până şi pentru marchiza de Ralston. Mai ales pentru noul marchiz de Ralston, care avea de protejat o soţie, o soră şi un copil încă nenăscut.

Juliana o privi ameninţător.

— Ai ştiut. Ai ştiut că o să provoci un scandal. Ai ştiut că ar face orice ca să-i diminueze proporţiile. Nu de dragul tău, ci al nostru. Crezi că o să-ţi aloce un venit. Ceva cât să-ţi poţi continua stilul de viaţă aşa cum te-ai obişnuit.

Unul dintre colţurile gurii mamei ei se ridică într-un surâs şi îşi scutură o scamă de pe rochie – un model care nu se mai purta de câţiva ani.

— Mi-ai dejucat repede strategia. După cum am spus, noi două nu suntem chiar atât de diferite.

— Nu aş fi chiar aşa sigur de asta, mamă, zise Ralston din pragul uşii, iar Juliana se întoarse spre el şi spre Callie, care se grăbea să ajungă lângă ea. Ce parte din „să nu te mai apropii niciodată de reşedinţa Ralston” nu ai înţeles?

Louisa îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Au trecut aproape două decenii de când n-am mai fost în Anglia, dragule. Uneori am probleme cu sensul cuvintelor. Întinse o mână

spre Callie. Tu trebuie să fii marchiza. Îmi cer scuze, dar am fost izgonită atât de repede aseară, încât n-am apucat să facem cunoştinţă.

— Nu, nu aţi făcut, o îngână Ralston.

— Ştii de ce e aici? interveni Juliana, extrem de revoltată. Ştii că vrea bani de la tine?

— Da, răspunse calm Gabriel şi de abia după aceea îi observă rochia. Ce naiba ai păţit?

— Nu cred că-i momentul să discutăm despre asta acum, Gabriel, interveni Callie.

— Nu ai de gând să îi dai, nu? întrebă Juliana isteric, fără să-i mai pese de nimic altceva.

— Nu m-am decis încă.

— Gabriel! ţipă ea, dar se abţinu să mai bată şi din picior.

O ignoră.

— Aş vrea să pleci, mamă. Dacă mai ai nevoie de noi, dă-ne de ştire. Nick are un personal excelent. Ştiu ei să ne găsească.

— Locuieşte la *Nick?* întrebă Juliana. O să se enerveze cumplit când o să afle,

— Prostii! Nick m-a plăcut cel mai mult, afirmă Louisa pe un ton relaxat, după care se ridică şi se duse spre uşă. Mă întreb dacă nu cumva Bennett mi-a dat foc la haină. Omul ăsta m-a urât întotdeauna.

— Eu l-am bănuit mereu că are gusturi ireproşabile, nu-şi ţinu Juliana gura.

— Vai, vai, Juliana, nu te-a învăţat nimeni să te porţi civilizat.

— N-am avut nicio influenţă feminină în

copilărie.

— Mmm… Louisa o studie din nou cu mare atenţie. Ia zi-mi, crezi că, dacă rămâneam în Italia, mai erai tu acoperită de seminţe şi grâu în seara asta?

Se întoarse şi ieşi din cameră, iar Juliana o urmări cu privirea, regretând că nu avusese ea ultima replică acidă.

Callie se întoarse spre ei şi spuse:

— E incredibil cât de *normali* sunteţi voi în comparaţie cu aşa o mamă.

— Eu nu sunt chiar atât de normal, împărăteasa mea. Şi cred că nici Juliana.

Callie o privi cu un surâs strâmb.

— Marele mister al serii a fost dezlegat… Tu ai dărâmat piesa centrală a lui Lady Dolby?

Ralston se întoarse spre Juliana şi ridică dintr-o sprânceană.

— Dumnezeule mare! Şi ai fugit de acolo ca un copil obraznic?

Juliana îşi muşcă buza.

— Poate.

El se încruntă.

— Ce era să fac? Le-aş fi stricat tuturor seara.

Ralston oftă, apoi se duse la bufet şi îşi turnă un scotch.

— Măcar o dată, Juliana, aş vrea să încerci să te abţii să provoci un scandal. Nu de fiecare dată. Măcar o dată.

— Gabriel, îi atrase Callie atenţia. Ai grijă ce spui!

— Păi, aşa e. Ce-am vorbit noi înainte să plecăm la bal? Să ne purtăm cât mai frumos ca să mai domolim tornada stârnită de mama noastră.

Juliana tresări frustrată.

— Dar nu am vrut, Gabriel…

— Păi, sigur că n-ai vrut. N-ai vrut să cazi în Serpentine, n-ai vrut să fii acostată în propria noastră grădină şi bănuiesc că nici să fii aproape compromisă de Leighton n-ai vrut.

— Gabriel!

Callie fu mai virulentă de data asta. Obrajii Julianei se colorară într-un roşu intens.

— Nu, n-am vrut. Dar văd că nu mă crezi.

— Trebuie să recunoşti că îmi vine cam greu, surioară.

Ştia că era furios. Ştia că se simţea prins la mijloc între apariţia mamei lor, cu pretenţiile ei, şi ameninţarea pe care o reprezenta ea la adresa reputaţiei familiei, la fel de solidă ca ornamentele din zahăr. Ştia că n-ar trebui să-i pună la suflet criticile. Ştia că se lua de ea pentru că îşi permitea.

Dar se săturase ca toată lumea să-i scoată ochii pentru orice.

Mai ales dacă aveau dreptate.

— N-am avut chiar cea mai minunată seară. În afară de faptul că am căzut pe scări şi am purtat prima discuţie în zece ani cu mama, m-am certat cu tine, mi-am distrus rochia, am fugit de la bal, am văzut…

„L-am văzut pe Simon jurând credinţă unei

alte femei.”

— Ce-ai văzut? insistă el.

Dintr-odată se simţea foarte obosită. Sătulă de ziua asta, sătulă de ultima săptămână, sătulă de ultimele şapte luni. Sătulă de Londra.

Scutură din cap.

— Nimic.

El o privi tăcut câteva momente, iar ea îşi mută special privirea în altă parte; în cele din urmă Ralston oftă.

— Da, şi eu am avut parte de o zi dezastruoasă.

Ieşi din cameră.

Callie se uită după el, după care oftă şi ea.

— Nu a vorbit serios, ştii. E doar… e stresat din cauza ei.

Juliana se uită în ochii blânzi ai cumnatei sale. Callie reuşise întotdeauna să îl contrabalanseze pe furtunosul Gabriel cu calmul ei.

— Ştiu. Dar nu a greşit în totalitate. Tăcură amândouă câteva minute, până când Juliana chiar îşi pierdu răbdarea. Leighton se însoară.

Callie dădu aprobator din cap.

— Lady Penelope şi-a ales un soţ pe cinste.

— Nu îl iubeşte.

Callie îşi înclină capul într-o parte, curioasă.

— Nu, nu cred că îl iubeşte.

Liniştea apăsătoare se aşternu din nou, până când Juliana nu o mai putu îndura. Îşi coborî privirea spre palmele strânse şi spuse încet:

— Când se căsătoresc? S-a spus?
— Parcă pe la sfârşitul lui noiembrie.
„Peste o lună.”
Juliana încuviinţă din cap şi strânse din buze.
Se terminase. Era pierdut.
Trase o gură mare de aer.
— Cred că am terminat-o cu Londra.
Callie făcu ochii mari.
— De tot?
— Cel puţin o perioadă.

*

Simon simţi nevoia să bea ceva.
Nu doar un pahar.
Îşi aruncă pălăria şi mănuşile către valetul care îl aşteptase, îi dădu liber toată seara, apoi deschise cu furie uşa bibliotecii, savurând felul în care uşa de stejar se izbi cu putere de peretele interior al camerei.
Aparent, fu singurul impresionat. Leopold îşi înălţă capul şi adulmecă cu precauţie o dată, apoi trase concluzia că nu avea niciun motiv să se agite mai mult de atât.
Simon se duse direct la bufet şi-şi turnă un pahar de scotch pe care îl dădu imediat peste cap.
Era logodit.
Îşi mai turnă un pahar.
Era logodit, iar în seara asta aproape distrusese reputaţia unei femei, alta decât viitoarea lui soţie.

Se uită lung la sticlă, după care o luă şi se duse la scaunul lui. Aruncă o privire fioroasă câinelui, pe care îl onoră şi cu un „valea” la fel de amenințător.

Săracul animal căscă şi se întinse înainte să se dea jos de pe scaun, de parcă fusese ideea lui să se mute de acolo.

Asta se alesese de el – era un duce căruia nici măcar câinele nu îi mai dădea ascultare.

Se aşeză pe scaun, nebăgând în seamă câinele care se întindea în faţa focului din şemineu.

Expiră îndelung, de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea toată seara – din momentul în care marchizul de Needham şi Dolby anunţase cu surle şi trâmbiţe logodna fiicei sale, iar el îi luase mâna lui Lady Penelope, o dusese la buze şi îşi făcuse datoria.

Atunci simţise povara. Acum nu mai era responsabil doar pentru mama, sora sau ducatul lui. Acum era responsabil şi faţă de Lady Penelope. Dar nici în condiţiile astea mintea nu îi stătea la căsătoria lui iminentă sau la inevitabila distrugere a reputaţiei surorii lui.

Mintea îi era la Juliana.

Ştiuse foarte clar că plecase; o văzuse cu coada ochiului cum se strecura împreună cu ducesa de Rivington prin mulţime, şerpuind printre grupurile de invitaţi până ajunseseră la ieşire. Mai că o luaseră la fugă.

Nu o putea învinovăţi.

Şi el ar fi vrut să poată fugi de la acel bal. În situaţia aceea, ar fi plecat cât de repede ar fi putut fără a atrage atenţia.

După care se întorsese şi se uitase la el... Privise prin el.

Iar în privirea ei văzuse ceva care îl îngrozise, îl dojenise şi îl tentase.

Ceva care îi furase inima şi îl făcea să îşi dorească să o ia la goană după ea.

Mai luă o gură şi închise ochii, doar-doar o uita de acea seară. În schimb, o revăzu pe Juliana cu puterea minţii. Îi văzu părul, ochii, pielea, felul în care se unduise pe lângă el mai ceva ca o vrăjitoare.

Nu avusese intenţia de a înrăutăţi lucrurile. Nu îşi pusese în gând să o atingă. Nu îşi propusese să o atragă mai aproape şi să distrugă tot ce avea. El nu era aşa, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era un ticălos. Da, mai avea din când în când câte o amantă, îi mai plăcea să flirteze, dar nu distrusese niciodată reputaţia nimănui. Nici măcar pe departe.

Întotdeauna se mândrise cu faptul că era un gentleman.

Asta înainte de a întâlni o femeie care îl făcea să vrea să dea uitării manierele elegante şi să o tăvălească bine de tot.

Înainte de a-şi anunţa logodna.

Ce fel de om devenise?

Juliana avusese dreptate să-i refuze cererea, cu o seară în urmă. Şi Ralston avusese dreptate.

Oh, Doamne, dar o dorea.

Într-un alt moment, dacă n-ar fi fost cine era, ar fi avut-o. Fără nicio ezitare. Ca iubită… Ca mai mult.

„Ca soţie.”

Înjură cu ciudă cu glas tare, atrăgând atenţia câinelui.

— Oh, scuză-mă, te-am deranjat?

Leopold suspină prelung şi se culcă la loc. Simon îşi mai turnă un pahar.

— N-ai nevoie de aşa ceva.

Râse, iar sunetul sparse tăcerea apăsătoare din cameră.

Mama lui îl urmărise acasă. Se părea că seara asta îngrozitoare nu se sfârşise.

— E două noaptea.

Ea nu îi luă în seamă remarca.

— Ai plecat devreme de la bal.

— Nu era devreme. De fapt, una peste alta, e târziu şi pentru tine să faci vizite, nu crezi?

— Am venit să-ţi spun că ai făcut ce trebuia.

„Ba nu, nu asta am făcut. Dar mă bucur că tu crezi aşa.”

— Şi nu puteai găsi o oră mai rezonabilă?

— Nu. Traversă încet camera şi se aşeză pe marginea scaunului din faţa lui. Se uită dezaprobator spre scaunul lui. Scaunul ăsta trebuie retapiţat.

— O să ţin cont de părerea ta.

Mai luă o gură, prefăcându-se că nu observă privirea critică a mamei lui. Se întrebă cât mai

avea de aşteptat ca ea să plece.

— Leighton, începu ea, dar el o întrerupse:

— Niciodată nu-mi spui pe nume.

Fruntea ei se încreţi foarte discret, iar el îşi savură capacitatea de a o face să-şi piardă şirul gândurilor.

— Poftim?

— Simon. Niciodată nu-mi spui aşa.

— De ce ţi-aş spune aşa?

— Pentru că aşa mă cheamă.

Scutură din cap, cum că nu era de acord.

— Ai un titlu. Ai responsabilităţi. Trebuie să capeţi respectul care ţi se cuvine.

— Nici când eram copil nu mi-ai zis Simon.

— Şi atunci aveai un titlu. Vicontele Hastings, rosti ea rar, ca şi cum ar fi vorbit cu un imbecil. Dar de ce insişti cu asta, Leighton?

Îi sesiză iritarea.

— N-am niciun motiv.

— Bine. Încuviinţă din cap o dată, apoi schimbă subiectul. Eu şi marchiza intenţionăm să începem de mâine pregătirile de nuntă. Pe de altă parte, tu trebuie să o însoţeşti cât mai des cu putinţă pe Lady Penelope în public pe parcursul lunii viitoare. Şi fără alte invitaţii la familia Ralston. Chiar nu înţeleg ce e cu tine, n-ai fost niciodată asociat cu o asemenea… linie îndoielnică, iar acum, când numele nostru trebuie să rămână imaculat, tu tot hoinăreşti aiurea cu acest Ralston şi cu… familia lui de doi bani.

O săgetă cu privirea.

— Ralston este însurat cu sora contelui de Allendale, ducesa de Rivington.

Mama lui făcu un gest a lehamite.

— Nu mai contează acum, de când s-a întors mama lui. Iar sora lui, zise ea, şi buza de sus i se curbă de parcă înghiţise ceva ce-i făcea greaţă, e o ruşine.

Leighton încremeni de furie sub potopul de cuvinte jignitoare şi dispreţuitoare. Juliana nu avea nimic dizgraţios. Era frumoasă şi deşteaptă şi, da, poate uneori prea îndrăzneaţă, dar era minunată. Acum îi venea s-o dea afară pe mama lui pentru că susţinea contrariul.

Strânse paharul până i se albiră degetele.

— Nu vreau să te aud vorbind aşa despre această lady.

Ducesa îl privi cu ochii mijiţi.

— Nu-mi trecea prin cap că ai o părere atât de elevată despre *domnişoara Fiori.* Evident că Leighton nu rată corecţia intenţionată a titlului Julianei. Când văzu că nu-i răspunde, adăugă pe un ton rece ca gheaţa: Să nu-mi spui că o vrei pe fata asta.

Nu zise nimic. Nu se uită la mama lui.

— Înţeleg că da. Încă o pauză lungă, apoi continuă: Este un nimeni, Leighton. N-are un nume, nu se trage dintr-o familie de soi, niciun avantaj de partea ei în afară de o legătură firavă cu Ralston, care nici el nu stă prea bine la capitolul respectabilitate de când scandaloasa lui mamă a revenit în oraş. Pe toţi sfinţii, nu ştim nici

măcar dacă chiar e cine zice că e! Deja s-au iscat zvonuri că este nelegitimă. Nici măcar legătura cu Allendale şi Rivington nu mai poate salva reputaţia acestei familii acum… Ducesa se aplecă spre el şi spuse pe un ton implacabil: Este cu mult sub tine, nici măcar de amantă nu se cade să o iei.

Simon simţi că explodează. Da, existase o vreme când chiar el îi sugerase Julianei că i-ar putea fi o amantă pe plac, dar asta se întâmplase demult, cu mult înainte ca el să înţeleagă…

Cât de deosebită era ea.

Ducesa continuă să vorbească, adăugând şi o pronunţată nuanţă de plictis:

— Caută pe altcineva care să-ţi încălzească patul, Leighton. Poţi găsi pe cineva mai… de preţ.

El sorbi toate aceste cuvinte pline de ură, le lăsă să îşi facă efectul asupra emoţiilor lui.

După care înţelese că nu putea să găsească niciodată pe cineva mai de preţ ca Juliana.

Nu avea să fie a lui niciodată. Dar, pe toţi Dumnezeii, asta nu însemna că putea permite să fie vorbită de rău.

— Ieşi!

Rosti cuvântul cu calm, mirându-se că avea atâta stăpânire de sine. Mama lui făcu ochii mari.

— Poftim? întrebă ea scandalizată.

— M-ai auzit.

Femeia nu se clinti.

— Leighton, fii serios! Nu-i cazul să faci aşa tam-tam. De când ai devenit atât de plicticos?

— Nu-i vorba că sunt plicticos, mamă. Mi-a

ajuns pe seara asta. Ai obţinut ce-ai vrut. Mă însor cu Lady Penelope – cea cu o reputaţie impecabilă şi de o valoare inestimabilă. Cu asta am pus capac executării poruncilor tale pentru tot restul vieţii.

Ducesa se ridică de pe scaun, cu demnitate şi cu stoicism.

— Trebuie să ţii cont de faptul că sunt mama ta, Leighton, aşa că să faci bine să mă tratezi cu respectul cuvenit.

— Iar tu să ţii cont de faptul că sunt *duce,* mamă, şi că a trecut de mult timpul când îmi puteai dicta ce să fac. Du-te acasă înainte să spun ceva ce o să regret.

Se duelară din priviri câteva momente, fără ca vreunul să dea vreun semn că ar ceda, până când cineva ciocăni firav în uşa bibliotecii.

„Oare nu se mai termină noaptea asta odată?”

Simon renunţă la confruntarea vizuală cu mama lui.

— Fir-ar să fie! Ce e?

Pe uşă intră Boggs, vădit agitat.

— Excelenţă, vă rog să mă iertaţi. A sosit un mesaj urgent pentru duce. De la Yorkshire.

Simon îngheţă, luă biletul şi-i făcu majordomului semn să plece.

Rupse sigiliul de ceară şi despături hârtia, ştiind că acesta era biletul de care se temuse – cel care avea să schimbe totul.

Îl citi foarte repede, apoi îl împături la loc şi îl băgă în buzunar. Aşteptase atâta vreme… se

pregătise pentru acest mesaj, trecuse printr-o sumedenie de emoţii din cauza lui – furie, frică, nervozitate, irascibilitate.

Dar acum era calm.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Leighton, îl strigă mama lui, iar el se opri.

Oare îi tremurase vocea? Se uită peste umăr la ea, observă că se albise la faţă, că ochii îi erau afundaţi în orbite şi obrajii supţi.

Părea îngrijorată.

Şi resemnată.

— Ai primit vreo veste?

Vestea pe care o aşteptaseră.

— Eşti bunică.

Capitolul 14

Zvonurile se ascund la ţară.

O lady rafinată nu se retrage la ţară.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Tragedie! Articolul nostru preferat de pe continent a fost dat dispărut…

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

După cinci zile pe drumurile rurale dificile şi

neiertătoare ale Angliei, Juliana nu-şi mai încăpea în piele de bucurie că va vedea Townsend Park.

Numai să ajungă odată acolo.

Trăsura fusese oprită de îndată ce se abătuse de la drumul pe care de obicei mergeau diligenţele de poştă şi o luase pe drumul lung care ducea la casa măreaţă din piatră care se contura falnică şi frumoasă pe deasupra mlaştinilor din Yorkshire. Îi explicase unuia dintre paznicii aceia imenşi că stăpânul casei era chiar fratele ei şi că venise şi ea în vizită, iar un altul sărise în spinarea calului şi galopase în mare viteză spre casă – probabil ca să-i anunţe sosirea.

După un sfert de oră, Juliana coborâse din trăsură ca să-şi mai dezmorţească picioarele pe marginea drumului, unde rămase să aştepte permisiunea de a intra în Park.

În colţişorul ăsta de ţară se punea mare preţ pe securitatea personală.

De ochii lumii, Townsend Park era rezidenţa principală a contelui de Reddich, controlată de fratele vitreg al Julianei şi fratele geamăn al lui Ralston, Lord Nicholas St. John, şi de soţia acestuia, Isabel, sora contelui. Conacul era însă cunoscut şi ca reşedinţa Minerva, un adăpost pentru tinerele din toată Anglia care aveau nevoie de un acoperiş deasupra capului din pricina unor circumstanţe dificile. Până când Nick o descoperise pe Isabel şi descoperise şi casa cu câteva luni în urmă, siguranţa locuitorilor acesteia fusese permanent pusă în pericol.

„Nu mai e cazul”, se gândi Juliana, uitându-se la paznicul masiv cu care fusese lăsată. „Domnii aceştia par gata să se descurce cu absolut orice le iese în cale.”

Nu nega că se simţea oarecum liniştită să ştie că, odată ajunsă înăuntru, avea să fie protejată de lumea de dincolo de ziduri.

Trase un şut într-o piatră şi se uită cum dispare în papura care creştea de-a lungul drumului, aurie în soarele după-amiezii.

Poate că nu avea să mai plece niciodată de aici.

Se întrebă dacă i-ar băga cineva de seamă lipsa.

Se întrebă dacă Simon şi-ar da seama că lipsea.

Ştia că nu trebuia să se mai gândească la el – la ultima dată când îl văzuse, în urmă cu mai bine de o săptămână, arătând ca un mire din cale-afară de bucuros. Dar n-avea ce face. Petrecuse cinci zile în trăsura plecată din Londra şi singurele ei distracţii fuseseră să joace *briscola* cu Carla şi să se gândească la el… şi la cum o atinsese… la felul în care îi şoptise numele… la privirea cu care o fixase, care se încinsese şi parcă se topea şi devenea de culoarea mierii.

Trase aer în piept.

Nu era pentru ea.

Venise timpul să se resemneze cu ideea asta şi să şi-l scoată din minte.

Până revenea ea în Londra, el era deja

însurat. Prin urmare, nu avea de ales, trebuia să pretindă că întâlnirile lor clandestine nu avuseseră niciodată loc. Nu avea încotro, trebuia să susţină că ea şi ducele de Leighton erau doar simple cunoştinţe.

Că nu ştia cum vocea lui devenea profundă şi catifelată chiar înainte să o sărute.

Oftă şi se întoarse cu faţa spre casă, tocmai când fratele ei, călare pe cal şi cu un zâmbet mare pe faţă, se apropia galopând spre ea.

Îi zâmbi drept răspuns şi îi făcu cu mâna.

— Eşti cel mai frumos frate al meu! îi strigă ea.

Acesta sări de pe cal înainte să oprească şi o îmbrăţişă cu mare drag şi veselie.

— O să te pârăsc lui Gabriel, să ştii.

Juliana gesticulă în timp ce el o lăsa din nou pe picioare.

— De parcă ar fi vreo surpriză! în comparaţie cu tine, e doar o copie ştearsă. Nici nu-s prea sigură că sunteţi gemeni.

Gabriel şi Nick erau gemeni perfect identici, cu o singură excepţie – Nick avea o cicatrice urâtă pe faţă, care trecea foarte aproape de ochi. Cicatricea nu îi diminua în niciun fel frumuseţea; mai degrabă adăuga înfăţişării lui deschise şi prietenoase un strop de mister, care atrăgea femeile ca muştele la miere.

Acesta le mulţumi paznicilor, apoi arătă spre trăsură.

— Vrei să mergem spre casă?

Juliana strâmbă din nas.

— Să mă întorc iar în cuşca aia? N-am putea să ne plimbăm până acolo?

Nick făcu semn trăsurii să o ia din loc, apoi îşi luă calul de frâu, şi porniră pe jos cei opt sute de metri până la casă. Nick o descusu cu politeţe despre călătorie, dar la un moment dat Juliana îl întrerupse:

— Presupun că ai auzit vestea.

El încuviinţă din cap şi-şi luă o mină serioasă.

— Gabriel mi-a trimis un mesager în seara în care a ajuns. Ezită. Cum mai e ea?

— La fel.

Mai merseră puţin fără să schimbe o vorbă.

— Şi tu?

Juliana îşi coborî privirea spre vârful ghetelor care i se iviseră de sub tivul hainei de culoarea vinului.

— Eu… Se întoarse spre el, îl privi cu atenţie în ochii albaştri, unde văzu doar curiozitate şi nicio urmă de îngrijorare, apoi îşi mută privirea către câmpul necultivat care se întindea în toate direcţiile. Mă bucur că sunt aici, răspunse.

Şi era adevărat.

El zâmbi şi îi oferi braţul, pe care Juliana i-l acceptă cu plăcere. Nick fusese întotdeauna cel relaxat – de fiecare dată când Gabriel îşi ieşea din ţâţâni, Nick era răbdător şi înţelegător. Nu era genul care să insiste să discute despre mama lor sau despre orice altceva. Era însă gata să o asculte când ea se simţea pregătită.

Dar ea nu se simţea pregătită.

Nu încă.

— Şi pe-aici ce mai e? întrebă ea ca să schimbe subiectul. Scrii atât de rar, încât uneori uit că mai am un frate.

Râse reţinut.

— Ca de obicei, totul e nebunesc, dar bine. Am avut trei fete noi în ultimele luni… patru dacă punem la socoteală şi bebeluşul care a sosit acum zece zile.

Juliana făcu ochii mari.

— Bebeluş?

— Una dintre fete…

Nu-şi termină fraza.

Nici nu era nevoie. Aceeaşi veche poveste. Una dintre fete făcuse o greşeală, după are se trezise nemăritată şi cu un copil. Poate cu o lună în urmă nici Juliana n-ar fi considerat o asemenea situaţie ca fiind produsul ignoranţei şi al iresponsabilităţii. Dar acum…

Acum ştia şi ea cât de tentanţi pot fi bărbaţii.

— În tot cazul, Isabel munceşte prea mult, îi întrerupse Nick şirul gândurilor.

Ea zâmbi.

— Isabel munceşte întotdeauna prea mult.

— Da, dar acum, când îmi poartă copilul în pântece, aş prefera să o văd în pat mâncând biscuiţi. Poate o mai convingi şi tu în sensul ăsta.

Juliana râse. Isabel era la fel de uşor de convins ca una dintre statuile de marmură pe care le îndrăgea atât de mult. Zâmbetul lui se îmblânzi

când o văzu râzând, iar Juliana simţi un junghi de invidie din pricina emoţiei pe care o văzu la el.

— Cred că eşti de părere că e o cerere nerezonabilă.

— Nu nerezonabilă. Condamnată să rămână neîmplinită.

Nick râse cu poftă când văzu că subiectul conversaţiei lor tocmai apăruse în capul scării. Juliana îi făcu cu mâna cumnatei ei, care îi răspunse tot cu o fluturare de mână, după care coborî treptele spre ei.

Juliana alergă spre ea, şi se îmbrăţişară cu căldură, apoi se retraseră câte un pas şi se studiară reciproc, ţinându-se de mână.

— Cum se face că de cinci zile eşti pe drumuri şi tot arăţi minunat? o tachină Isabel. Eu nici să cobor scările dimineaţa nu pot fără să distrug o rochie!

Juliana se hlizi la cumnata ei, acum însărcinată în cinci luni şi radiind toată.

— Aiurea. Arăţi minunat! zise Juliana şi se uită la burtica ei. Şi ce norocoasă sunt că în curând o să am două nepoţele pe care să le răsfăţ!

— Nepoţele zici? se băgă şi Nick în conversaţie.

Juliana râse cu poftă.

— În casa asta? Crezi că o să ai un fiu?

— Orice bărbat are dreptul să viseze.

Isabel o luă de braţ pe Juliana şi o conduse spre casă.

— Sunt aşa fericită că eşti aici, exact la timp

ca să iei parte la Bonfire Night[8]!

— E o noapte în care vom face focul?

Isabel flutură dintr-o mână.

— O să vezi.

Juliana se uită peste umăr la Nick.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Se prea poate. Are legătură cu incendierea unor păpuşi catolice.

Juliana căscă ochii mirată, iar Isabel izbucni în râs.

— Nick. Încetează! Nu are încredere în englezi.

— Şi se pare că bine fac! răspunse Juliana. Trebuia să nu plec din oraş la ţară. Cred că e riscant.

— Riscul este doar să nu ai parte de distracţiile cu care eşti obişnuită, replică Isabel. Aici e îngrozitor de plictisitor, nu ca în Londra.

— Parcă nu-ţi plăcea la Londra, remarcă Nick.

— Pe mine mă îngrijorează partea cu focul, interveni Juliana.

— Nu urăsc Londra. Mai nou, adăugă Isabel către Nick, apoi se întoarse imediat către Juliana. Nu-ţi face griji! O să fie bine! O să vezi mâine! Acum, te rog să-mi povesteşti tot ce se mai întâmplă în Londra – la mine aici nu ajung decât

---

8 Bonfire Night sau Noaptea lui Guy Fawkes - festival ce se ţine în Anglia pe 8 noiembrie şi care comemorează Complotul Prafului de Puşcă (eşuat prin denunţarea lui Guy Fawkes), care a avut loc în 1605, prin arderea unei păpuşi care îl reprezintă pe acesta, mai nou însoţită şi de focuri de artificii, (n.tr.)

numere vechi de câteva săptămâni din *Pearl's and Pelisses!*

Nick scoase un geamăt când auzi numele revistei pentru femei care pe vremuri pusese toate femeile singure din Londra pe urmele lui.

— Nu înţeleg de ce mai cumpărăm revista aia blestemată.

— Fetelor le place, răspunse Isabel, referindu-se la restul populaţiei de la reşedinţa Minerva.

— Aaah, îl necăji Juliana. *Fetelor.* Cred că o să le placă la nebunie următorul număr. Mama noastră a reuşit să ne facă iar de râs în tot oraşul. Se opri puţin, dar nu se putu abţine. Sau, mai bine zis, ne-a făcut de râs înainte ca ducele de Leighton să-şi aleagă mireasa.

Nick şi Isabel schimbară priviri uluite.

— Leighton se însoară?

— Săptămâna trecută şi-a anunţat logodna cu Lady Penelope Marbury. Se simţea foarte mândră de ea că reuşea să vorbească atât de degajat despre acest subiect. Vă miraţi? Ducii trebuie să se însoare, Nick.

Nick căzu pe gânduri.

— Sigur că trebuie. Eu mă mir că nouă nu ne-a spus nimic.

Juliana tresări.

— N-am ştiut că ai o relaţie atât de apropiată cu ducele, încât să te aştepţi să-ţi scrie despre însurătoare.

— Oh, nu e chiar aşa, se băgă Isabel în

discuţie. Dar totuşi, e ciudat că n-a adus nici măcar o dată vorba despre asta.

Julianei îi veni o idee şi se opri din mers.

— N-a adus vorba?

Poate nu înţelesese ea bine. Engleza ei nu era nici pe departe perfectă.

— Da. Leighton e aici.

— Aici? Se uită la Nick. Poate că Isabel nu înţelesese bine. De ce ar fi aici?

N-avea cum să fie aici. Nu acum. Nu când singurul lucru de care avea ea nevoie era să stea cât mai departe de el.

— Bănuiesc că oricum o să afli în curând… zise Nick. A venit cât de repede a putut după naşterea copilului.

O cuprinse un val de panică.

Bebeluşul.

Avea un copil.

Fu copleşită de emoţii – o combinaţie de tristeţe, şoc şi un pic de gelozie. O altă femeie îi purtase copilul. O femeie de care era legat de ceva mai mult timp.

Aşa cum nu avea să fie niciodată legat de ea.

Conştientizarea acestui lucru era devastatoare.

— Juliana? se auzi vocea Isabelei de undeva de departe. Te-ai albit. Ţi-e rău?

— Leighton… e aici acum?

— Da. Juliana, s-a întâmplat ceva? S-a purtat ducele urât cu tine? Se uită la Nick. E o minune că omul ăsta nu şi-a luat nicio burduşeală de

douăzeci de ani.

După câte se părea, nici Isabel nu îl simpatiza pe Simon. Nimeni din familia ei nu îl plăcea pe acest bărbat care îşi trimisese o femeie la Yorkshire să dea naştere copilului ilegitim în timp ce o cerea de nevastă pe alta. Şi în timp ce îi făcuse lucruri minunate şi indescriptibile unei a treia, într-un salon întunecat.

Înţelese dintr-odată că familia ei se pricepea de minune să intuiască firea oamenilor.

— L-a burduşit Gabriel.

— Da? Bine i-a făcut! zise Isabel.

— Da? Când? întrebă Nick.

— Săptămâna trecută, răspunse Juliana, regretând că discuţia o luase în această direcţie.

— De ce?

— Fără motiv.

„Fără un motiv pe care ar putea să-l afle şi Nick.”

Sprâncenele lui Nick se ridicară.

— Mă cam îndoiesc, zise el, apoi făcu o pauză. Care va să zică aşa. Îl cunoşti pe Leighton.

Juliana simţi că i se face rău.

— Vag.

Isabel şi Nick schimbară câteva priviri, după care Nick continuă:

— Ba nu mi se pare că îl cunoşti chiar vag. Mi se pare că îl cunoşti suficient de bine cât să te neliniştească faptul că e şi el aici.

— Ba deloc.

De ce ar fi ea neliniştită de faptul că fugise la

Yorkshire special ca să scape de cel care era deja aici?

La copilul lui secret.

Nu era singurul lucru pe care nu i-l împărtăşise.

Doar cel mai important.

— Aşa deci, zise ea şi o porni iar din loc, străduindu-se să vorbească pe un ton degajat. Copil. O să îl recunoască?

Însă tonul ei nu păruse deloc degajat. Vocea ei suna de parcă ar fi strâns-o careva de gât. Începu să-şi dorească să fie atacaţi de nişte tâlhari în mijlocul drumului. Da. Soarta i-ar fi fost mai blândă dacă ar fi fost răpiţi de o bandă de răufăcători.

— Nu e sigur, răspunse Nick.

Juliana se opri din nou şi se întoarse spre Nick.

— Scuză-mă, te rog. Ai spus că nu e sigur?

— Sunt o grămadă de lucruri de care trebuie să ţină cont…

— Ce fel de lucruri? întrebă ea nervoasă. Te referi la viitoarea soţie?

Nick părea confuz.

— Printre altele.

— Nu crezi că ar trebui să ştie şi ea? Isabel? N-ai fi vrut să ştii aşa ceva înainte să te măriţi cu Nick?

Isabel se gândi puţin.

— Probabil…

Juliana făcu ochii mari. *Chiar înnebuniseră*

toţi în familia asta?

— Probabil? ţipă ea.

Isabela tresări surprinsă de reacţia ei, apoi se grăbi să se corecteze:

— Ai dreptate, da. Cred că aş fi vrut.

— Să fii sigură că ai fi vrut! Juliana se uită la Nick. Vezi?

Nu-i venea să creadă că lui Nick îi trecea prin cap să-l lase pe Leighton să scape aşa uşor. Era copilul *lui.* Legitimă sau nu, fata merita să ştie de unde provenea.

Merita să ştie că avea o familie dincolo de lumea ei mică.

Julianei îi era greu să înţeleagă cum ar putea Simon să nu-şi *recunoască* copilul. Poate că ăsta era modul în care proceda aristocraţia britanică – univers pervers în oare oamenii aveau tendinţa să accepte mai degrabă că un tată a greşit decât să accepte un copil ilegitim.

„Greşeli."

Se crispă.

Ducele perfect, cel care supravieţuise cu o aroganţă de netăgăduit eşecurilor tuturor din jurul lui, comisese cea mai gravă dintre greşeli.

Nu şi l-ar fi imaginat nici în ruptul capului ca fiind genul de om care să se gândească să-şi abandoneze copilul.

„N-ar trebui să conteze."

La cum se prezenta situaţia în acest moment, nu avea niciun drept asupra lui. Era promis lui Lady Penelope. Cu ce schimba situaţia faptul că

avea şi un copil ilegitim la ţară?

Totul se schimba.

Ştia că avea dreptate chiar înainte ca răspunsul să îi vină în minte.

Ar fi fost un om mai deplorabil decât Simon pe care îl cunoştea ea. Genul de om care trimite o femeie însărcinată departe de el nu se potrivea cu imaginea pe care şi-o făcuse ea despre el. Nu era genul de om care i-ar fi plăcut ei să fie.

Genul de bărbat pe care să şi-l dorească pentru ea.

Juliana îşi dori să dea ochii cu el şi să-l aducă ea cu picioarele pe pământ.

— Unde e? Vreau să vorbesc cu el.

Nick şovăi.

— Juliana. E vorba despre multe lucruri aici. Nu e atât de simplu. E duce… şi încă unul foarte respectat. Trebuie să ia în calcul mai multe variante. Trebuie să se gândească la familie.

Juliana se uită urât la el. Poate ar trebui să înceapă prin a-l aduce pe fratele ei cu picioarele pe pământ.

— Păi ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să-şi expedieze copilul şi pe mama lui la Yorkshire!

Isabel rămase cu gura căscată, iar Juliana îşi dădu seama că răcnise de-a dreptul. Pufni indignată. Dacă ei îşi închipuiau că avea de gând să se scuze pentru comportamentul acesta revoltător faţă de o aroganţă atât de tipică lui şi de îngrozitoare, atunci se înşelau amarnic.

— Juliana, răsună calmă şi caldă vocea lui Nick.

— Să nu încerci să mă faci să mă răzgândesc, Nick. Chestia asta cu nelegitimitatea e un subiect extrem de sensibil pentru mine acum, când mama mea tocmai a ridicat această problemă în public în ceea ce mă priveşte. Nu voi permite acestui… om imposibil să-şi gonească parte din carnea şi sângele lui cu o simplă fluturare din mână, fără a recunoaşte copilul! E inacceptabil. Dacă n-ai curaj să-i spui tu lucrurile astea, las' că-i spun eu.

Se opri să îşi tragă sufletul după aşa o tiradă şi se uită spre Nick, care părea uşor frustrat. Poate că n-ar fi trebuit să sugereze că era laş.

— Sigur că n-am vrut să spun că…

— Oh, ba cred că ai vrut, surioară, dar ai noroc că eu sunt geamănul ăla bun, zise el. Dacă eşti aşa pornită, atunci du-te şi vorbeşte cu Leighton. N-am niciun interes să-ţi stârnesc mânia. O să-l vezi la cină.

Ceva din spusele lui părea suspect, dar Juliana era prea supărată şi hotărâtă să îl confrunte pe Simon ca să se gândească prea mult la vorbele fratelui ei. Ajunseră la treptele late de piatră care duceau la conac, iar Juliana îşi ridică privirea spre uşa enormă, rămasă deschisă, care o îmbia să intre.

Nu avea de gând să aştepte.

Se săturase.

*

Când îl găsi, Simon stătea în capătul unei camere lungi şi se uita în gol pe geam, cu spatele la uşă. Fusese cât pe ce să nu-l observe, încadrat cum era de cerul albastru şi strălucitor, care contrasta puternic cu furtuna ce creştea în sufletul ei.

Intră în cameră – remarcând încă o dată cât de masiv, de înalt, şi de incredibil de frumos era – şi urându-se că, până şi acum, când era atât de furioasă pe el, se simţea atât de atrasă de el. Îi venea să alerge la el, să îl cuprindă cu braţele şi să-l implore să fie bărbatul pe care şi-l dorea ea să fie.

Nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Nu trebuia să uite asta.

Traversă ceea ce părea a fi o cameră de zi; nu se uită prea mult în jur, căci scopul ei era să discute cu Simon – să-i spună exact ce credea despre ultima lui decizie luată în calitate de duce.

Ajunse în spatele lui şi îi zise direct: ’

— Credeam că eşti altfel.

El îşi întoarse doar capul spre ea, trăsăturile rămânându-i ascunse în umbrele după-amiezii, fapt care îi simplifica sarcina de a-i spune totul pe şleau. Aşteptă un moment, dar el nu zise nimic, nu ripostă, aşa că Juliana vorbi mai departe, pe un ton din ce în ce mai enervat.

— Am crezut că eşti un gentleman – genul de bărbat care îşi respectă promisiunile şi căruia îi pasă dacă este sau nu dreptate în lume. Făcu o

pauză. Greşeala mea. Am uitat că ţie nu-ţi pasă decât de un singur lucru – nu-ţi pasă nici de onoare, nici de dreptate, ci doar de reputaţie. Râse, şi-n râsetul ei se simţi o urmă de autodispreţ, apoi continuă cu vocea tremurată: Cred că şi când râdeai de mine şi mă criticai că pun prea multă pasiune în ce fac sau că sunt prea nesăbuită, sau că nu îmi pasă de reputaţia mea – cred că şi atunci am crezut că poate eu… că poate tu…

„Presupun că şi atunci credeam că poate eşti diferit.

Că poate te-ai schimbat.

Că poate *eu* te-am schimbat.”

Nu putea să-i spună nimic din toate astea.

Nu avea niciun drept.

Se întoarse cu totul spre ea, şi atunci Juliana văzu că avea un bebeluş în braţe.

Camera îşi schimbă dintr-odată atmosfera. Nu era o cameră de zi. Era odaia copilului.

Iar el stătea aici cu un copil adormit în braţe, un copilaş atât de mic, încât îi încăpea în palme.

Juliana înghiţi cu greu şi se apropie ca să vadă feţişoara rotundă şi roşie şi toată supărarea se scurse lin din ea. Nu mai voia să ţipe la el sau să-l scuture pentru a-l aduce cu picioarele pe pământ. Nu se mai simţea aşa pornită să facă dreptate. Se simţea… pierdută.

Într-o altă lume – într-un alt moment – ar fi putut sta amândoi într-o cameră ca aceea. Ar fi putut avea un moment ca acela. Unul şi mai

fericit.

Vorbi sugrumată de emoţie, cu ochii la bebeluş:

— Ştiu cum e să creşti conştient de faptul că unul dintre părinţi nu te vrea, Simon, şopti ea. Ştiu şi cum e ca toată lumea să ştie acest lucru. E devastator. Te devastează şi când ai patru ani, şi când ai zece, şi când ai… douăzeci. Ştiu cum este să fii ridiculizat şi respins de toată lumea.

„Cum este să fiu respinsă de tine.”

Subit, cel mai important pentru ea era ca el să recunoască acest copil. Nu ştia de ce – doar că asta conta cel mai mult.

— Trebuie să o recunoşti, Simon. Urmă o tăcere lungă. Trebuie. O să iasă scandal, da. O să treci peste. Poţi. Eu…

„Nu. Nu, fără «eu».” Ea nu însemna nimic pentru el.

— Noi… noi o să te sprijinim. Îi curgeau lacrimi pe obraji, şi ştia că urma să-i pară rău că plângea. Eşti aici pentru ea, Simon. Ai venit să o cunoşti. Cu siguranţă înseamnă ceva pentru tine. O poţi dori. O poţi iubi.

El îi simţi tonul rugător, conştient că era vorba despre mai mult decât despre copilul acesta.

Juliana ar fi trebuit să se simtă stânjenită, dar nu mai avea energie şi pentru asta.

Nu îi mai păsa decât de el.

De bărbatul acesta care o ruinase.

Încă de la început.

— Simon, şopti ea, iar simpla rostire a numelui lui cuprinse un ocean de emoţie.

El reprezenta tot ce îşi jurase ea să urască în viaţă… un aristocrat arogant care distrusese reputaţia unei femei credule şi care avea o fiică pe care ezita să o recunoască.

Se un pentru că se lăsa influenţată de puterea şi de perfecţiunea lui.

Pentru că îl dorea în loc să îl dispreţuiască.

Simon făcu un pas către ea, iar ea se trase un pas în spate, temându-se să stea prea aproape de el. Temându-se că ar putea face ceva ce ar regreta. Temându-se că i-ar putea permite lui să facă ceva.

— Juliana, vrei să faci cunoştinţă cu nepoata mea?

Nepoata lui.

— Nepoata ta?

— Caroline.

Numele fu rostit cu blândeţe şi cu ceva ce ea invidie imediat.

— Caroline, repetă ea şi făcu un pas spre îngeraşul din braţele lui, cu chipul rotund şi cu guriţa aceea gingaşă, cârlionţi aurii exact ca ai unchiului ei.

„Unchiul ei.”

Răsuflă prelung.

— Eşti unchiul ei.

Pe chipul lui apăru un zâmbet abia schiţat.

— Ai crezut că sunt tatăl ei.

— Da.

— Şi nu te-ai gândit să verifici înainte să faci asemenea acuzaţii?

Obrajii îi luară foc.

— Cred că aşa ar fi trebuit.

El se uită spre bebeluşul din braţele lui, iar imaginea aceasta disonantă făcu să i se strângă ceva în piept Julianei – bărbatul masiv, personificarea manierelor elegante şi a aroganţei, şi bebeluşul care nu era mai mare decât braţul lui.

— Caroline, repetă el în şoaptă, iar ea îi sesiză imediat evlavia din voce. Seamănă perfect cu Georgiana. Cu ea când era bebeluş.

— Cu sora ta.

O privi în ochi.

— Georgiana.

Acum pricepea şi ea.

— Ea e secretul. Cel pe care te-ai străduit să îl protejezi.

Simon încuviinţă din cap.

— Nu am avut de ales. Trebuia să-mi protejez familia. Trebuia să o protejez pe ea.

Juliana clătină din cap că era de partea lui.

— Câţi ani are?

— Şaptesprezece.

„Nici măcar nu e la vârsta la care să poată merge la baluri.”

— Necăsătorită?

Nici n-avea rost să pună această întrebare.

El încuviinţă şi o mângâie cu un deget pe Caroline pe mânuţă.

Copilul acesta era explicaţia pentru tot ce se

întâmplase… pentru furia lui stârnită de nesăbuinţa Julianei, pentru insistenţa cu care îi repetase că reputaţia contează mai presus de toate… pentru mariajul lui iminent.

Julianei i se puse un nod în gât.

— Am crezut că, dacă vin aici, voi afla şi răspunsul. Am crezut că îmi va fi simplu să o trimit de aici. Să le trimit pe amândouă de aici.

Vocea aceasta dulce şi blândă îi tăie răsuflarea, la fel cum făcu şi grija cu care ţinea el copilul.

— Apoi am cunoscut-o pe Caroline. Fetiţa îl apucă de vârful degetului în somn, şi el zâmbi, iar trăsăturile lui frumoase fură marcate de uluială şi de tristeţe – lui, omul care doar rareori îşi trăda emoţia. Suspină, iar Juliana percepu o nuanţă de responsabilitate asumată.

Julianei îi dădură lacrimile, dar şi le şterse iute.

În momentul în care avea să se afle, urma să se işte un adevărat scandal. Îşi închipuia oare că ar putea să o ascundă pentru totdeauna de ochii lumii?

Îşi dădu seama că trebuia să se poarte cu mănuşi.

— Ai trimis-o pe sora ta aici ca să păstrezi… situaţia… secretă?

Clătină din cap.

— Nu. A fugit ea. A fugit de familie… de mine. Nu credea că am să fiu alături de ea. De ele. Şi avea dreptate.

Îi auzi tristeţea, îi văzu grimasa înainte ca el să se întoarcă să pună copilul la loc în pătuţ.

De *unde o luase.*

Dintr-odată, Juliana înţelese absurditatea situaţiei; bărbaţii aristocraţi nu stăteau în camerele copiilor. Ei nu ţineau copii în braţe. Dar Simon era aici. Îl ţinuse pe acel copilaş cu toată grija pe care o merita.

Acum părea atât de nesigur – tocmai el, care nu se îndoia niciodată de propria persoană. De care nu se îndoise niciodată nimeni, îi păru rău pentru el.

— O să te ierte.

— N-ai de unde să ştii.

— Ba da… Ezită. „Cum să nu-l ierte?” Ştiu. Te-ai întors după ea. După amândouă.

„Ca să ai grijă de ele.”

— Nu mă transforma într-un erou, Juliana. Am aflat… am înţeles ce s-a întâmplat… ea nu a vrut să-mi spună cine e tatăl… iar eu am fost furios. Am lăsat-o aici. Nu am vrut să mai am de-a face cu ea.

Juliana nu putea crede aşa ceva. Nu avea cum.

— Nu… zise ea şi scutură din cap. Nu e adevărat. Acum eşti aici.

Simon se întoarse cu spatele la ea şi se duse din nou la fereastră, să privească spre câmpul plin de buruieni. Tăcu vreme îndelungată.

— Dar pentru cât timp?

Juliana se duse spre el.

El i-o luă înainte.

— Am venit aici doar ca să mă hotărăsc ce fac mai departe. Să o determin să-mi spună cine este tatăl. Să fac aranjamentele necesare pentru a ascunde copilul. Să-mi ascund sora. Mă mai consideri erou?

Juliana se încruntă.

— Intenţionezi în continuare să procedezi aşa?

El se întoarse din nou cu faţa spre ea.

— Nu ştiu. Poate. Cu siguranţă aşa gândeam pe drumul până aici… Dar acum…

Vocea i se stinse.

Ea nu putea păstra tăcerea.

— Dar acum?

— Nu ştiu!

Cuvintele răsunară cu putere, pline de frustrare şi de furie. Îşi trecu nervos mâinile prin păr.

— Acum toate planurile astea mi se par complet nerezonabile. Acum sora mea nu vrea să îmi vorbească. Acum… acum, l-am luat în braţe pe copilul ăsta!

Stăteau la câţiva centimetri unul de celălalt, iar când el îi aruncă o privire, ea îi văzu chinul ce i se citea în ochi. Se întinse spre ea şi o mângâie pe obraz atât de delicat şi de drăgăstos, încât o făcu să închidă ochii.

— Iar tu ai complicat foarte tare lucrurile.

Juliana făcu ochii mari când auzi o asemenea acuzaţie.

— Ce vrei să spui?

— Doar că, atunci când eşti aproape de mine, uit tot ce ar trebui să ştiu – uit cine sunt. Şi nu mă gândesc decât la asta.

Îşi lipi buzele de ale ei, iar delicateţea sărutului îi intensifică durerea care se instalase în pieptul ei în timp ce discutau. I se predă, iar buzele lui se contopiră cu buzele ei, deopotrivă însetate şi blânde. Limba lui o atinse pe a ei, iar ea îşi depărtă buzele şi i se oferi, capitulând total în faţa dezmierdărilor.

Nu era un sărut de sărbătorire, ci de pustiire. Era un sărut care îi dezarma pe amândoi, un sărut cu gust de regret şi dorinţă.

Şi, chiar dacă Juliana ura emoţiile pe care le transmitea, nu se putu împotrivi.

Nu voia să se împotrivească.

Îşi ridică încet mâinile şi îşi strecură degetele în puful moale de pe ceafa lui şi îl sărută cu toată fiinţa ei, cu toată pasiunea şi emoţia, şi dorul. Îi dărui mângâiere pentru mângâiere, sperând să îl poată convinge prin gesturi, dacă nu prin cuvinte, că lucrurile ar putea sta altfel. Că lucrurile se puteau schimba.

Şi se schimbară.

Se desprinse înjurând de ea, iar ea înţepeni de groază înainte ca el să se retragă la câţiva metri distanţă de ea – metri care păreau kilometri. Rămaseră aşa în spaţiul slab iluminat, gâfâind şi suspinând amândoi.

Simon se şterse la gură cu dosul palmei

pentru a scăpa de amintirea ei, iar ea tresări ca reacţie la gestul lui.

— Trebuie să-mi protejez familia, Juliana. Trebuie să fac tot ce pot pentru a ne proteja numele. Să-mi protejez sora. De ei.

— Înţeleg.

— Nu. Nu înţelegi. Ochii lui frumoşi îi trădau simţămintele. Juliana nu îşi putea lua privirea de la acea etalare a emoţiilor lui, atât de rară, de tentantă. Nu poţi. Aşa ceva nu se poate întâmpla. Sunt duce. E de datoria mea.

— O zici de parcă ţi-aş fi cerut eu să-ţi negi această îndatorire.

Simon închise ochii. Trase aer în piept.

— Nu mi-ai cerut.

— Nu, protestă ea. Nu ţi-am cerut.

— Ştiu. Dar mă faci să vreau să o neg. Mă faci să vreau să las totul baltă. Mă faci să cred că totul ar putea fi altfel. Dar…

Vocea îi pieri cu totul.

„Asta e ceea ce trebuie să fac.”

Auzi aceste cuvinte, deşi el nu le rostise.

Voia să se repeadă la el. Să îi ţipe în faţă că putea fi diferit. Că putea schimba felul în care se făceau lucrurile. Că era duce şi că restul lumii stupide în care trăia i-ar fi iertat aproape orice – şi, oricum, cui îi păsa de ce credeau oamenii aceia îngrozitori?

Dar avea destulă minte cât să se abţină. Îi mai spusese lucrurile astea, şi nu doar o dată. Şi nu însemnaseră nimic pentru el. Apă de ploaie.

El continuă să vorbească:

— Nu sunt liber să fac ce vreau. Pur şi simplu nu pot întoarce spatele lumii în care trăim.

— Lumea în care *trăieşti* tu, Simon, îl corectă ea. Şi da, cred că eşti liber să faci ce vrei. Nu eşti vreun zeu, nici măcar rege nu eşti, ci doar un om din carne şi oase, exact ca noi, toţi ceilalţi. Ştia că ar trebui să se oprească, dar acum nu mai era drum de întoarcere. Nu e vorba despre sora ta, nici despre nepoata ta sau despre ce e bine pentru ele. E vorba despre tine. Despre fricile tale. Nu societatea te ţine prizonier. Tu singur ţi-ai clădit această închisoare.

El împietri, iar toată emoţia i se scurse brusc din ochi – distantul şi glacialul duce de Leighton revenise.

— Nu ştii ce vorbeşti.

Juliana se aşteptase la răspunsul acesta, dar tot o duru, aşa că se depărtă de el şi se duse spre pătuţ. Mângâie cu un deget pielea moale a obrazului bebeluşului care dormea.

— Unele lucruri sunt mult mai puternice decât scandalul, Simon.

El rămase tăcut cât ea traversă camera şi trecu pe lângă el; când ajunse la uşă, se întoarse şi îi mai spuse:

— Sper să înţelegi acest lucru înainte să fie prea târziu pentru ea.

Ieşi cu spatele drept şi cu capul sus, hotărâtă să nu-i arate cât de tare suferea din cauza lui. De îndată ce uşa se închise în urma ei, se sprijini

deprimată de ea, dărâmată de adevărul care o izbea din toate părţile cu forţă şi cruzime.

Îl iubea.

Şi asta nu schimbase nimic. El era în continuare logodit cu altcineva, în continuare obsedat de bunele maniere şi de reputaţie. Era tot Ducele Dispreţuitor. Ar face bine să ţină minte asta.

Poate, dacă reuşea să ţină minte, avea să-l iubească mai puţin.

Pentru că mai mult de atât oricum nu îl putea iubi.

Trase cu nesaţ aer în pieptul din care îi ieşi un suspin.

Cei care preaslăviseră virtuţile dragostei – plăcerile şi caracterul sublim – fuseseră toţi nişte mincinoşi – asemenea celor care îi spuseseră cât de minunată era dragostea şi câte sacrificii merita.

Nu avea nimic frumos.

Era groaznică.

În Simon se dădea o luptă acum: datorie sau pasiune. Reputaţie sau plăcere. Iar Juliana înţelegea cu o limpezime înnebunitoare că tocmai pentru lupta aceasta interioară a lui îl iubea cel mai mult.

Dar acum îi făcea rău.

Şi asta nu putea suporta.

Nu mai suporta nicio secundă să ştie că nu era suficient de bună pentru el.

Aşa că îşi îndreptă spatele, se desprinse de

lângă uşă şi făcu singurul lucru pe care îl mai putea face.

Plecă.

Capitolul 15

Servitorii cu o atitudine prea familiară sunt din cea mai rea speţă.
O lady rafinată nu aşteaptă să se bârfească în bucătărie.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

În cele din urmă, peisajul rural a revenit în centrul atenţiei…

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

Lui Simon îi veni să tragă un pumn în peretele odăii copilului. Plecase spre Yorkshire în momentul în care primise vestea că Georgiana născuse; îşi spusese că venea pentru sora şi pentru nepoata lui şi ca să se asigure că secretele familiei rămâneau… secrete. Şi exact asta intenţionase să facă.

Dar plecase şi ca să scape de Juliana.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că, odată ajuns aici, într-o casă plină de femei, urma să-şi aducă

aminte de ea. Ar fi trebuit să ştie că, atunci când avea să bea un pahar cu Nick, urma s-o vadă pe Juliana în ochii lui, în felul lui de-a râde. Ar fi trebuit să ştie că, fiind alături de familia ei, avea să se gândească în permanenţă la ea.

Dar nu se aşteptase să se gândească la ea la fel de mult şi atunci când era alături de propria lui familie: când mama lui plecase, îngăimând un salut de despărţire; când sora lui refuzase să-l vadă în clipa când ajunsese la Townsend Park; când îşi ţinuse nepoata în braţe, intrigat că un boţ de om poate cântări atât de greu. Se gândise la Juliana şi în acele momente.

O dorise alături de el. Avea nevoie de puterea ei. De dorinţa ei de a depăşi orice obstacol. De ataşamentul ei faţă de cei la care ţinea.

Faţă de cei pe care îi iubea.

Când năvălise în odaia copilului ca să se ia de el, ca să-i ia apărarea cu orice preţ micuţei Caroline, apăruse de parcă o invocase el. Şi, cumva, în ocările ei găsise alinare, pentru prima dată de când sosise la Yorkshire.

Îl înfruntase, ferm convinsă că avea dreptate. Nimeni nu îl mai înfruntase cu o asemenea ferocitate. Aşa cum o făcuse ea. Nimeni nu îi ţinuse niciodată piept cu atâta înflăcărare.

Ea reprezenta tot ce nu întruchipase el vreodată – emoţie şi pasiune, şi freamăt, şi dorinţă. Nu ţinea absolut deloc cont de numele, titlul sau reputaţia lui.

Îi păsa doar de omul care s-ar fi putut

ascunde în spatele acestora.

Îl făcuse să-şi dorească să fie acel om.

Dar era imposibil.

O ceruse de soţie pe Penelope în speranţa că ea era cea care îi putea salva pe toţi şi abia acum înţelegea că, odată cu această ultimă decizie, distrusese tot.

Simon rămase cu privirea aţintită spre uşa pe care ieşise Juliana, ştiind că poate cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru ea – pentru ei amândoi – era să stea departe de ea.

Îi datora măcar atât.

Nu merita să o distrugă cu mâinile lui.

Îl încercă un sentiment de remuşcare – pentru ce făcuse şi pentru ce n-ar fi putut face niciodată. Vru să-şi alunge toate acestea din minte în momentul în care din pătuţ izbucniră tare nişte sunete bine-venite. Caroline se trezea. Instinctiv, se duse către ea, vrând să ia în braţe creatura aceea care era prea micuţă ca să-i ştie punctele slabe.

În câteva secunde, fu lângă ea, mulţumind în gând pentru numărul redus de servitori de la Park. În orice altă casă, nepoata unui duce ar fi fost înconjurată de bone şi de doici, dar aici era singură tot timpul, dându-i unchiului ei şansa de a fi el singur alături de ea.

O luă din nou în braţe, sperând că asta o va linişti şi o va face să adoarmă la loc. Caroline avea însă alte planuri, aşa că începu să plângă şi mai tare.

— Nu plânge, sufleţelule, spuse el, sperând să fi găsit tonul potrivit. Nu mă face să trimit după vreo servitoare… sau după mama ta… Nici cu ea nu m-am descurcat prea bine.

Copilul nu se lăsă deloc impresionat de rugăminţile lui şi începu să se foiască. O puse la piept cu capul pe umărul lui şi o ţinu cu o mână fermă de spate.

— Eu singur nu te pot face fericită, aşa-i? Desigur, n-am niciun motiv să cred că, dintr-odată, le pot face fericite pe femeile din viaţa mea.

— Ai putea să te străduieşti puţin mai mult.

Se întoarse. Sora lui traversa odaia cu mâinile întinse. Îi dădu copilul şi se uită la ea cum o legăna. Fetiţa se linişti imediat, plânsul transformându-se într-un scâncet.

— Te cunoaşte.

Georgiana schiţă un surâs, fără să-şi ia privirea de la ea.

— Am avut timp câteva luni să ne cunoaştem.

Câteva luni în care el stătuse deoparte.

Era un ticălos.

— Am auzit că te însori.

— Veştile circulă cu viteză în casa astă, replică el.

— E o casă plină de femei, ce credeai c-o să se întâmple? zise ea, apoi ezită. Pot să te felicit?

— Lady Penelope o să fie o soţie bună. Familie străveche şi reputaţia ei e impecabilă.

— Aşa cum era şi a noastră?

— Aşa cum este încă.

Fata îşi ridică privirea spre ochii lui de chihlimbar – la fel ca ai ei – şi văzu acolo mai mult decât ar fi vrut el ca ea să vadă.

— Totuşi, nu pentru prea mult timp.

Nu avea chef să discute despre mariajul cu Penelope. Nu voia să vorbească despre numele şi reputaţia lor. Voia să discute despre sora lui. Voia să o ia de la început.

Nu că ar mai fi fost posibil…

— Georgiana, începu el, dar se opri când ea se întoarse cu spatele şi se duse spre o masă înaltă, unde o aşează pe Caroline şi începu să se ocupe de ea.

— Nu cred că vrei să stai aici cât fac chestia asta.

Se încruntă şi se apropie curios de ele.

— Ce chestie? Se uită peste umărul surorii sale, văzu despre ce era vorba şi imediat se întoarse cu spatele. Oh! Da. Ah… nu. Pregătirea lui pentru titlul de duce nu indusese şi informaţii despre îngrijirea şi – curăţenia – copiilor mici. Nu e… îşi drese vocea. Cineva care poate… face asta… în locul tău?

Nu era sigur, dar i se păru că-şi aude sora chicotind.

— Copiii nu vin pe lume însoţiţi de o bonă, Simon.

Nu-i plăcu tonul ei batjocoritor.

— Ştiu şi eu asta. Sigur că ştiu. Dar eşti…

Se opri. Erau o mulţime de feluri în care îşi putea termina propoziţia.

„Fata unui duce… sora mea… abia ieşită din scutece tu însăţi, din punctul meu de vedere…”

— Sunt mamă. Se întoarse cu faţa la el, cu Caroline stând liniştită la ea în braţe. Sora lui, pe care o considerase întotdeauna o fiinţă fragilă, părea acum liniştită şi puternică, vorbindu-i cu voce fermă. Nu ştiu ce te pregăteai să spui. Dar nu este relevant. Sunt mama ei. Iar ea este pe primul loc pentru mine. Nu ai cum să mă faci să mă răzgândesc.

Sora lui nu mai era o fetiţă delicată, ci se transformase în Iuno[9]

, o femeie matură care îşi proteja odrasla.

De el.

Tocmai de cel care ar fi trebuit să îi poarte de grijă, fir-ar să fie.

— Nu vreau să te fac să te răzgândeşti.

Fata tresări.

— Nu vrei.

— Nu.

Era adevărat.

Răsuflă uşurată.

— O să mă laşi să stau cu Caroline. Nu o să te certi cu mine.

În ultimele şase luni, fusese sigur că, de fapt, cea mai bună variantă era să trimită copilul de lângă ea. Chiar şi pe drum încoace meditase mult la această variantă, făcuse tot felul de planuri pentru tot felul de destinaţii, refuzând să renunţe la speranţa că lucrurile ar putea reveni la normal.

---

9 Iuno sau Iunona – echivalentul roman al zeiţei greceşti Hera (n.tr.)

Acum înţelegea cât de ridicolă fusese acea idee.

Nu putea suporta gândul să o dea pe Caroline.

„Ştiu ce înseamnă să creşti conştient de faptul că un părinte nu te vrea, Simon.” Atunci îi văzuse Julianei tristeţea din privire, îşi dorise să se răzbune pe toţi cei care o făcuseră să treacă printr-o asemenea experienţă traumatizantă. Nu îşi dorise niciodată ca nepoata lui să treacă prin aşa ceva.

— Sigur că trebuie să rămâi alături de Caroline.

Acum Georgiana se simţea pe deplin uşurată.

— Îţi mulţumesc, Simon.

Se întoarse cu spatele la ea, considerând că nu merita nici pe departe cuvintele de mulţumire ale surorii lui după atitudinea pe care o avusese în ultimele luni. Ar fi meritat să fie supărată şi furioasă şi să-i fie silă de el, nu să-i mulţumească.

Pentru că şi acum, când o vedea ţinându-şi cu dragoste fiica în braţe, nu putea să nu se gândească neîncetat ce nenorocire era asta pentru numele familiei.

Scandalul avea să izbucnească. Iar ei trebuiau să-i reziste. El era gata să-i facă faţă. Sau avea să fie pregătit după ce se căsătorea cu Lady Penelope.

— O să mă însor peste o lună. Evenimentul va abate interesul de la situaţia ta.

Ea râse strident.

— Simon, nici măcar o nuntă regală n-ar abate atenţia de la aşa ceva.

El se făcu că n-aude şi se duse spre uşă, vrând să scape odată din camera care i se păruse la început atât de primitoare, dar care acum îl sufoca. Georgiana vorbi înainte ca el să apuce să iasă:

— Să ştii că nu trebuie să faci asta. Nu scrie nicăieri că tu eşti cel care trebuie să poarte povara reputaţiei pe umeri. Nu eşti obligat să te însori cu ea.

Ba sigur că era.

Era duce de Leighton – unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia, născut pentru a purta povara dată de unul dintre cele mai venerabile titluri aristocratice. Îşi petrecuse toată viaţa pregătindu-se pentru un asemenea moment, când onoarea şi simţul datoriei sunt mai importante decât orice altceva.

Unde era onoarea în ce îi făcuse Julianei? în grajd? în parc? în camera asta?

Se simţi dintr-odată ruşinat şi pielea păru să îi ia foc.

— Nici nu se pune problema. Mă voi însura cu ea.

Trebuia să-şi facă datoria.

*

Îl găsi pe St. John în biroul contelui de Reddich.

Uşa era deschisă, aşa că ciocăni o singură dată în canat şi aşteptă ca St. John să-i facă semn să intre, după care se îndreptă spre fotoliul mare de piele din faţa biroului masiv din lemn de mahon.

— S-ar zice că ai fost înnobilat, la cât de bine îţi şade în spatele biroului, zise el.

Nick termină de scris coloana lungă de cifre în registrul contabil al moşiei şi îşi ridică privirea.

— Având în vedere că micul conte are unsprezece ani şi este la şcoală acum, nu cred că se supără că-i ţin locul cald până va fi gata să-l ia în primire. Se lăsă pe spătarul scaunului. Ar trebui să ne îngrijoreze stăpâna acestei case. Ea se supără de fiecare dată când stau la biroul ăsta.

— Şi atunci de ce nu-ţi iei un birou al tău?

St. John zâmbi larg.

— Îmi place mai mult când se enervează.

Simon se făcu că nu aude comentariul nelalocul lui.

— Aş vrea să vorbesc cu tine despre sora mea.

— Excelent. Şi eu aş vrea să-ţi vorbesc despre sora mea.

Simon îngheţă, iar St. John se încruntă imediat.

— Isabel suspectează că e ceva între voi. Şi de fiecare dată are dreptate. Chiar mă enervează cu asta, serios.

— Nu e nimic între noi.

— Nu?

„Ba da.”

— Nu.

Speră că răspunsul fusese suficient de categoric. De convingător.

— Hmm. Nick îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe masă. Bine. Atunci hai să vorbim despre Lady Georgiana.

Uşurarea lui Simon se materializă printr-un val de iritare.

— Mă bucur să *constat* că cineva din casa asta îşi aduce aminte de statutul surorii mele.

Nick se arătă surprins.

— În locul tău, m-aş purta mai cu mănuşi, Leighton.

Simon înjură printre dinţi şi-şi strânse pumnii.

— Mai încearcă, zise Nick.

Nicholas St. John era, foarte posibil, cel mai vechi prieten al lui Simon, dacă putea pretinde că avea aşa ceva. Cei doi, împreună cu Ralston, fuseseră în acelaşi an la Eton, iar Simon, tânăr nobil, petrecuse prea mult timp amintindu-le fraţilor – precum şi întregii clase – că fiii Ralston proveneau dintr-o familie de sorginte îndoielnică. Într-o zi reuşise să-l scoată din sărite pe calmul Nick şi suferise consecinţele. Nick îi dăduse sângele pe nas, şi uite-aşa se împrieteniseră.

Relaţia se cam răcise în anii de după terminarea şcolii; Simon devenise duce de Leighton, capul familiei, unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia, iar Nick plecase pe

continent şi dispăruse prin est la izbucnirea războiului. Leighton sponsorizase activităţile lui Nick, dar cam la asta se rezumase prietenia lor pe parcursul acelor ani.

Când Juliana sosise în Londra, Simon nu mişcase un deget în sprijinul familiei St. John. Dar, cu toate acestea, în momentul în care Georgiana apăruse pe treptele casei de la Townsend Park, cu burta mare şi fără mai nimic altceva, Nick şi Isabel o primiseră. O protejaseră ca pe una de-a lor. Iar Simon turbase când auzise una ca asta, le ameninţase casa, numele, chiar şi vieţile, în timp ce Nick rămăsese pe poziţii şi o protejase pe Georgiana cu orice preţ.

Avea un prieten.

Probabil singurul.

Aşa că Simon îi datora lui Nick mai mult decât ar fi putut să-i ofere vreodată drept răsplată.

Iar acum avea să ceară şi mai mult de la el.

— Vrea să rămână aici. Cu copilul.

Nick se sprijini de spătarul scaunului.

— Şi tu ce vrei?

El ce voia?

El voia ca totul să redevină ca înainte. O voia pe Georgiana în patul ei de la moşia lui de la ţară, pregătindu-se de recoltă şi de sărbătorile de iarnă. Voia să scape de povara pe care o căpătase odată cu titlul de duce… Ba încă de dinainte.

Şi o voia pe Juliana.

Zăbovi asupra ultimei doleanţe şi îi şopti numele în gând.

Însă lucrurile nu deveniră mai limpezi, ci doar mai frustrante.

Nu o putea avea. Nici acum, nici altă dată.

Aşa că se mulţumi să ceară doar ce putea obţine.

— Vreau ca Georgiana să fie în siguranţă. Şi Caroline… fetiţa… Vreau ca amândouă să fie în siguranţă.

Nick încuviinţă din cap.

— Aici sunt în siguranţă.

— Să-mi spui de cât ai nevoie.

Nick spintecă aerul cu mâna.

— Nu, Leighton. În ultimele luni ne-ai dat destul. Mai mult decât suficient.

— Mai mult decât te-ai aşteptat.

— Păi, trebuie să recunoşti… la cum ai dat buzna aici când ai descoperit situaţia, nu prea ne-am aşteptat să devii binefăcătorul reşedinţei Minerva.

Din cauză că se simţise vinovat.

Georgiana fusese îngrozită că trebuia să-i spună adevărul despre situaţia ei – despre faptul că era gravidă – şi nu voise să dezvăluie identitatea tatălui. Plânsese şi realmente îl implorase să o ierte. Să o protejeze.

Iar el o părăsise, supărat şi neliniştit.

Se întorsese la Londra, disperat să apere reputaţia familiei.

Preferase să pretindă că nu era sora lui, ci doar o problemă de care trebuia să se ocupe, deşi Caroline era singurul membru al familiei de care

se simţise legat.

Aşa că făcuse singurul lucru pe care îl putea face.

Îi trimisese bani.

Mulţi bani.

— Sunt responsabilitatea mea. O să am în continuare grijă de ele.

Nick îl studie cu mare grijă preţ de câteva clipe, iar Simon nu îşi coborî privirea. Nu putea accepta să fie refuzat – era singura modalitate prin care putea începe să-şi îndrepte greşelile.

Nick încuviinţă scurt din cap.

— Fă ce crezi că trebuie făcut.

— Să-mi dai de ştire dacă se... dacă are nevoie de ceva.

— Da.

— Eşti un prieten bun.

Era prima dată când rostea aceste cuvinte. Lui Nick... Oricui. Prima dată când conştientiza faptul că prietenia însemna mai mult decât să bea un pahar la club sau să poarte o discuţie la modă. Sentimentul îl luă prin surprindere.

Nick rămase şi el surprins de aceste cuvinte.

— Şi tu ai face la fel.

Acest adevăr simplu îl clătină zdravăn. *Ar face la fel. Acum.* Dar până de curând n-ar fi făcut.

Ce se schimbase?

Răspunsul era clar.

Dar nu putea admite. Nu faţă de el. Şi mai mult ca sigur nici în faţa lui Nick.

— Acum, că am stabilit ce e de făcut, spuse

Nick în timp ce lua o sticlă de brandy şi turna lichidul bogat în două pahare, putem să revenim la subiectul Juliana?

„Nu. Deja îmi ocupă toată mintea.”

Simon luă paharul din mâna lui Nick, încercând să-şi mascheze adevăratele sentimente.

— Nu-i mare lucru de zis.

Nick luă o gură şi savură licoarea, ca să mai tragă de timp.

— Zău, Leighton. Uiţi cu cine vorbeşti. Ce-ar fi să-mi spui adevărul de data asta? Ştiu că fratele meu ţi-a tras una. Şi mai ştiu că sora mea s-a enervat instantaneu când a crezut că ai venit aici să-ţi vezi copilul. Chiar vrei să mă auzi pe mine trăgând concluzia?

„N-ar putea fi mai rea decât purul adevăr.”

Simon rămase tăcut.

Nick se îndreptă de spate şi-şi prinse mâinile peste vesta lui bleumarin – calmul întruchipat. Simon îl detesta pentru asta. Apoi prietenul lui începu să-i vorbească:

— Bine atunci. Îţi spun eu ce gândesc. Cred că eşti mai mult decât deranjat de situaţia surorii tale. Cred că ai cerut-o de soţie pe Lady Penelope într-un moment de nebunie, convins că mariajul *tău* poate compensa scandalul *Georgianei.* Cred că toate motivele pentru care vrei să te însori sunt greşite. Şi mai cred că sora mea ţi-a arătat toate aceste motive.

Simon simţi nevoia imperioasă de a-i trage un pumn, iar Nick întâmpină furia acestuia cu un

surâs strâmb.

— N-ai decât să mă loveşti, prietene, dar să ştii de la mine că nu te va ajuta prea tare. Şi nici vorbele mele nu vor deveni brusc mai puţin adevărate.

Simon se gândi că ar trebuie să fie impresionat de perspicacitatea lui Nick. Dar apoi se gândi o clipă la asta şi îşi dădu seama că adevărul nu era prea greu de ghicit.

În preajma ei se purta ca un neghiob. Ea îl făcea să pară un neghiob.

Îl făcea mult mai mult de atât. Îl făcea să-i fie foarte dor. Şi să tânjească. *Şi mai mult.*

Nu putea să se gândească mai departe. Nu trebuia să o facă.

Nick nu trebuia să afle toate lucrurile acestea.

Se uită tăcut la prietenul lui, şi rămaseră aşa neclintiţi şi fără să schimbe o vorbă până când Nick schiţă un zâmbet.

— Îţi dai seama că nu vei putea să îl eviţi la nesfârşit.

Simon se prefăcu că tocmai descoperise o scamă pe mâneca hainei, pe care o scuturâ plictisit, asta în timp ce mintea şi inima îi stăteau să explodeze.

— Ce să evit?

— Felul în care te face ea să te simţi.

— Şi cine zice că mai simt ceva în afară de enervare?

Nick râse.

— Faptul că ştii cu exactitate despre cine e vorba în propoziţie e suficient. Şi vei descoperi că, în familia asta, enervarea e un precursor al unor sentimente mult mai periculoase.

— Am descoperit deja mult prea multe despre familia asta, zise el, sperând că experienţa căpătată în anii în care ştiuse să se poarte cu trufie avea să-l ajute să-şi mascheze emoţiile.

— N-ai decât să faci cât vrei pe ducele batjocoritor, Leighton. Nu schimbă cu nimic datele problemei. Nick lăsă paharul şi se ridică, apoi se duse spre uşă. Când ajunse lângă ea, adăugă: Bănuiesc că îţi cer prea mult dacă te rog să stai departe de ea.

„Da.”

Gândul de a sta departe de Juliana era de neconceput.

Dar da, trebuia.

Ce ticălos era. Ce prost.

— Deloc.

„Mincinosule.”

Nick pufni neîncrezător.

— Nu mă crezi?

Nici nu trebuia să-l creadă. Lord Nicholas St. John ar trebui să-l dea cu forţa afară din casă – pentru a-şi proteja sora.

Pentru a-l proteja pe Simon.

— Nu, Leighton. Nu te cred. Absolut deloc.

Nick deschise uşa.

— Dacă mă consideri un pericol pentru ea – pentru reputaţia ei –, atunci de ce mă laşi să stau

aici?

Atunci Nick se întoarse cu faţa la el, iar Simon văzu ceva în ochii lui albaştri – ochi care semănau atât de tare cu ai Julianei.

Compasiune.

— Nu eşti un pericol pentru ea.

Nick nu ştia cât de tare tânjea după ea ori de câte ori se afla în apropiere.

Simon rămase tăcut, iar Nick continuă:

— Îţi faci prea multe griji, Leighton. Îţi iei prea multe măsuri de precauţie. Juliana nu face parte din viaţa ta perfectă şi imaculată.

— Emană scandal – la fel ca toată familia noastră. Şi nici că ne deranjează prea tare, adăugă el, dar ăsta este unul dintre motivele pentru care te vei ţine departe de ea.

Simon vru să-l contrazică. Vru să-i urle în faţă ca reacţie la vorbele lui iresponsabile. Propria lui soră se afla aici, dovada vie a ce se întâmpla când bărbaţii îşi pierdeau controlul. Când greşeau. Dar nu apucă să spună nimic, pentru că Nick i-o luă înainte.

— Nu sta în calea fericirii ei, Simon. Poate că tu în sinea ta nu vrei să o laşi, dar ştii că merită să fie fericită. Şi se poate mărita bine.

„Cu altcineva.”

Îl cuprinse o ură viscerală la acest gând.

— Vorbeşti de parcă chiar ar cere-o cineva acum.

Nu intenţionase să fie dispreţuitor.

Nick îi remarcă însă tonul, iar Simon văzu

scântei de furie în ochii prietenului său.

— Ar trebui să-ţi dau cafteala aceea pe care văd că ţi-o doreşti cu disperare pentru ceea ce ai spus. Crezi că, pentru că tu nu ai îndrăzni niciodată să-ţi mânjeşti preţioasa reputaţie cu cineva ca Juliana, înseamnă că nu există alţii care ar da orice pentru ea?

Sigur că existau. Juliana era inteligentă şi iute la minte, fermecătoare şi fascinant de frumoasă.

Nu mai apucă să recunoască acest fapt, pentru că Nick ieşise încet din cameră, lăsându-l pe Simon cu gândurile lui.

*

Juliana nu voia să rămână singură cu gândurile ei, aşa că încercă să-şi găsească alinare în cel mai aglomerat loc din Townsend Park. La bucătărie.

Bucătăria reşedinţei Minerva era exact aşa cum îşi imaginase Juliana că ar trebui să fie o bucătărie – gălăgioasă, murdară şi plină de râsete, de mirosuri şi de oameni. Ei erau sufletul conacului pe care femeile care locuiau aici îl considerau casa lor. Cu alte cuvinte, bucătăria reşedinţei Minerva nu se asemăna deloc cu bucătăriile altor conace englezeşti. Fapt apreciat pe deplin de. Juliana, care se săturase de atâtea fineţuri englezeşti câte avusese parte în ziua aceea – reguli rafinate englezeşti, aroganţă

rafinată englezească, case rafinate englezeşti.

Îşi dorea ceva real şi cinstit.

Ceva care să-i abată gândurile de la ducele rafinat de la etaj.

Pătrunse pe uşa bucătăriei şi văzu un grup de femei adunate în jurul mesei enorme din centru. Acestea abia îi aruncară câte o privire, după care îşi continuară conversaţia gălăgioasă în timp ce Gwen, bucătăreasa casei, o scrută cu privirea şi o puse la treabă.

— Ea e Juliana, spuse în timp ce celelalte femei îi făceau loc în jurul mesei de stejar – lungă şi frumoasă şi purtând însemnele multor mâncăruri şi secrete pregătite aici. Sora lui Lord Nicholas.

Acestea fiind spuse, fu acceptată. Gwen cernu nişte făină în dreptul ei şi înclină un castron de cupru din care scoase un cocoloş de cocă pe care i-l întinse Julianei.

— Frământă, zise femeia mărunţică, iar Julianei nici nu-i trecu prin cap să nu i se supună.

Celelalte şase femei de la masă îşi vedeau de treaba lor – tocat, mărunţit, amestecat, bătut. Un batalion perfect organizat de bucătărese care sporovăiau întruna.

Juliana respiră profund şi intră cu totul în atmosfera reconfortantă. Întinse aluatul în formă rotundă şi ascultă. Exact de asta avea nevoie acum. Aici putea să nu se mai gândească la Simon.

— … Aş zise că e unul dintre cei mai chipeşi musafiri pe care i-am avut în ultimul timp.

— Sau cel mai cel, adăugă Gwen, iar celelalte se grăbiră să îi dea dreptate.

— Arată ca un înger.

— Unul blestemat… căzut din cer. Aţi văzut cum a dat buzna aici şi a poruncit să o vadă pe Georgiana?

Juliana îngheţă. *Vorbeau despre Simon.* Nu scăpa de el nici aici.

— Şi cel mai mare, adăugă o femeie înaltă şi slabă pe care Juliana nu o mai văzuse niciodată.

— Mă întreb dacă e atât de mare peste tot, insinuă cu răutate cineva, iar celelalte chicotiră.

— E musafir! Gwen aruncă o cârpă în direcţia femeii care făcuse comentariul, după care zâmbi cu gura până la urechi. Nu că eu nu mi-aş fi pus aceeaşi problemă.

— Vă rog, spuneţi-mi că nu vorbiţi despre cine cred eu că vorbiţi.

Juliana îşi întoarse imediat capul să vadă cine era persoana căreia femeile care râdeau încă se înghesuiau să-i facă loc la masă – Lady Georgiana.

Trebuia să fie ea. Semăna cu el, avea acelaşi păr blond şi ochi de chihlimbar. Nu era însă deloc înaltă. Era micuţă şi drăguţă ca o păpuşă de porţelan, cu rotunjimile minunate ale unei femei care născuse de curând. Nu arăta de şaptesprezece ani. Părea mult mai în vârstă. Mai matură.

— Dacă credeai că vorbim despre chipeşul tău frate, atunci ai dreptate, o tachină Gwen. Eşti pregătită să decojeşti nişte mere?

Gwen nu mai aşteptă răspunsul, că îi şi puse în faţă o găleată plină cu mere roşii. Tânăra nu protestă, ci luă un cuţitaş şi se apucă de treabă. Juliana se miră nespus – sora unui duce curăţa bucuroasă mere în bucătăria reşedinţei Minerva –, dar se abţinu de la comentarii.

— Chipeşul meu frate, aşa-i? zise Georgiana şi-o privi pe Juliana cu un zâmbet.

Juliana se reapucă imediat de treabă.

„Împătureşte, întinde, împătureşte, întinde."

— Trebuie să recunoşti că arată bine.

Juliana se prefăcu că n-o aude.

„Răstoarnă, pune făină, împătureşte, întinde."

— În Londra sunt destule femei care să i se arunce în braţe. Nu-i daţi satisfacţia să se simtă şi aici la fel.

Refuză să se gândească la alte femei în braţele lui. La Penelope în braţele lui.

„Răsuceşte, împătureşte, întinde."

— Naah, bărbaţii ca el sunt prea reci. Femeia înaltă adăugă: Că doar uite ce a făcut, v-a gonit pe tine şi pe Caroline departe de scandal.

— Nu se poate spune că ne-a gonit.

Femeia solidă flutură o mână a lehamite.

— Nu mă interesează ce s-a întâmplat. Eşti aici cu noi în loc să fii cu el, şi mai multe nu vreau să ştiu. Mie-mi plac bărbaţii cu suflet.

— Are suflet.

Juliana nici nu îşi dădu seama că ea vorbise până când celelalte nu tăcură brusc. Îşi ridică privirea, cu obrajii în flăcări, şi o văzu pe

Georgiana studiind-o curioasă.

— Are, nu-i aşa? Juliana reveni la cocă. Nu am fost prezentate.

— Este sora lui Lord Nicholas, se grăbi Gwen să spună.

— Domnişoara Fiori, parcă.

Juliana îşi ridică din nou privirea, cu mâinile adânc înfipte în aluat.

— Juliana.

Georgiana încuviinţă din cap.

— Şi ce ştii tu despre sufletul fratelui meu, Juliana?

— Eu… eu am vrut să spun doar că normal că are un suflet, nu? Nimeni nu răspunse, aşa că reveni la cocă. Nu ştiu.

„împăturește, întoarce, împăturește.”

— Ba cred că ştii câte ceva.

— Nu ştiu.

Intenţionase să fie mai convingătoare, dar nu-i reuşise.

— Juliana, spuse Georgiana pe un ton mult prea familiar, ţie… îţi place de fratele meu?

N-ar fi trebuit să-i placă. Era exact ce nu-şi dorea. Reprezenta tot ce ura ea mai mult la Anglia, la aristocraţi şi la bărbaţi.

Mai puţin părţile pentru care îl iubea atât de mult.

Părţile rele însă cântăreau mai greu.

Nu-i dovedise el?

Juliana îşi vârî mâna în cocă şi o trânti de masă.

— Fratelui tău nu-i place de mâne.

Urmă o pauză lungă, iar la un moment dat se uită iar spre Georgiana, care o întâmpină cu un zâmbet.

— Eu te-am întrebat altceva.

— Nu! se răsti ea. Nu are nimic care să-mi placă. Georgiana rămăsese cu gura căscată. Nu-i pasă decât de rangul lui de duce… Strânse cu furie aluatul într-o bilă… Şi de preţioasa lui reputaţie. Frământă cu forţă bila de aluat şi savură senzaţia dată de contactul cu degetele. O roti pe partea cealaltă şi repetă acţiunea, după care îşi dădu seama că tocmai îl insultase pe fratele unei *lady.* Şi de tine, bineînţeles, milady.

— Dar *este* frumos, interveni Gwen, încercând să liniştească spiritele.

Juliana nu se amuză.

— Nu-mi pasă cât de mare sau de frumos e. Nu, *nu* ţin la el. Toată lumea tăcu mâlc în jurul mesei, iar Juliana îşi suflă de pe faţă o şuviţă de păr. Se şterse pe obraz cu mâna plină de făină.

— Bineînţeles că nu ţii, zise Georgiana prevăzătoare.

Femeile murmurară că erau de acord cu ea, iar Juliana îşi dădu seama cât de caraghioasă era.

— Îmi pare rău.

— N-are de ce. E foarte dificil să ţii la el. Ştii la fel de bine ca mine, zise Georgiana.

Gwen smulse aluatul din ghearele Julianei şi îl trânti înapoi în castron.

— Cred că l-ai frământat suficient.

Mulţumesc.

— Cu plăcere, zise ea îmbufnată.

Nu-i păsa.

— Şi nu-i chiar aşa de frumos, zise femeia înaltă.

— Am văzut şi mai frumoşi, interveni o alta.

— Aşa e, zise Gwen în timp ce îi întindea Julianei un biscuit proaspăt copt, tocmai scos din cuptor.

Începu să-l ronţăie, uimită de faptul că femeile acestea necunoscute îi ignoraseră comportamentul nebunesc şi îşi văzuseră de treabă.

Cât de nesăbuită devenise.

Se ridică imediat şi împinse taburetul atât de repede, încât era să îl dărâme.

— N-ar fi trebuit… N-am vrut să…

Doar unul dintre regrete era adevărat.

Înjură în italiană, iar femeile se uitară una la alta, sperând că vreuna dintre ele o şti să le traducă. Nu ştia niciuna.

— Trebuie să plec.

— Juliana, zise Georgiana pe un ton rugător. Rămâi, te rog! Juliana încremeni lângă uşă cu spatele la ele şi simţi că îi părea rău pentru oricine se simţise sau s-ar simţi vreodată exact cum se simţea ea în acel moment – o combinaţie de ruşine, tristeţe, frustrare şi greaţă, care o făcea să vrea să se târască până în pat şi să nu se mai dea niciodată jos de-acolo.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu pot să stau.

Deschise uşa şi o porni grăbită spre scări. Dacă reuşea să ajungă la scara principală – dacă ar fi în stare să ajungă la camera de la etaj atunci lucrurile aveau să stea mai bine. *Ea* o să fie mai bine.

Iuţi pasul, vrând să scape cât mai repede de sentimentul de stânjeneală care parcă o urmărea.

— Juliana!

Stânjeneala se materializă sub forma lui Lady Georgiana.

Se roti pe călcâie şi o privi pe femeia minionă în faţă, dorindu-şi să elimine din memoria colectivă ultimele minute, ultima oră, întreaga vizită la Yorkshire.

— Da, te rog.

Georgiana îi zâmbi; făcea gropiţe în obraji când zâmbea.

— Vrei să ne plimbăm? E frumos în grădină.

— Eu…

— Te rog. Mi s-a spus că după naştere trebuie să ies la aer. Mi-ar face plăcere compania ta.

Îi era imposibil să o refuze. Ieşiră printr-un salon într-un coridor lateral, apoi pe o uşă discretă, şi o luară pe nişte scări de piatră care dădeau spre grădina de legume aflată într-o laterală a casei.

Se plimbară tăcute printre şirurile perfect organizate de plante, până când Juliana nu mai putu îndura tăcerea.

— Îmi pare rău pentru ce am spus în bucătărie.

— Pentru ce, mai exact?

— Pentru tot. N-am vrut să-ţi critic fratele.

Georgiana zâmbi şi îşi trecu mâna pe sub o crenguţă de rozmarin, ca să-i adulmece parfumul.

— Păcat. Mie mi-a plăcut că te-ai arătat hotărâtă să-mi critici fratele. Puţină lume are acest curaj.

Juliana deschise gura să zică ceva, dar, negăsind cuvintele potrivite, o închise la loc.

— Cred că nu merită să fie criticat de alţii, zise ea în final.

Georgiana îi aruncă o privire.

— Vorbeşti serios?

Îi era mult mai simplu să spună adevărul decât să se străduiască atâta să spună ce se cuvenea. Scoase un mic râset autoironie.

— Nu chiar.

— Ah, bine. E enervant rău, nu-i aşa?

Juliana făcu ochii mari de mirare, apoi încuviinţă din cap.

— Îngrozitor de enervant.

Georgiana afişă un zâmbet larg.

— Cred că-mi place de tine.

— Îmi pare bine. Îşi reluară plimbarea. Am uitat să te felicit. Pentru naşterea fetiţei tale.

— Caroline. Mulţumesc. Tăcu câteva momente. Cred că eşti la curent cu faptul că se va stârni un adevărat scandal din cauza mea.

Juliana îi zâmbi cu compasiune.

— Asta înseamnă că ne e scris să fim prietene, pentru că şi eu sunt considerată de mulţi

un izvor de scandaluri.

— Serios?

Juliana încuviinţă din cap, apoi se aplecă spre o tufă de cimbru şi inspiră adânc parfumul.

— Da. Am o mamă, pe care o cunoşti, cu siguranţă. E o legendă.

— Am auzit de ea.

— Săptămâna trecută s-a întors în Anglia.

Georgiana făcu ochii mari.

— Nu.

— Ba da. Fratele tău era acolo. Juliana azvârli crenguţa de cimbru. Toată lumea e convinsă că suntem făcute din aceeaşi stofă. Georgiana îşi înclină capul într-un fel care îi sugeră că nu înţelesese ce voia să spună. Juliana reformulă. Sunt convinşi că sunt ca ea.

— Ah. Sunteţi din acelaşi material.

Asta voise să spună şi ea.

— Da.

— Şi eşti?

— Fratele tău aşa crede.

— Nu asta te-am întrebat.

Juliana medită îndelung. Nu o mai întrebase nimeni dacă era ca mama ei. Nimănui nu-i păsase. Bârfele din oraş o condamnaseră imediat pentru descendenţa ei, iar Gabriel, Nick şi restul familiei respinseseră din start ideea unor oarecare similitudini.

Iar acum Georgiana stătea în mijlocul cărării şerpuite din grădină şi îi adresase întrebarea pe care nimeni nu i-o pusese. Trebuia să-i spună

adevărul.

— Sper că nu.

Georgiana fu mulţumită de acest răspuns. Poteca se bifurca în faţă, iar ea îşi încolăci o mână de braţul Julianei şi alese drumul către casă.

— Să nu-ţi fie teamă, Juliana! Când se va afla despre mine, o să uite tot ce au crezut vreodată despre tine şi mama ta. Îngerii căzuţi sunt un subiect excelent de bârfă.

— Dar tu eşti fiica unui duce, protestă Juliana. Simon se însoară ca să te protejeze pe tine.

Georgiana scutură din cap.

— Reputaţia mea e complet distrusă. Absolut iremediabil. Poate va reuşi să ne protejeze reputaţia, poate va diminua bârfele, dar ele nu vor dispărea niciodată cu totul.

— Îmi pare rău, zise Juliana, negăsind altceva mai bun de spus.

Georgiana o strânse de mână şi îi zâmbi.

— Şi mie mi-a părut rău un timp. Dar acum sunt aici şi voi rămâne cât timp mă vor ţine Nick şi Isabel. Atâta vreme cât Caroline este sănătoasă, îmi e greu să-mi pese de altceva.

„Îmi e greu să-mi pese de altceva.” În tot răstimpul de când se afla în Anglia, de fiecare dată când fusese batjocorită de cuvintele şi de privirile dispreţuitoare ale oamenilor, Juliana se simţise profund afectată. Oricât de mult încercase, îi păsase de fiecare dată.

Îi păsase de ce credea Simon.

Îi păsase că nu avea să o considere niciodată

suficient de bună.

Îi păsase şi când ştiuse că era adevărat.

O invidia pe femeia aceasta puternică şi curajoasă, care îşi înfrunta viitorul nesigur cu-o asemenea încredere.

— Poate că nu se cade să spun aşa ceva, dar sunt nişte idioţi că te alungă. Toate balurile din Londra s-ar bucura să găzduiască o femeie atât de isteaţă.

Privirea Georgianei sclipi cu un fals amuzament.

— Nu se cade să spui aşa ceva. Dar amândouă ştim că la balurile londoneze femeile isteţe nu sunt agreate. Ce s-ar face dacă am apărea amândouă?

Juliana râse.

— Când vei decide să te întorci, milady, o să schimbăm într-un mod scandalos lumea. Familia mea are o atracţie deosebită pentru copiii cu descendenţe problematice, o să vezi… Tăcu brusc, dându-şi seama că deja mersese prea departe. Îmi pare rău, n-am vrut să spun că…

— Prostii, zise Georgiana cu un gest de respingere. Caroline e, fără discuţie, un copil cu o descendenţă problematică, zise ea cu un zâmbet larg. Aşa că sunt foarte fericită să ştiu că vom fi primite cel puţin într-un salon.

— Pot să te întreb…

Georgiana se uită admirativ la ea.

— Nu-ţi pasă prea tare de etichetă, nu-i aşa, domnişoară Fiori?

Juliana îşi mută privirea cu amărăciune.

— E aceeaşi poveste veche, plictisitoare şi incredibil de banală. Am crezut că mă iubeşte – şi poate chiar mă iubea. Dar uneori dragostea nu e de-ajuns – de fapt, cred că de cele mai multe ori nu e.

În vocea ei nu exista nicio nuanţă de tristeţe sau de regret. Juliana se uită în ochii aceia de chihlimbar şi văzu sinceritate în ei, o limpezime tipică unui om matur.

„Uneori dragostea nu e de-ajuns.”

Se întoarseră spre casă, iar cuvintele acelea răsunară la nesfârşit în mintea Julianei. Cuvinte pe care ar face bine să le ţină minte.

Capitolul 16

Parteneriatele care durează toată viaţa se bazează pe blândeţe şi cutezanţă.
O lady rafinată nu trebuie să vorbească deschis cu un domn.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Guy[10] nu e singurul cu un temperament aprins din toamna asta…

10 Referinţă la Guy Fawkes - cuvântul „guy“ din limba engleză (tip, individ, băiat) provine de la numele lui Fawkes. (n.tr.)

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

În cea mai mare parte a timpului, satul Dunscroft era un loc liniştit – stilul idilic de viaţă rurală fiind întrerupt doar de către un taur scăpat din ţarc sau de trecerea în mare grabă a vreunei trăsuri, dar, comparativ cu micile oraşe englezeşti, în sătucul acesta nu era mare lucru de remarcat.

Cu excepţia festivalului Bonfire Night.

Tot satul Dunscroft se adunase pentru festivităţi. Tocmai se înserase, iar pajiştile sătucului erau pline de însemnele sărbătorii – felinarele fuseseră aprinse, scăldând tarabele aliniate pe margine într-o minunată lumină aurie.

Juliana coborî din trăsură şi fu imediat asediată de mirosurile şi sunetele specifice atmosferei de carnaval. Pe pajişte erau sute de oameni, fiecare bucurându-se de câte ceva – copii cu măşti de hârtie alergau printre picioarele celor mai mari, după care asistau la spectacole improvizate cu păpuşi, fetiţe zâmbitoare cu tăvi cu mere coapte…

La câţiva metri se făcea un porc la proţap, iar ceva mai încolo un grup de tineri se scălâmbăiau şi dansau în faţa unei statui vivante, hotărâţi s-o facă să se mişte. Juliana râse de bufoneriile lor şi începu să se simtă foarte bine.

— Vezi? zise Isabel de lângă ea. Ţi-am spus că n-ai niciun motiv să-ţi faci griji.

— Dar tot nu m-am liniştit, răspunse Juliana

cu un zâmbet. Nu văd focurile alea de care m-ai avertizat.

În centrul localităţii fusese amplasat un rug, o movilă imensă de buşteni în vârful căreia trona un om de paie în haine sărăcăcioase. Pălăria păpuşii atârna periculos într-o parte, ameninţând să îşi ia zborul înainte de a se lăsa pradă flăcărilor. Copiii alergau în jurul rugului, cântând şi scandând, iar într-o parte rămăsese un copil grăsun, mânjit tot cu cremă de ciocolată.

Juliana se întoarse zâmbind spre cumnata ei.

— Nu mi se pare nimic înfricoşător.

— Stai numai să-şi termine copiii de mâncat dulciurile şi apoi să vezi cum se stârneşte infernul. Atunci să te ţii groază. Isabel aruncă o privire cercetătoare prin mulţime. Majoritatea fetelor ar trebui să fi ajuns deja. Când am plecat noi de acasă, doar Nick şi Leighton mai rămăseseră.

Menţionarea lui Simon o făcu pe Juliana să devină brusc tensionată. Se gândise toată ziua la el – toată dimineaţa îşi căutase motive să colinde prin camere, să aducă lucruri de trebuinţă pentru copil, să îl viziteze pe fratele ei în birou, dar în zadar.

Parcă intrase în pământ.

Ştia că ar trebui să fie fericită că se ţinea la distanţă. Ştia că n-ar trebui să forţeze mâna destinului. La urma urmei, el deja luase o hotărâre – era doar o chestiune de timp până să se întoarcă la Londra şi să se însoare cu altă femeie. Cu cineva despre care avea o impresie foarte bună.

Cu cineva care avea acelaşi statut şi aceeaşi importanţă a numelui.

Iar acum, în loc să se străduiască să îl uite, stătea în mijlocul unei mulţimi de englezi ciudaţi, îmbrăcată cu una dintre cele mai frumoase rochiţe ale ei, în speranţa că îşi va face şi el apariţia.

Întrebându-se de ce *nu era* aici.

Chiar dacă ştia că el nu era omul potrivit pentru ea.

Ar fi trebuit să fie mai simplu – aici la ţară, protejaţi de restul lumii, de scandalurile cu mame dispărute şi copii ilegitimi, departe de mariaje de convenienţă şi baluri de logodnă, şi şuşoteli, şi bârfe.

Dar degeaba, tot la el se gândea. La viitorul lui.

La viitorul ei.

Şi la cât de diferite aveau să fie.

Trebuia să plece.

Nu mai putea rămâne. Nu dacă el era aici.

Isabel adulmecă prin aer.

— Ooh… îţi miroase a tartă cu mere?

Întrebarea o trezi pe Juliana la realitate. Era la carnaval, şi tot Yorkshire-ul sărbătorea, iar ea nu putea lăsa viitorul să-i schimbe prezentul. Avea destul timp să-şi facă griji a doua zi.

— Cumpărăm şi noi? o întrebă ea cu un zâmbet pe cumnată.

Luară la rând tarabele în căutarea produselor de patiserie, iar Isabel îi spuse:

— Te avertizez, una de mănânc, e posibil să

nu mă mai pot opri până nu mă transform eu într-o tartă cu mere.

Găsiră taraba respectivă şi îşi cumpărară câte o tartă, iar Isabel iu oprită de o tânără care avea ceva de discutat cu ea în legătură cu uniformele servitorilor de la Townsend Park. Juliana o luă încet din loc pe lângă tarabe, aşteptând ca Isabel să termine de vorbit şi privind spre pajiştea învăluită tot mai mult în întuneric, singura sursă de lumină provenind din centru, de la lumânările oamenilor care stăteau de vorbă între ei, aşteptând la rândul lor aprinderea rugului.

Tot ce se petrecea în acest sătuc se reducea la acest moment simplu de conversaţie şi sărbătoare. Aerul rece *mirosea a toamnă,* vântul purta cu blândeţe frunzele copacilor de pe marginea pajiştii şi nicăieri nu existau griji… sau tristeţe. Nimeni nu era singur.

Iar ea era aici la ţară, unde se zvoneşte că viaţa ar fi simplă. Pentru asta venise. Pentru noaptea lui Guy Fawkes şi pentru cântecele copiilor, şi pentru tartele cu mere. Iar în seara asta voia să se bucure de ele.

Nu avea să permită ca el să împiedice asta.

Se opri în faţa unei tarabe cu plante medicinale şi flori uscate, iar vânzătoarea solidă se uită la ea în timp ce termina de legat un săculeţ.

— Ce-aţi dori, milady?

— Ce-aş dori?

Femeia se ridică de pe scăunelul ei şi se

apropie de Juliana.

— Copii? Bani? Fericire?

Juliana zâmbi.

— Plantele îmi pot oferi toate acestea?

— Aveţi vreun dubiu?

Juliana izbucni în râs.

— Da.

Femeia o studie cu mare atenţie preţ de câteva clipe.

— Ştiu ce vreţi.

— Oh? ’

„Vreau o seară cât se poate de simplă.”

— Dragoste, declară vânzătoarea.

„Mult prea complicat.”

— Ce-i cu ea?

— Asta vă doriţi. Mâinile femeii începură să caute prin colecţia de plante şi flori, mult mai repede decât o altă persoană de aceleaşi dimensiuni. Alese puţină lavandă, o crenguţă de rozmarin, una de cimbru şi una de coriandru şi alte câteva pe care Juliana nu le identifică. Le băgă într-un săculeţ pe care îl legă la gură cu o bucată de sfoară şi făcu un nod de nici Ulise nu l-ar mai fi putut desface. După ce termină, îi întinse săculeţul Julianei.

— Să dormiţi cu el sub pernă.

Juliana se holbă la săculeţ.

— Şi dup-aia ce se-ntâmplă?

Femeia afişă un zâmbet amplu care îi dezvălui câţiva dinţi lipsă.

— O să vină.

— Cine o să vină?

Dinadins nu se lăsa deloc. Femeia nu se simţi lezată.

— Dragostea dumitale, zise ea, după care întinse o palmă spre ea. Juma' de penny pentru magia asta, milady.

Juliana ridică dintr-o sprânceană.

— Recunosc că-i un târg bun… pentru o *magie.*

Băgă săculeţul în gentuţă şi scoase o monedă.

— Va funcţiona.

— Oh, da, sunt sigură.

Se întoarse cu hotărâre cu spatele şi îngheţă.

Chiar acolo, rezemat de stâlpul din colţul dughenei şi cu mâinile încrucişate, era Simon, cu o atitudine care nu avea nimic de-a face cu atitudinea obişnuită a ducelui de Leighton. Ceea ce îi sublinia şi mai mult rangul de duce.

Era îmbrăcat cu pantaloni din piele de căprioară şi cizme lungi maro, o cămaşă albă de pânză şi o jachetă verde, dar hainele aveau o croială simplă – eşarfa era legată lejer, jacheta părea modestă. Pe cap avea un fel de şapcă trasă pe frunte, purta mănuşi, dar nu-şi luase şi bastonul care la oraş ar fi fost obligatoriu pentru completarea vestimentaţiei.

Acesta era Simon adaptat la viaţa de ţară.

Un Simon pe care har putea iubi. Pentru o seară.

Apoi ar renunţa la el. În favoarea reputaţiei şi a decenţei, a responsabilităţilor şi a tuturor

lucrurilor pentru care ajunsese să îl iubească.

Dar în seara asta erau la ţară. Iar lucrurile stăteau mult mai simplu aici.

Poate reuşea să îi convingă de asta.

Acest gând o făcu să se dezmorţească. Se puse în mişcare spre el.

El luă poziţia de drepţi.

— Îţi cumperi poţiuni magice?

— Da. Aruncă o privire peste umăr spre femeia care acum se mutase în faţa tarabei şi care avea întipărit pe chip unul dintre zâmbetele ei fără dinţi.

— Ai văzut, cuconiţă, ce repede funcţionează?

Juliana nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Am văzut. Mulţumesc.

Simon părea jenat.

— Ce ţi-a vândut?

Se uită în ochii lui preţ de câteva clipe.

„Acum sau niciodată.”

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că mi-a vândut o seară?

Simon se încruntă.

— O seară de ce?

Juliana ridică din umeri.

— Simplitate. Tihnă. Pace.

Zâmbi cu colţul gurii.

— Păi, zic atunci să le cumpărăm pe toate.

Juliana se gândi la conversaţia purtată cu mult timp în urmă, când discutaseră despre descendenţa perfectă a familiei Leighton – despre reputaţia pe care o proteja el, despre onoarea pe

care o preţuia. Îşi aduse aminte de tonul lui mândru, de responsabilităţile pe care le presupunea titlul lui.

Oare cum o fi să suporţi o asemenea povară?

„Destul de dificil încât să te tenteze o noapte de libertate.”

Juliana scutură din cap.

— Nu putem avea toată viaţa. Doar o seară. Doar seara asta.

O privi îndelung, iar ea se rugă în gând ca el să-i accepte oferta. Noaptea aceasta, în orăşelul acesta simplu din zona rurală a Angliei, fără bârfe şi scandal. Un rug şi un târg… şi câteva ore de relaxare.

Mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare puteau fi îngrozitoare. Şi exact aşa aveau să fie.

Dar acum voia o seară. Cu el.

Tot ce avea de făcut era să se întindă şi să o ia.

— Am destul pentru amândoi, Simon, şopti ea. De ce să nu ne bucurăm de noaptea asta?

„Te rog.”

El ezită între răspunsuri, iar ea se întrebă dacă avea să o refuze – ştia că ar trebui să o refuze. Inima îi bătea nebuneşte în piept în vreme ce îi privea chipul şi-i văzu muşchii maxilarului tresărind cât se pregătea să dea un răspuns.

Dar clopotele bisericii din partea cealaltă a pieţei începură să bată – o explozie de sunete. Juliana făcu ochii mari când oamenii din jurul lor începură să ovaţioneze cu putere.

— Ce se întâmplă? se interesă ea.

O fracţiune de secundă păru să nu-i fi auzit întrebarea. Apoi îi oferi braţul.

— Focul. O să înceapă în curând.

*

„De ce să nu ne bucurăm de noaptea asta?”

Cuvintele îi răsunau în minte lui Simon în timp ce stăteau în apropierea rugului în flăcări.

„O seară.”

Un moment care avea să fie doar al lor, împreună, aici, la ţară. Fără responsabilităţi şi fără griji… Doar acest festival de Bonfire Night şi atât.

Dar dacă el îşi dorea mai mult?

Nu putea avea mai mult.

„Doar o seară. Doar seara asta.”

Şi de această dată, Juliana reuşise să îi lanseze o provocare.

Dar acum el se temea că, dacă accepta, nu avea să-i poată supravieţui.

Se întoarse puţin, doar cât să se poată uita la ea. O văzu din profil cum privea spre rug cu o expresie de bucurie pe chip. Părul ei brunet strălucea în lumina focului – o răzmeriţă de roşu şi portocaliu, un lucru absolut magnific şi vibrant. Iar pielea ei lucea de la dogoarea focului şi din pricina încântării.

Îi simţi privirea şi se întoarse spre el. În momentul în care dădu cu ochii de ai ei, i se tăie

răsuflarea.

Era frumoasă.

Iar el îşi dorea noaptea aceasta. Îşi dorea orice ar fi putut avea de la ea.

Se înclină spre urechea ei, dar se împotrivi dorinţei de-a o săruta acolo, în punctul care emana atât de puternic mirosul ei caracteristic.

— Aş vrea să-mi dai din acea poţiune.

Tresări, iar ochii ei de un albastru-închis în întuneric sclipiră.

— Eşti sigur?

Încuviinţă din cap.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet larg şi cald, sincer şi descătuşat, iar el se simţi de parcă tocmai fusese lovit în cap.

— Şi acum?

O întrebare foarte bună. Oamenii începuseră să se îndepărteze de foc; se întorceau spre celelalte puncte de atracţie din piaţă. El îi oferi un braţ.

— Ce-ai zice să dăm o tură pe pajişte?

Ea se uită lung la braţul lui. El îi înţelese ezitarea, îi văzu îngrijorarea din privire.

— O seară.

Tot trupul îi urla că nu avea să fie de ajuns doar atât.

Dar trebuia să se mulţumească şi cu atât.

Şi nici nu trebuia să se gândească acum la cum avea să fie mâine.

Îşi plecă uşor capul în semn de încuviinţare.

— O seară.

După care mâna ei ajunse pe braţul lui, caldă şi hotărâtă, şi paşii îi purtau departe de foc. Luminile începură să se estompeze, dar dogoarea focului persistă, mult mai arzătoare.

Se plimbară în linişte, iar la un moment dat ea arătă cu mâna către rug şi spuse:

— Mărturisesc că mă simt onorată. Toate astea… în cinstea catolicilor.

O rafală aspră străbătu piaţa şi o făcu să se lipească de el, dar el rezistă impulsului de nestăvilit de a-şi pune o mână pe umerii ei.

— Pentru un anume catolic, zise el. Guy Fawkes a fost cât pe ce să arunce în aer parlamentul şi să-l omoare pe rege. Bonfire Night e noaptea în care se sărbătoreşte demascarea complotului.

Se întoarse interesată spre el.

— Bărbatul din vârful rugului… e acest Guy?

El încuviinţă din cap, iar ea arătă cu degetul spre un balot de pânză de la una dintre tarabe. Nu arăta foarte înspăimântător.

El râse.

Râsul o făcu să îi arunce o privire peste umăr.

— Mă bucur să te aud râzând, Excelenţă.

Protestă la auzul rangului.

— În seara asta nu mă lua cu Excelenţă. Dacă pot să am parte de o seară de libertate şi de relaxare, atunci nu vreau să fiu şi duce.

Nu ştia de unde îi ieşiseră cuvintele astea, dar cu siguranţă erau adevărate.

Juliana îşi plecă uşor capul în direcţia lui.

— O dorinţă rezonabilă. Atunci cine eşti în seara asta?

Nu avea timp să se gândească. Făcu o mică reverenţă în faţa ei, iar ea râse, un sunet atât de melodios în noapte.

— Simon Pearson. Fără niciun titlu. Doar eu ca om.

Preţ de o seară îşi putea imagina şi el că era suficient să fie doar un bărbat.

— Te aştepţi ca oamenii să creadă că eşti doar un biet domn?

Dacă era un joc, de ce să nu facă şi el nişte reguli?

— Poţiunea asta e magică sau nu?

Ea zâmbi cald şi îl luă iar de braţ.

— S-ar putea să fie magică.

Merseră în tăcere, trecură pe lângă câteva tarabe cu dulciuri şi o alta unde se vindeau pateuri cu carne de porc şi pui.

— Ţi-e foame? întrebă el. Cum ea încuviinţă din cap, el cumpără două pateuri apetisante şi o ulcică de vin, după care se întoarse zâmbind spre ea. Domnul Pearson ar vrea să improvizeze un picnic.

Zâmbetul i se întinse pe toată faţa.

— Ei bine, nu aş vrea să-l dezamăgesc. Nu chiar de Bonfire Night.

Se îndreptară spre o zonă mai retrasă a pajiştii, se aşezară pe o bancă şi mâncară, cu ochii la petrecăreţi. Câţiva copii trecură în fugă, râzând cu poftă şi molipsitor.

Juliana oftă, iar el fu mişcat de sunetul delicat şi drăguţ.

— Când eram mică, îmi plăceau tare mult serile de genul acesta, spuse ea cu accentul ei caracteristic de italiancă. Festivalurile echivalau cu o seară în care puteai să-ţi faci puţin de cap.

Şi-o imagină pe când era fetiţă, prea înaltă pentru vârsta ei, cu genunchii murdari şi cu o claie de bucle bătute de vânt, iar imaginea îl făcu să zâmbească. Se aplecă spre ea şi îi răspunse în italiană:

— Tare mi-ar fi plăcut să te cunosc atunci. S-o văd pe tânăra Juliana în elementul ei.

Juliana râse, bucuroasă că el i se adresase în limba ei nativă, care parcă îi apropia şi mai tare.

— Ai fi fost şocat de tânăra Juliana. Eram tot timpul murdară, tot timpul veneam acasă cu o găselniţă nouă, intram în tot felul de buclucuri pentru că ţipam în curte, furam *biscotti* din bucătării – cu consecinţe dezastruoase.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Şi crezi că mă mir?

Ea îi zâmbi şi îşi lăsă uşor capul în jos.

— Cred că nu.

— Şi când te-ai făcut mai mare? Ai frânt ceva inimi în serile festivalurilor?

N-ar fi trebuit să o întrebe aşa ceva. Nu se cuvenea.

Dar în acea noapte nu existau reguli. În noaptea asta era mai uşor. În noaptea asta întrebările erau permise.

Juliana se uită spre cer şi râse încet şi dulce, iar gâtul ei lung captă toată lumina focului care continua să ardă în piaţă. Simon se împotrivi dorinţei de a-şi lipi buzele pe pielea delicată şi de a-i transforma râsul într-un geamăt de plăcere.

Când Juliana se întoarse din nou spre el, deja ochii lui sclipeau poznaş.

— Ah, zise el şi-şi întinse picioarele în faţă. Să-nţeleg că nu sunt departe de adevăr.

— A fost un băiat, spuse ea. Vincenzo.

Simon fu copleşit de un val de emoţie – curiozitate, gelozie şi intrigă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— În fiecare an în Verona, în luna aprilie, e sărbătoare la San Zeno. Oraşul se pregăteşte timp de câteva săptămâni pentru o sărbătoare precum Crăciunul. Într-un an…

Se opri, nefiind sigură dacă ar trebui să continue.

Simon nu-şi dorise niciodată mai mult ca acum să audă continuarea unei povestiri.

— Nu te poţi opri taman acum. Câţi ani aveai?

— Şaptesprezece.

Şaptesprezece. Acelaşi chip proaspăt şi frumos ca acum.

— Şi Vincenzo?

Ridică din umeri.

— Nu cu mult mai mare. Poate optsprezece?

Simon se văzu pe el la optsprezece ani, îşi aduse aminte cum se gândea la femei… la ce lucruri ar fi vrut să facă cu ele.

Încă mai voia să facă acele lucruri. Cu ea.

Simţea o dorinţă intensă de a-i face rău acestui băiat italian necunoscut.

— Tinerii din oraş se ofereau voluntari să ajute la pregătirile pentru festival, iar treaba mea era să duc mâncare în curtea bisericii dis-de-dimineaţă. De fiecare dată când apăream cu o farfurie în mână, Vincenzo era acolo, gata să mă ajute.

„Cred şi eu”, se gândi Simon.

— Şi asta s-a întâmplat timp de o oră… Am făcut patru sau cinci drumuri de acasă până la biserică… Păstrasem cea mai mare tavă la sfârşit – un platou imens cu prăjituri pentru festivitate. Am plecat de acasă, cu tava în mâini, şi am luat-o pe o alee strâmtă care ducea la biserică, iar Vincenzo era acolo, sprijinit de zid.

Simon îl văzu cu ochii minţii pe tânărul italian deşirat şi brunet – cu ochii aprinşi şi pofticioşi – şi-şi încleştă pumnii.

— Eu am crezut că venise acolo ca să mă ajute cu platoul.

— Nu cred că de-aia, mormăi el.

Juliana clătină râzând din cap.

— Nu. Nu de-aia venise. S-a întins să ia platoul şi, când i l-am dat, mi-a furat o sărutare.

Nu putea să-l sufere pe băiatul ăsta. Voia să-l omoare.

— Sper că i-ai tras una în *inguine.*

Juliana făcu ochii mari.

— Domnule Pearson! îl tachină ea şi trecu

înapoi la engleză. Ce rău eşti!

— Căţelandrul acela o merita.

— Să spunem că am făcut faţă situaţiei.

Se linişti. Fată bună. Trebuia să îşi dea seama că îşi purtase de grijă. Chiar dacă îşi dorea să fi putut face el asta pentru ea.

— Ce i-ai făcut?

— Din nefericire, Vincenzo are până în zilele noastre reputaţia unui câine bălos.

Simon izbucni în hohote de râs.

— Bravo!

Juliana zâmbi.

— Să ştii că noi, femeile, nu suntem chiar atât de neajutorate cum ne crezi tu.

— N-am crezut niciodată că sunteţi neajutorate. Adevărul e că încă de la început am remarcat că ai spirit de gladiator, zise el şi îi oferi ulcica de vin.

Surâse încântată de compliment.

— *Un gladiatore?* îmi place foarte mult comparaţia, zise ea înainte să bea.

— Da, cred şi eu. Se uită la ea cum bea, iar, când ea lăsă ulcica jos, adăugă: îţi mărturisesc că sunt foarte fericit că nu ştia să sărute.

Ea zâmbi, iar el încremeni când o văzu cum îşi plimbă limba pe buze ca să-şi şteargă o picătură de vin.

— N-ai de ce să-ţi faci griji! Nu se compară cu tine.

Cuvintele îi ieşiră din gură fără să-şi dea seama, şi de abia după aceea le percepu

implicaţia. Aerul dintre ei deveni imediat mai dens, iar ea lăsă capul în pământ, cu chipul îmbujorat.

— N-am vrut să…

— Acum ai zis-o, o necăji el cu voce gravă şi încărcată de dorinţă – de nevoia de a o lua în braţe şi de a-i dovedi că nu se înşelase. Nu ar trebui să te las să ţi-o retragi.

Îşi ridică privirea spre el pe sub genele lungi ca de abanos, iar el fu izbit de frumuseţea ei îmbătătoare.

„O viaţă întreagă să o tot priveşti.”

— Nu retrag nimic.

Pulsul i se acceleră la auzul acestei declaraţii şi îşi dori să fie oriunde altundeva numai nu aici, în piaţa asta aglomerată, la o aruncătură de băţ de fratele ei şi de jumătate din Yorkshire.

Se ridică, ştiind că, dacă mai rămânea acolo, nu avea să mai fie răspunzător de acţiunile sale. Îi întinse mâna şi o trase în picioare. Fu inundat de mirosul ei – mirosul acela exotic de coacăze roşii şi busuioc. Ea îşi ridică faţa spre el în timp ce flăcările portocalii îi luminau pielea, iar el văzu emoţia din privirea ei şi ştiu că, dacă ar fi sărutat-o aici – în văzul tuturor –, nu l-ar fi respins.

Tentaţia era atât de mare…

Se întrebă în treacăt ce s-ar întâmpla dacă ar săruta-o în public – dacă lăsa de înţeles că era a lui, aici în mijlocul pieţei din sat. Totul s-ar schimba într-o secundă. Simţul onoarei l-ar obliga să o ia de nevastă, şi scandalul cu Georgiana ar

trece pe locul doi după ce ducele de Leighton ar renunţa la fiica unui marchiz înnobilat de două ori ca să se însoare cu fiica unui comerciant italian de origine dubioasă.

Dar s-ar alege cu Juliana.

Şi, în clipa aceea, avu sentimentul că i-ar fi de ajuns.

Putea s-o facă; gura ei era la doar câţiva centimetri de a lui, atât de moale şi de tentantă, şi tot ce avea de făcut era să se mai apropie un pic. Apoi o să fie a lui.

Se uită la ea cum îşi lingea buza de jos cu vârful limbii şi simţi că nu mai putea rezista.

— Vrei să ne mai plimbăm? îl întrebă ea pe cel mai lejer ton din lume.

Nu îi sesizase dorinţa chinuitoare şi de nesuportat care îl măcina.

Simon îşi drese vocea şi rămase tăcut câteva clipe, în speranţa că mintea avea să i se limpezească în acest răstimp.

— Sigur, răspunse el, iar ea o luă imediat din loc, lăsându-l să se ţină după ea asemenea căţelandrului aceluia nefericit căruia îi luase locul.

Îi fu din cale-afară de recunoscător că se apropiase iar de tarabe; se simţea mult mai sigur pe el în preajma oamenilor, în vreme ce mergea, când nu-i simţea trupul încins la mică distanţă de el.

Juliana îşi înălţă bărbia şi trase adânc în piept aerul nopţii, după care expiră zgomotos.

— Cred că mi-ar plăcea să locuiesc la ţară.

Declaraţia îl surprinse; avea prea multă energie ca să se adapteze într-un sătuc liniştit.

— Ai prefera un sat în locul Londrei?

Juliana zâmbi, iar el sesiză autoironia ce se ascundea în spatele acelui surâs.

— Cred că satul m-ar prefera pe mine.

— Eu sunt de părere că locul tău e în Londra.

Juliana clătină din cap.

— Nu mai e. Cel puţin nu pentru cât a mai rămas din anul ăsta. Cred că o să rămân aici. Îmi plac femeile de la reşedinţa Minerva, Lucreziei îi place să alerge pe câmpii, iar eu vreau să-mi închei sezonul.

Lui Simon nu-i plăcea deloc ideea să o lase aici la ţară. Nici să se întoarcă el în Londra – la viaţa lui cumpătată şi plictisitoare – unde avea să-i lipsească entuziasmul ei. Vioiciunea ei se pierdea aici printre câmpuri şi oi. Ar trebui să călărească dimineaţa prin ceaţa din Hyde Park, să valseze pe la toate balurile din înalta societate, drapată în mătase şi satin.

Cu el.

I se tăie răsuflarea la imaginea care îl străfulgeră – Juliana la braţul lui, întreţinându-se cu aristocraţii. „Imposibil.”

Juliana se opri în faţa unei tarabe şi puse mâna pe dantela verde a unei bonete. Simon se uită cum zgârie cu delicateţe cu unghia marginea şi îşi imaginează că l-ar zgâria la fel pe gât… pe umeri… pe bust…

Se excită pe dată peste măsură, mulţumi iar

în gând pentru că era aproape beznă, dar nu-şi mută privirea, fascinat de modul în care ea mângâia boneta. În cele din urmă, nu mai suportă să o vadă alintând bucata aceea de pânză, aşa că scoase câteva monede din buzunar şi îi spuse vânzătorului:

— Aş vrea să cumpăr boneta pentru doamna.

Juliana făcu ochii mari de mirare.

— Nu poţi.

Vânzătorul însă luase deja banii.

— Vreţi să o puneţi pe cap, milady?

Ea îl ignoră şi se uită la Simon.

— Nu e în regulă. Nu poţi să-mi cumperi haine.

El ridică boneta de pe tejghea şi îi mai aruncă o monedă comerciantului. O întinse spre Juliana.

— Credeam că am băut amândoi din poţiune.

Juliana se uită câteva clipe la bonetă, iar el avu impresia că n-avea s-o accepte. Când o luă, răsuflă uşurat. Nici nu-şi dăduse seama cât de încordat era.

— Şi, oricum, o tachină el, promisesem să-ţi cumpăr o bonetă în locul celei pierdute.

Reluă cu ochii minţii desfăşurarea acelei întâmplări. Îşi aduse aminte cum o ţinuse în braţe când tremura şi era îngheţată de frig. Mai bine nu şi-ar fi adus aminte.

— Dacă nu mă înşală memoria, domnule Pearson… Ea ezită, întorcând boneta pe toate părţile, iar el se topi de plăcere pentru că îi folosea pseudonimul. Parcă ai spus că o să-mi

cumperi o duzină.

El încuviinţă din cap şi se întoarse spre vânzător.

— Aveţi încă unsprezece bonete? De alte culori, dacă se poate?

Bărbatul făcu ochii mari, şi Juliana râse, apoi îl apucă de braţ şi îl trase de acolo, aruncându-i vânzătorului un zâmbet larg.

— N-a vorbit serios. Scuze!

Ochii bărbatului se luminară.

— E noaptea lui Guy, milady, toţi înnebunim puţintel că tre' să-i dăm foc.

După ce se depărtară, Simon spuse:

— Eu aş zice că ne face puţintel mai amuzanţi.

— Şase d-alea, juma' de duzină de-alelalte, dă-le-ncoa' la fata, zise ea sec, şi fu rândul lui să râdă.

Mai merseră câţiva metri, apoi ea încetini şi îi aruncă o privire galeşă, după care îşi îndreptă atenţia la boneta pe care o ţinea în mâini.

— Mulţumesc!

— A fost plăcerea mea.

Şi chiar fusese. Voia să-i cumpere o sută de bonete. Şi pelerine, şi rochii, şi cai, şi şei, şi piane, şi orice altceva şi-ar mai fi dorit. Orice ar fi făcut-o fericită el i-ar fi dăruit înzecit.

Aşa că lui nu îi plăcu deloc să o audă spunând cu tristeţe în glas:

— Îmi pare rău!

Se opri şi aşteptă să se întoarcă din nou spre

el.

— Pentru ce?

Ea ridică foarte discret un umăr. *Dumnezeule, avea să adore modul în care ridica ea din umeri.*

— Pentru tot. Pentru că sunt atât de dificilă. Pentru că te-am înfruntat şi te-am provocat, şi pentru că ţi-am trimis bilete neavenite şi nepotrivite, şi pentru că te-am enervat şi te-am frustrat, şi pentru toată situaţia asta atât de… dificilă.

El îi întâlni privirea şi văzu în ochii ei mari şi albaştri că vorbea sincer şi se căia cu adevărat.

Juliana scutură din cap o dată, apoi continuă:

— Nu am ştiut, Simon… Nu am ştiut că aveai un motiv atât de întemeiat să fii îngrijorat de etichetă şi de reputaţie. Dacă aş fi ştiut… Vocea îi pieri, şi ea se răsuci spre rugul care încă mai ardea, pentru că era prea dureros să se mai uite la el. Continuă în şoaptă: Dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi provocat niciodată atât de prosteşte. Nu te-aş fi pus niciodată atâta la încercare.

Vorbea atât de încet, încât, dacă vântul ar fi bătut din cealaltă direcţie, el n-ar mai fi auzit nimic. N-ar fi putut sesiza nota de tristeţe din vocea ei.

— Îmi pare rău!

Ajunseseră la capătul pajiştii, unde se terminau şi tarabele, iar Simon nu mai stătu pe gânduri, ci o trase înspre beznă, pe după ultima tejghea, la adăpostul unui pâlc de copaci dintr-un

colţ al pieţei.

— Credeam că ne-am înţeles că în seara asta nu ne complicăm, zise el în spaţiul acela privat – copacii îi adăposteau, iar lumina pâlpâitoare şi sunetele din jurul rugului erau suficient de departe cât să li se pară ca parte dintr-un vis.

Ca şi cum ar fi luat cu adevărat o poţiune magică.

De parcă noaptea asta chiar era altfel.

Simon avu impresia că Juliana clătină din cap.

— Dar nu e, nu poate fi aşa, nu? Eşti încă un duce, iar eu… Ei bine, eu sunt cine sunt.

— Nu, Juliana, şopti el şi se apropie şi mai mult, cât să-i ia bărbia şi să-i ridice obrazul spre el. Nu în seara asta.

Simon ar fi dorit să îi vadă chipul.

— Ba da, chiar şi în seara asta. Nici măcar magia nu ne poate preschimba în alţi oameni, Simon. Suntem cine suntem. Vocea ei îl împresura, dureros de plină de emoţie. Vreau doar să ştii că… Vreau să ştii că te înţeleg. Iar dacă aş putea să revin la noaptea când te-am provocat prima oară, aş retrage totul.

Nu voia ca ea să retragă totul.

— Aş vrea să pot reveni la acea noapte şi să mă urc în altă trăsură.

Îl cuprinse o gelozie iraţională când se gândi la o asemenea alternativă, în care un alt bărbat o găsea pe podeaua trăsurii lui.

Era a lui.

Simţul posesiunii era atât de neliniştitor,

încât se văzu nevoit să se desprindă de ea ca să încerce să se controleze.

Ea îi interpretă greşit gestul şi se trase mai în spate, păstrând o oarecare distanţă între ei. El deja era afectat de distanţa ce se crea între ei.

— Astăzi se fac două săptămâni, ştiai asta?

Nu numărase zilele de la rămăşag. Nu de când plecase spre Yorkshire. Făcu repede un calcul în minte.

— În seara asta sunt două săptămâni, da.

„Şi te-ai ţinut de promisiune şi m-ai învăţat ce înseamnă pasiunea."

Nu rosti cu voce tare cuvintele. Nu mai apucă.

— N-am reuşit să te aduc în genunchi.

Ba îi făcuse chiar mai rău. Se simţea de parcă îi smulsese inima cu totul din piept.

— Pe undeva, planul meu a dat greş, zise ea îngrozitor de încet. Pentru că, în loc să-ţi demonstrez că pasiunea înseamnă totul, am aflat eu că pasiunea nu are rost în lipsa dragostei.

Despre ce vorbea?

Era oare posibil ca ea…

Se întinse spre ea şi o atinse pe mână, dar ea se feri şi se ascunse şi mai tare în întuneric.

— Ce vrei să spui?

Râse cu amărăciune, iar el ar fi dat orice să îi vadă chipul.

— Juliana?

Nici silueta nu i-o mai distingea ca lumea.

— Nu înţelegi, Simon? Vocea îi tremura

îngrozitor, şi asta o enerva la culme. Te iubesc.

De abia când o auzi zicând acele cuvinte, cu accentul ei atât de frumos şi de poetic, înţelese cât de mult îşi dorise să o audă spunând asta. *Îl iubea.* Gândul ăsta puse stăpânire pe el, oferindu-i deopotrivă plăcere şi durere, şi simţi că moare, acolo, pe loc, dacă nu o ia în braţe.

Nu-şi dorea nimic mai mult decât să o îmbrăţişeze.

Nu ştia ce avea să urmeze, dar era un început.

Îl iubea.

Cu numele ei pe buze, se duse spre ea, convins că în acest moment – în seara aceasta – era a lui.

O trase în braţe, dar ea se zbătu să scape.

— Nu. Dă-mi drumul!

— Mai spune-mi o dată. Nu-şi mai dorea nimic altceva. Nu avea niciun drept să-i ceară aşa ceva. Dar asta voia.

— Nu, zise ea cu regret. N-ar fi trebuit să spun deloc aşa ceva.

El nu îşi putu reţine zâmbetul.

— Îndărătnică femeie. O trase iar aproape, o mângâie uşor pe gât şi o *întoarse spre el.*

— Mai spune-mi o dată.

— Nu.

O sărută cu hotărâre şi cu forţă, iar ea se topi instantaneu. Gemu încântat de dulceaţa ei – îi simţi pe buze un amestec de vin şi condimente –, dar se retrase înainte să se piardă definitiv.

— Mai spune-mi o dată!

Juliana pufni nemulţumită.

— Te iubesc.

Nu-i păsă că de data asta nu sunase la fel. Cuvintele aprinseră văpăi în el.

— Cu emoţie, sirenă.

Ezită, iar el se gândi că ea avea să se retragă, dar ea se abandonă cu totul, cu palmele pe braţele lui, mângâindu-l pe gât, trecându-şi degetele prin părul lui, mângâindu-l în felul acela care îl aţâţa de fiecare dată. Gura ei era îngrozitor de aproape de a lui, iar când ea vorbi, vocea ei părea joasă, blândă şi perfectă.

— *Ti amo.*

Rostite în limba ei maternă, cuvintele îi arătară adevărul. Adevărul care îl nimici. În acel moment i-ar fi oferit absolut orice i ar fi cerut… atâta vreme cât nu înceta să-l iubească.

— Sărută-mă din nou, şopti ea.

Cererea nu-şi avea rostul; buzele lui erau deja lipite de ale ei.

O sărută iar şi iar, în căutarea unghiului perfect, modelându-i trupul pe trupul lui şi mângâind-o în timp ce o acoperea cu sărutări lente care-i puneau în pericol forţa şi luciditatea. Se sărutară ca şi cum ar fi avut o eternitate la dispoziţie, lung şi languros, iar ea îl urmă mişcare cu mişcare, cu brutalitate când era brutal şi cu blândeţe când era blând.

Juliana era perfectă.

Şi se potriveau perfect.

— Juliana, zise el pe o voce pe care nici el nu şi-o recunoscu. Dumnezeule, eşti frumoasă, adăugă el printre săruturi.

Ea râse, şi râsetul ei îi merse drept la inimă lui Simon.

— E întuneric. Nu vezi nimic.

Îi mângâie trupul, frumos rotunjit şi proporţionat, şi o lipi de el până când amândoi începură să suspine.

— Dar te simt, îi şopti iar în dreptul buzelor, apoi se sărutară din nou cu buze moi şi limbi înlănţuite.

Juliana se retrase puţin şi îi linse buza de jos cu limba ei catifelată, trimiţându-i o suliţă de dorinţă prin tot corpul, iar el gemu şi îi prinse unul din sânii plini, apoi îi ciupi prin haine sfârcul întărit. Ea gemu, iar sunetul fu pentru el chemarea unei sirene care îl implora să o dezbrace şi să o acopere cu gura şi cu trupul lui.

Voia să o aşeze pe iarba acestui mic paradis şi să facă dragoste cu ea până îşi uitau numele.

Nu.

Erau într-un loc public.

Trebuia să se oprească.

Merita mai mult de atât.

Amândoi trebuiau să înceteze.

Înainte de a o distruge.

Se trase de lângă ea, punând capăt sărutărilor.

— Aşteaptă. Amândoi respirau cu dificultate, iar icnetele ei ritmate îl făceau să sufere de

dorinţă. Îi dădu drumul şi se trase mai în spate, deşi tot trupul îi protesta.

— Trebuie să ne oprim.

— De ce?

Întrebarea aceasta simplă şi rugătoare mai că îl făcu să se răzgândească. Merita o medalie că rezista atât de bine.

Dumnezeule, cât o dorea!

Îi era imposibil să stea lângă ea fără să fie un pericol la adresa reputaţiei ei.

Un pericol la adresa reputaţiei ei?

Reputaţia ei ar fi fost făcută ţăndări dacă îi găsea cineva.

— Simon… zise ea, iar el un calmul cu care-i vorbea. Asta e tot ce avem. O seară.

„O seară.”

Cu o oră în urmă, păruse simplu, când râdeau şi se tachinau pretinzând că sunt altcineva.

Dar acum stătea în beznă cu ea şi nu voia să fie altcineva. Voia să fie el. Şi voia ca ea să fie ea. Şi mai voia ca asta să fie de ajuns.

Dar nu era.

Nici seara asta nu era de ajuns.

Nu mai suporta să stea lângă ea. Nu fără să pună mâna pe ceea ce dorea. Nu fără să îi distrugă reputaţia.

Şi nu avea să i-o distrugă.

Aşa că spuse singurul lucru la care se putu gândi, recunoscător întunericului care îi ascundea adevăratele sentimente. Adevărul era că un singur cuvânt din partea ei l-ar fi putut face să cadă în

genunchi, implorând-o să fie a lui.

— Seara a luat sfârşit, anunţă el.

Juliana îngheţă, iar el simţi o ură profundă la adresa lui.

Se un şi mai mult când ea se întoarse pe călcâie şi plecă.

Capitolul 17

Petrecerile care ţin toată noaptea sunt pline de tentaţii. O lady rafinată îşi încuie uşa.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Singura explicaţie pentru numărul incredibil de mic de logodne rupte nu poate fi decât epidemia de căsătorii din dragoste din acest sezon…

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

Câteva ore mai târziu, toată lumea de la Townsend Park dormea, în timp ce Juliana umbla dintr-o parte în alta prin dormitorul ei, furioasă.

Furioasă pe ea pentru că îşi mărturisise sentimentele lui Simon.

Furioasă pe el pentru că o refuzase, pentru că o respinsese.

Acum glumeau despre poţiuni magice şi o seară fără complicaţii, iar în secunda următoare ea îşi mărturisea dragostea şi se pierdea în braţele lui. Şi fusese minunat, până când el îi făcuse vânt.

Cât de proastă putuse fi ca să-şi împărtăşească dragostea?

Nu conta că era adevărat.

Se opri la picioarele patului, cu ochii închişi într-o mortificare abjectă.

Ce fusese în mintea ei?

Evident, nu gândise.

Sau poate crezuse că s-ar putea schimba ceva.

Se aşeză la capătul patului şi oftă, apoi îşi acoperi faţa cu palmele şi se lăsă cuprinsă de sentimentul de umilire care făcu treptat loc tristeţii.

Îl iubea.

Ştia că nu l-ar putea avea. Ştia că el n-ar fi putut întoarce spatele familiei lui, titlului şi logodnicei lui, dar poate într-un colţ ascuns şi întunecat al minţii ei sperase totuşi că, spunându-i acele cuvinte, avea să descătuşeze o lume secretă unde dragostea ei să fie de-ajuns.

Mai puternică decât nevoia lui de a-şi onora titlul şi reputaţia.

De-ajuns pentru el.

Aşa că îi spusese. Cu voce tare. Iar în momentul în *care* cuvintele răsunaseră cu ecou înspre copacii aceia, îşi dorise instantaneu să şi le retragă. Să rămână nespuse. Îşi mărturisise

dragostea, iar asta nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Rostite cu glas tare, cuvintele păreau mult mai reale.

Îl iubea.

Înainte de seara asta, îl iubise pe Simon cel cuviincios, arogant, impasibil, cu predilecţia lui pentru corectitudine şi cu faţada lui de om calm şi rece. Şi fusese încântată să îi stârnească emoţii, să treacă dincolo de acea faţadă şi să-l elibereze pe Simon cel înflăcărat şi pasional, care nu se putea abţine să nu o sărute, să nu o atingă, să nu-i vorbească în modul acela întunecat şi pervers.

Dar în seara aceasta se îndrăgostise complet de el – îl iubea şi pe Simon cel secretos, zâmbitor, acid, parte ascunsă a ducelui de Leighton.

Şi îl dorea pentru ea.

Doar că el nu avea să fie niciodată al ei. Ea însuma o grămadă de defecte pe care această cultură nu le-ar accepta niciodată la soţia lui – nici *el* nu le-ar accepta; fiica italiană şi catolică a unei marchize decăzute din drepturi care încă mai stârnea scandaluri. Atâta vreme cât el era duce de Leighton, această uniune nu putea avea loc. Erau destinaţi altora.

El era destinat unei alte femei.

Se crispă şi dintr-odată ştiu cât se poate de clar ce avea de făcut. Se ridică şi se duse la paravanul din colţ.

Avea să-i cedeze pentru o noapte.

A doua zi urma să se gândească la ce avea să

se mai întâmple – Londra, Italia, viaţa fără Simon.

Dar în seara aceasta avea să îşi permită acest lucru. O noapte cu el.

Îşi puse un halat de mătase, îşi legă cordonul în talie şi se duse spre uşa dormitorului înainte să apuce să se răzgândească.

Se strecură tiptil din cameră şi se furişă pe coridor, cu mâna pe perete, ca să numere uşile. Două. Trei. La a patra se opri, cu palma lipită de lemnul de mahon, iar inima începu să-i bată nebuneşte.

Dacă avea să continue, acţiunile ei urmau să fie la fel de scandaloase pe cât se aşteptaseră cu toţii. *Şi* o să plătească pentru asta.

Dar nu avea să regrete.

Adevărul era că dacă dădea cu piciorul acestei nopţi… atunci avea să regrete toată viaţa.

Luă o gură de aer şi deschise uşa.

Singura sursă de lumină din cameră provenea de la şemineu, şi îi luă câteva clipe să îl vadă pe Simon stând lângă foc cu un pahar de scotch în mână, îmbrăcat doar cu pantaloni, cămaşă imaculată şi ghete.

El îşi roti capul spre uşă în timp ce ea o închidea în urma ei, iar şocul de pe faţa lui fu repede înlocuit cu ceva şi mai periculos.

— Ce cauţi aici? o întrebă şi porni spre ea, dar se opri la mijlocul drumului, de parcă s-ar fi izbit de un zid invizibil.

Juliana mai luă o gură mare de aer.

— Noaptea nu s-a terminat, Simon. Încă îmi

eşti dator pentru cât a mai rămas din ea.

El închise ochii, iar ea se gândi că se străduia să-şi păstreze firea.

— Spune-mi că nu eşti în cameră cu mine. Spune-mi că nu eşti aici îmbrăcată doar în cămaşa de noapte şi-un halat.

Deschise ochii şi se uită la ea cu privirea aceea caldă şi curgătoare ca mierea, care parcă o pârjoli pe interior, aducându-i aminte cât de mult iubea acea căldură a lui, atingerea lui, sărutul lui… pe el.

N-ar mai fi putut trăi fără aceste clipe… fără această noapte… fără să ştie cum este să fie a lui.

Acum ori niciodată. Nu mai era timp de ezitări.

Îşi desfăcu rapid şi cu mişcări chibzuite cordonul halatului, înainte ca el să o poată opri. Înainte să se oprească ea însăşi.

„O noapte.”

Apelând la sirena din ea, şopti:

— Nu am cămaşă de noapte pe mine, Simon.

Lăsă mătasea să-i cadă la picioare, o pată azurie îmbătătoare.

*

Simon rămase sorbind din ochi trupul ei splendid şi dezgolit, atât de zvelt, de înnebunitor, de desăvârşit, dar mintea nu-i stătea la frumuseţea ei răpitoare, deşi era cu adevărat frumoasă.

Nu se gândea nici că avea să-i reziste – nu se gândea că ar trebui să o acopere cu bucăţica aceea de halat pe care o aruncase pe jos şi să o trimită înapoi la ea în dormitor – deşi acesta era lucrul pe care ar fi trebuit să-l facă.

Nici nu se gândea că mai bine ar uita că s-a întâmplat aşa ceva, pentru că recunoştea cu toată sinceritatea când ceva îi era peste puteri. Aşa că n-avea să uite în vecii vecilor acest moment. Momentul în care înţelese că avea să fie a lui.

Adevărul acestor cuvinte era aproape de nesuportat în momentul în care o văzu că se întoarce cu faţa la el – îndrăzneaţă, curajoasă şi perfectă, hotărâtă să îl facă să accepte ce i se oferea.

Era aici. Şi era dezbrăcată.

Şi îl iubea.

Nu avea nici voinţa, nici puterea necesare să o respingă – nu când o dorea atât de mult.

Nu exista bărbat pe pământul ăsta care să-i poată rezista.

Deşi chiar încerca.

„Totul are să se schimbe.”

Auzi cuvintele şoptite în minte, dar nu era sigur de semnificaţia lor – erau oare un avertisment sau o promisiune? Insă nu-i mai păsa.

Juliana stătea cu demnitate, nemişcată, cu faţa spre el, iar pielea ei frumoasă strălucea în lumina pâlpâitoare care arunca umbre periculoase şi aţâţătoare în jurul ei. Îşi desfăcuse părul, iar buclele ei ca de abanos îi ascundeau umerii şi

sânii fermi, astfel încât nu arăta defel ca o făptură reală, ci ca un tablou clasic.

Îşi ţinea mâinile pe lângă corp cu degetele încleştate, străduindu-se parcă să se abţină să-şi acopere triunghiul perfect şi negru care îi ascundea cele mai ademenitoare secrete. Simon gemu la vederea perfecţiunii ei.

Era o ofrandă adusă pe altarul sănătăţii lui mintale.

Juliana trase adânc aer în piept, apoi expiră cu un şuier şovăitor, iar el observă că tremura toată – pielea moale de pe abdomenul curbat şi apetisant, mişcările ezitante de coborâre şi de urcare a sânilor, tremurul din gât.

Era neliniştită.

Scăpă paharul pe podea, fără să-i pese unde căzuse sau ce stricase – nu mai voia decât să o atingă.

Apoi o luă în braţe, o ridică, iar ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi picioarele în jurul taliei şi îşi afundă degetele în părul lui, în vreme ce gura lui Simon o găsi pe a ei.

Sărutul era revendicativ. Aspru şi mistuitor, iar ea îi urmă dorinţele; îl urma oriunde, deschisă pentru el, îi dădea tot ce îi cerea, cu suspine discrete şi excitante care îl înflăcărau şi mai tare.

Era a lui.

Îşi dezlipi buzele de ale ei, lăsând-o să îşi tragă sufletul.

— Dacă stai… mi te dăruieşti.

Trebuia să-i fie foarte clar. Trebuia să ia

această decizie în cunoştinţă de cauză.

Ea încuviinţă din cap, cu ochii arzându-i de dorinţă.

— Da. Sunt a ta.

El scutură din cap, ştiind că în doar câteva clipe avea să cadă pradă pasiunii, după care amândoi urmau să fie pierduţi.

— Pleacă acum dacă ai măcar o brumă de îndoială.

Urmă o pauză, timp în care fu copleşit de nevoia puternică, neiertătoare şi cutremurătoare de a o poseda. Ochii ei erau limpezi, albaştri şi minunaţi.

— Nu am nicio urmă de îndoială, Simon. Se aplecă spre el, cu buzele aproape atingându-l, ameninţând să-l scoată din minţi. Arată-mi tot ce ştii.

El îşi pierdu controlul şi dintr-odată nu-i mai păsă de nimic. Fu copleşit de o dorinţă primitivă şi o sărută iar şi iar, îşi plimbă cu nesaţ mâinile peste pielea ei incredibil de caldă, se lipi de ea şi îi prinse şezutul plin şi rotund în palme.

Reuşi să se desprindă de ea cât să-i poată vorbi.

— Eşti a mea, zise el, conştient de faptul că nu mai deţinea controlul. Nu-i păsa. Ce simţea el pentru ea în acel moment era lipsit de orice rafinament. A mea, repetă el, fără să îi ofere sărutul după care tânjea ea înainte de-a o vedea că îl privea în ochi. *A mea.*

— Da, răspunse ea şi se lipi şi mai tare de el,

iar el îi simţi căldura şi aproape o luă razna. Sunt a ta.

O răsplăti cu încă un sărut.

Dumnezeule, cât de mult îi plăcea să o sărute. Îi plăcea gustul ei, entuziasmul ei, felul în care îl punea pe foc când îl atingea cu limba. Se desprinse iar de ea cât să o poată privi în ochi – extraordinar de albaştri din pricina dorinţei –, iar ea clătină din cap aproape instantaneu.

— Sunt a ta, repetă ea, apoi îi prinse buza de jos cu dinţii şi îl atrase într-un alt sărut.

El gemu ca reacţie la brutalitatea ei, marcată de mângâierea moale şi peste măsură de incitantă a limbii ei peste locul în care îl muşcase.

Era sirena lui. Fusese sirena lui încă de la început.

Dus era ducele rafinat care o respinsese în piaţa satului – cel care o trimisese acasă la familia ei cu cea mai reţinută şi bărbătească atitudine, potrivită statutului său. Aici era doar un bărbat – carne şi sânge, şi înfometare.

Iar ea era ospăţul lui.

O duse în braţe până în pat, ştiind că totul avea să se schimbe şi că nu-i păsa deloc de asta. Se aşeză şi el pe cearşaful de pânză curat şi se strecură între coapsele ei lungi şi calde, apoi îi asaltă gura iar şi iar, şoptindu-i printre săruturi cuvinte în engleză şi-n italiană.

— Sirena mea… *carina…* atât de blândă… de frumoasă… *che bella… che bellissima.*

Ea se suci sub el, se împinse şi se legănă

lipită de el, în timp ce cu mâinile începu să tragă de cămaşă până ajunse să îl atingă direct pe piele. Apoi degetele ei îl atinseră, lăsându-i urme de foc pe spate, iar el simţi că, dacă nu o trăgea şi mai aproape, avea să moară. Se ridică uşor, şuierând de plăcere în clipa când se lipi – rigid şi gros – de cea mai moale şi mai caldă zonă a ei.

Se uită la ea, zăbovi asupra buzelor ei pline şi făcute pentru sărutări, asupra obrajilor îmbujoraţi şi asupra ochilor albaştri enormi, plini de dorinţă. Mâinile ei îi mângâiau abdomenul şi se strecurară pe sub cămaşă, trecură în viteză pe deasupra pieptului până când degetul mare găsi un sfârc, şi Simon icni.

Ochii ei sclipiră cu viclenie, după care repetă mişcarea o dată, de două ori, până când el şopti:

— Mă omori, şi se aplecă ca să-i ia din nou gura cu asalt.

Când îşi înălţă din nou capul, ea profită imediat şi îi spuse:

— Dă-o jos. Vreau să fiu şi mai aproape de tine. Cât de aproape se poate.

Iar el aproape se topi în fierbinţeala cuvintelor.

Imediat, cămaşa dispăru de pe el, după care o mai sărută o dată şi mai adânc, apoi începu să dezmierde şi restul trupului ei apetisant. Ea scoase un ţipăt deznădăjduit şi se întinse să-l recupereze şi să-l tragă la loc, dar el îi prinse mâinile şi i le ţinu cu uşurinţă deasupra capului, cu o singură mână.

— Nu. Eşti a mea, spuse el, iar cu mâna liberă îi mângâie mugurele unui sân, tachinându-l până când se întări, tânjind după gura lui. Tu ai venit la mine, îi şopti la ureche, apoi îi linse lobul. De ce, sirenă?

— Eu… începu ea, dar se opri din cauză că el îi rula sfârcul între degete.

— De ce? repetă el, vrând cu disperare să-i audă răspunsul.

— Mi-am dorit această noapte, icni ea.

— De ce? îşi plimbă buzele pe gâtul ei şi îşi strecură vârful limbii în adâncitura de la baza lui.

— Eu… Ea se opri din nou pentru că el tocmai îi săruta cu blândeţe sânul, lăsându-i dâre de salivă spre sfârcul dureros. Simon…

Şoapta era o rugăminte. *Dumnezeule, îi plăcea la nebunie cum suna numele lui pe buzele ei.* Suflă cu putere deasupra sfârcului, iar pielea ei se înfioră drept răspuns, iar ea suspină. Te rog…

— De ce ai venit la mine?

„Spune-o”, insistă el, ştiind că nu se cădea. Ştiind că nu merita.

— Te iubesc.

Simţi un fior pe şira spinării la auzul cuvintelor acestora atât de simple. De sincere. Îi apucă sfârcul dulce şi încordat între buze şi o răsplăti trăgând-o uşor de carnea dulce şi moale. Adora modul în care ea zvâcnea sub el, felul în care ţipa când îşi trecea limba şi dinţii peste carnea sensibilă, felul în care îşi despărţea degetele ca să îşi împreuneze palmele cu palmele

lui.

Când ridică din nou capul, amândoi gâfâiau, iar el dorea cu disperare să o atingă peste tot.

Să o guste peste tot.

— Încă o dată.

— Te iubesc.

Îi eliberă mâinile şi alunecă uşor peste trupul ei, împărţind săruturi pe sâni, abdomen şi pe ridicătura delicată de la intersecţia dintre coapse şi şolduri, iar parfumul ei era de-a dreptul perfect.

Deja era dependent de moliciunea ei, de atingerea ei, de felul în care se unduia pe cearşaf şi îşi legăna şoldurile înspre el. Nu îşi dorise nimic altceva mai mult în viaţă decât o dorea pe ea. Acum.

Iar ea era aici. Şi era a lui.

Se dădu jos din pat şi îngenunche lângă. Juliana se ridică imediat.

— Unde eşti?

Scoase un chiţăit în momentul în care el o trase pe marginea patului cu picioarele atârnate şi îi mângâie pielea catifelată de la gleznă spre genunchi. El îşi privi mâinile, mari şi maro, urmând curbura picioarelor ei, apoi îi prinse coapsele puternice şi zvelte, depărtându-i picioarele.

— Ce vrei să…? Simon! suspină ea, iar el se aplecă în faţă şi se vârî între coapsele ei.

Mâinile îi zburară spre locul pe care de abia aştepta să-l atingă, în timp ce o muşcă uşor de linia maxilarului.

— Întinde-te pe spate, sirenă.

Ea clătină din cap.

— Nu pot. Nu poţi.

— Poţi. Şi o să pot şi eu, zise el cu vocea aspră. Simţi cum dorinţa disperată îl lua cu asalt. Dacă nu îl lăsa să o atingă în cel mai scurt timp… Ai zis să-ţi arăt totul, zise el grav la urechea ei. Şi asta fac.

Ea se lăsă pe spate. Dacă n-ar fi fost atât de dureros de excitat, Simon ar fi râs de privirea ei sceptică.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Mi te-ai dăruit, spuse el şi îi depărtă şi mai tare coapsele, îşi strecură mâinile şi mai sus în vreme ce îi lingea curbura perfectă a obrazului. Asta vreau eu.

Ea uită să mai respire în timp ce degetele lui îi căutară mâinile cu care îşi ascunsese zona aceea. Îşi trecu degetele peste palmele ei, o atingere extrem de delicată, dar pe care amândoi o resimţiră în plină forţă. O mângâie din nou până la încheietură, apoi înapoi în jos. Cred că vrei şi tu.

Trecu înapoi la urechea ei, încântat de timiditatea şi de nesiguranţa ei. Voia să o înveţe să îi împărtăşească secretele.

— Simţi o durere surdă acolo, nu-i aşa? Când ea încuviinţă încet din cap, el adăugă, mândru de masculinitatea lui: Pot să te ajut să scapi de ea.

Ea expiră cu putere, emoţionată, iar sunetul acela pătrunse direct până în zona cea mai întărită

şi mai încordată a lui. El îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet larg. *Nu.* Acum era rândul ei. Avea să afle ce însemna plăcerea. El era cel care o să i-o ofere, iar asta îl încânta nespus.

— Simon, zise ea cu vocea îngroşată, accentuând ca o lovitură de pumn fiecare silabă. Te rog.

— Stai pe spate, şopti el şi o împinse spre pat sărutând-o, apoi reveni la locul în care voia cu disperare să fie. Îi sărută cu tandreţe degetele. Dă-mi voie. Ea îşi retrase mâinile şi-şi dezvălui pliurile, iar el gemu de plăcere. Îi depărtă uşor labiile, iar ea îşi înălţă şoldurile spre el. Era atât de delicată şi de pregătită pentru el. Alunecoasă şi umedă, şi perfectă.

Îşi plimbă un deget spre miezul ei, îi ascultă ritmul respiraţiei şi icnetele mocnite pe care le scotea ea la fiecare mişcare exploratoare a lui. Găsi ce căuta, apăsă şi mângâie până îi auzi încântarea, apoi îşi strecură un deget în locul acela fierbinte şi ud. Era atât de strâmtă, iar senzaţia o făcu să cadă peste marginea patului.

El îi sorbi din priviri corpul când ea se ridică şi se reaşeză pe pat, îmbătat de ea, de părul ei minunat şi negru, de ochii ca safirele ce-i sclipeau de plăcere, de buzele pline şi roz, şi întredeschise, ce căutau aerul.

Nu-şi dorise nimic niciodată aşa cum o dorea pe ea.

Îşi retrase mâna, savurând felul în care ea închise ochii, apoi îi deschise la timp ca să-i vadă

următoarea mişcare. Se aplecă şi suflă direct un şuvoi de aer rece spre centrul plăcerii ei, savurând ţipătul de pasiune pe care ea nu şi-l putu reţine.

Murea dacă nu-şi punea gura acolo.

Îşi frecă degetul mare de partea proeminentă care îi pulsa cu putere, iar ea gemu şi lăsă toată ruşinea la o parte.

— Sărută-mă!

— Cum vrei tu, răspunse el şi îşi lipi buzele de ea, îi depărtă picioarele şi îşi strecură limba în punctul în care fusese degetul, apoi o dezmierdă cu mângâieri lente şi savuroase.

Ea se arcui pe pat, îşi afundă mâinile în părul lui şi îl ţintui în poziţia aceea în vreme ce ea se unduia, lipită de gura lui. Avea gust de vin, iar el deveni obsedat de gustul ei, de dorinţa de-a învăţa ce îi plăcea şi de a-i oferi plăcere. De-a o duce pe culmi nebănuite.

Şi reuşi. Mişcările circulare lente se accelerară treptat, limba mişcându-se în acelaşi ritm în care ea îşi încleşta degetele în părul lui, după care ea se ridică de pe pat şi i se oferi cu totul. El îi acceptă oferta şi zăbovi acolo până când ea îşi găsi împlinirea, iar el îşi simţi orgoliul masculin satisfăcut.

Iar când ea se cutremură în braţele lui, el era acolo şi o ţinea, o mângâia, o readucea pe pământ.

Simon îşi ridică privirea după ultimul zvâcnet de plăcere al ei şi se întinse lângă ea ca să o ţină protector în braţe. O sărută pe gât şi îi supse cu tandreţe pielea delicată până când o făcu să

ofteze. Ar fi putut să-i ofere plăcere la nesfârşit. Ar fi putut sta întins în pat să o venereze pentru totdeauna. Îi luă un sfârc în gură şi i-l molfăi până când o auzi şoptindu-i numele, apoi o sărută şi îşi strecură mâna între coapsele ei, nerăbdător să o facă a lui.

Picioarele ei se depărtară sub greutatea mâinii lui, iar mâinile ei alunecară pe bustul lui până la betelia pantalonilor.

— Simon, zise el, iar tonul ei încărcat de satisfacţie îl aduse în agonie. Scoate-ţi pantalonii.

„Doamne, da.”

Închise ochii ca să capteze această imagine.

— Eşti sigură? Dacă se dezbrăca lângă ea, chiar nu mai era cale de întoarcere.

Ea încuviinţă din cap, iar ochii ca safirele se umbriră de pasiune.

— Foarte.

Trebuia să-l aibă. Iarăşi şi iarăşi, pentru tot restul zilelor lor.

O sărută din nou, lent şi pasional.

— Nu-ţi pot refuza nimic.

Cuvintele răsunară între ei, iar el ştiu că erau adevărate. Ea reprezenta tot ce îşi dorise el de la viaţă. Şi avea să facă tot ce-i stătea în puteri să o păstreze în lumea lui. Nimic altceva nu mai conta.

Mâinile ei încercară fără succes să îi desfacă nasturii de la pantaloni, până când el nu mai suportă presiunea şi se ridică de pe pat ca să se descotorosească cât mai repede de pantaloni şi de ghete. Reveni la ea şi gemu, apoi se aşeză între

coapsele ei catifelate, disperat să ajungă cât mai repede în ea.

— Aşteaptă, şopti ea şi se trase departe de el. Vreau să văd.

El îşi miji ochii şi se duse după ea.

— Nu acum. Data viitoare.

O apucă de picioare, o trase spre el şi începu să se frece de ea până o făcu să suspine.

— Dar… avem o singură noapte. Doar acum am şansa să te văd.

El încremeni şi îi cuprinse chipul în mâini ca să se poată uita în ochii ei. Văzu tristeţe acolo, disperare, toate copleşite de pasiune.

Nu va fi o singură noapte. Trebuia să ştie asta.

Nu avea s-o lase niciodată să plece.

Totul se schimbase.

— Juliana, şopti el cu voce gravă, croindu-şi drum prin umezeala ei ca să îi poată freca cel mai sensibil punct. O văzu cum ochii ei se măriră, apoi privirea i se înceţoşă de plăcere. Nu mă face să mă opresc.

Repetă mişcarea, iar pleoapele ei deveniră grele.

— Nu. Nu te opri.

Se împinse pentru a pătrunde în ea şi reuşi să treacă de primul înveliş strâmt şi fierbinte, după care se opri – era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată – şi se uită la ea.

— E în regulă?

Ea încuviinţă o singură dată din cap şi îşi

muşcă buza de jos, iar asta mai transmise un fior de dorinţă în adâncul lui Simon. Dar nu putea să-i distrugă prima experienţă pasională. Zăbovi acolo, nemişcat, scăldat în fierbinţeala ei, deşi nu-şi dorea decât să se înfigă până la capăt şi să se afunde în ea.

— Nu vreau să te rănesc.

Ea clătină iar din cap.

— Nu mă răneşti.

Simon se întinse şi îi mângâie miezul fraged şi sensibil până când o făcu să geamă.

— Ba da. Dar după aceea voi face tot posibilul să nu te mai rănesc niciodată. O privi în ochi, apoi îşi trecu limba peste buza ei de jos. Uită-te la mine! Vreau să te văd.

Ea încuviinţă, iar el se legănă pătrunzând din ce în ce mai adânc în pasajul ei strâmt, străduindu-se să fie blând, remarcând războiul dintre durere şi plăcere pe măsură ce se obişnuia cu împunsăturile lui încete, fiecare mai adâncă decât anterioara. În scurt timp, se afundase cu totul în ea, şi acum respirau amândoi cu dificultate.

— Ai cei mai frumoşi ochi, şopti ea.

Complimentul neaşteptat îi făcu plăcere, şi o sărută prelung şi lent. Se retrase şi îi zâmbi în timp ce se legăna uşor.

— Imposibil. Sunt nimic prin comparaţie cu ai tăi.

Voia neapărat să se mişte. Voia să se descătuşeze de povara pe care o acumulase toată

seara. O sărută pe obraz.

— Te doare, sirenă?

Ea clătină din cap, apoi îi vorbi pe cel mai minunat ton:

— Nu… Se simte… Simon, te simt… peste tot.

Se relaxă şi se lipi de el pentru a simţi şi mai intens mişcările. El şuieră de plăcere. Ea îşi plimbă mâinile de-a lungul spatelui lui, până la fund, pe care i-l prinse şi îl împinse spre ea. Mai fă asta o dată. Mai tare.

El gemu. Avea să-l ucidă.

Începu să se mişte, să se afunde în ea din ce în ce mai repede şi mai în forţă, iar ea ţipă de plăcere în urechea lui, ameninţându-i sănătatea mintală. În următoarea clipă, îi şoptea numele, cu mâinile încleştate în părul lui, şi se mişca în acelaşi ritm cu împunsăturile lui profunde şi line. Nu fusese niciodată mai pregătit să-şi aclame plăcerea, dar nu voia să ajungă acolo fără ea. O voia alături de el în momentul în care aveau să treacă acel prag.

Se legănară împreună, într-un ritm din ce în ce mai alert, până când abia mai respirau.

— Simon… e… Nu mă pot opri.

— Nici eu. Se retrase până fu pe punctul de-a ieşi complet, apoi se afundă din nou în fierbinţeala ei. *Cum de crezuse vreodată că i-ar putea rezista?* Uită-te la mine când eşti gata, iubire! Vreau să te văd.

Şi ea făcu întocmai, iar prăbuşirea ei pe culmea extazului îi puse şi lui capac. O urmă şi el

în prăpastie cu o forţă pe care nu o mai experimentase niciodată; ea era centrul lumii lui – voia să o ţină în braţele lui, în acest moment, în această noapte, pentru totdeauna.

Se prăbuşi în braţele ei, şi rămaseră aşa mult timp, cu răsuflarea întretăiată, până când el îşi dădu seama că o strivea cu greutatea lui. Se răsuci şi o întoarse astfel încât ea să ajungă peste el, toată moale, piele strălucitoare şi păr mătăsos. Îi simţea sânii ridicându-se şi coborând pe pieptul lui şi rânji cu gura până la urechi când înţelese pe deplin ce se întâmpla.

O voia din nou. Acum.

Îşi ignoră dorinţa şi preferă să îşi plimbe degetele peste umerii ei netezi şi goi, savurând tremurul care o trăgea mai aproape de el, adorând senzaţia goliciunii ei pe trupul lui.

O ţinu aşa, moale şi caldă în braţele lui, şi refuză să se gândească la viitor. Acum voia doar să se bucure de ea.

Voia să se bucure de ce avea.

Fusese o greşeală.

Chiar în vreme ce savura senzaţia dată de faptul că stătea peste el, peste toţi muşchii aceia fermi, lipită de pielea lui caldă, îşi dăduse seama că tocmai înrăutăţise lucrurile.

El îi oferise absolut tot ce-şi imaginase ea vreodată – nu se simţise niciodată atât de aproape de cineva, atât de conectată, atât de dorită.

Nici nu visase măcar că l-ar putea iubi cu o aşa intensitate.

Dar a doua zi trebuia să-l părăsească. Iar el urma să se căsătorească… cu alta.

Iar Juliana urma să-şi trăiască viaţa ştiind că bărbatul pe care îl iubea nu avea să fie niciodată al ei.

Gândul o făcu să se înfioare, şi se lipi şi mai mult de el, vrând parcă să se contopească pentru totdeauna cu el şi să nu mai plece niciodată de acolo.

O mângâie pe spate, lăsând o dâră fierbinte în urmă, şi îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Ţi-e frig?

„Nu.”

Ar fi mai simplu să-i spună că da decât să-i mărturisească adevărul.

Încuviinţă din cap, pentru că nu avea curaj să vorbească.

Simon se trase de sub ea şi o dădu şi pe ea jos din pat ca să o bage mai apoi în aşternuturi. O sărută cu pasiune şi cu dăruire, iar dezmierdarea aceasta o stârni din nou înainte ca el să-i potolească focul.

Se simţea foarte vulnerabilă, aşa că îşi luă halatul şi-şi legă cordonul, după care se întoarse şi rămase cu privirea spre el, în timp ce se ghemuia în faţa focului, admirându-i muşchii spatelui care zvâcneau şi coapsele masive ce străluceau în lumina portocalie – un zeu de foc.

El se ridică de pe vine şi se uită spre pat. Se încruntă când văzu că nu mai era acolo şi imediat o căută cu privirea. O descoperi în umbră. Îşi

ridică mâna şi-i făcu semn să se apropie, iar ea nu-i rezistă.

Ajunse lângă el, iar el o luă în braţe, şi se aşezară pe fotoliul de lângă foc. Îşi strecură mâna prin deschizătura halatului până pe coapsă, în timp ce o săruta pe gât.

— Te prefer dezbrăcată, spuse el, iar ea se miră de noul Simon căruia îi plăcea să tachineze.

Îi mângâie antebraţul până la umărul lat şi musculos.

— Şi eu simt la fel, mărturisi ea. Credeam că n-ai cum să fii şi mai frumos, dar, când te-am văzut la lumina focului… Eşti Hefaistos, numai muşchi şi flăcări.

Ochii lui se întunecară, şi o trase spre el, o sărută zgomotos, apoi o sprijini de pieptul lui.

— Asta înseamnă că tu eşti Afrodita – o comparaţie cât se poate de potrivită.

„Dar Afrodita şi Hefaistos erau căsătoriţi.” Gândul pătrunse ca o şoaptă în mintea ei. „Noi avem o singură noapte.”

Nu. Nu avea să se gândească la asta.

— Atunci înseamnă că m-ai avansat de la sirenă la zeiţă?

El râse, iar ea se bucură de senzaţia pe care i-o producea sunetul din pieptul lui. Îi prinse o mână şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei, apoi îi duse mâna înspre buze.

— Aşa se pare, fată deşteaptă.

— Vezi? Sunt mai mult decât un scandal umblător, îl necăji ea, dar regretă imediat. Tocmai

se implicase în cel mai serios scandal al vieţii ei. Iar el ştia. Poate chiar credea c-o făcuse intenţionat, numai ca să mai provoace unul.

Detesta ideea asta.

Se ura că îi băgase în cap aşa ceva.

Se cuibări la el în poală, dorind cu disperare să se asigure că nu gândea nimic rău despre ea.

— Simon… ştii că nu am… Asta nu a… N-aş spune niciodată cuiva… ce s-a petrecut în această noapte. Tresări la propriile-i vorbe şi continuă abia îngăimat: Nu trebuie să-ţi faci griji că va mai urma o altă…

El se uită la ea cu seriozitate, iar ea îşi dori să retragă totul – cuvintele, acţiunile, noaptea. O strânse în braţe şi îi mai sărută o dată mâna.

— Hai să nu mai vorbim despre asta.

Juliana se ura din pricină că tocmai se transformase într-un alt motiv de îngrijorare pentru el.

— Eu doar… Ce vreau să spun e că nimeni nu va şti niciodată. Simon se întinse şi îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe obraz.

— Juliana, *eu* o să ştiu.

Ea se simţi frustrată.

— Păi, da. Sigur că *noi* o să ştim. Dar mai vreau şi să ştii că nu-ţi voi cere niciodată nimic. Chiar am vorbit serios când ţi-am propus o singură noapte. Doar o noapte.

O licărire ciudată îi umbri privirea ca mierea, un licăr pe care ea nu-l putu identifica.

— Amândoi ar fi trebuit să ne dăm seama că o

noapte nu poate fi nici pe departe de ajuns.

Înlemni, încercând să pătrundă înţelesul cuvintelor lui. Voia mai mult.

Şi ea voia mai mult.

Dar el urma să se însoare.

Oare îi sugera ce credea ea că îi sugerează?

Oare ar trebui să accepte?

Dacă doar aşa îl putea avea… îi era suficient?

Trebuia să-i fie.

Trase aer în piept.

— Aş putea să-ţi fiu iubită.

Simon încremeni.

— Ce-ai spus?

— Amanta ta.

O strânse îngrozitor de tare de coapsă.

— Un cuvânt să nu mai spui.

Ea îi puse mâinile pe umeri şi se ridică să îl privească în faţă.

— De ce? Mai demult ai sugerat că aş putea fi o amantă bună. Simon închise ochii.

— Juliana. Opreşte-te! îl ignoră.

— Nu mai sunt o companioană potrivită?

— Nu.

Durerea o invadă. Chiar aşa groaznică era de nici amantă nu îi putea fi?

— De ce nu? întrebă pe un ton implorator, pentru care se un pe dată.

— Pentru că meriţi mai mult de atât! explodă el şi sări ca ars în picioare, rostogolind-o din braţele lui. Se repezi să o prindă înainte să cadă şi o întoarse cu faţa spre el. Palmele lui o ţineau de

braţe, vrând parcă să o zgâlţâie până pricepea. Nu vreau să fii amanta mea. Aş vrea să dau timpul înapoi şi să te împiedic să spui aşa ceva. Aş vrea să dau timpul înapoi să mă iau singur la pumni că am sugerat cândva aşa ceva.

Cuvintele îi pătrunseră adânc în minte, iar acum tânjea cu disperare să audă promisiunea care ar fi trebuit să urmeze. Dragoste. Căsătorie. Familie.

Lucruri pe care le promisese altcuiva.

Lucruri pe care ea le promisese altcuiva pentru că el nu îşi putea vedea viitorul alături de ea.

Şi dintr-odată cuvintele nu mai fură de ajuns.

— Vino în pat cu mine, îi şopti el. Lasă-mă să dorm cu tine în braţe. O să te întorci în camera ta înainte de-a se trezi ceilalţi.

Tentaţia era aproape de nerefuzat. Nu exista în lumea asta ceva ce să-şi dorească mai mult decât să doarmă alături de el, să îi audă inima bătând lângă urechea ei.

— Trebuie să plec, Simon.

El se întinse după ea cu un zâmbet jucăuş.

— Nu încă. Mai stai puţin.

Clătină din cap şi făcu un pas în spate.

— Nu pot să risc…

„Nu pot să-mi risc inima şi mai mult.”

Trase cu putere aer în piept. Încercă din nou.

— Nu pot să risc să fiu prinsă.

Simon se uită cu atenţie la ea, o ţintui cu privirea, iar ea ar fi vrut ca el să nu vadă adevărul

– că îl părăsea. *For good*[11]

, cum se spunea în Anglia.

Dar nu se simţea deloc bine. Se simţea torturată.

Simon rămase neclintit o vreme, cântărind variantele, apoi încuviinţă ferm din cap.

— Ai dreptate. Mâine o să vorbesc cu Nick.

— Despre ce?

— Despre căsătoria noastră.

Inima i se opri în gât.

— Căsătoria noastră?

Nu se putea însura cu ea. Dintr-o mulţime infinită de motive.

Era italiancă. Catolică. Părinţii ei erau de origini incerte – în cel mai bun caz. Mama ei era un dezastru. Tatăl fusese un simplu comerciant. *Lumea bună* de-abia o tolera.

Deja era logodit cu o fată apreciată de lumea bună.

Dar chiar când medita la toate astea, un firicel de speranţă se strecură pe undeva. Era posibil? Ar fi putut el s-o aleagă pe ea până la urmă? Se puteau căsători? Putea să îl aibă pe acest om pe care îl iubea dureros de mult? Putea să aibă şi ea parte de tot ce invidia la cuplurile din jurul ei, care se iubeau ca nişte porumbei?

— Nu fi aşa tristă, îi zise el. În sfârşit o să ai parte de scandalul mult dorit, adăugă pentru a o tachina.

---

11 Expresie care se traduce prin „pentru totdeauna”, dar care ad litteram ar însemna „pentru bine”, (n.tr.)

Juliana îngheţă şi se retrase din îmbrăţişarea lui.

„Scandal.”

Asta reprezenta ea pentru el – italianca scandaloasă din popor cu care se însura după o noapte petrecută la ţară. Şi, într-o bună zi, când deja se va fi aflat despre situaţia Georgianei, iar el nu o să fie însurat cu o femeie cu o reputaţie imaculată, când copiii lui aveau să fie batjocoriţi pentru o asemenea mamă, când o s-o vadă pe Lady Penelope dansând la vreun bal alături de un soţ perfect, atunci Simon urma să regrete.

Nu fusese niciodată mai mult de atât. Nu fusese niciodată demnă de compania lui. Niciodată nu se pusese problema însurătorii cu ea. Nu fusese nici măcar o dată altceva în afară de o distracţie scandaloasă care să-i mai abată atenţia de la sarcini şi responsabilităţi. El era un duce, iar ea o scandalagioaică.

Niciodată egali.

Niciodată la fel de buni.

Iar ea chiar credea asta. De câte ori se comparase cu mama ei? De câte ori făcuse exact ce se aştepta de la ea? De câte ori se ridicase la nivelul lor? De câte ori reuşise să îi stârnească doar iritarea şi pasiunea, nu admiraţia şi respectul, convinsă fiind că nu era demnă de respect?

Aşa ceva nu mai putea suporta.

Îl iubea.

„Uneori dragostea nu este de-ajuns.”

Cuvintele surorii lui îi răsunau în urechi.

— Nu mă pot căsători cu tine, Simon.

El îi zâmbi, fără să fi înţeles ce-i zisese.

— Ce-ai spus?

Trase adânc aer în piept şi îl privi în ochii aceia de chihlimbar pe care ajunsese să îi iubească atât de tare.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine.

— De ce?

Confuzie, neîncredere, dar şi furie.

— Dacă noaptea aceasta nu ar fi existat, am mai vorbi despre aşa ceva?

— Eu… Se opri. O luă de la capăt. Dar noaptea asta a existat, Juliana.

— Eşti logodit cu altcineva.

— O să rup logodna, zise el simplu, ca şi cum era un lucru cât se poate de firesc.

— Şi cum rămâne cu Lady Penelope? Cu reputaţia ei? Şi cu a ta? Şi cu planurile tale de protejare a familiei – a surorii, a nepoatei? Cum rămâne cu datoria ta?

Simon se întinse spre ea, dar ea se retrase.

— Juliana, te-am compromis. O să ne căsătorim.

„Nu din dragoste. Nu din respect. Nu din admiraţie.”

— Pentru că ăsta este lucrul care trebuie făcut în situaţia asta, şopti ea.

— Printre altele, da, zise el sec, căci i se părea evident.

— Nu sunt soţia la care ai visat. El încremeni,

dar ea insistă: Tu ai spus-o. Sunt prea nechibzuită. Prea inclinată spre scandal, înainte de seara asta, nici nu ţi-ar fi trecut prin cap să te însori cu mine.

— Te-am mai cerut şi acum o săptămână! îi auzi frustrarea din voce şi-l văzu cum se repede să-şi ia halatul pe el.

— Doar după ce Gabriel ne-a găsit în grajd. M-ai cerut din obligaţie. Exact aşa cum faci totul. Te-ai fi însurat cu mine, dar ar fi fost sub demnitatea ta. La fel ca acum.

Simon îşi vârî mâinile în brocartul de mătase şi se întoarse spre ea, cu privirea întunecată. Când deschise gura să vorbească, vocea îi era ca de oţel:

— Nu spune asta.

— De ce? întrebă ea cu blândeţe. E adevărat, nu?

Nu îi răspunse.

— Nu voi fi niciodată de ajuns pentru tine. Nici suficient de bună, nici suficient de respectabilă, nici suficient de cuviincioasă – chiar dacă am încercat, trecutul meu, familia mea, sângele meu fac imposibilă varianta ca noi să fim vreodată egali. Ce vor zice ei atunci? Ce va spune mama ta?

— Să-i ia naiba pe toţi. Mai ales pe mama.

Ea se apropie de el, îşi ridică mâna şi îl atinse în treacăt pe obraz, dar el se trase de lângă ea, refuzând să-i întâlnească privirea.

O podidi plânsul când îl văzu atât de împietrit şi de frumos, ştiind că era ultima oară când aveau

să fie ca acum, singuri şi sinceri.

Cel puţin unul dintre ei era sincer.

— Odată m-ai acuzat că nu mă gândesc niciodată la consecinţe, zise ea, implorându-l în gând să înţeleagă. Că nu mă gândesc niciodată la ce urmează.

— Ce urmează e simplu: ne căsătorim.

Ea clătină din cap.

— Acum tu eşti cel care nu se gândeşte la consecinţe. Eu voi fi întotdeauna un motiv de scandal pentru tine, Simon. Nu voi fi niciodată pe deplin demnă de laudă.

— E ridicol. Sigur că vei fi.

O uimea faptul că el părea atât de poruncitor şi acum, când stătea îmbrăcat doar cu halatul. Atât de ducal, chiar şi acum.

— Nu. Nu voi fi. Nu în ochii tăi. Şi va veni o zi când nu voi mai fi demnă nici în ochii mei. Pe măsură ce vorbea, simţi că înţelesese în sfârşit ce voia de la viaţă. De la viitorul ei. Merit ceva mai bun de atât. Merit mai mult.

— Mai mult de atât n-ai cum. Eu sunt duce.

Vocea îi tremurase uşor. Furie.

Juliana îşi şterse o lacrimă pentru a o împiedica să i se prelingă pe obraji, după care îi aruncă în faţă:

— Poate e adevărat, Simon. Dar, dacă e, n-are nimic de-a face cu faptul că eşti duce.

El se prefăcu a nu-i auzi ultima replică, şi rămaseră aşa câteva momente lungi, apoi, când ea dădu să iasă din cameră, el îi spuse:

— Nu s-a terminat, Juliana.
— Ba da.
Era mândră de forţa cu care îi răspunsese.
O forţă pe care nu era sigură că o avea.

Capitolul 18

Chestiunile care ţin de inimă sunt, într-adevăr, complicate.
O lady rafinată respectă voinţa bărbatului.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

La lumina zilei, vizitele târzii în noapte par mult mai incitante…

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

Îl părăsise.
Aşa ceva nu era posibil.
Simon se trezise şi se dusese să pună şaua pe cai, pentru că voia să o scoată pe Juliana la o partidă de călărie, ca să încerce, ferit de ochi indiscreţi, să o convingă să se răzgândească, dar descoperise imediat că Lucrezia nu era acolo. Puse câteva întrebări şi află că plecase de dimineaţă de la Townsend Park, profitând de întuneric.

Ca o laşă.

Cum îndrăznea să îl părăsească?

Nu era vreun căţeluş care încerca să îi între în graţii. Era ducele de Leighton! Avea jumătate de Londra gata să-i cadă la picioare pentru a-i îndeplini poruncile şi nu putea să-şi supună o italiancă.

O italiancă *nebună,* mai bine zis.

Îl acuzase că nu se gândise că era *de ajuns* pentru el? Femeia era mai mult decât de ajuns pentru el! îl făcea să urle de nervi şi să lovească în orice îi cădea la îndemână, ca apoi să o încuie într-o cameră şi să o sărute în neştire până îi ceda.

Până cedau amândoi.

Doar că ea îl refuzase.

A doua oară.

Îl părăsise!

Şi, a naibii treabă, acum o dorea şi mai mult.

Aşa tare, că îl mâncau palmele. Voia să o atingă, să o îmblânzească, să o ia în braţe şi să facă dragoste cu ea până la extenuare, până când nu se mai puteau gândi la nimic altceva în afară de îmbrăţişarea lor. Voia să se afunde în părul ei bogat şi negru, în ochii ei frumoşi, în moliciunea ei infinită şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Deschise larg uşa salonului în care se servea micul dejun, trântind-o de perete, astfel că doamnele care tocmai mâncau tresăriră. Se îndreptă cu paşi ameninţători spre St. John, care îşi ungea calm pâinea prăjită cu unt.

— Unde e?

Nick sorbi o gură mare de ceai.

— Unde e cine?

Lui Simon îi veni să îi verse tot ceainicul în cap.

— Juliana.

— Nu mai e. A plecat când s-a crăpat de ziuă, zise el calm. Ia loc. Îţi aducem şi ţie nişte şuncă.

— Nu vreau nicio blestemată de şuncă. Ce-ar fi să mi-o aduci pe soră-ta?

Cererea, absolut necuviincioasă din toate punctele de vedere, reuşi totuşi să atragă atenţia lui St. John – şi a celor şase femei din încăpere, care se opriră din mestecat. Nick îi aruncă o privire sfredelitoare lui Simon şi se ridică, împingând nervos scaunul.

— Eşti amabil să-ţi ceri scuze faţă de doamnele acestea şi să mă însoţeşti în birou?

„În sfârşit.”

Simon făcu o reverenţă băţoasă către masa femeilor.

— Îmi cer scuze, zise el oficial, apoi se întoarse pe călcâie şi îl urmă pe Nick afară.

Nu schimbară nicio vorbă înainte de-a ajunge în siguranţa oferită de biroul contelui, dar, în momentul în care uşa se închise în urma lor, deschiseră amândoi gura deodată.

— În primul rând, era o şuncă excelentă, şi nu-mi convine deloc că am renunţat la ea.

— N-am timp de jocuri…

Nick nu-l băgă în seamă şi continuă:

— În al doilea rând, ce mama dracului a fost

în capul tău de-ai vorbit în felul acela despre sora mea?

— O să mă însor cu ea.

Nick tresări.

— Serios? Pentru că sunt foarte sigur că nici Ralston, nici eu nu ţi-am dat permisiunea să o curtezi… Cu atât mai puţin să te însori cu ea.

Pe Simon îl apucă furia.

— N-am nevoie de permisiunea voastră. E a mea.

Nick se încruntă la el.

— Vrei, te rog, să reformulezi ultima parte, duce?

Simon trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze, deşi îi venea să-l ţină numai în pumni.

— Aş dori să o curtez pe sora ta.

Nick înclină o dată din cap.

— Mult mai bine.

— Excelent! Unde e?

— Nu ţi-am acordat permisiunea.

Simon simţi cum urletul se pregătea să-i iasă din gâtlej. Nu fusese niciodată un om violent, dar fraţii Julianei păreau să fie excepţia de la regulă.

— Ai de gând să mi-o acorzi?

— Nu cred, nu.

Simon se săturase până peste cap de familia asta şi de nebunia membrilor ei.

— De ce naiba nu? tună el.

— Din mai multe motive. Vrei să-ţi fac o listă?

— Nu-mi imaginez că aş putea să te opresc. Mi-a ajuns. Dacă a pornit spre Londra, încă o pot

prinde din urmă. Călăresc mai repede decât trăsura ei.

Simon se duse spre uşă.

— Nu pleci din casa asta, Leighton. În niciun caz în starea în care eşti acum.

Simon se întoarse şocat spre el.

— Crezi că i-aş face vreun rău?

— Nu, dar cred că ai supăra-o, şi nu merită în momentul ăsta.

— Crezi că mă poţi opri?

— Ştiu că pot. Nu cred că trebuie să-ţi reamintesc de capacităţile personalului de securitate pe care îl avem la Park.

Simon începu să se plimbe prin cameră.

— Sunt duce! Cum e posibil ca acest rang să-mi deschidă pretutindeni uşile, dar în familia asta să îmi fie toate trântite în nas?

Nick îl privi cu un zâmbet lăţit pe chip.

— Asta este firea noastră perversă. Asta este primul motiv din lista mea pentru care nu îmi place ideea de a te însura cu Juliana.

— Da. E foarte complicat să fii ducesă.

Nick îi ignoră sarcasmul.

— Pentru ea ar fi. Nu i-ar plăcea. Lumea bună nu ar ierta-o niciodată că-şi bate joc de regulile lor. Iar preţioasa ta reputaţie ar avea de suferit.

Nu îi păsa. Ar fi ucis toţi balaurii din lumea bună pentru ea.

În starea în care era acum, ar fi putut s-o facă şi cu mâinile goale.

Nick îşi continuă ideea:

— Şi, chiar dacă s-ar purta cuviincios – deşi n-am văzut-o niciodată pe Juliana alegând calea resemnării nu ar scăpa niciodată de fantoma mamei noastre. Lumea bună o va judeca întotdeauna pentru descendenţa ei. Iar tu vei ajunge să îi porţi pică pentru asta.

— Nu este adevărat.

Rosti cuvintele, dar înţelese de ce toţi gândeau aşa. Aşa fusese până de curând. Până să dea de ea. Până când ea îl învăţase că existau lucruri infinit mai importante decât reputaţia.

— Nu? îl întrebă ironic Nick. Nu îi plăcea tonul lui neîncrezător. Leighton, de când ne ştim noi doi, misiunea ta în viaţă a fost să te ţii departe de scandal. Ai fost crescut să eviţi orice iese din tipar. Eşti rece, indiferent şi extrem de cuviincios din toate punctele de vedere.

Cuvintele îl săgetară adânc. „Rece. Indiferent.”

Acum nu se simţea nici rece, nici indiferent.

Ea reuşise să îi ajungă până la suflet.

După care îl părăsise.

Nick nu se opri nici acum.

— Ţi-ai trăit toată viaţa păstrându-ţi reputaţia nepătată. Pentru numele lui Dumnezeu, omule. Ţi-ai lăsat *sora* la ţară, în grija noastră, în loc să recunoşti făţiş că nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor tale. Şi acum vrei să o dau pe *sora mea* pe mâna *ta?*

Întrebarea rămase suspendată în aerul dintre ei, iar Simon înţelese că Nick avea dreptate. Îşi

petrecuse toată viaţa judecându-i pe cei cu reputaţii nici pe departe perfecte, pe cei din familii nici pe departe perfecte, pe cei cu un trecut nici pe departe perfect. Fusese Ducele Dispreţuitor – care jura că el era mai presus de lucruri atât de vulgare şi de simple precum scandalul… şi dragostea.

Până când ea îi deschisese ochii şi-l făcuse să descopere că de fapt îi dorea ideile îndrăzneţe şi râsul cu poftă, şi zâmbetele mult prea largi şi că îi plăcea firea ei scandaloasă care până la urmă nici nu era atât de scandaloasă.

O voia în viaţa lui.

Alături de el.

Ca ducesa lui.

Şi nu ar simţi că face un sacrificiu pentru asta. Ar fi o onoare.

Juliana schimbase totul. Îl făcuse să-şi dorească totul. Îl făcuse să vrea să se confrunte cu provocarea zdrobitoare a dragostei. Să o întâmpine cu braţele deschise. Să o savureze din plin. Să o cinstească.

Ar fi fost mândru să o ţină la braţ.

Lucrurile acestea s-ar fi putut întâmpla înainte de dimineaţa asta – dacă ar fi fost sincer cu el însuşi.

Îl interesa doar să o aibă. Să se însoare cu ea şi să-i dăruiască odrasle şi să trăiască o veşnicie alături de ea… Şi să închidă gura bârfitorilor. Nu-i păsa cât de masivi sau de brutali erau fraţii ei. Nu aveau să îi stea în drum.

— Juliana a suferit destul, spuse Nick cu o voce şoptită, în contrast cu gândurile care îi urlau în cap lui Simon. Nu are nevoie de mila ta.

Cuvintele acestea îl făcură să străbată într-o clipită camera, să îl apuce pe Nick de haină şi să-l lipească cu forţă de un perete, făcând tablourile să se clatine.

— Să nu mai… în viaţa ta… îl trase de la perete şi îl mai buşi o dată. În viaţa ta… să nu mai spui că ce simt eu pentru sora ta e *milă.* E îndrăzneaţă şi frumoasă, şi deşteaptă, şi tu eşti norocos să respiri acelaşi aer cu ea. Era atât de furios, că abia mai vorbea. Crede despre ea că e nedemnă? *Noi* suntem nedemni de *ea,* şi, dacă te mai aud o dată zicând că atrage scandalul, te distrug. Cu o plăcere viscerală.

Stătură aşa câteva minute, Simon cu răsuflarea întretăiată, până când Nick spuse calm:

— Mda. La asta nu mă aşteptam.

Simon trase aer în piept, încercând să se liniştească.

Degeaba.

O *iubea.*

Cu o forţă uimitoare şi de netăgăduit.

Îi dădu drumul lui Nick şi se trase mai în spate.

Ea era tot ce îşi dorea. Ar fi dat orice pentru ea. Fără să stea pe gânduri. Fără regrete.

Pentru că fără ea nu avea nimic.

— Mă duc după ea. Încearcă numai să mă opreşti.

— Dar, Leighton… Vocea lui Nick îi întrerupse gândurile. Eşti logodit. Cu altcineva.

„Logodit cu altcineva.”

Înjură cât putu de urât.

Uitase de Penelope.

*

— Am făcut o greşeală.

Georgiana o ridică pe Caroline din pătuţul ei şi se uită spre Simon, prefăcându-se mirată.

— Nu pot să cred. Cei din familia Pearson nu fac greşeli. Uită-te la mine, de exemplu. Perfectă din toate punctele de vedere. Un exemplu remarcabil de bună purtare.

— Juliana a plecat.

Georgiana nu păru surprinsă.

— Am auzit.

— Am fost un idiot.

Se aşeză pe balansoarul de lângă pătuţul Carolinei.

— Continuă!

Nu ştia de unde să înceapă. Nu înţelesese încă pe deplin cum dintr-odată totul din viaţa lui îi părea atât de îndepărtat.

— Eu… Se opri şi se lăsă greu pe balansoar, aflat vizavi de sora lui, se aplecă în faţă şi-şi sprijini coatele pe genunchi, apoi spuse singurul lucru care îi veni în minte. O iubesc.

— Pe Juliana?

Încuviinţă din cap şi flutură o mână prin aer.

— Şi atunci de ce te însori cu altă femeie?

Auzind întrebarea asta, simţi o durere în piept – era singura întrebare care conta şi la care nu avea un răspuns. Avusese atât de multe motive excelente când îşi făcuse acest plan, iar acum niciunul dintre ele nu mai cântărea mare lucru.

— Nu ştiu.

Georgiana începu să se legene şi îi spuse pe un ton blând, care submina importanţa cuvintelor:

— Nu o iubeşti.

— *Nu trebuia* să o iubesc. Dar totuşi… *Şi totuşi nu se putea abţine să nu iubească pe altcineva.* Îşi sprijini capul în mâini. Am făcut o greşeală, repetă el.

Nu putea da înapoi fără să o distrugă pe Penelope, iar ea nu merita un asemenea tratament.

— Simon…

Îi vorbi cu blândeţe. Cu o delicateţe pe care nu o merita.

O *iubea pe Juliana.*

Juliana, care îl bântuia cu ochii ei sclipitori şi cu spiritul ei, şi cu mintea ei sclipitoare, şi cu temperamentul ei coleric, şi cu zâmbetele, şi promisiunile, şi săruturile care îl făceau să o venereze până la ultima suflare.

— O poţi avea, Simon. Niciunul dintre voi nu e căsătorit. Logodnele se mai şi rup.

El clătină din cap.

— Dar aş distruge-o pe Penelope.

Georgiana scutură din cap.

— Lady Penelope e fiică de marchiz şi are o proprietate de mărimea Windsorului. Crezi că nu-şi va găsi pe altcineva? Pe cineva care să îi acorde o atenţie mai mult decât trecătoare? Pe cineva care să nu fie îndrăgostit de altcineva?

Sigur că cineva avea s-o ia de nevastă. Dar Simon nu voia să fie el cel care să o arunce în gura lupilor.

— Nu pot.

— Eşti mult prea domn pentru binele tău! Se enervase, iar Caroline începu să se agite în braţele ei. Ai puterea să faci în aşa fel încât şi tu, şi Juliana să fiţi fericiţi. Pentru totdeauna. Simon, nu e nicio bucurie să te căsătoreşti cu cineva care iubeşte pe altcineva.

Cuvintele ei, atât de tentante, îl eliberară puţin.

— Nu-mi pasă de scandal. Nu-mi pasă de acea lady! Mă interesează doar să o am pe Juliana în viaţa mea! Dar, dacă fac asta, dacă o distrug pe Penelope, ce va crede Juliana despre mine? Cum aş putea să-i cer vreodată să aibă încredere în mine dacă eu mă port cu atâta cruzime cu altă femeie? Cuvintele plutiră mult timp în odaia liniştită, dar la un moment dat el adăugă: Nu pot să fac aşa ceva. Nu fără a scădea în ochii Julianei. Nu fără a mă coborî la un nivel pe care ea nu-l merită.

Chiar când cuvintele îi ieşeau din gură, îşi dădu seama că nu avea să reuşească niciodată să fie bărbatul pe care îl merita Juliana – cineva care

să îi aprecieze isteţimea şi frumuseţea, şi valoarea din primul moment, cineva care să o plaseze mai presus de propria persoană, chiar de la început. Cineva fără defectele lui, fără aroganţa lui, fără eşecurile lui.

Dar, dacă renunţa la ea, avea să fie condamnat.

O găsise.

Şi voia să-şi petreacă viaţa alături de ea.

— Măcar dă-i ocazia lui Penelope să aleagă, Simon. Se uită bine la el şi îi sesiză angoasa. Conflictul interior. Merită să aibă şansa de a alege. Şi Dumnezeu ştie că tu şi Juliana vă meritaţi şansa la fericire.

Măcar partea asta era adevărată. În sufletul lui încolţi speranţa.

— Crezi că există vreo şansă ca Penelope să-mi dea drumul?

Georgiana zâmbi, iar în ochii ei apăru ceva – o sclipire de cunoaştere pe care el n-o înţelese pe deplin.

— Cred.

Tăcură, iar el se uită la Caroline cum dormea sprijinită de umărul surorii lui, cum dădea din guriţă în timp ce visa. Îşi imagină un alt copil cu părul brunet şi cu ochi de safir, dormind pe umărul mamei lui.

Închise ochii să vadă mai bine imaginea, mistuit de dor şi de dorinţă.

Îşi dorea acel copil. Îşi dorea acea familie.

Voia să înceapă să trăiască.

Imediat.

Dar înainte de toate îi datora scuze surorii lui.

— Şi faţă de tine am greşit cândva.

— Doar o dată? Când el se încruntă, ea zâmbi larg. La care dintre greşeli te referi?

— Nu trebuia să te las aici. În Yorkshire.

Georgiana se gândi mult la cuvintele lui.

— Dar am vrut să fiu aici.

— Da. Şi aici trebuia să şi stai. Dar nu trebuia să te las să pleci în acel moment. *Aşa* cum am făcut-o. Ar fi trebuit să-ţi port mai mult de grijă. Şi să-mi pese mai puţin de scandal. Se duse la fereastră şi se uită spre pajişte. Nu pot da timpul înapoi. Dar îmi pare rău.

— Mulţumesc, zise ea simplu, iar el rămase surprins de cât de mult se maturizase, de tânăra care devenise.

— Aş vrea să pot îndrepta situaţia. Aş vrea să-mi spui cine…

Ea îl opri.

— A plecat.

— Aş putea să-l găsesc. Încă mai putem repara lucrurile.

— Nu poţi să-l găseşti, zise ea. Simon, nu mai ai ce să îndrepţi în cazul meu. Sigur înţelegi şi tu asta.

Se simţi frustrat că nu putea să o protejeze, deşi îşi dorea atât de mult.

— Nu e adevărat. E cam târziu să găsim un bărbat care să recunoască copilul… Dar eşti fiică

de duce. Putem găsi un bărbat care să te ia de nevastă. Un soţ bun cu tine. Un tată bun pentru Caroline.

— Opreşte-te! Se uită la ea cum îşi mângâie copilul pe spate, o atingere instinctivă şi protectoare.

— Dar crezi că poţi sta în colţişorul ăsta de ţară pentru tot restul vieţii? Ce-o să se întâmple când Caroline va fi suficient de mare să înţeleagă? Ce îi vei răspunde când te va întreba cine este? De unde a venit? Ce se va întâmpla când se va descoperi? Nu pot să te ascund la nesfârşit, Georgiana.

Fata îl privi cu hotărâre şi cutezanţă.

— Nu ţi-am cerut niciodată să ne ascunzi. De fapt, aş prefera să nu stăm ascunse. Reputaţia mea e ruinată, Simon. Poţi să te dai peste cap încercând să schimbi ceva, dar zarurile au fost aruncate.

Cuvintele ei erau simple, aşa cum probabil e adevărul de cele mai multe ori.

— Meriţi…

— Merit să fiu mamă. Merit să cresc un copil sănătos şi puternic şi care să ştie că este iubit. Dumnezeu mi-e martor că noi n-am avut parte de aşa ceva.

— Vreau să fii fericită, zise el.

Curios, dar până de curând nu se gândise niciodată la fericire. Până s-o cunoască pe Juliana.

Georgiana zâmbi.

— O să fiu, în timp. Dar nu aşa cum ai plănuit

tu.

Înţelese ironia situaţiei. Era sora unuia dintre cei mai puternici oameni din Anglia. Şi, cu toate astea, cu toată grija lui pentru reputaţie şi onoare, nu putea face nimic pentru a-i schimba cursul vieţii. Nu îi putea restitui onoarea şi nici nu putea pune capăt bârfelor care aveau să o afecteze – care aveau să îi afecteze pe toţi. Dar îi putea oferi sprijinul lui. Şi dragostea lui.

— Georgiana, spuse el cu seriozitate. Orice vrei tu. Orice decizie iei. Îţi aparţine. Tu şi Caroline… O să vă fiu alături.

— Eşti sigur că vrei să provoci soarta la modul ăsta?

Unul dintre colţurile gurii lui se ridică într-un zâmbet firav.

— Da.

— Întreb pentru că sentimentul se poate testa şi mai târziu decât niciodată.

Miji ochii spre ea.

— Asta ce mai înseamnă?

— Doar că îmi doresc ca unul din noi să aibă o poveste cu final fericit, Simon. Şi, de vreme ce nu pot fi eu aceea, atunci va trebui să fii tu.

„Juliana.”

Ea era fericirea lui. Ea era pasiunea lui.

Şi nu-şi mai putea trăi nicio clipă viaţa fără pasiune.

Trebuia să plece după ea. Acum.

Se ridică şi se duse spre sora şi spre nepoata lui. Se aplecă şi o sărută pe Caroline pe creştet,

apoi pe Georgiana pe obraz.

— Trebuie să plec. Trebuie să o aduc înapoi.

Georgiana zâmbi.

— Mama o să se înfurie rău.

Simon ridică dintr-o sprânceană.

— Mama va fi o matroană excelentă.

Georgiana râse.

— Zi-mi cum vrei s-o convingi să se retragă.

— Nu e ceva imposibil de făcut, îi aruncă el peste umăr în timp ce se îndrepta spre uşă, gândindu-se doar la Juliana.

— Simon? îl strigă sora lui.

Se întoarse, nerăbdător să-şi urmeze dragostea.

Nerăbdător să-şi înceapă viaţa.

— Darul tău de logodnă e deja în drum spre Londra, zise ea şi zâmbi cu gura până la urechi. Transmite-i mamei salutări din partea mea.

Capitolul 19

Reputaţia este singurul lucru pe care îl poate revendica orice femeie.
O lady rafinată îşi protejează reputaţia cu orice preţ.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Sunt vremuri când scandalurile izbucnesc din locuri care ne surprind până şi pe noi…

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

Juliana se duse direct la mama ei.

Se făcuse seară, mult după ora adecvată pentru vizite, iar ea stătea în frumosul hol de la intrare al casei de oraş a lui Nick şi a Isabelei, plină de obiecte de marmură greceşti şi romane, aduse de Nick de peste hotare, şi îşi aştepta mama.

În centrul încăperii se afla o statuie care îi înfăţişa pe Afrodita şi Eros, o reprezentare uimitor de frumoasă a zeiţei dragostei cu fiul în braţe, care se întindea spre ceva aflat în spatele umărului ei. Copilul zeilor avea toţi muşchii încordaţi, mâinile şi degetele întinse, picioarele grăsuţe lovind uşor pieptul mamei sale, încercând să ajungă la ceva ce nu putea atinge niciodată.

Statuia îi aducea vag aminte că uneori şi zeilor le erau refuzate dorinţele, aşa că muritorii erau nişte naivi dacă se aşteptau la altceva.

Călătoria de la Yorkshire fusese groaznică, nu putuse să mănânce, nu voise să doarmă până ajunse la o distanţă pe care o consideră suficient de mare faţă de Simon… De parcă distanţa i-ar fi putut vindeca durerea devastatoare din piept, care îi apărea ori de câte ori se gândea la el.

Adică neîncetat.

Îşi dădea seama că fuga nu fusese cea mai

respectabilă dintre acţiuni, dar nu mai putea rămâne în Yorkshire – în casa aceea –, nu atâta vreme cât el o tenta în patul şi în viaţa lui. Nu când ştia că nu avea să fie niciodată suficient de bună pentru el. Nu când ea nu îi putea oferi ceea ce preţuia el atât de mult – un pedigri rafinat, o reputaţie nepătată, decenţă.

Singurele lucruri cu care contribuia ea la viaţa lui erau un trecut haotic şi dragostea ei.

Iar uneori, din păcate, dragostea nu era de-ajuns.

Ce mult şi-ar fi dorit să fie.

Oftă şi îşi trecu un deget peste piciorul perfect sculptat al lui Eros. Nu ar fi trebuit să se afle aici. Nici la ora asta, nici la alta. Dar, după patru zile petrecute în trăsură cu nicio altă preocupare în afară de propriile gânduri, se convinsese că voia să demonstreze că era bună de ceva.

Aproape înnebunise reluând la nesfârşit în minte ultimele săptămâni – toate întâlnirile cu Simon, toate conversaţiile, toate momentele când îi pusese la îndoială acţiunile sau ocaziile când o salvase de la scandal.

Revăzuse clipele în care o ţinuse în braţe şi o lăsase să creadă că ar putea fi de-ajuns pentru el.

I se puse un nod în gât.

Ştia foarte bine… cu cât pleca mai repede, cu atât era mai bine pentru ei toţi. Nu îl putea avea niciodată – viziunea lui asupra lumii nu o să-l lase niciodată să o considere o parteneră adevărată. El

avea să rămână întotdeauna duce, iar ea întotdeauna o fată din popor cu un trecut dubios. Dar asta nu însemna că îl iubea mai puţin, deşi şi-ar fi dorit.

Nu îi putea demonstra că era mai mult de atât.

Dar îşi putea dovedi ei.

Aşa că acum îşi aştepta mama.

Venise aici din pricina scandalului. Pentru că acţiunile mamei ei avuseseră darul de a-i colora existenţa în ochii lumii… pentru toată viaţa. Pentru că acţiunile mamei ei o făcuseră să se îndoiască de propriile acţiuni, motivaţii, dorinţe.

Pentru că trebuia să se convingă, o dată pentru totdeauna, că cine se aseamănă nu se-adună.

Trebuia să ştie că putea fi mai mult. Mai bună. Diferită.

Trăise prea mulţi ani în umbra mamei ei; venise vremea să iasă la soare.

— Bizară oră de vizită, spuse Louisa când intră în încăpere, înveşmântată într-un halat care plutea în jurul ei de parcă era purtat de vânt.

Era frumoasă. Ca de obicei.

Se aşeză şi îi aruncă o privire critică, insistând asupra rochiei şifonate şi prăfuite de pe drum, a încălţărilor murdare de noroi şi a părului care îi scăpase de sub boneta simplă pe care Carla i-o prinsese la ultimul post de control.

— Arăţi groaznic.

Juliana rezistă tentaţiei de a se aranja sau de

a-i răspunde obraznic. Nu avea nimic de demonstrat mamei ei. Se aşează şi se uită la Louisa, care turna nişte vin de Xeres într-un pahar, fără să-i ofere şi Julianei.

— Aşadar, ai venit să mă vizitezi la închisoare.

— Cu greu poate fi numită închisoare, răspunse ea sec.

Louisa făcu un gest a lehamite.

— Toate statuile astea mă fac să mă simt de parcă aş locui într-un muzeu.

— Nu te obligă nimeni să rămâi în Londra, sublinie Juliana.

— Asta este adevărat... Dar nu am unde în altă parte să mă duc, dragă.

Juliana nu fu impresionată de acel epitet care, deşi exprima afecţiune, din gura ei suna rece şi formal. Nu cred că Gabriel s-a decis cum să procedeze în privinţa mea.

— Nici eu nu cred.

— Mă rog, sper ca în viitorul apropiat să se decidă. Aş vrea să plec de aici înainte să devin bunică. N-am nevoie să mi se aducă aminte că îmbătrânesc.

Unul dintre colţurile gurii Julianei se ridică la auzul acestei declaraţii ce dovedea categoric egocentrismul mamei ei.

— Nu cred că pe Gabriel îl interesează foarte tare programul pe care ţi l-ai făcut.

Louisa îşi dădu ochii peste cap.

— Nu e vorba că nu mă bucur pentru el. Mi

se pare că se înţelege bine cu soţia lui. Dar viaţa aia… cu copiii după tine… cu plânsul acela… cu cererile alea necontenite… Se aşează la loc în scaun. Nu a fost de mine aşa ceva.

— N-am remarcat.

Louisa o privi încruntată.

— De când te-ai făcut mare ai aceeaşi limbă ascuţită ca taică-tu.

Juliana ridică din umeri, ştiind că gestul avea să o irite pe mama ei.

— Alte exemple n-am avut.

Louisa oftă.

— Ei bine, dacă n-ai venit să-mi dai veşti despre viitorul meu, ce te aduce aici în toiul nopţii?

Tipic. N-o interesa decât de ea.

Juliana nu mai ezită.

— Regreţi?

Louisa nu era proastă. Nu se prefăcu că n-a înţeles.

— Care parte?

— Toată.

Nu avu nevoie de timp ca să găsească un răspuns.

— Nu regret totul, nu. Nu regret că am fost marchiză şi nici măcar că am fost soţia unui negustor – deşi tatăl tău era mai puţin înstărit decât mi-a dat de înţeles la început, iar lucrurile nu au fost întotdeauna uşoare…

— Te asigur că nici după ce ne-ai părăsit nu ne-a fost mai uşor.

— Părăsit, o luă ea peste picior. Ce cuvânt dramatic!

— Ai prefera să foloseşti un altul?

— Juliana… a fost viaţa mea. Şi am vrut să o trăiesc. Cu siguranţă mă înţelegi, dragă. Este atât de evident că şi tu eşti aşa.

Observaţia făcută pe tonul acela relaxat o făcu să se înfioare.

— Ce vrei să spui?

— Doar că cineva află o grămadă de lucruri când este captiv în închisoarea oraşului, unde n-are de citit decât nişte mizerii de ziare de scandal, vechi de şase luni. Ai fost la fel de scandaloasă ca mine. Toate rendez-vous-urile din grădini, legume terfelite şi baia din Serpentine! Louisa râse strident, un sunet pe care Juliana îl detesta. Of, Doamne! Ce distractiv trebuie să fi fost!

— Am fost îngrozită. Era să mă înec.

„El m-a salvat.”

— Oh, sunt sigură că exagerezi. Şi ai fost salvată de un duce neînfricat! Sună exact a ceva ce aş fi făcut şi eu, dacă nu m-aş fi măritat la o vârstă stupid de tânără şi n-aş fi fost mamă de gemeni. Ascultă ce-ţi zic, dacă ar fi să o iau de la capăt, aş fi mai mult scandalagioaică decât marchiză, poţi fi sigură de asta.

— Ai ţinut-o numai în scandal, mamă, te asigur.

— Da, dar eu nu eram acolo să văd cu ochii mei, dragă, aşa că e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat, spuse ea de parcă ar fi vorbit cu un copil. Dar tu…

tu îţi trăieşti scandalul.

Nu era adevărat. Trăia conform reputaţiei pe care o moştenise de la femeia aceasta, care părea că nu regreta deloc povara ce-o lăsase pe umerii copiilor ei.

Ea era mai mult de atât.

Oare chiar era?

Mama ei continuă pe acelaşi ton degajat, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată prea mult la acţiunile ei. La felul în care îi afectaseră pe alţii.

— Te-ai descurcat bine fără mine, dragă. Dacă stau să mă gândesc… ţi-ai găsit fraţii… Iar ei au grijă de tine. Da… eu mi-am făcut treaba.

Mulţumirea de sine de care dădea dovadă Louisa era incredibilă. Pe Juliana o bufni râsul. Practic era imposibil să urăşti pe cineva care părea incapabil să înţeleagă efectele propriilor acţiuni.

— Ştiu că ţi-ai dori un motiv mai bun, Juliana. Ştiu că ţi-ai dori un răspuns care să-ţi limpezească totul. Care să te facă să mă ierţi. Dar acest răspuns nu există. Am luat nişte decizii dificile. Iar dacă ar trebui să le iau din nou, nu sunt sigură dacă aş mai face-o.

— Adică ai alege să rămâi cu noi? Sau ai alege să ne părăseşti?

Louisa nu spuse nimic.

Nici nu trebuia. Răspunsul era în ochii ei.

Nu era deloc ca mama ei.

Juliana răsuflă prelung, o răsuflare pe care şi-o ţinuse parcă zece ani, şi se ridică, se uită cu

atenţie la mama ei, care semăna atât de bine cu ea – ca şi cum ar fi privit spre viitor.

Un viitor diferit faţă de cel anterior.

Unul mai bun.

Datorită unei mame care nu-şi manifestase niciodată grija sau atenţia şi care, odată plecată, nu mai privise înapoi, Juliana avea o familie acum. Şi poate asta era de ajuns.

Poate reuşea să se convingă că aşa era.

În curând, casa fratelui ei avea să fie plină cu râsete de copii şi cu părinţi iubitori, şi poate sunetele acelea aveau să-i alunge din minte perioada în care şi ea fusese aproape să-şi găsească dragostea.

Poate că avea să vină o vreme când el nu o să-i mai apară constant în gânduri.

Când avea să nu îl mai iubească atât de mult.

I se părea imposibil.

Se uită din nou la statuie, la modul în care se întindea Eros după lucrul acela nedesluşit la care nu reuşea să ajungă.

Doar la asta mai putea să spere.

*

Simon stătea în biroul lui, extenuat şi plin de noroi după călătoria de-a lungul Angliei. Ajunsese la casa din oraş în miezul nopţii, taman cât să descopere că în lipsa lui se declanşase iadul.

Boggs îi luase pelerina şi pălăria, îi înmânase *Gazette* cu o expresie şi mai sumbră ca de obicei

şi se dusese să încropească iute ceva de mâncare, pentru că Simon nu făcuse nimic altceva în ultimele optsprezece ore decât să schimbe caii, atât de grăbit fusese să se întoarcă în Londra.

Şi la Juliana.

Simon se holbă la ziar, citind şi răscitind aceleaşi rânduri, de parcă asta ar fi putut schimba cu ceva cuvintele tipărite. Le-ar fi făcut să dispară. Dar nu, de fiecare dată când citea articolul, era exact la fel. Prezenta lucrurile cu o exactitate blestemată.

Prima persoană întâlnită… duce de Leighton… sora sa, nici măcar la vârsta primului sezon… însărcinată… o fiică, născută acum câteva zile.

Avea s-o omoare pe sora lui.

Ştiuse că el n-ar fi dezvăluit situaţia. Ştiuse că el n-ar fi riscat niciodată reputaţia lui Caroline într-un asemenea mod.

Aşa că luase problema în propriile mâini.

De ce?

Răspunsul îl străfulgeră atât de repede şi de evident, încât nu-i veni să creadă că nu se gândise la asta de la început. Se duse la birou şi luă teancul de corespondenţă, apoi începu să-l răsfoiască până dădu de bucata de hârtie pe care o căuta.

Îşi băgă degetul pe sub sigiliul de ceară şi îşi permise să spere. Nu mult. Doar până când citi singurul rând, subliniat. De două ori.

Logodna este anulată.
Needham

Georgiana voise să se asigure că logodna lui cu Penelope nu mai era valabilă.

„Cadoul tău de logodnă e în drum spre Londra.”

Îşi distrusese singură reputaţia. Îi distrusese pe toţi.

Ca să-i asigure lui fericirea.

Acum mai trebuia doar să se întindă şi s-o ia.

*

Balul de toamnă Northumberland fusese planificat drept ultimul eveniment oficial al sezonului, înainte de terminarea sesiunii speciale a parlamentului şi înainte ca membrii înaltei societăţi să împacheteze şi să se îndrepte spre reşedinţele de la ţară pentru a-şi petrece sfârşitul de an acolo.

Scările care duceau la casă şi în foaier erau înţesate de invitaţi care îşi înmânau hainele groase valeţilor şi urcau pe scara centrală către sala de bal, unde festivităţile erau deja în derulare.

Toată Londra înfruntase o ploaie îngrozitoare ca să vină aici, la evenimentul care promitea să fie un sfârşit potrivit pentru un sezon care, una peste alta, se dovedise a fi prea lung.

Iar dacă seara lui Simon decurgea conform

planului, atunci acest bal urma să devină nu numai subiectul acestui sezon, ci al unui lung şir de acum încolo.

Din nefericire însă, numele lui nu apărea pe lista invitaţiilor.

— Îmi pare rău, Excelenţă, dar ducele şi ducesa nu primesc musafiri.

Şeful valeţilor de la reşedinţa Northumberland, cel căruia i se atribuise neplăcuta sarcină de a-l invita să plece, îi dădu veştile triste cu o voce uşor tremurată.

— Pardon?

Servitorul se retrase un pas.

— Nu primesc… îşi drese glasul. Musafiri.

Simon se întoarse să se uite spre şuvoiul de oameni îmbrăcaţi în cele mai frumoase haine, care urcau pe scara principală a casei spre sala de bal.

— Deci presupun că toţi oamenii ăştia sunt… Se opri, aşteptând ca valetul să-i completeze fraza.

— … Familie? spuse valetul, nesigur pe el.

Simon se gândi că mai degrabă ar trebui să-i fie milă de bietul om, care probabil nu mai refuzase în viaţa lui un duce, dar nu aceasta era emoţia care îl stăpânea acum. Era mult prea enervat.

— Şi muzica aia ce se aude de sus? E fundalul sonor pentru… întâlnirea de familie?

Servitorul îşi drese vocea.

— Oh. Da?

I se refuza accesul la reşedinţa Northumberland pentru că sora lui născuse. Fără

un inel pe deget. Numele Leighton era acum sinonim cu scandal. În mai puţin de o zi, toate invitaţiile pe care le primise pentru evenimentele care aveau loc pe parcursul săptămânii următoare fuseseră revocate politicos – peste Londra se abătuse o ploaie de anulări.

Poate că într-o altă zi – sau la un alt bal – ar fi făcut ce era normal, şi anume să plece, numai că de data asta Juliana se afla în sala de bal. Iar el avea un plan să o cucerească. Unul care se baza mult pe prezenţa lui la ultimul bal al sezonului.

Simon îl ascultase destul pe valet.

— Ei bine, cred că suntem foarte norocoşi că Northumberland este un văr depărtat de-al meu. Îl împinse pe servitor din calea lui şi o luă pe scară, urcând câte două trepte odată, cu valetul pe urmele lui.

— Excelenţă, nu puteţi face asta!

Ajunse la etaj şi se întoarse spre el.

— Şi cum ai de gând să mă opreşti?

— Excelenţă…

Servitorul părea să facă apel la puterea de judecată a lui Simon.

Nu ştia el că puterea de judecată a lui Simon era deja concentrată asupra unui alt scop în acea seară: să o găsească pe Juliana şi s-o facă a lui.

Se piti după un grup de invitaţi şi merse cu ei spre sala de bal. O găsi în mulţime de îndată ce puse piciorul în sală; era atras de ea ca fluturii de flacără.

Îi fusese groaznic de dor de ea, şi faptul că o

revedea îl încărca acum cu o satisfacţie intensă. Era drogul lui. Tânjise după apropierea ei, după râsul, curajul ei, după felul în care dădea din mâini când vorbea, după înălţarea aceea din umeri care îl scotea din minţi când o cunoscuse şi care acum îi umplea inima de bucurie.

Ea dansa un vals cu Allendale, îmbrăcată într-o rochie minunată de un roz pal, şi, preţ de o secundă, îi atrase atenţia faptul că purta o culoare atât de neinteresantă – o culoare care o făcea să se piardă printre restul femeilor tinere şi nemăritate din încăpere –, până când ea făcu o piruetă şi se întoarse cu chipul ei frumos spre el, iar în clipa aceea Simon uită cu desăvârşire cu ce era îmbrăcată.

Singurul lucru care conta era tristeţea din ochii ei. Dorul din ei. Iar el ştia că îi erau adresate.

„Slavă Domnului!”

Pentru că n-ar fi suportat dacă ar fi fost adresate altcuiva.

Gândul fu însoţit imediat de un val pervers de dorinţă – dorinţa să se ducă direct la ea, să o tragă din braţele contelui şi să o fure de acolo.

Dorinţă care, din întâmplare, coincidea perfect cu planul lui.

Nu îşi lăsase pelerina la uşă, aşa că, pe măsură ce înainta prin mulţime, petrecăreţii se opreau, se holbau la el câteva clipe, după care se întorceau special cu spatele la el. Le recunoştea comportamentul – făcuse şi el asta de nenumărate ori dar ar fi minţit să spună că privirile lor nu erau

dureroase.

Însă jena pe care o simţea în faţa acestor oameni care, cu doar câteva zile în urmă, erau disperaţi să-i intre în graţii, iar acum îi întorceau spatele pentru a-şi exprima dezaprobarea, era nimic faţă de plăcerea pe care o simţea la gândul că îi netezeau drumul către unicul şi incontestabilul lui ţel: Juliana.

Juliana lui.

Trase aer în piept şi, în ciuda tuturor convenţiilor şi a tuturor lucrurilor pe care fusese instruit să le facă sau să fie, traversă încăperea spre centru, oprind toţi dansatorii din calea lui.

Dovedind o dată pentru totdeauna că ea avusese tot timpul dreptate – reputaţia era nimic în comparaţie cu dragostea.

Allendale îl văzu venind. Zâmbetul prietenos al contelui se preschimbă în şoc, după care o opri pe Juliana. Orchestra continua să cânte în vreme ce Simon se apropia de ei, dar reuşi să o audă pe Juliana întrebând derutată ce se întâmpla.

Vocea ei era o binecuvântare pentru el – accentul acela ritmic de italiancă, felul în care lungea silabele, lăsându-le să-i poposească mai mult pe limbă. Se întoarse spre el cu ochii mari de uimire – că îl vedea atât de aproape, sau că era îmbrăcat aşa, sau poate din ambele motive – şi rămase cu gura ei apetisantă deschisă, iar toată sala dispăru în jurul lui. Era doar ea. Doar ei. Acum.

— Excelenţă?

Nu avea curaj să vorbească acum cu ea. I-ar fi spus o sută de lucruri, dar numai şi numai ei. Se întoarse spre conte şi i se adresă pe cel mai ducal ton, cel pe care îl exersase o viaţă întreagă:

— Allendale, îţi iau partenera.

Benedick deschise gura, o închise, nereuşind să-şi aducă aminte protocolul exact pentru astfel de situaţii. În cele din urmă, se întoarse spre Juliana, lăsând-o pe ea să aleagă.

Simon făcu şi el la fel, ridicând o palmă înmănuşată.

— Juliana? rosti el, adorând felul în care ochii ei ca safirele se umbriră şi buzele se întredeschiseră la auzul numelui. Mi-ar face o deosebită plăcere să stârnesc un scandal.

Ea se uită fix la palma lui câteva momente lungi, apoi îşi ridică privirea spre el.

În ochii ei se citea o tristeţe incomensurabilă.

Ştiu dintr-odată ce avea să facă.

Iar el nu o putea opri.

Juliana clătină din cap.

— Nu.

Rămase ca un caraghios cu mâna întinsă, incapabil să înţeleagă.

Clătină din nou din cap şi îi şopti:

— Nu voi fi scandalul tău. Nu şi de data asta. Cuvintele se sparseră în jurul lui, iar el îi văzu ochii împânziţi de lacrimi nevărsate. Nu, repetă ea, apoi se grăbi spre ieşire.

Îi luă câteva momente să înţeleagă ce se petrecuse – îl părăsea, îl respinsese. Surprinse

privirea lui Allendale. Urechile îi ţiuiau nebuneşte, şi era copleşit de ruşine, confuzie şi încă ceva, fierbinte şi furios.

— Cum ai putut să-i faci aşa ceva?

Nici nu auzi bine cuvintele înainte ca Allendale să îşi facă loc să treacă pe lângă el, strecurându-se prin mulţime după Juliana.

Se întoarse să se uite după ei, să o vadă gonind prin mulţimea care se dădea la o parte din calea ei, şi făcu singurul lucru pe care îl putu gândi: strigă după ea.

— Juliana!

Din mulţime se ridică un suspin colectiv, asemenea strigăte neavându-şi locul într-o sală de bal – şi în niciun alt spaţiu în care s-ar fi aflat un domn bine-crescut. Dar nu-i păsa. Făcu un pas în direcţia ei, dar de undeva apăru un braţ care i se lipi pe piept.

Ralston nu-l lăsa să treacă.

Încercă să se împingă şi o strigă din nou, iar numele ei răsună în tot salonul, până toată lumea amuţi, inclusiv orchestra.

— Juliana!

Ea se întoarse. Simon îi întâlni privirea – culoarea safirelor de Ceylon – şi spuse singurul lucru care îi veni în minte. Singurul lucru despre care credea că avea să o ţină pe loc. Cu el.

Singurul lucru care conta.

— Te iubesc.

Chipul ei – faţa aceea frumoasă şi perfectă – se schimonosi la auzul cuvintelor, iar lacrimile pe

care şi le stăvilise până atunci începură să-i curgă şiroaie.

Se întoarse şi o luă la fugă, cu Allendale după ea.

Simon se smulse din strânsoarea lui Ralston şi se luă după ea, hotărât să o prindă. Hotărât să îndrepte lucrurile.

Şi al naibii să fie dacă *lumea bună* nu o protejă pe ea de el.

Orchestra reîncepu să cânte, iar în jurul lui erau dintr-odată cete de oameni. Oriunde se întorcea, era câte un cuplu de dansatori care îl ţintuia pe loc, iar când reuşi în final să ajungă într-o margine, avu de confruntat un flux permanent de musafiri care se aflau întâmplător în calea lui.

Niciunul dintre ei nu îl privi în ochi, niciunul nu îi adresă niciun cuvânt. Dar, în schimb, îi făcură imposibilă misiunea de a ajunge la ea.

Când reuşi să se strecoare din mulţime, să coboare scările şi să iasă pe uşă, plecase, aşa că afară nu-l mai aştepta decât o ploaie torenţială londoneză.

Iar în acel moment, când rămase privind în gol în ceaţă, retrăind iar şi iar cele petrecute în ultimele minute, recunoscu sentimentul care îl traversa acum.

Era teama.

Teama că pierduse singurul lucru pe care şi-l dorise vreodată cu adevărat.

Capitolul 20

Societatea nu uită un comportament scandalos.
Acesta este preceptul de bază după care trebuie să se ghideze o lady rafinată.

Tratat de bune maniere pentru doamne rafinate

Cu toate spectacolele jucate direct în mijlocul societăţii anul acesta, cine mai are nevoie să meargă la teatru?

Ziarul de scandal, noiembrie 1823

În mai puţin de o oră, toată familia se întrunise la reşedinţa Ralston.

Se strânseseră în bibliotecă, Benedick şi Rivington stăteau pe scaunele cu spătare înalte de lângă şemineul imens, în faţa căruia mărşăluia Ralston. Juliana stătea pe un divan, flancată de Mariana şi de Callie.

„Amo, amas, amat.

Eu iubesc, tu iubeşti, el iubeşte.

El iubeşte.

El mă iubeşte pe mine.”

Trase aer în piept, dar i se puse un nod în gât.

Callie se ridică şi se duse spre uşă.

— O să cer să ni se aducă un ceai.

— Cred că avem nevoie de ceva mai tare, spuse Ralston şi se îndreptă spre sticla de whisky de pe bufet. Turnă trei pahare pentru bărbaţi şi, după ce stătu ceva pe gânduri, îl turnă şi pe al patrulea. Se duse şi i-l dădu Julianei.

— Bea. O să te mai liniştească.

— Gabriel! îl mustră Callie.

— Păi, o s-o liniştească.

Juliana sorbi din băutura tare, savurând senzaţia de arsură lăsată pe gâtlej. Prefera senzaţia asta, nu durerea devastatoare pe care Simon i-o lăsase când îi declarase dragostea.

— Poate vrei să-mi explici şi mie cum se face că Leighton a venit să-ţi mărturisească dragostea în mijlocul unei săli de bal supraaglomerate?

Durerea reveni.

— Era în Yorkshire, şopti ea, detestând felul în care îi sunaseră cuvintele.

Detestându-le slăbiciunea.

Ralston încuviinţă din cap.

— Şi, spune-mi, şi-a pierdut minţile acolo?

— Gabriel, zise Callie pe un ton de avertizare. Ai grijă!

— Te-a atins? Toată lumea încremeni. Nu răspunde. Nu este nevoie. Niciun bărbat nu se comportă aşa dacă nu…

— Ralston, interveni Benedick. Ajunge!

— Vrea să se însoare cu mine.

Mariana o strânse de mână.

— Dar, Juliana, asta e de bine, nu?

— Păi, după seara asta, nu sunt sigur că ar putea să mai găsească o partidă foarte bună, zise sec Ralston.

Julianei îi dădură lacrimile, şi luă o gură de tărie, să le alunge.

În seara aceasta îşi dăduse toată silinţa – încercase din greu să fie mai mult decât o scandalagioaică. Se îmbrăcase cu o rochie de o culoare acceptată, dansase corespunzător cu cei mai domni dintre domni şi se convinsese singură că ar putea fi genul de femeie recunoscută pentru manierele ei alese. Cunoscută pentru reputaţie.

Genul de femeie pe care să şi-o dorească el.

Dar nici aşa nu fusese pentru el decât o sursă de scandal. Nimic mai mult decât ce văzuse în ea încă de la început. Iar când îşi mărturisise dragostea acolo, în faţa tuturor aristocraţilor, partea aceea întunecată şi scandaloasă din ea cântase de fericire. Şi o duruse că îl dorea. Că îl iubea.

Dar tot voia mai mult de atât.

El o făcuse să fie persoana perfectă.

— Dacă te-a sedus, am dreptul să-l spintec de sus până jos.

— Ajunge, zise Callie şi se ridică. Afară!

— Calpurnia, nu mă poţi da afară din biblioteca mea.

— Pot, şi asta o să fac. De fapt, o fac chiar acum. Afară!

Râse, dar nu părea deloc amuzat.

— Nu plec nicăieri. Se întoarse spre Juliana.

Vrei să te măriţi cu el?

„Da.”

Dar nu era atât de simplu.

Dintr-odată, camera părea foarte mică. Se ridică şi se duse spre ieşire.

— Am nevoie de… *un momento,* spuse ea şi ezită. *Per favore.*

Ajunse lângă uşă, dar fratele ei o strigă.

— Juliana. Când se întoarse, el continuă: Gândeşte-te la ce vrei. Oricum vrei, aşa va fi.

Plecă şi închise uşa în urma ei, apoi se lăsă învăluită de întunericul de pe coridor.

Îl voia pe Simon.

Îşi dorea dragostea lui, da. Dar în acelaşi timp îşi dorea şi respectul şi admiraţia lui. Voia ca el să o considere egala lui. Merita măcar atât, nu? Merita ce văzuse la Callie şi Ralston, la Isabel şi Nick, la Mariana şi Rivington.

Asta voia.

Şi nu urma să aibă parte de asta.

„Sau da?”

Luă o gură mare de aer, apoi încă una, repetând mereu în minte evenimentele petrecute în acea seară.

Încălcase toate regulile pe care le respectase până atunci. Ignorase protocolul şi venise la un eveniment la care nu fusese invitat. Permisese întregii Londre să îi întoarcă spatele. *Oprise un bal.*

Şi toate astea pentru ea.

Pentru că îi păsa de ea.

Pentru că voise să-i arate că ea era mai importantă decât orice altceva. Decât absolut orice.

Iar ea îl refuzase.

Se cuprinse cu braţele şi primi revelaţia ca o lovitură în stomac, în vreme ce uşa de la bibliotecă se deschise.

Benedick ieşi pe hol cu un zâmbet blând pe chip. Închise uşa, lăsând în urmă cearta dintre Callie şi Ralston, şi veni spre ea.

Se forţă să-i zâmbească.

— Încă se mai ceartă din cauza mea?

El afişă un zâmbet larg.

— Nu. Acum se ceartă dacă ea ar trebui să mai călărească sau nu acum că e gravidă.

Juliana pufni în râs.

— Cred că ea va câştiga.

— N-aş fi aşa sigur. Tăcură. Aş vrea să vorbesc ceva cu tine.

— Despre duce? Căci chiar aş prefera să nu discut despre el.

— Nu chiar.

— Atunci despre ce?

Ezită, apoi trase aer în piept.

— Juliana, dacă vrei să accepţi, te iau eu. De soţie.

Deşi nu era cea mai elocventă cerere în căsătorie, era făcută din suflet, aşa că o lăsă cu gura căscată. Clătină din cap.

— Benedick…

— Ascultă-mă, te rog. Ne simţim bine unul cu

celălalt, suntem prieteni. Şi cred că ne-am simţi bine şi în continuare. Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum, dar ar trebui… să ai nevoie de un soţ.

— Nu, zise ea şi se întinse să-l sărute pe obraz. Îţi mulţumesc foarte mult, Benedick, dar meriţi mai mult decât o soţie în căutarea unui soţ. Zâmbi. Iar eu merit mai mult decât un soţ căruia să îi fiu doar soţie.

El încuviinţă din cap o singură dată.

— Asta e adevărat. Tăcu. Dacă părerea mea contează, eu cred că Leighton te iubeşte foarte mult.

Cuvintele stârniră în ea un fior de tristeţe.

— Şi eu.

— Şi atunci de ce nu te măriţi cu mine?

Juliana tresări puternic la auzul acestor cuvinte. Simon stătea în capul scărilor, ud până la piele, tras la faţă de oboseală. Îşi scosese pălăria, dar părul îi era lipit de cap, iar haina atârna udă pe umerii lui. Arăta groaznic.

Arăta minunat.

— Cum ai… cum ai intrat aici? îl întrebă ea.

— Nu e singura casă în care am dat buzna în seara asta. O să fac carieră din asta.

Zâmbi. Nu se putu abţine.

El scoase un oftat prelung.

— Sperasem să te fac să zâmbeşti, sirenă. Nu-mi place deloc să te fac să plângi.

Înţelese adevărul din cuvintele lui, şi o podidi din nou plânsul.

El începu să înjure pe întuneric.

— Allendale, o să te iert pentru că ai cerut-o de nevastă pe femeia pe care o iubesc. În schimb, crezi că ai putea să ne laşi singuri?

— Nu sunt sigur că ar trebui.

— N-am de gând să o necinstesc aici pe hol.

Benedick se întoarse spre Juliana. După un moment lung, ea îi făcu semn că era de acord.

— Cinci minute. Contele îl privi în ochi pe Simon. Şi mă întorc.

Reveni în bibliotecă, iar în secunda în care el închise uşa,

Simon făcu un pas spre ea şi se întinse în faţă, dar se opri la câţiva metri distanţă. Îşi lăsă braţele pe lângă corp, îşi trecu o mână prin părul ud şi clătină din cap.

— Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu cum să te cuceresc.

„M-ai cucerit deja”, îi veni ei să spună. „Mi-ai distrus reputaţia în faţa tuturor celorlalţi.”

— Aşa că îţi voi spune adevărul, continuă el. Mi-am petrecut toţi anii pregătindu-mă pentru o viaţă rece, nesimţitoare, lipsită de pasiune – o viaţă umplută cu chestii amuzante, dar superficiale. Apoi ai apărut tu… tu… opusul tuturor acestor lucruri. Eşti frumoasă şi isteaţă, şi îndrăzneaţă, şi atât de pasionată de viaţă, de dragoste şi de toate lucrurile în care crezi. Şi m-ai învăţat că, orice credeam eu, orice credeam eu că vreau, tot ce adoptasem toată viaţa – absolut totul – este greşit. Vreau versiunea ta de viaţă… vie şi

emoţională, şi haotică, şi minunată, şi plină de fericire. Dar nu o pot avea fără tine. Te iubesc, Juliana. Iubesc felul în care mi-ai răvăşit toată viaţa şi nu sunt sigur că aş mai putea trăi fără tine acum, după ce am trăit cu tine.

Se mişcă din nou, iar ei i se tăie răsuflarea când marele şi mândrul duce se aplecă să îngenuncheze în faţa ei.

— Odată mi-ai spus că în numele pasiunii o să mă aduci în genunchi.

— Simon… Acum plângea fără nicio reţinere; făcu un pas înainte şi îi puse mâinile pe cap, îl mângâie. *Amore,* nu, te rog!

— Sunt aici. În genunchi. Dar nu în numele pasiunii. Îi luă ambele mâini şi le duse la buze, le sărută, le veneră. Sunt aici în numele dragostei.

Îşi ridică privirea spre ea, cu o expresie hotărâtă şi serioasă, acolo pe holul slab iluminat.

— Juliana… te rog, fii soţia mea! Jur că îmi voi petrece restul zilelor demonstrându-ţi că te merit. Că îţi merit dragostea. Îi sărută mâinile şi îi şopti: Te rog!

Apoi se lăsă şi ea în genunchi şi îl cuprinse cu mâinile pe după gât.

— Da. Îşi lipi buzele de ale lui. Da, Simon, da.

El îi întoarse sărutul, şi limba lui se strecură în căldura mătăsoasă a gurii ei, şi se dezmierdară până când simţiră că rămâneau fără aer.

— Îmi pare aşa rău, dragostea mea, îi şopti el în timp ce o trăgea mai aproape şi o strângea ca şi cum nimic nu i-ar mai fi putut despărţi vreodată.

— Nu, mie îmi pare rău! N-ar fi trebuit… te-am lăsat acolo… la bal. Nu am înţeles decât acum… cât de mult a însemnat.

O sărută din nou.

— Am meritat-o.

— Nu… Simon, te iubesc.

Rămaseră acolo minute în şir, îmbrăţişaţi şi şoptindu-şi dragostea, făcându-şi promisiuni pentru viitor, atingându-se, savurându-se, bucurându-se unul de celălalt.

Aşa îi găsi Ralston.

Deschisese uşa bibliotecii, iar lumina aurie de la lumânări invadă holul şi îi dezvălui pe cei doi îndrăgostiţi.

— Ai face bine să faci rost de dispensa aceea specială, Leighton.

Simon zâmbi cu îndrăzneală, iar Juliana se topi toată – era îngerul ei, cel mai frumos bărbat din toată Anglia. Din toată Europa.

— Am făcut deja.

Ralston ridică dintr-o sprânceană.

— Excelent. Ai două minute la dispoziţie să te aduni înainte să cobori şi să purtăm o discuţie pe această temă.

Juliana zâmbi, iar Ralston îi surprinse privirea.

— Iar tu, surioară, nu eşti invitată.

Închise uşa, iar Simon şi Juliana izbucniră în râs.

*

O oră mai târziu, Simon părăsea reşedinţa Ralston, după ce terminase de făcut toate aranjamentele cu – se crispă – viitorul lui cumnat. Îi trecu prin minte că era normal ca în cele din urmă să se lege de familia asta turbulentă, singura familie din toată Anglia căreia nu-i păsase că era duce. Mai bine zis, singurii oamenii cărora nu le *păsase niciodată* că era duce. Acum majoritatea Londrei avea să se grăbească să întoarcă spatele familiei Leighton, de frică să nu fie pângăriţi de scandalul ei.

Şi descoperise că nu-i păsa prea tare.

Avea o nepoată sănătoasă şi o femeie care îl iubea, şi dintr-odată lucrurile astea i se păreau mai mult decât suficiente.

Voise cu disperare să îi ureze noapte bună Julianei, dar fusese de negăsit la plecarea lui, iar Ralston nu se lăsase deloc convins să îl lase să urce să o caute. Nu prea îl putea învinui pe marchiz – la urma urmei, nu se pricepea foarte bine să-şi ţină mâinile departe de proaspăta lui viitoare soţie.

Aveau să se căsătorească în mai puţin de o săptămână, aşa că putea îndura gândul de-a nu o revedea în seara aceasta, chiar dacă simţea drept consecinţă o durere bine cunoscută şi extrem de neplăcută.

Îi făcu semn vizitiului care stătea degeaba şi deschise portiera trăsurii sale – cea unde începuse totul cu câteva săptămâni în urmă. Se urcă, se

aşează pe locul pe care stătea de obicei şi trânti portiera, după care ciocăni repede în acoperiş pentru a pune trăsura în mişcare.

De-abia atunci observă că nu era singur.

Juliana îi zâmbea de pe locul de vizavi.

— Credeai că pot să te las să pleci fără să-mi spui noapte bună?

Îşi stăvili plăcerea nesfârşită şi apelă la tonul cel mai impresionant de duce:

— Trebuie să avem o discuţie despre obiceiul acesta al tău de a te piti prin trăsurile oamenilor.

Ea se mişcă încet spre el, iar el se încordă tot de nerăbdare.

— Într-o singură trăsură, Excelenţă. Numai în asta. De data asta am verificat blazonul înainte să mă urc. Ia spune-mi, ce intenţionezi să faci cu mine dacă tot sunt aici?

O fixă cu privirea preţ de un moment, apoi se aplecă şi se opri la un milimetru de gura ei.

— Intenţionez să te iubesc, sirenă. Îi petrecu mâna în jurul taliei şi o trase în poala lui, astfel încât ea să stea deasupra.

Îşi coborî privirea pervers de intensă spre el.

— Mai spune-mi o dată.

El zâmbi larg.

— Te iubesc, Juliana.

O mângâie pe trunchi, pe umeri, îi înălţă capul ca să-i vadă gâtul dezgolit. Depuse un sărut blând la baza gâtului, acolo unde îi simţea pulsul.

— Încă o dată, suspină ea.

Îi şopti cuvintele aproape de buze – o

promisiune –, apoi îi revendică gura, atingând fiecare părticică din ea.

Ea i se dărui, şi îl sărută lung şi lent, dezmierdare pentru dezmierdare. Era prima dată când nu se mai grăbeau – nu mai aveau impresia că îşi furau din timp. *Sau că îl fură unei alte femei.*

Se opri când îşi aduse aminte şi îşi înălţă capul.

— Penelope, spuse ea.

— Vrei să vorbim acum despre asta? Una dintre mâini tocmai se îndrepta vertiginos spre sânii ei, iar ea suspină uşor când aceasta ajunse la destinaţie.

— Nu. Se mută din poala lui pe scaunul de vizavi. El se luă după ea, dar se opri în genunchi în faţa ei, bălăngănindu-se amândoi odată cu trăsura. Da.

— Tatăl lui Lady Penelope a pus capăt înţelegerii.

O apucă de glezne, iar Juliana nu ştiu sigur dacă avea ameţeli din cauza mâinilor lui calde care urcau pe sub fusta ei sau din pricina veştii că nu mai era logodit cu altă femeie. Se uită la el cu o mină serioasă.

— Aş fi rupt eu logodna dacă nu o făcea el, Juliana. N-aş fi putut să continui cu ea. Te iubesc prea mult.

O năpădi un val de căldură ca urmare a declaraţiei lui.

— A anulat-o din cauza scandalului cu Georgiana?

— Da, răspunse el, dar felul în care cuvântul se rostogolise de pe limba lui îi dădu senzaţia că nu îi răspundea la întrebare.

El îi aranjă frumos la loc fusta şi trase o înjurătură urâtă, apoi îi sărută interiorul unui genunchi. Ea îşi încrucişă picioarele, vrând să i se opună.

— Simon…

El se opri, îşi înălţă capul şi îi întâlni privirea în lumina slabă ce venea de afară, după care o sărută din nou lung şi la un moment dat se desprinse brusc.

— Sora mea şi-a denunţat scandalul. Mai precis, a trimis o scrisoare la *Gazette!* A fost darul ei de nuntă. Pentru noi.

Juliana zâmbi.

— O logodnă ruptă?

— În schimbul uneia rapide, răspunse el şi îi luă din nou buzele în primire, transmiţându-i un nou val de căldură prin tot corpul.

Se lăsă pradă dezmierdărilor lui, atingerilor lui, după care îl împinse din nou.

— Simon, mama ta!

— Despre ea chiar nu vreau să discut acum, dragoste.

— Dar… va fi furioasă!

— Nu-mi pasă. Îşi concentră atenţia asupra interiorului genunchiului ei, pe care îl asaltă cu limba până udă de tot ciorapul de mătase. Iar dacă o să se înfurie, nu va fi din cauza ta. Tu eşti singura ei speranţă pentru un nepot respectabil.

Eu sunt cel cu reputaţia ştirbită.

Juliana izbucni în râs.

— Un răpitor de suflete inocente. Un seducător de virgine.

Îi desfăcu uşor picioarele şi o sărută încet şi languros pe interiorul coapsei.

— O singură inocentă. O singură virgină.

Ea oftă şi închise ochii de plăcere în vreme ce el îi lingea locul în care jarteaua îi prindea ciorapul, ca o promisiune pentru ce avea să urmeze.

— Ce norocoasă sunt! Se întinse spre el şi îi cuprinse chipul acela incredibil de frumos în palme. Simon, şopti ea. Te-am iubit de la început. Şi o să te iubesc… o să te iubesc atâta vreme cât mă vei lăsa să fiu a ta.

Privirea lui se umbri, şi el deveni serios.

— Sper că ţi-ai făcut planuri să mă iubeşti foarte mult timp.

Îl sărută din nou, topindu-se, cu dragostea ei cu tot, în dezmierdarea aceasta, pentru că vorbele nu mai erau de-ajuns. Când se opriră, amândoi gâfâind şi disperaţi unul după celălalt, Juliana zâmbi.

— Şi cum te simţi acum, cu reputaţia complet distrusă?

Râse.

— N-o s-o mai refac niciodată.

— Regreţi?

— Deloc.

O trase spre el şi o sărută din nou.

Scandalul lui Simon durează încă. Este subiectul şoaptelor de la baluri, al murmurelor schimbate pe Bond Street şi pe holurile parlamentului, iar peste ani şi ani, el şi Juliana le vor spune nepoţilor povestea despre marele şi implacabilul duce de Leighton care a fost supus de iubire.

Epilog

Mai 1824

Excelenţa Sa, ducesa de Leighton, era cocoţată pe o scară în bibliotecă – prea sus să se ascundă – când soţul ei intră în încăpere şi o strigă, atent la scrisoarea pe care o ţinea în mână.

— Da?

— Am primit veşti de la… Se opri, iar ea îşi dădu seama că fusese descoperită. Când vorbi din nou, cuvintele erau rostite încet şi mult prea calm pentru soţul ei, care descoperise că îi plăcea tot spectrul emoţiilor pe care le experimentase deja. Juliana?

— Da?

— Ce cauţi la trei metri deasupra podelei?

Ea îşi continuă cu îndrăzneală treaba, prefăcându-se că nu observa că se proţăpise chiar sub ea, fără să-i fie teamă că l-ar storci ca pe un gândac dacă ar cădea chiar atunci.

— Caut o carte.

— Ai vrea, te rog, să revii pe pământ?

Din fericire, cartea pe care o căuta apăru de nicăieri. O luă de pe raft şi începu să coboare scara. După ce puse ambele picioare pe podea, el îşi dădu drumul la limbă.

— Ce-i în capul tău, de te-ai urcat până la tavan în starea ta?

— Nu sunt invalidă, Simon. Încă îmi pot folosi toate extremele.

— Într-adevăr – mai ales pe cele care îmi pun în mod deosebit răbdarea la încercare. Oricum, cred că ai vrut să spui extremităţile. Se opri şi încercă să-şi aducă aminte de ce era iritat. Puteai să cazi!

— Dar n-am căzut, răspunse ea scurt şi se întoarse spre el pentru un sărut.

El o sărută şi îşi puse mâinile cu grijă pe burtica în care creştea copilul lui.

— Trebuie să ai mare grijă, şopti el, iar ea se înfioră de tonul ce-i trăda îngrijorarea.

Îşi ridică mâinile şi i le puse pe după gât, apoi se bucură de căldura şi de puterea lui.

— Ne simţim bine, soţule, spuse ea cu un zâmbet larg. Douăsprezece vieţi, mai ţii minte?

El scoase un geamăt.

— Cred că le-ai folosit deja pe toate, să ştii. Cu siguranţă ţi-ai epuizat cele douăsprezece scandaluri.

Ea îşi încreţi nasul şi căzu pe gânduri.

— Nu. N-aveam cum.

O ridică în braţe şi o duse la scaunul lor preferat, din care îl goni pe Leopold. Câinele îşi reluă somnul pe podea, iar Simon se aşeză pe scaun, cu soţia în poală.

— Bâldâbâcul în Serpentine… atunci când m-ai *atras* în *cursa* aia nu foarte plăcută prin Hyde Park… când stăteai ascunsă în faţa clubului meu…

— Ăla n-a fost un scandal adevărat, protestă ea şi se cuibări mai bine în poala lui, în timp ce el îi mângâia burtica.

— Ba pe aproape.

— Sosirea mamei mele, zise ea.

Simon clătină din cap.

— N-a fost scandalul tău.

Ea zâmbi.

— Aiurea! Ea e scandalul de la care au pornit toate celelalte.

— Deci este. Îi sărută o tâmplă. Ar trebui să-i mulţumesc într-o zi. Continuă enumerarea. Dărâmarea roadelor recoltei lui Lady Needham…

— Nu, dar serios acum, cine-şi decorează scara cu legume? Iar dacă tot te-ai pus pe enumerat scandaluri, ce zici de cele în care ai fost tu implicat? începu să le numere pe degete. M-ai sărutat în grajdurile fratelui meu… m-ai sedus la propria ta petrecere de logodnă… şi să nu uităm de…

O sărută pe gât.

— Mmm. Vezi ce faci, dar nu care cumva să uităm!

Ea izbucni în râs şi îi dădu un brânci.

— Bonfire Night.

Privirea lui deveni şi mai pătrunzătoare.

— Te asigur, sirenă, că n-o să uit niciodată de Bonfire Night.

— Câte am numărat până acum?

— Opt.

— Ai văzut? Ce ţi-am zis?! Sunt un model de bună purtare! Râse în hohote, iar pe chipul ei se ivi o urmă de îngrijorare.

— Nouă, zise ea.

— Nouă?

— Am insultat-o pe mama ta la croitoreasă. Îşi coborî vocea, în faţa oamenilor.

Sprâncenele lui se ridicară brusc.

— Când?

— Cândva pe parcursul celor două săptămâni de rămăşag.

El zâmbi larg.

— Mi-ar fi plăcut să văd scena asta.

Ea îi acoperi ochii.

— A fost groaznic! Încă nu îndrăznesc să o privesc în ochi.

— Asta n-are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat în magazinul unei modiste, ci cu faptul că mama mea este de-a dreptul înspăimântătoare.

Ea chicoti.

— Au fost cel puţin două în prima noapte – la balul Ralston.

Ea căzu pe gânduri.

— Aşa e. Grabeham în grădină şi trăsura ta.

El încremeni.

— Grabeham, el a fost?

Degetele ei se plimbară pe puful de pe ceafa lui.

— Nu-i nevoie să te mai ocupi de el, Simon.

Simon ridică dintr-o sprânceană.

— Asta o fi părerea ta… Dar mi-ar plăcea să-i fac o vizită.

— Dacă te primeşte cineva în casa lui, având în vedere ce scandalagiu *eşti,* îl necăji ea.

— Aia e! anunţă el triumfător. Ţi l-am găsit şi pe al doisprezecelea. Balul Northumberland, declară el şi o strânse tare în braţe. Să nu te mai urci pe scări cât eşti *incinta.*

— Oh, nu! protestă ea. Faptul că ai dat buzna la reşedinţa Northumberland este în totalitate scandalul *tău.* Eu n-am avut nimic de-a face cu el! Scade-l.

El îi chicoti aproape de gât, iar ea se înfioră de plăcere.

— Corect. Mi-l asum eu în totalitate.

Ea zâmbi.

— E şi cel mai bun dintre ele.

El ridică dintr-o sprânceană, cu toată măreţia unui duce.

— Ţi-am mai spus vreodată că părerea mea e că ori faci ceva ca lumea, ori nu mai faci deloc?

Râsetele ei fură acoperite de sărutările lui, lungi şi precise, care ţinură până când rămaseră fără aer. Îşi lipi fruntea de a ei şi îi şopti:

— Soţia mea magnifică.

Ea îşi plecă uşor capul, impresionată de tonul

lui venerator, apoi îi aminti:

— Veniseşi cu veşti. Când ai intrat.

Simon se lăsă pe spătarul scaunului şi scoase scrisoarea din buzunarul hainei.

— Da. Avem un nepot. Viitorul marchiz de Ralston.

Juliana nu mai putu de bucurie şi îi smulse hârtia din mână ca să citească ea personal.

— Băieţel! Henry. Se uită în ochii lui Simon. Şi uite cum din doi s-au făcut trei.

Fiica lui Nick, Elizabeth, se născuse în urmă cu două săptămâni, iar acum împărţea odaia copiilor de la Townsend Park cu vesela Caroline, puţin mai mare.

Simon o trase pe Juliana la el, îi sărută o sprânceană şi o strânse la piept.

— La toamnă ne aducem şi noi contribuţia cu un al patrulea membru al găştii.

Se lăsară pătrunşi de bucuria pe care le-o aducea familia lor în extindere – o familie frumoasă şi nebunească, la care ea nu îndrăznise să viseze.

— Îţi dai seama că o să dea numai bătăi de cap tuturor, îl tachină ea.

El tăcu şi rămase mult timp cufundat în gânduri – până când Juliana îşi înălţă capul şi îi întâlni privirea serioasă şi strălucitoare, în momentul acela, îi zâmbi cum numai el ştia s-o facă.

— O să dea cele mai minunate bătăi de cap tuturor.

*

Şi aşa se şi întâmplă.

Sfârşit